

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AN AGE GAP
MAFIA ROMANCE

DARKEST

PERFECTLY IMPERFECT SERIES

ging

NEVA ALTAJ

DARKEST

PERFECTLY IMPERFECT SERIES

sins

NEVA ALTAJ

Lisans Notları

Telif Hakkı © 2024 Neva

Altaj www.neva-altaj.com

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Düzenleme Beyond The Proof'tan Andie Edwards

(www.beyondtheproof.ca) Düzeltme Yvette Rebello (<https://yreditor.com/>)

Anka Lesko tarafından el yazması eleştirisi (www.amlediting.com)

Anna Corbeaux tarafından stilistik düzenleme

(www.corbeauxeditorialservices.com) Deranged Doctor tarafından kapak

tasarımı (www.derangeddoctordesign.com)

Bölüm 16'da kullanılan alıntı "*The Ruminant Digestive System*" adlı çevrimiçi makaleden alınmıştır. *Minnesota Üniversitesi'nde Extension. Yazarlar tarafından 15 Aralık 2023 tarihinde erişilmiştir: James Linn, Donald Otterby, W. Terry Howard, Randy Shaver, Michael Hutjens ve Lee Kilmer*

Perfectly Imperfect Okuma Sırası ve Döngüler

([Dizi Amazon bağlantısı - buraya tıklayın](#))

1. *Boyalı Yara İzleri* (Nina & Roman)

Tropes: engelli kahraman, sahte evlilik, yaş farkı, zıt kutuplar birbirini çeker, sahiplenici/kıskanç kahraman

2. *Kırık Fısıltılar* (Bianca & Mikhail)

Troplar: yaralı/engelli kahraman, dilsiz kadın kahraman, görücü usulü evlilik, yaş farkı, Güzel ve Çirkin, OTT sahiplenici/kıskanç kahraman

3. *Gizli Gerçekler* (Angelina & Sergei)

Tropes: yaş farkı, kırık kahraman, onu sadece o sakinleştirebilir, bunu sana kim yaptı

4. *Yıkık Sırlar* (Isabella & Luca)

Troplar: görücü usulü evlilik, yaş farkı, aşırı sahiplenici/kıskanç kahraman, amnezi

5. *Çalıntı Dokunuşlar* (Milene & Salvatore)

Tropes: görücü usulü evlilik, engelli kahraman, yaş farkı, duygusuz kahraman, OTT sahiplenici/kıskanç kahraman

6. *Parçalanmış Ruhlar* (Asya & Pavel)

Döngüler: iyileşmesine yardım eder, yaş farkı, bunu sana kim yaptı, sahiplenici/kıskanç kahraman, onun için yeterince iyi olmadığını düşünür

7. *Yanık Düşler* (Ravenna & Alessandro)

Troplar: koruma, yasak aşk, intikam, düşmandan aşığa, yaş farkı, bunu sana kim yaptı, sahiplenici/kıskanç kahraman

8. *Sessiz Yalanlar* (Sienna & Drago)

Tropes: sağır kahraman, görücü usulü evlilik, yaş farkı, huysuz-güneş ışığı, zıt kutuplar birbirini çeker, süper OTT sahiplenici/kıskanç kahraman

9. *En Karanlık Günahlar* (Nera & Kai)

Troplar: huysuz-güneş ışığı, zıt kutuplar birbirini çeker, yaş farkı, sapık kahraman, onu sadece o sakinleştirebilir, ondan başka herkesten nefret eder, ona dokun ve öl

10. *Tatlı Hapishane* (Zahara & Massimo)

Tropes: yaş farkı, yasak aşk, sadece kadın onu sakinleştirebilir, zıt kutuplar birbirini çeker, kadın hariç herkesten nefret eder, ona dokun ve öl, OTT sahiplenici/kıskanç kahraman

İçindekiler

[Lisans Notları](#)

[Perfectly Imperfect Okuma Sırası ve Tropes](#)

[İçindekiler](#)

[Tetikleyici](#)

[Uyarı Yazarın](#)

[Notu](#)

[Önsöz](#)

[BÖLÜM](#)

[1](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[BÖLÜM 2](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Sonsöz](#)

[Sırada ne var?](#)

[Yazar Hakkında](#)

Tetikleyici Uyarı

Lütfen bu kitabın bazı okuyucuların rahatsız edici bulabileceği kan, şiddet, Cİ girişimi (MC'ler tarafından değil), istismar, kendi kendini yaralama, hayvan zulmü (MC'ler tarafından değil, bu bölüm atlamanız gerektiğinde kitapta belirtilecektir) ve işkencenin grafik tanımları gibi içerikler içerdiğini unutmayın.

Bu bir kurgu eseridir. Anlatılan tıbbi prosedürlerin hiçbirini evde denemeyin. Yardıma ihtiyacınız varsa, lütfen profesyonel hizmetlere başvurun.

Yazarın Notu

Sevgili okuyucum,

Sizden bir iyilik isteyeceğim. Yorum yazarken lütfen **spoiler vermeyin!** Diğer okuyucuların Kai'nin en karanlık günahının ne olduğunu kendi başlarına öğrenmelerine izin verin. Tahmin edebileceğiniz gibi, hikayeyi yönlendiren kilit unsur bu,

Bunu önceden açıklamak, sizin gibi diğer kitapseverlerin zevkini etkileyebilir.

Çok teşekkür ederim.

Umarım Kai ve Nera'nın yolculuğunu siz de benim kadar seversiniz.

Sevgilerimle,

Neva

Önsöz

Günümüz

The Leone Villa, Boston

(Kai 34 yaşında, Nera 24 yaşında)

O burada.

Gözlerim henüz etraftaki karanlığa alışmamış, bu yüzden oturma odamdaki mobilyaların genel şekilleri dışında hiçbir şey seçemiyorum. Hiçbir şey hareket etmiyor. Nefes alışım dışında ses yok.

Hiçbir şey.

Ama burada olduğunu biliyorum.

Yıllar önce, onunla tanıştığım ilk andan beri iliklerime kadar işlemiş bir altıncı his bu. Onun varlığı havada algılanamaz bir değişim yaratıyor, etrafımdaki atomları harekete geçiriyor. Orada olduğunu bilmek için onu görmeme ya da hareket ettiğini duymama gerek yok. Bedenim ve zihnim onu hissedebiliyor. Her zaman hissedebildim.

Gözlerimi kapatıyorum ve yavaşça dönmeye başlıyorum, kalp atışımdan başka bir şey duymuyorum. Normalden daha hızlı ama sabit. Kalbim çarpmaya başladığında dönüşü neredeyse tamamlamıştım. İşte orada. Gözlerimi açtığımda beni karşılayan tek şey hâlâ karanlık, ama bunun bir önemi yok. Tam önümde olduğunu biliyorum.

Kalbim her zaman bilir.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu, kaplan yavrusu." Derin, hırıltılı bir ses üzerime yıkılıyor.

Bunu duymak kalın, kabarık bir battaniyeyle kundaklanmak gibi. Güvende ve emniyetteyim, kimsenin bana zarar veremeyeceği bir yerdeyim. Birkaç hızlı vuruş için, izin veriyorum

sesinin titreşimlerini içime çekiyorum. Sesi onu son gördüğümünden farklı, bir şekilde daha çığ, ama bu o.

Kaç uykusuz geceyi yatağında kıvrılmış, o özel tınıyı yeniden yaşamaya çalışarak geçirdim? Muhtemelen yüzlerce.

Yan masadaki okuma lambası canlanıyor, loş ışıltısı yatar koltukta arkasına yaslanmış devasa erkek iskeletini kısmen aydınlatıyor. Çoğunlukla yüzü gölgeler içinde kalıyor; sadece iki gümüş göz etrafı saran karanlıkta parlıyor gibi görünüyor.

Bunca zaman sonra onu tekrar görmek göğsüme bir yumruk gibi indi. "Öldüğünü sanmıştım," diye boğuldum.

Başını yana eğiyor ve ışığın daha büyük bir kısmı onun üzerine düşüyor. Yüzü, sıkıca bastırılmış dudaklarını ve daha fazlasını görmemi sağlıyordu. Sol yanağında bir yara izi - ağzının köşesinden başlayıp kulağına doğru kıvrılan, kabarık etten oluşan düzensiz bir çizgi. Bir başkası sol kaşının üzerinde derisini bozuyor ve çenesini kaplayan koyu renkli kirli sakal tarafından biraz gizlenen çenesinde iki tane daha görünüyor. Bunların hiçbiri yüzünü son kez Onu her gördüğümde.

Ona doğru koşma dürtüsü beni ele geçiriyor, ama bunu bastırıyorum. Ayaklarım yere sabitleniyor, gözlerim bir zamanlar benim her şeyim olan adama kilitleniyor. Birçok gece yatağıma uzanıp, onun bana nasıl hissettireceğini hayal ettim. onu tekrar görmek. Acıyacağını biliyordum. Ama bu kadar acıtacağını beklemiyordum. *bu kadar.*

Zaman aldatıcı bir şeydir. Saatler. Günler. Yıllar. İnsan beyni bilgi depolamak için sınırlı bir kapasiteye sahiptir ve zaman geçtikçe, yavaşça ve farkına varmadan, bazı şeyleri unuttur. Sesleri. Kokuları. Kelimeleri. Durumları.

Anılar soyulur ve zamanın rüzgarları tarafından süpürülür, tıpkı kurumuş Kışın başlangıcından hemen önce esintide çırpınan yapraklar. Ve bahar geldiğinde, geriye kalan tek şey geçmişteki varlıklarına dair belli belirsiz bir farkındalıktır.

Zaman.

Zamanın tüm yaraları iyileştirdiğini söylerler. Hepsi yalan ve saçmalaktan ibaret.

Birçok kez bunu dilemiş olsam da zaman onunla ilgili anılarımı yok etmedi. Onunla ilgili her şeyi hâlâ hatırlıyorum.

Adamım.

"Beni özledin mi?" diye soruyor o boğuk sesiyle, tonu bana yaklaşan bir fırtınayı hatırlatıyor, gök gürültüsünün ilk çatırtısından bir an öncesini.

Onu *özlemek* mi? Hayır, bu kelime son dört yılın ıstırabını ve çaresizliğini tarif etmiyor. Onu görebilmek için dua ederek her karanlık köşeyi ararken hissettiğim umutsuz umudu. Ve sonra, kaçınılmaz olan Orada olmadığını öğrendiğimde yaşadığım hayal kırıklığı ve ıstırap. Onu göremediğim zamanlarda bile gözlerini her zaman üzerimde hissettiğim için, gerçekten gittiğine dair ani kesinlik yıkıcıydı. Sonunda ölmüş olması gerektiğini ve onu bir daha asla göremeyeceğimi kabul ettiğimde dehşet beni sardı.

"Adını bile bilmediğim bir adamı özlemek çok zor." Neredeyse fiziksel bir acı göğsümü sıkıştırıyor. Bunca zaman öldüğüne inanmama izin verdi.

Dudaklarının bir köşesi yukarı kalkarak yüzündeki yeni yara izini daha belirgin hale getiriyor.

"Ben de seni özledim yavrum," diye fısıldıyor, susturucu takılmış büyük siyah bir silahı kaldırarak. "Kımıldama."

Nefesim kesildi.

Boğuk silah sesi havada hırıltılı bir şekilde duyuluyor.

BÖLÜM 1

Geçmiş

Bölüm 1

5 yıl önce

(Nera 19 yaşında, Kai 29 yaşında)

"Sevgili Nera, bu gece muhteşem görünüyorsun." Koyu kırmızı ipek elbiseli kadın eğilip yanağıma hızlı bir öpücük konduruyor. Onun ağır Parfüm burun deliklerimi işgal ediyor ve öksürüğümü bastırmak için mücadele ediyorum. "Tek kelimeyle ışıltı ışıltı."

"Teşekkürler." Kadının duyguları kadar sahte olan bir gülümsemeyi idare ediyorum.

Dün regl oldum ve bütün geceyi dönüp durarak geçirdim, kramplar beni öldürdüğü için uyuyamadım. Gözlerimin altında fondötenin kapatamadığı koyu halkalar var ve oldukça Yüzümün hala şiş olduğundan eminim. İkimiz de enkaz gibi göründüğümü biliyoruz ama kimse Nuncio Veronese'nin kızına böyle bir şey söylemeye cesaret edemez.

"Ve giydiğin bluzaya bayıldım," diye devam ediyor. "Tasarımcısı kim? Çok pahalı bir marka olmalı."

"Kız kardeşim başardı," diye mırıldanıyorum ve omzumun üzerinden bir bakış atarak arkadaşım Dania'yı arıyorum, beni kurtaracağını umuyorum.

"Oh. Çok sevimli." Gülümsüyor. "Ben de tam Oreste'ye ikinizin nasıl mükemmel bir çift olacağınızı söylüyordum. Ona seni gelecek hafta aramasını söyleyeceğim, Nera, canım. Yeni bir araba aldı, Tesla'nın son modeli ve eminim sen de binmekten keyif alırsın."

Tüylerim ürperdi. Oreste, çok fazla jöle kullanan ve neredeyse kolonya banyosu yapan, annesinden bile daha kötü bir erkek düşkünü olarak tanınıyor.

"Gelecek hafta meşgulüm. Belki başka bir zaman."

"Mükemmel. Don Veronese'nin ikinizin görüşmesini onaylayacağına eminim." Sırıttıyor ve kulağıma fısıldamak için eğiliyor. "Baban oğluma çok düşkündür ve eminim Oreste'yi kapo yapmayı düşünüyordur."

Ve işte orada. Bana oğlunu ayarlamaya çalışmasının gerçek nedeni. Benden hoşlandığı ya da gerçekten iyi bir eş olacağımıza inandığı için değil, oğlunun kız arkadaşıyla hiyerarşi merdivenlerini daha kolay tırmanacağı için. Artık beni şaşırtmıyor bile.

"Eminim öyledir. İşte Dania. Gidip merhaba demeliyim." Yakındaki masadan bir bardak buzlu limonata alıp bahçenin diğer tarafındaki arkadaşşıma doğru koşuyorum. Çılgınca bir garsonu çağırmaya çalışıyor ve benim sosyal nezaketten yavaş yavaş boğulmamdan tamamen habersiz. Parti misafirleri arasında sıkışıp kalırken, başka biriyle istenmeyen göz teması kurmamayı umarak en yakın arkadaşşıma odaklanıyorum.

"Nera, tatlım!" Sol tarafımdaki gruptan biri yanlarından geçerken kolumu okşuyor. "Saçın harika görünüyor."

"Teşekkürler." Başımın tepesindeki atkuyruğu pek etkileyici değil ama bu sabah saçımı yıkadıktan sonra ancak bu kadarını yapabildim.

"Oh, Nera, burada olduğunu bilmiyordum." Belli belirsiz tanıdık gelen bir adam tam önümde beliriyor ve beni aniden durduruyor. Sanırım patronun yeğenlerinden biri. "Burası oldukça sıkıcı. Gizlice çıkıp bir yerlerde bir şeyler içmeye ne dersin?"

"Um, hayır. Teşekkürler." Yanından geçip Dania'nın kuzeni Jaya ile yüz yüze geldim.

"Cumartesi günü seni özledik." Bana kocaman, sahte bir gülümseme sunuyor. "Sen gelmeyince Melinda hayal kırıklığına uğradı."

Evet, eminim kız kardeşi doğum partisine gelmediğim için yıkılmıştır. Mutluluğunu paylaşmamı istediği için değil, artık Don'un kızının partisine katıldığını söyleyemeyeceği için.

"Kız kardeşinle sadece bir kez karşılaştım Jaya," diyorum. "Beni doğum gününe davet etmiştin ama geldiğimde sadece hediye ald ve bana kendini tanıtmaya zahmetine bile girmede."

"Senin kim olduğunu bilmiyordu! Bilseydi eminim size farklı davranırdı."

"Demek istediğim tam olarak bu. Lütfen en iyi dileklerimi iletin."

Jaya'yı arkamdan bakarken bırakıp Dania'ya doğru koşuyorum. Görünüşe bakılırsa zavallı garsonu kendisine alkollü bir içki getirmesi için ikna etmeye çalışıyor.

"Buradan çıkmam gerek," diye fısıldıyorum kolunu çekiştirirken.
"Şimdi."

"Elbette." Garsonun tepsisinden bir bardak beyaz şarap kaptı ve onu çimlerin üzerinden bahçenin arkasındaki taş çeşmeye doğru sürüklememe izin verdi.

"Bu işe yaramalı." Suyun yanındaki demir bankı işaret ediyorum ve oturun. Yakındaki elektrik direklerine rağmen büyük bir meşe ağacının gölgesi bizi bu noktada gizliyor.

Dania omzunun üzerinden, arazinin diğer tarafındaki kolonyal tarzdaki malikanenin dışında gecenin tadını çıkaran kalabalığa doğru bir bakış fırlatıyor. "Sence birileri gittiğimizi fark eder mi?"

"Kodamanın biri yakında bir konuşma yapacak. Herkes onun saçmalıklarını dinlemek ve akılsız aptallar gibi alkışlamakla meşgul olacak." Limonatamdan bir yudum alıyorum. "Babam bu adamı Eyalet Yasama Meclisi'nden Aileye yardım edecek bir yasa tasarısı geçirmeye ikna edebildiklerini söyledi."

"Kumarhanelerle ilgili bir şey mi?"

"Olabilir. Evden ayrıldığımdan beri yapılan tüm iş girişimleri hakkında bilgi sahibi değilim."

"Don'un taşınmana izin verdiği hâlâ inanamıyorum." Yanına oturur Ben.

"Ben de öyle." Omuz silkiyorum. "Ona bir ev aldığımı söylediğimde Annem beni terk edince küplere bindi. Nuncio Veronese'nin kızının 'küçük, boktan bir baraka' gibi bir dairede tek başına yaşamasının ne kadar çirkin olduğu konusunda uzun bir nutuk çektim. 'İnsanlar ne der?'"

"Yani, onu etkilemeyi başardın mı?"

"Denedim. Eğer gitmeye cesaret edersem beni eve sürüklemekle tehdit etti. beni ofisinden kovdu. Ancak ertesi hafta bana bu konuyu düşündüğünü ve bana kendi alanımı bırakmaya karar verdiğini söyledi."

"Keşke benim babam da seninki gibi olsaydı." Dania bardaktan büyük bir yudum alır ve öksürür. "Gelecek ay yirmi yaşına giriyorum. Babam çoktan

çöpçatanlık yapmaya başladı. Gelecek yıl bu zamanlar evlenmiş olacağım." Yaltaklandım. "Özür dilerim."

"Peki ya sen?"

"Tanrı'ya şükür şu anda çöpçatanlık yok. Babama her gün hiçbir şey yapmamaktan bıktığımı ve üniversiteye gitmek istediğimi söyledim, ya da en azından

Beni görücü usulü bir evliliğe hapsedmesine izin vermeden önce birkaç online kurs al. Kabul etmediğinde, ona çırılçıplak soyunup Belediye Binası Meydanı'nda dans edeceğimi, itibarımı ve muhtemelen gelecekteki tüm evlilik ihtimallerimi mahvedeceğimi söyledim."

"Bence çıplak poponu gösterdikten sonra bile hala bir av olacaksın." Dania gülüyor.

"Olabilir. Ama bunun yaratacağı skandalı hayal edebiliyor musunuz? Kırım yıllarca Cosa Nostra'nın dedikodularının ana konusu olur."

"Hâlâ neden üniversiteye gitmek istediğinizi anlamıyorum. O kadar zenginsiniz ki, hayatınız boyunca bir gün bile çalışmanıza gerek kalmayacak. Ve eminim ki evlendiğinizde kocanız zaten bir işte çalışmanıza izin vermeyecek."

"Biliyorum. Yine de online veterinerlik programına kabul edildim. Bu sonbahar derslere başlayacağım."

Dania şarabını yudumlarırken tükürüğü etrafa saçılır ve kahkahayı patlatır. "Don'un kızı, tavuklara iğne yapıyor ve domuz yavruları mı doğuruyor?!"

"Sanırım bir noktada tüm bunları yaşamak zorunda kalabilirim." Ben de gülüyorum.

"Demek o veteriner kliniğine yardım etmeye başlamanın gerçek nedeni buymuş! Sadece sıkıldığını sanıyordum."

"Manzara değişikliğine ihtiyacım vardı diyelim. Ve eğlenceli. Geçen hafta bir sokak köpeği getirdiler ve veterinerin küçük afacanın karnındaki yaraya dikiş atmasını izledim."

"Nera! Bu iğrenç."

"Pek sayılmaz. Oldukça hoşuma gidiyor. Normal bir hayatım varmış gibi davranmak

Bu." İç çektim. "Oreste'nin annesi daha önce beni köşeye sıkıştırdı. Beni onunla tanıştırmak istiyor. Sanırım bu gecelik bu kadar yeter deyip eve gideceğim."

"Peki ya güvenlik ekibiniz?"

Başımı gökyüzüne doğru eğip yıldızlara bakıyorum. Babam ne zaman geç saatlere kadar dışarıda olsam yanıma güvenlik görevlilerini almam konusunda ısrar ediyor ama hiç havamda değilim. Normal bir hayat yaşıyormuş gibi davranmak çok zor. korumalar seni takip ediyor. "Bu gece

olmaz." "Don öğrenirse çok kızar."

"Kesinlikle." Homurdanıyorum. "O zaman ben gidiyorum. Saat yedide kalkmam gerekiyor.

Yarın sabah için planlanmış bir kedi sezaryenimiz var."

"Seni kıskanıyorum, biliyorsun. Ben mükemmel bir gelinlik arayışına başlamam gerekirken sen hayvan doktoru rolü oynuyorsun."

"Üzülme. Yakında ben de bir tane arıyor olacağım. Babam bana sadece birkaç yıl izin verdi, ama sonra ben de evlilik piyasasına gireceğim." Babamın hala katılmam için ısrar ettiği Pazar öğle yemeklerine her gittiğimde, bana fikrini değiştirdiğini söylemesinden korkuyorum. On dokuz yaşına bastığımdan beri, evlenmek için olgunlaştığımı pek de belli etmeden ima ediyor. "Dua ediyorum ki sözünü tutsun ve Massimo serbest bırakılana kadar beni rahat bıraksın."

"Evet," diyor Dania. "Kullanılmayacak kadar değerli bir varlıksın."

"Evet. Bir varlık."

"Sonunda kiminle birlikte olabileceğinize dair bir fikriniz var mı?"

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçiyor. "Hayır. Umarım Camorra Klanı'ndan biri değildir. Babamın müsteşarla konuşmasına kulak misafiri oldum ve son zamanlarda onlarla pazarlıklar yapılıyor gibi görünüyor."

"Tanrım, Nera. Umarım baban Camorra'nın tarafını seçip seni Alvino ile evlendirmez. Görüştüğü kızı fena halde dövdüğüne dair bazı söylentiler var. Kız hastanelik olmuş."

Alvino'nun kabadayı olduğuna dair söylentiler hep vardı. Sanırım Camorra Klanı'nın lideri olarak bu ona zarar vermiyor. "Babamın Alvino'dan ve Camorra'dan nefret etmesi iyi bir şey. Onlarla bir ateşkes

imzalayacağını hiç sanmıyorum ama öyle bir şey olsa bile beni asla o piçle evlendirmez."

"Emin misin?"

"Elbette eminim." Dania'nın yanağına hızlıca bir öpücük kondurduktan sonra banktan kalkıp çantamı alıyorum. "Cuma günü görüşürüz. İyi eğlenceler."

Çimenlerin üzerinden geçip otoparka doğru yürürken, çocukluğumun geçtiği evin arka bahçesinde içip gülen parti misafirlerine bir kez daha bakıyorum. Küçükken, küçük kız kardeşim Zara ile merdiven trabzanının arkasına saklanıp, aşağıdaki büyük salonda dolaşan şık giyimli kadın ve erkekleri seyretmeyi çok severdim. Babam parti vermekten her zaman keyif alırdı ve Don bir davet gönderdiğinde kimse bu daveti geri çevirmeye cesaret edemezdi. Hazırlıklar genellikle günler sürerdi ve annem gümüş takımlardan müziğe kadar her şeyin ayarlandığından emin olurdu onun yüksek standartlarına göre. Partileri hiç sevmezdi ama her zaman büyük bir ev sahibesi olarak parlardı. Yüksek rütbeli Aile üyelerini mutlu etmek önemliydi. Onları yakın tutmak çok önemliydi.

O güzel insanlara huşu içinde baktığımı, aralarına girebilmek için daha büyük olmayı dilediğimi hatırlıyorum. İlk partimde giyeceğim elbiseyi hayal ettim - beyaz, büyük fırfırlı bir etek. Ve küçük topuklu ayakkabılar, belki altın ya da gümüş. Onların dünyasının bir parçası olmak için çok hevesliydim.

On dört yıl önceki o geceye kadar.

Yılbaşı gecesi idi ve tüm ev, annemin seçmesine yardım ettiğim, saçaklarında küçük kırmızı detaylar olan güzel altın kurdelelerle süslenmişti. Aslında o bizim üvey annemizdi ama ne Zara ne de ben ona hiç öyle hitap etmemiştik. Annemiz Zara'yı doğururken ölmüştü ve Laura bildiğimiz tek annemizdi.

O gece masalar, köşelerine büyük altın fiyonklar iliştirilmiş beyaz saten kumaşlarla kaplıydı. Muhteşem çiçek aranjmanları Her serpmeye üzerinde orta süsleri. Ailemiz büyük masanın yanında duruyordu.

Noel ağacı-Babam modern siyah bir takım elbise, annem ise gözlerinin mavisiyle uyumlu güzel bir ipek elbise giymişti. Yeni yıl partisi Her zaman büyük bir olaydı ve Aile üyelerinin yanı sıra birçok politikacı ve diğer hükümet yetkilileri de katılıyordu. Kimin kim olduğunu bilmiyordum ama babamızın yaptığı bir espriye gülen uzun beyaz sakallı bir adamı işaret ettiğimi ve Zara'ya onun bir yargıç olduğunu, *Alaaddin* filminde gördüğüm sultan olmadığını söylediğimi hatırlıyorum. Babam o gece erken saatlerde bizi kontrol ettiğinde bana böyle söylemişti. Ama Zara adamın daha çok Noel Baba'ya benzediğini söyledi.

Üvey kardeşimiz Massimo giriş holünde, Zara ve benim üst sahanlıkta saklandığımız merdivenin hemen altında, iki adamla ciddi bir tartışmanın içindeydi. O zamanlar yirmi yaşındaydı ama hep daha yaşlı görünürdü. Belki de sürekli asık suratlı ve ciddi olduğu içindir. Massimo bana ve Zara'ya pek ilgi göstermezdi, muhtemelen biz onun uğraşamayacağı kadar küçüktük, ama o ve ağabeyimiz Elmo birbirlerinden ayrılmazlardı.

Yıllar geçtikçe, o zamanlar ikisinin nasıl bu kadar iyi anlaştığını hep merak etmişimdir. Massimo'nun düşünceli, antisosyal kişiliği Elmo'nun neşeli, açık sözlü kişiliğinin tam tersiydi. Yaşları yakın olmasına rağmen, Massimo eğlenceyi seven ve tasasız Elmo'dan en az on yaş büyükmüş gibi davranıyordu.

Üvey kardeşim işiyle uğraşırken, Elmo ön girişin yanındaki mermer sütuna yaslanmış, kızıl saçlı güzel bir kadınla flört ediyordu. Beş yaşındayken "flört "ün ne olduğunu bilmiyordum ama büyüdükçe o geceyi hatırladıkça zihnimde daha fazla ayrıntı netleşmeye başladı.

Elmo o partiden kısa bir süre önce on sekiz yaşına girmişti ve siyah smokini içinde ne kadar yetişkin görüldüğünü düşündüğümü hatırlıyorum. Kendisinden neredeyse iki kat büyük bir kadına takılıyor, kadının kulağa komik gelen bir kahkaha atmasına neden oluyor, bu da Zara ve benim kıkırdamamıza yol açıyordu. Muhtemelen Don'un oğlundan beklendiği gibi kaptanların arasına karışması gerekirdi ama hayır. Massimo her zaman bekleneni yapan biriydi.

Puro dumanı, alkol ve süslü yemeklerin kokusu, Zara ve benim aşağıdaki faaliyetleri gözetlediğimiz üst kata kadar ulaşıyordu. Kız kardeşim her yeni güzel elbiseyi fark ettiğinde ciyaklıyordu ve ben de keşfedilmemek için her birkaç dakikada bir ona sessiz olmasını hatırlatmak zorunda kalıyordum.

Keşke yapmasaydım.

Keşke biri bizi fark etseydi ve odalarımıza geri gönderseydi.

Saat neredeyse gece yarısıydı ve herkes gülüyordu. Beyaz takım elbiseli bir adam özel olarak getirilen piyanoda bir melodi çalıyordu. Garsonlar konukların arasında dolaşıyor, başlarının üzerinde yükselen narin uzun bardakların bulunduğu tepsileri taşıyorlardı. Kadeh kaldırmak için şampanya. Gerçekten abartılı, şenlikli bir etkinlik.

İki adam tartışmaya başladığında ön kapıdaki kargaşayı zar zor fark ettim. Partinin gürültüsünden ne konuştuklarını duyamadım ama önemli görünüyordu çünkü yükselen sesler aniden bağırışlara dö n ü ş t ü . Adamlar birbirlerini itmeye başladıklarında, yüzleri kızarmış ve öfkeliydiler, Elmo kızıl saçlı kadını bırakıp onlara doğru koştu. Her zaman barış yanlısı olan kardeşim şüphesiz onları ayırmak niyetindeydi.

Adamlardan birinin çıkardığı silahı görmedi. Ama Massimo belli ki görmüştü, çünkü girişe doğru koşuyor ve Elmo'ya geri çekilmesi için bağırıyordu.

Silah patladığında altın ve kırmızı renklerle süslü odanın içinde kulakları yırtan bir gümürtü koptu. Elmo bir elini göğsüne götürerek geriye doğru tökezledi. Sesler ve müzik aniden kesildi, sanki biri bir kapatma düğmesine basmış gibiydi. Massimo'nun hayvani kükremesi boşluğu doldurmadan önce sessizlik bir saniyeden az sürdü. Tırabzanın ahşap direklerini sıkarken kalbim davul gibi çarpıyordu, kardeşim düşerken Massimo'nun Elmo'yu yakalayışını izliyordum. İnsanlar giriş holüne doğru koşmaya başlarken, bir anda odada başka çılgınlıklar yankılandı. Ve bu kaosun içinde üvey kardeşim arkasına uzandı ve kendi silahını çıkardı.

Massimo, Elmo'yu vuran adama ateş ederken bir patlama sesi daha duyuldu.

O silah seslerinin yankısını saatlerce duydum. Evimize gelen ambulansın sireni ya da Elmo'yu götüren adli tabibin motorunun gürültüsü bile o sesi bastıramadı. Ve polisler Massimo'yu götürürken, gecenin sessizliğini bölen polis arabasının kapısının sağır edici çarpışının üzerinde hala kafamın içinde gürlüyordu.

İşte o zaman ailemin mükemmel dünyasının idealist düşüncesi büyük bir sabun köpüğü gibi patladı.

"Arabanızı getirmemi ister misiniz Bayan Veronese?" Uşağın sesi beni acı dolu anılarımdan çekip çıkarıyor, altın kurdeleler ve kan görüntülerini dağıtıyor.

"Evet, lütfen." Başımı sallıyorum ve kollarımı ortama sarıyorum.
"Teşekkür ederim."

Omzunun üzerinden "Güzel bir gece, değil mi?" diye fırlatıyor.

Gökyüzüne bakıyorum, parıldayan sayısız yıldızla kaplı, uzaktaki ağaçların üzerindeki büyük dolunayı çevreliyor.

"Evet," diye fısıldıyorum. "Gerçekten öyle."

Boş otoparkta yürüyüp henüz tamamlanmamış altı katlı konut binasına doğru ilerlerken ayakkabı tabanlarımın altındaki çakıllar çıtırdıyor. Bloğun etrafındaki sokak lambaları kapalı, ama binanın parlak ışığı Dolunay, gölgelerden uzak durmamı gerektiren istenmeyen bir karmaşa yaratıyor.

Tam açık duran servis kapılarına yaklaşırken içeriden sessiz bir çınlama sesi geliyor. Adımlarımı rahat atarak silahımı çıkarıyorum ve merdiven boşluğuna adım atıyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor tulum giymiş bir adam merdivenlerin tepesinden. Yanında temizlik malzemeleri dolu bir kova var. Bir kapıcı.

Tüm blok hala inşaat halinde ve kiracılar henüz taşınmadı, bu nedenle bu saatte etrafta herhangi bir temizlik personeli olmamalı. Belli ki aldığım istihbarat yanlışmış. Silahımı kaldırıp kapıcının kafasına nişan alıyorum.

"Lütfen," diye boğulur adam. "Benim bir ailem var. İki çocuğum ve-" O cümlesini tamamlayamadan tetiği çekiyorum.

Adam yere düştüğünde büyük bir gümürtü duyulur, vücudu yere düşer merdivenlerden inip ayaklarımın dibine düşüyor. Alnının ortasındaki büyük delikten kan sızıyor ve görmeyen gözleri bana bakıyor gibi görünüyor. Bazı kültürler ölümlerin ruhlarının bu dünyada kaldığına inanır ve hayatlarına son veren kişiyi sonsuza kadar takip etmek. Onlara musallat olur. Zaten arkamda olan orduya katılabilir.

Bluetooth mikrofonuma "Varım," diyorum ve cesedin yanına gidiyorum. "Görevi tamamlamak için tahmini süre on dört dakika."

"Anlaşıldı. Telsiz sessizliği başlıyor." Bu onayla birlikte ses akışı kesilir.

Hedefim üçüncü kattaki dairelerden birinde Ortadoğulu iki oligarkla gizli bir toplantı yapıyor olmalı. Konu petrol, silah ya da başka bir şey olsun, önemli değil. Beni ilgilendiren tek husus, eğer varsa, izi ortadan kaldırmak için tercih edilen yöntem. Askeri sözleşmelerde bu ayrıntı nadiren belirtilir. Tipik olarak, Tek şart, olay yerindeki hiçbir şeyin onlarla ilişkilendirilememesidir. Bununla birlikte, özel sözleşmeler genellikle bir dizi özel taleple birlikte gelir ve bunlar bazen düşünmek için bile çok tuhaftır. Neyse ki, bu eski bir "vur ve kaç, tanık yok" öldürme emri. Endişelenecek aptalca istekler yok. Bu tür sözleşmeleri daha çok seviyorum.

Üçüncü katın sahanlığına ulaşıyorum ve koridorda sağdaki son kapının yanında duran iki adama doğru ilerliyorum.

"Hey!" diye bağıyor ilki, silahını almak için ceketinin içine uzanıyor.

Silahımı kaldırdım ve art arda iki el ateş ettim. Korumalar durdukları yere düşüyor, gözlerinin arasındaki aynı kurşun delikleriyle gösteriş yapıyorlar.

Daire kapısı uçarak açılır. Susturucuyla bile silah sesi tamamen bastırılamaz ve dikkat çeker. Eşikte duran adamı vuruyorum, sonra nişanımı kapıdan giren bir sonraki adama çeviriyorum. Kurşunum hedefini bulduğunda, yakıcı bir acı sağ bacağımda patladı. Herif beni vurmayı başardı. Dişlerimi sıkıp acıyı bastırıyorum ve içeri giriyorum. Sırtımı duvara verip silahımı hazır tutarak dar koridorda diğer uçtaki kapıya doğru ilerliyorum.

Bir mermi püskürmesi önümdeki ahşap yüzeyi delip geçiyor ve vücudumun üst kısmına birkaç isabet ediyor. Sendeleyerek geri çekiliyorum, nefes almak için kendime sadece bir saniye tanıyorum, sonra kapıyı tekmeleyerek açıyorum. Odanın ortasında bir serseri silahının şarjörünü değiştiriyordu. Tereddüt etmeden onu göğsünden iki kez vurdum. Geriye doğru tökezledi, silahı yere düştü. beton zemin. Alnına bir kurşun daha isabet etti ve cesedi de yere yığıldı. Eski meslektaşlarımdan birinin bir sözü vardı: "Asla

"Kafasında bir delik olana kadar birinin öldüğünü varsaymayın." Bu sağlam bir mantra.

Boştaki elimi kalçama koyup etrafıma bakıyorum. Geniş stüdyo boş, bir zamanlar tertemiz olan beyaz duvarlar şimdi kırmızıya boyanmış ve yeni keşfedilmiş deliklere sahip. Hedefimden ya da ortaklarından hiçbir iz yok. Taze boya kokusu havada ağır ağır asılı duruyor ama banyoya doğru yürüyüp kapıyı tekmeleyerek açtığımda hâlâ hafif, buruk bir barut kokusu alıyorum.

Üç takım elbise tuvaletin yanında çömelmiş - tuvaletin yanında ölmek için süslü kıyafetler - yüzleri solgun ve gözleri çılgınca. En yakındakini kafasından vuruyorum, sonra diğer ikisini de aynı şekilde hallediyorum. Ölü adamların gerçekten hedefim ve ortakları olduğundan emin olmak için kulaklığımdaki iletişim düğmesine dokunuyorum.

"Siz salaklar sadece iki koruma olacağını söylemişsiniz."

"Müşteri . ." titrek bir sesle, "...müşteri bize hedefin yanında en fazla iki güvenlik personelinin bulunacağını söyledi."

"Peki ya şu lanet gözetleme istihbaratı?"

"Um . . . Kaptan Kruger bunun için zaman olmadığını söyledi." Adamın sesi histerik bir tona ulaşıyor. "Çok özür dilerim. Bu acele bir işti Bay Kruger. Mazur."

Figürler. "O orospu çocuğuna söyle, ölmemi istiyorsa beni kendisi öldürmeyi dene."

"Evet, ona haber veririm." Adam boğazını temizler. "Bana görevin durumunu söyleyebilir misiniz, Bay Mazur?"

"Başardım!" Kulaklığı çıkarıp cebime sokuyorum.

Lennox Kruger ile olan ilişkimin doğası Z.E.R.O. birimi, her zaman belirsiz olmuştur. Toplum için çok tehlikeli olduğu düşünülen gençlerin kaldığı psikiyatri merkezinden beni çıkardığında beni kurtardığını söylemekten hoşlanıyor. Gerçekte, öldürmek için şartlandırabileceği bir evcil hayvan istiyordu. vicdan azabı duymadan. İstedikini ve daha fazlasını aldı. Eminim şimdiye kadar benden kurtulmuş olurdu. Orijinal Z.E.R.O. biriminden geriye kalan ajan. Belov ve Az gittiğine göre, psikopat kölelerinden sonuncusu benim.

Bir zamanlar, işlevsiz kardeşler grubumuz tek bir amaç için bir araya gelmişti: hedefleri hızlı bir şekilde öldürmek ve bunu kimin yaptığına dair bir iz bırakmadan yapmak. Az ortadan kaybolduktan ve daha sonra Belov da ortadan kaybolduktan sonra, Kruger orduyu geride bırakmaya ve bağımsız bir müteahhit olmaya karar verdi. Hem devlet hem de özel işleri üstlenmek için yeni ekipler kurdu. Gasplar. Vicdansız yöntemler için talep ettiği ücreti ödeyebilecek kadar derin cebi olan herkesi -üst düzey suçluları bile- sorgusuz sualsiz koruyordu. Fiyat etiketi doğruysa savaş lordlarını veya küçük ülkelerin hükümetlerini bile devirmek. Ve tabii ki suikastlar. Bu görevler öncelikle bana verilirdi. Tamamlanan her iş için sözleşme bedelinin yüzde 50'sini alıyordum.

Ergenliğimin çoğunda beni terörize eden adam için çalışmaya devam etmek için teşvik. Ama mesele şu ki, dolgun banka hesabı olmasa bile, Muhtemelen bunu yapmaya devam ederdim. Öldürmek, nasıl yapılacağını bildiğim tek şey.

Kan damlacıkları parlak beyaz seramik lavaboyu ve üzerindeki aynanın sağ tarafını kirletiyor. Yansıma baktığımda, camda gözlerimin hizasındaki noktaya büyük kırmızı bir leke yapışıyor. Ne kadar da uygun. Silahımı tezgâhın üzerine koyuyorum ve takım elbise ceketimin düğmelerini açmaya başlıyorum.

"Kahretsin," diye inliyorum gömüğümün üzerine giydiğim çelik yeleği çıkarırken.

Kurşunlardan birkaçı göğsüme isabet etti ve nefes almamı zorlaştırdı. Kurşun geçirmez yeleğin yere düşmesine izin verdim ve kalçamın yakınındaki yarayı incelemek için gömüğümü kaldırdım. Anti-balistik fiberler bunu yakalayamadı. Dişlerimi sıkıyorum ve parmaklarımla yaranın etrafındaki deriyi yokluyorum. Kurşun o kadar derin değil gibi görünüyor. Kapının ve benim birleşik engelimi koruyucu ekipman kesinlikle yavaşlattı.

Evden çıkarken yeleğimi ya da ceketimi almaya zahmet etmiyorum. DNA'm zaten kanamamla birlikte her yere yayılmış durumda ama herhangi bir kolluk kuvveti veri tabanında kimliğimin izi sürülemez. Umarım Kruger'ın temizlik ekibi bu pisliğin icabına bakabilir. Olmazsa, öyle olsun. Diğer çözülmemiş vakalara eşlik edecek bilinmeyen bir örnek daha.

İlk darbe kalçamı sıyırdı ve küçük bir sıkıntıya neden oldu. Ancak yan tarafımdaki sorun olabilirdi. Bu gece vurulmayı planlamamıştım, bu yüzden arabamı birkaç blok ötede bıraktım. Kalça kemiğimin hemen üzerine saplanmış bir kurşunla o mesafeyi kat etmek çok zor olacak.

Otoparkta topallayarak ilerlerken etrafta kimse yok; sadece ben, yıldızlar ve ıssız çevreye ışık saçan dolunay var.

Bir an için ilerleyişimi durdurup gökyüzünü gözlemliyorum. Çocukken, koruyucu ailemdeki herkes uyuduğunda sık sık gizlice dışarı çıkar ve gökyüzünü izlemek için çatıya tırmanırdım. Dikkatimi çeken karanlık genişliği ya da sonsuzluğu değil, uzaktaki yıldızların parıltıdan noktaları olurdu. Çok küçük görünüyorlardı, ancak parıltıları karanlığı delip geçiyor, karanlıkta kaybolan herkes için yolu aydınlatan işaretçiler gibiydiler. Sanki o kurtarıcı ışığı tutabilecekmişim gibi uzanır ve bir tanesini avucumun içine aldığımı hayal ederdim. Ama elimi açtığımda boş olduğunu görürdüm. Işık gökyüzünde parıltıya devam ediyor, beni tekrar denemeye teşvik ediyor ama her zaman ulaşamayacağım bir yerde kalıyordu.

Bir yıldızı yakalamayı en son denediğimde sekiz yaşındaydım. Üvey babam beni çatıda buldu ve saçlarımdan tutup aşağı sürükledi. Beni bodruma götürdü ve orada eşek sudan gelinceye kadar dövdü. Sonrasında ayakta bile duramadım. Bana embesil dedi ve jileti almak için yukarı çıkarken beni kendi kanımdan oluşan bir su birikintisinde yatar halde bıraktı. Beni tekrar saçlarımdan tutup tıraş ettiğinde onunla mücadele edemeyecek kadar bitkin düşmüştüm.

İki gün sonra, nihayet yürüyebildiğimde, aynı usturayı buldum, odasına girdim ve boğazını kestim. O geceden sonra bir daha asla bir yıldızı yakalamaya çalışmadım. Sanırım bu, göksel ışıltının benim için olmadığına dair inancımı pekiştirdi.

Yüzümü karanlık gökyüzünde parlayan küreye doğru çeviriyorum ve gözlerimi kapatıyorum, onları bir daha hiç açmamanın ne kadar iyi olacağını hayal ediyorum.

Trafik ışığı kırmızıya dönüyor, ben de müziğin sesini biraz açıp açık pencereden dışarı bakıyorum. Babam şehrin bu kısmından geçmemden hoşlanmıyor, tehlikeli olduğunu düşünüyor ama bu çok daha hızlı bir yol.

Bu taraftan geliyorum.

Çünkü veteriner kliniği hemen bir sonraki blokta ve gecenin bu saatinde zaten etrafta kimse olmuyor.

Radyodaki melodiye mırıldanarak eşlik ediyor, parmaklarımı direksiyona vuruyordum ki, sokağın karşısındaki ara sokakta bir hareketlenme oldu gözüme çarpıyor. Bir adama benziyor, eliyle duvardan destek alarak yavaşça yürüyor. Bir an duruyor, sonra iki adım daha atıyor, sonra bacakları tutmuyor ve altında kalıyor.

Kahretsin. Gidip yardıma ihtiyacı var mı diye bakayım mı? Hayır, başka biri gelir, ihtiyacı varsa ona yardım eder. Trafik ışıklarına doğru bakıyorum. Hâlâ kırmızı. Gözlerim tekrar ara sokaktaki adama kayıyor. Şu anda yerde oturuyor, binanın kenarına yaslanmış ve başı yukarıya eğik. Muhtemelen yolunu kaybetmiş bir sarhoş ya da o kadar sarhoş ki doğru düzgün yürüyemiyor bile. *İyi olacak,* diyorum kendime, ama gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Tıpkı benim daha önce yaptığım gibi gökyüzüne bakıyor gibi görünüyordu. Geceye bakıp hayatın benim için ne sakladığını merak ettiğim ilk sefer değildi. O da aynısını mı yapıyor? O da benim gibi "Orada beni ne bekliyor?" diye soruyor mu?

Belki bu adamın telefonu yoktur. Olsaydı çoktan yardım için birini arardı, değil mi? *Lanet olsun.* Işık yeşile döner dönmez gaza basıyorum ve direksiyonu kırarak U dönüşü yapıyorum, sonra arabamı ıssız kaldırıma doğru iterek iki bina arasındaki boşlukta duruyorum.

Aracımı bırakıp rastgele bir adamı kontrol etmek için karanlık bir sokağa girmek aptalca ama onu görmezden gelemem. Koltuğumun altına uzanıp oraya sakladığım silahı çıkarıyorum. Silahı belime sokup Pantolonum sırtımda, arabadan çıkıyorum.

Sokak girişinin dışındaki sokak lambası etrafı sarımsı bir parıltıyla yıkıyor. Sağ elimi silahımın kabzasında tutuyorum, ateş etmeye hazırım. bir anda geri çekebilirim. Pervasız olabilirim ama aptal değilim. İki yıl önce, babamın adamlarından birini nöbet tutması gerekirken bir hizmetçiyi becerirken yakaladım, bu yüzden bana ve kız kardeşime nasıl ateş edileceğini öğretmesi için ona şantaj yaptım. Zara başta istemedi ama sonunda doğuştan yetenekli oldu. En iyi nişancı olmayabilirim ama kısa mesafelerde oldukça iyiyimdir.

Adama yaklaşıyorum ve bacaklarının yanında duruyorum. Siyah bir pantolon ve üst iki düğmesi açık siyah bir elbise gömleği giymişti. Pantolonunun sol bacağı

Islak görünüyor ve altındaki kaldırımında kan lekeleri var. Gözlerim, her nefes alışında yavaşça yükselip alçalan devasa genişlikteki göğsüne kayıyor, sonra yüzüne doğru devam ediyor. Hava ciğerlerimi terk ediyor.

Hayatımda gördüğüm en seksi adam olmalı. Kesinlikle benden büyük ve babamın partisinde geride bıraktığım toy tavus kuşlarından biri gibi değil. Yüzünün hatları taşa kazınmış gibi keskin. Yüksek elmacık kemikleri. Güçlü bir Düzgün, kısa kirli sakallı bir çene ve hafif çarpık bir burun. Kapalı gözlerini kalın siyah kaşları çevreliyor ve simsiyah saçlarının birkaç teli yüzüne dökülmüş, uçları neredeyse beline kadar uzanıyor. Daha önce hiç bu kadar uzun saçlı bir adam tanımamıştım.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Kendime geldiğimde sordum.

Adam cevap vermiyor. Omzumun üzerinden bakıyorum. Etrafta hala kimse yok. Harika. Silahımı tutmaya devam ederek çömeliyorum ve ona yaklaşıyorum.

"Hey." Parmağımla göğsünü dürtüyorum.

Hareket ettiğini bile görmedim. Bir an bayılmış gibi duvara yaslandı, sonra şakağıma silahını dayadı. gözleri benimkilere dalıyor. Bedenim tamamen hareketsizleşiyor. Derimden soğuk terler akıyor ve omurgamdan aşağı bir korku dalgası yayılıyor. Kendi silahımı çekecek zamanım yok, bu yüzden sadece şimdiye kadar gördüğüm en sıra dışı gözlere bakıyorum. Grinin o kadar açık bir tonu ki neredeyse gümüş gibi görünüyorlar.

"Sen de kimsin lan?" diye soruyor derin ve boğuk bir sesle. "Görünüşe göre bir aptal."

Kaşlarını çatıyor ve çiçekli bluzumu ve beyaz pantolonumu inceliyor. Gözleri, koyu sarı saçlarımın yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplandığı ve kırmızı ipek bir eşarpıla bağlandığı başımın tepesinde durana kadar yukarı doğru hareket ediyor. Şakağımdaki soğuk metal dokunuşu kayboluyor.

"Defol git buradan, yavrum," diye homurdanıyor ve başını tekrar duvara yaslayıp gözlerini kapatıyor. "Aptal kız."

Silahımı arkamdan kaydurdım ve namluyu göğsüne, kalbinin hemen üzerine bastırdım. "Aptal ama silahlı."

O muhteşem gözler bir anda açıldı. Parmaklarını namluya dolayıp silahı kaydırarak burun kemiğine dayarken bakışlarımı tutuyor.

"Bana bir iyilik yap. Iskalama." Sesi sanki hayatının hiçbir anlamı yokmuş gibi düz, lakayt.

Önümdeki deliye bakıyorum, göz temasını kesemiyorum. Bazıları İnsanlar, her ne sebeple olursa olsun, yaşayıp yaşamadıklarını umursamadıklarını söyleyebilirler, ancak gerçek bir hayatta kalma durumuyla karşı karşıya kaldıklarında, kendilerini kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacaklardır. Kendini koruma, koşullar ne olursa olsun temel bir içgüdüdür.

"Hadi, kaplan yavrusu. Bütün gece bekleyemem." Bu sözlerle birlikte silahımı bıraktı ve gözlerini tekrar kapattı.

Yapılacak en akıllıca şey arabama geri dönmek ve kan kaybından ölmek isteyen bu seksi kızı bırakmak olurdu ama bunu yapamam. Zaten aptal olduğumu anlamıştık. Silahı indirip pantolonumun arkasına koyuyorum. Sonra saçımı tutan eşarbı çekiştiriyorum.

Adamın pantolonunun bacağı kalçasının ortasından yırtılmış ve kan sızan uzun bir yara ortaya çıkmış. Eşarbımı, yaranın hemen üzerinden bacağının etrafına sarıyorum ve sıkı bir düğümle bağlıyorum.

"Arabam şurada. Seni hastaneye götüreceğim." Ayağa kalktım ve elimi ona doğru uzattım.

Gümüş rengi gözleri bir kez daha benimkilerle buluşuyor, sonra uzattığım elime doğru iniyor ve sanki onu ısıracakmış gibi bakıyor. Yavaşça kolunu kaldırıyor ve parmaklarını benimkine doluyor. Diğer eliyle yeri iterek yükselmeye başlar. Yukarı, ve yukarı. Sonunda dik konuma geldiğinde, bakışlarını tutabilmek için başımı gökyüzüne doğru eğmek zorunda kalıyorum.

"Hastane yok," dedi elimi bırakarak. "Birkaç blok ötede park halindeyim, beni bırakmanız yeterli."

"Elbette," diye mırıldanıyorum. "Um . . . Yardıma ihtiyacın var mı?"

Dudaklarının kenarları titriyor, vücudumun 1.80'lik kısmını inceliyor ve başını sallıyor. Bir kadın için ortalama bir boyda olabilirim, ama onun benden bir adımdan fazlası var.

"Bu gece okul gecesi değil mi?" diye soruyor arabama doğru ilerlerken, sağındaki binanın duvarından destek alarak.

"Bir yıl önceki mezuniyet balomdan beri değil," diye karşılık veriyorum ve aceleyle yolcu kapısını açıyorum.

Dağ gibi yaralı bir adamın kaldırımında ayaklarını sürüyerek ilerleyişini ve arabanın kapısının kenarına tutunuşunu izliyorum. Yüzü solgun ve kalçasına bağladığım atkı tamamen kana bulanmış.

"Bu haldeyken kendi başına bir yere gitmen mümkün değil." O neredeyse koltuğa düşerken ben aracın etrafında dolanıyorum. "Bıçak Kavga mı?" Motoru çalıştırarak soruyorum.

"Kurşun." Silahını gösterge paneline fırlatır. "Arabam sokağın yaklaşık bir mil aşağısında."

Gözlerimi yola odaklamak için elimden geleni yapıyorum ama sürekli yanımdaki yabancıya kayıyor. O da gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyor!

"Ne yapıyorsun?"

Sorumu duymazdan geliyor ve düğmeli bluzunu çıkarıyor, bu sırada inliyor.

"Yüce Tanrım!" Vücudunun üst tarafındaki kanlı dağınıklığa bakarak bağıriyorum.

"Gözünü yoldan ayırma, yavrum."

"Seni hastaneye götüreceğim."

"Hayır, değilsin," diyor bohçalanmış giysiyi kalçasının üstündeki kanlı yaraya bastırırken. "Evde beni bekleyen bir doktor var. Sadece oraya gitmem gerekiyor."

"Seni eve götüreyim o zaman."

"Hayır."

Direksiyonu sıkıyorum ve ona bir bakış atıyorum. Evi her neredeyse, oraya ulaşmadan kan kaybından ölecek. Benim sorunum değil. Ben Silahlı bir yabancıyı arabama girmesine izin vererek zaten "aşırı aptallık" sınırına ulaştım. Daha fazlasını yapmak "astronomik derecede aptallık" seviyesini hedeflemektir. Nefesimin altında küfrediyorum ve bir sonraki sağa dönüyorum.

"Seni çalıştığım veteriner kliniğine götüreceğim. Kanamayı durdurmaya çalışacağım, sonra da yoluna gidebilirsin."

* * *

"Şuna binebilir misin?" Odanın ortasındaki metal masaya doğru başımı sallıyorum.

Arkamı döndüğümde, yaralı yabancımı duvara yaslanmış buldum. omzuyla kapı çerçevesine vuruyor, elinde bir silah tutarken gözleriyle alanı tarıyor.

"Sadece biz varız," diyorum. "Klinik yarın sabah sekize kadar açılmayacak."

Odayı bir kez daha değerlendirdikten sonra pervazı iterek ameliyat masasına doğru topallayarak ilerler. Neredeyse masaya ulaşmıştı ki aniden durdu ve solundaki dolaba tutundu.

Ona doğru atılıyorum ve kolunu yakalayıp omzumun üzerinden sallıyorum. "Hadi, birkaç adım daha."

Odanın diğer ucuna doğru ilerlerken vücudunun sıcaklığı içime sızıyor. Sağ elimle ön kolunu kavrarken sol avucum çıplak sırtına, beline soktuğu silahın hemen üstüne bastırıyor. Birkaç erkeğim var Orta derecede yakın olduğum arkadaşlarım ve rastgele sarılmalar düzenli bir olaydır. *Bu* gerçek bir sarılma olmayabilir, ancak vücudum yabancınınkinin içine sıkışmışken, vücutlarımız arasındaki her bir temas noktasının aşırı farkındayım. Kolunun omuzlarımdaki ağırlığı. Kalçamın onun kalçasına hafifçe sürtünmesi. Parmak uçlarımda ön kolunun gergin kasları. Başımın tepesini karıncalandıran sıcak nefesi. Sanki varlığıyla beni çevreliyor ve diğer her şey kaybolup gidiyor. *Bunu* kesinlikle hiçbir arkadaşım hissetmemiştim.

Bir şekilde masaya ulaşmayı başardık. Kalkmasına yardım ediyorum, sonra da cerrahi aletlerin ve malzemelerin bulunduğu arabayı yaklaşıtıyorum.

"Tamam." Cesaretimi toplamaya çalışarak derin bir nefes aldım. ilk çekmeceyi karıştırmak. "Önce senin tarafını halledeceğiz. Orada Buralarda bir yerde bir paket basınçlı bandaj olmalı." Parmaklarım sonunda tanıdık bir boru şeklinin etrafında kıvrılıyor ve ruloyu üstüne koyuyorum. Doğrulurken gözlerim yakındaki bir tezgâhta duran bir kutu nitril eldivene takılıyor. İki tanesini çekip çıkarırken ellerim titriyor.

Çılgınca. Bununla ilgili her şey çılgınca. Arabada aklıma geldiğinde bu fikir o kadar da karmaşık gelmemişti ama şimdi yavaş yavaş paniğe kapılıyorum. *Aptalca. Aptalca. Aptalca.*

"Önce kurşunu çıkarman gerek yavrum."

Başımı ona doğru çeviriyorum ve dehşet içinde ona bakıyorum. *Ne oldu?*

Kurşunu çıkarmak için etini kazmamın imkanı yok. Sadece kanamayı durdurmak için bandajlamayı düşündüm.

Dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme beliriyor. Durumu eğlenceli buluyor gibi görünüyor. Bakışlarımı yakalayan iki gümüş küreye bakarken nabzım hızla atıyor. Derinliklerinde hangi sırların saklı olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. O soluk gözlerdeki bir şey bana sanki ölümle göz göze geliyormuşum gibi hissettiriyor ama kalbimin çılgınca çarpması korkudan değil.

Gecenin bir yarısı olduğunun ve bir yabancıyla baş başa kaldığımın farkındayım - boyumun iki katından fazla olan ve yaralı bile olsa boynumu kolayca kırabilecek bir adamla. Ama hayır, çılgınca kalp atışlarımın korkuyla bir ilgisi yok.

Örgüsünden daha fazla saç teli kaymış, koyu renkli dallar yakışıklı yüzünü çerçeveleyiyor. Şimdi tam ışık altında, görüldüğü kadar mükemmel olmadığını görebiliyorum. Alnında bir yara izi ve sol elmacık kemiğinde bir yara izi daha var ama bunlar bakışlarını dağıtmıyor.

"Kurşun yüzeye yakın." El arabasının üzerindeki penslere uzanıyor ve onları elime tutuşturuyor. "Gayet iyi idare edeceksin."

Aleti sıkıyorum ve böğründeki deliğe bakıyorum. "Burada sadece hayvan anestezi var."

"Uyuşturucu sevmiyorum. Uyuşturucusuz gideriz," diyor ve masaya uzanıyor.

"Anestezi yok. Tabii." Yutkunuyorum. Tanrım, bu adam deli.

Tamamen çıldırmamak için elimden geleni yaparak kurşun yarasının etrafındaki deriyi temizlemeye başlıyorum. Gördüğüm tek şey kan, ama bir şekilde pensi yaraya yaklaştırmak için elimi titrememesini sağlıyorum.

"Yarım inç kadar içeride," diyor. "Bunu hemen hissedebilmeniz gerekir."

Bayılmayın. Sakın bayılmayın. Forsepsin ucunu yaranın içine yerleştirirken boğazımda safra birikiyor. Hayvanların tedavi edilmesini defalarca izledim, oldukça kötü kesikler de dahil, ama hiç tanık olmadım

Kurşun yiyen herhangi biri. Gözlerimi kapatma, kan ve parçalanmış et görüntülerini engelleme dürtüsü çok baskın. Dişlerimi sıkıp üstesinden gelmek.

Güçlü parmakları bileğimi sararak elimi hafifçe sola doğru hareket ettiriyor. Sanki bana zarar vermekten korkuyormuş gibi, tutuşunun ardındaki güç varolmuyor.

"İşte." Onu duyuyorum ama gözümü yaradan ayırmaya cesaret edemiyorum. "Hissedebiliyor musun?"

Başımı salladım.

"Güzel. Şimdi, çıkar onu."

Nefesimi tutuyorum ve küçük nesneyi pensle sıkıyorum. Yabancınn vücudu geriliyor ama sesi çıkmıyor. Mermiyi yavaşça çekip çıkarırken alnımdan soğuk terler akıyor. Anında kan akmaya başlıyor. etteki delikten sızıyor. Pensi ve kurşunu arabaya atıyorum ve bir havlu alıp yaranın üzerine bastırıyorum.

"Şimdi ne olacak?" Boğuluyorum.

"Önce kanı temizleyin. Sonra, bir pansuman uygulayın -belki birkaç tane ekleyin- ve bir bandajla örtün. Sonra da her şeyi sabitlemek için bant kullanın."

Talimatlarını yerine getiriyorum ve kalçasındaki bandajı sabitlediğimde masanın kenarına tutunup düzensiz nefes alış verişimi kontrol altına almaya çalışıyorum. Ellerimin ve kollarımın her yerinde, dirseklerimin yarısına kadar kan var.

"Şimdi de bacak," diye homurdanıyor kendini oturma pozisyonuna çekerken. "Elastik bandajınız var mı?"

Başımı sallayarak kanlı eldivenleri çıkardım ve çekmecenin içine uzanıp iki paket çıkardım. Parmaklarım titriyor ve kendi parmaklarımın titrediğini zar zor fark ediyorum.

Uzattığı eline paketleri yerleştirirken hareket ediyor. Avucunun derisi pürüzlü ve kalın, kabarık bir yara izi onu çaprazlamasına bölüyor.

"Yavru."

Bakışlarım elinden gözlerine sıcıyor. Beni dikkatle izliyorlar. Parmakları sağ bileğimin etrafında dönerken hafifçe dokunuyor, tıpkı birkaç dakika önce yaptıkları gibi. Elim kaldırıyor ve dudaklarını parmaklarımın ucuna bastırıyor. Ve birden nasıl nefes alacağımı unutuyorum.

"İyi iş çıkardın." Elimi bırakırken boğuk sesi neredeyse bir okşayış gibi üzerimde dolaşıyor.

O rulonun etrafındaki kılıfı yırtıp bandajı uyluğunun etrafına sarmaya başladığında sersemlemiş bir halde öylece duruyorum. Hiç irkilmedi bile. Paniğim yatışmaya başlıyor, böylece nihayet onu tüm güzel erkek ihtişamıyla görebiliyorum.

Gözlerimin, her kası anatomi çalışmak için olağanüstü bir konu oluşturacak kadar mükemmel bir şekilde çizilmiş olan kocaman çıplak göğsünde dolaşmasına izin veriyorum. Ne? Evet, "çalışmak", bacağına sarmaya çalışırken pazılarının nasıl esnediğini izlerken tam olarak düşündüğüm şey bu. Şunlar iki bacağımın toplamından daha kalın olabilir. Hiç utanmadan onu süzerken yanaklarıma bir sıcaklık yayılıyor.

Yüzünde olduğu gibi vücudunun üst kısmında da küçük kusurlar var. Sol ön kolunda beş santimlik kabarık bir et çizgisi. Muhtemelen eski bir bıçak yarası. Karnında ve göğsünde de birkaç küçük yara izi var ama bunlara neyin sebep olmuş olabileceğinden emin değilim. Omzunda, sağ köprücük kemiğinin yanındaki yuvarlak iz ise kesinlikle bir kurşuna ait.

İşi bittiğinde masadan kayıyor ve yine bakışlarını karşılayabilmek için başımı yukarı eğmem gerekiyor.

"Bir dahaki sefere silahla yaralanmış bir adama rastlarsan ya kaçarsın ya da onu öldürürsün." Yüzü benimkine birkaç santim kalana kadar eğiliyor ve gevşek siyah saç tellerinden biri yanağımı okşuyor. "Anladın mı, kaplan yavrusu?"

"Evet," diye fısıldıyorum.

Mahvolmuş gömleğini toplar, sonra masanın üzerine atılmış ipek eşarbıma uzanır ve onu pantolonunun cebine sokar. Bir sonraki an, odanın içinde topallayarak çıkışa doğru ilerliyor.

"Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim' yok mu?" Mırıldanıyorum.

Gizemli yabancım duruyor ama dönüp bana bakmıyor. "Yaşıyorsun, değil mi?"

"Evet. Yani?"

"Bu benden duyduğun en büyük 'teşekkür' yavrum." Kapı onun ardından kapanırken kapının üstündeki zil çalıyor.

Elime bakıyorum. Dudaklarının parmak uçlarıma dokunduğu yerdeki karıncalanma hissi hâlâ orada. Bu bir öpücük müydü? Ayakta durmaya devam ediyorum

Ameliyathanenin ortasında, yaklaşık beş dakika boyunca elime baktım. Sonunda zihnimdeki sisi dağıttığımda, uzun saçlı adamı otoparkta yüzüstü bulacağımdan korkarak kapıya koşuyorum.

Dışarı çıktığımda etrafta kimse yoktu. Dönüyorum, gözlerim uzun figürü arıyor ama hiçbir şey bulamıyor. Rüzgârın savurduğu ufalanmış bir gazete ıssız sokaktan aşağı yuvarlanıyor. Sokağın aşağısındaki çöp tenekesi, bir sokak kedisinin kapağına atlaması ve ardından yukarıdaki balkona sıçramasıyla tıkırdıyor. Ama *ondan* hiçbir iz yok. Sanki ortadan kaybolmuş gibi.

Arka cebimden telefonu çıkarıp haber uygulamasını açıyorum. İçerikler arasında gezinirken ekranda kalın başlıkları olan birkaç makale yanıp sönüyor. Hepsi de bu akşam erken saatlerde, buradan sadece beş blok ötede meydana gelen silahlı saldırıyla ilgili. En sonuncusuna tıklayıp metni gözden geçiriyorum. Polise göre dokuz kurban var. Önde gelen bir emlakçı ve güvenlik ekibinin üyeleri. Bir muhabir civardaki sakinlerle röportaj yaptı ama kimse bir şey görmedi ya da duymadı. Tek potansiyel ipucu, yakındaki rehin dükkanında gece vardiyasında çalışan bir kadından geldi. Kadın bir adamın silahlı saldırının gerçekleştiği tamamlanmamış komplekse doğru ilerlediğini gördü. Ne yazık ki adamın yüzünü göremedi, sadece sırtını ve örgü şeklinde bükülmüş uzun saçlarını görebildi.

Bölüm 2

"İşlerin nasıl gidiyor? İlginç bir şey oldu mu?" Kelimeler lokmalar arasında söyleniyor ve babamın her zamanki yumuşak tonuyla konuşuyor ama Boston Cosa Nostra'nın donu Nuncio Veronese hiçbir şeyi sebepsiz yere söylemez ya da yapmaz.

Bir parça brokoli neredeyse boğazıma takılıyor, çünkü bir an için geçen haftaki uzun saçlı yabancıyı bir şekilde öğrenmiş olabileceğini düşünüyorum.

"Um . . . Bu harika, baba." Yutkunuyorum. "Hayır. Hep aynı şeyler işte. Ama geçen gün bir çocuk tarantula getirdi."

"Yüce Tanrım." İç geçiriyor, sonra masanın diğer tarafında oturan kız kardeşime dönüyor, "Zara, lütfen ekmeği uzatır mısın?"

Kız kardeşim cam kaseyi ona yaklaştırıyor ve sessizce yemeye devam ediyor. Her zaman o kadar sessizdir ki bazen odada olduğunu bile unuturum. Biz çocukken Zara çok neşeliydi, sürekli güler ve bir şeyler hakkında gevezelik ederdi. Annem, eğer Zara'nın ağzı olmasaydı, kendi isteğiyle bir tane çıkaracağını söylerdi. Elmo'nun öldürüldüğü gecedan sonra bu değişti. O zamandan beri, yaramazlığı seven o gülümseyen küçük kız değildi.

"Bu çılgın fikrini kabul ettiğimi biliyorum Nera, ama bir kez daha düşünmek istemez misin?" diye devam ediyor babam. "Eğer bir şey okumak istiyorsan, neden ekonomi olmasın? Ya da finans? İleride gerçekten işine yarayacak ve kullanabileceğin bir şey?"

"Hayır."

"Bunun geçici olduğunu anlıyorsun, değil mi? Evlendiğinizde kocanız zamanınızı atları döllemekle falan geçirmenize izin vermeyecek. Bu senin soyundan gelen birine kesinlikle yakışmaz."

"Boston'da döllemeye ihtiyacı olan neredeyse hiç at yok, baba." İç çekiyorum. Her pazar ziyaret ettiğimde aynı konuşma oluyor. "Biz daha çok evcil hayvanları tedavi ediyoruz."

"Tanrı'ya şükür." Şarabına uzandı ve büyük bir yudum aldı. "On sekiz yaşına bastığın anda seni evlendirmeliydim ama Massimo beklemem gerektiğini söyledi."

Kaşımı kaldırdım. Babamın üvey kardeşimle geleceğimi konuştuğunu bilmiyordum. Massimo, Elmo'yu vuran adamı öldürdüğü için on sekiz yıl kasıtlı adam öldürme cezasına çarptırıldı ve babam onu haftada bir ziyaret ediyor. Her Perşembe sabahı, babam Boston dışındaki islahevine gider ve saatlerce kalır. Ne konuştuklarını hep merak etmişimdir. Üvey kardeşimin hapishanede ziyaret etmesine izin verdiği tek kişi babam. Ne ben ne de Zara Massimo'yu hapse girdiğinden beri görmedik. Bildiğim kadarıyla, çocukluk arkadaşı olan ve şu anda babamın komiserlerinden biri olan Salvo'nun bile onu görmesine izin vermedi.

"O nasıl?" Ben soruyorum.

"Aslında gayet iyi. Massimo'yu bilirsiniz, hiçbir şey onu fazla sarsmaz." "Bir yıldan uzun süredir maksimum güvenli hapishanede kilitli. ve o 'iyi' mi?"

"Evet," diyor. "İkiniz hakkında sorular soruyordu."

Masanın karşısından keskin bir nefes sesi geliyor. Başımı kaldırdığımda Zara'nın tabağına baktığını görüyorum, çatalı hedefinin yarısına kadar gelmiş. Ağzına yemek tıkıştırmaya devam etmeden önce bu sadece bir an sürüyor.

"Ama yine de ziyaret etmemize izin vermiyor?" Babama dönüp bakıyorum.

"Kendince sebepleri var." Babam omuz silkiyor ve konuyu değiştiriyor. "Tiziano'nun oğlu bu sonbaharda vaftiz edilecek ve sonrasında büyük bir Aile yemeği olacak. İkinizin de katılmanızı ve en iyi şekilde görünmenizi istiyorum. Kendinize özel- Orada başka hiçbir kadının sahip olamayacağı bir şey. Kızlarımın her kaptanın karısı ya da kız arkadaşından üstün olması gerekiyor. Ailenin önünde utanmak istemiyorum, beni duyuyor musunuz?"

"Hangi gün? Klinikteki programımı kontrol etmem gerekecek."

"Hobi programın umurumda değil, Nera. Sen olacaksın Orada," diye tersliyor, sonra çatalını Zara'ya doğrultuyor. "Sen de öyle. Mekâna ve havaya uygun bir kıyafetle. Sana bir tarihle döneceğim."

Zara gözlerini yere dikerek çatal bıçak takımını tabağına yerleştiriyor ve yavaşça ayağa kalkıyor. Uzaklaşıp yemek odasını terk ederken tek kelime etmiyor.

"Bu çok kabaydı!" Kız kardeşim duyma mesafesinden çıkar çıkmaz tıslıyorum.

"O artık bir çocuk değil. Kız kardeşin neredeyse on sekiz yaşında ve kendini nasıl sunduğuna dikkat etmeye başlaması gerekiyor. Tanrı aşkına, yüz derece sıcakta tepeden tırnağa kapalı bir şekilde dolaşamaz. İnsanlar konuşur."

"O zaman bırak konuşsunlar!" Peçeteyi tabağıma atıp Zara'nın peşinden koşuyorum.

Odası ikinci katta, benim eski odamın hemen yanında. Aralarında bir bağlantı kapısı var ve ben artık burada vakit geçirmediğim için Zara'nın çocukluk odamı dikiş atölyesi olarak kullanmasına izin verdim.

Zara'yı yatağının kenarında oturmuş, yatak örtüsünü parmaklarıyla kavrarken buluyorum. Moda dergileri, eskizler ve çeşitli kumaş parçaları etrafa saçılmış. Omzumu kapının pervazına yaslayıp dağınıklığa bakıyorum.

"Odam yeterli değil, ha?" Gülümsüyorum, havayı hafif tutmaya çalışıyorum. "Hadi ama. Bana ne üzerinde çalıştığını göster."

Zara sadece omuz silkiyor, omuzları daha da çökmüş gibi görünüyor. Yere serdiği dikiş desenlerinden herhangi birine takılmamak ya da yerinden oynatmamak için elimden geleni yaparak onun alanına giriyorum.

"Bu harika görünüyor." Eğildim ve bir kroki aldım. Boynundan bağlanan, kolsuz, askılı bir elbise. "Vaktiniz varsa Tiziano ile yiyeceğimiz öğle yemeği için bir elbise işime yarayabilir."

Kız kardeşimin dudakları anında bir gülümsemeye dönüşüyor. Yataktan fırlıyor ve odanın içinde koşturarak koltuğun üzerindeki mezurayı ve not defterini alıyor.

"Tasarımdan emin misin?" diye soruyor yatağın altından bir kalem almak için çömelirken. "İstersen değişiklik yapabilirim."

"Değişiklik yok. Mükemmel olacak. Benim için yaptığın her kıyafet gibi."

Elimi beyaz bluzunun kabarık kolunda gezdirdim. Bana dedi ki "fener" olarak bilinen bu tarzda, kumaş bileklere doğru balon gibi genişler ve manşetler inci düğmelerle bir arada tutulur. Gömleğin yakası yüksek ve sıkı, boynunun etrafında büyük bir yay oluşturuyor. Çok yetenekli.

Kardeşimiz öldürüldükten kısa bir süre sonra Zara'da vitiligo hastalığı ortaya çıktı. Parmaklarında ve bileklerinde başladı, ancak daha sonra göğsünde, bacaklarında ve kollarında beyaz lekeler ortaya çıktı. Annem öldüğü zaman, gözlerinin etrafındaki bölgeleri de kapsayacak şekilde ilerledi. Dışarıda hava ne kadar sıcak olursa olsun, Zara her zaman yüksek yakalı ve uzun kollu kıyafetler giyiyor çünkü insanların bakmasından hoşlanmıyor. Geçen yıl yüzünün renksiz kısımlarını fondötenle kapatmayı denedi, ancak cildi bunu iyi karşılamadı. Yine de markaları değiştirmeye, farklı markalar denemeye devam etti, ta ki öyle bir kızarıklık oluşana kadar, onu oturtup eline bir ayna tutuşturmak zorunda kaldım. O kesinlikle muhteşem ve ben de bunu görmesini sağlamaya çalıştım. Kız kardeşimde güzel olmayan tek bir şey bile yok. Kendisi hakkında bunu fark etmesini istedim. O olduğu gibi güzel ve mükemmel. Bana inanmadı ama en azından fondöten kullanmayı bıraktı.

"Lavanta ipeğine ne dersin?" Zara mezurayı kalçalarımın etrafına sararken soruyor.

"Evet, lavanta kulağa harika geliyor." Göğsümü ölçebilmesi için kollarımı kaldırıyorum. "Yani . . . Geçen hafta veterinerde biriyle tanıştım."

Zara bir kaşını kaldırır.

"Uzun. Gerçekten uzun. Harika bir vücudu var. Uzun siyah saçlar. Muhtemelen tanıdığım en seksi erkek."

"Kontrol için bir hayvan getirdi mi?"

"Pek sayılmaz." Gülüyorum. "Sonunda hasta oldu."

Ona yabancıyla karşılaşmamın ayrıntılarını anlatıyorum, onu bir ara sokakta nasıl bulduğumdan başlayarak, ama silah kısmını atlıyorum.

Hâlâ onu düşünüyorum. Kaba, kırık sesi. Kurşunu etinden çıkarırken masanın üzerinde hareketsiz yatışını. Birkaç yıl önce, babamın muhafızlarından biri kapımızın hemen dışında vuruldu. Bunu yapacak kadar aptal olan haydut, güvenlik görevlilerimiz tarafından hızla halledilirken, yaralı adam eve getirildi. Aile doktorumuz onu tedavi etmek için geldi ve adama anestezi verildiğini duymama rağmen, odamdan duyabileceğim kadar yüksek sesle feryat etti. O sırada Muhtemelen tüm mahalle onu duymuştur.

Ama üzerimde en büyük etkiyi bırakan şey yabancımın gözleriydi. Çok güzeldi. Ve çok boş. O iki gümüş kürede hiçbir şey yoktu. Ölüm korkusu yoktu. Endişe yoktu. Hiçbir şey yoktu. Onlara bakarken taştan yapılmış bir ruha bakıyormuşum gibi hissettim.

Karşılaşmamızı anlatmayı bitirdiğimde, Zara birkaç dakika bana bakıyor, sonra omuzlarımdan tutup yüzüme doğru bağıyor.

"Sen aklını mı kaçırdın?!"

Ona göz kırpyorum. Zara asla küfretmez. Ve en son ne zaman sesini yükselttiğini duyduğumu hatırlamıyorum.

"Tek başıma," diye devam ediyor omuzlarımı sarsarak. "Gecenin bir yarısı. Bir yabancının kurşun yaralarını mı tedavi ediyorsun?"

"Dinle. Aptalca olduğunu biliyorum, tamam mı? Ama onu o sokakta karanlık gökyüzüne bakarken gördüğümde, bir şekilde bana kendimi hatırlattı. Onu orada öylece kan kaybından ölecek şekilde bırakamazdım."

"911'i arayabilirdin."

"Biliyorum. Ama ben yapmadım." İçimi çektim. "Artık bir önemi yok. Nasıl olsa onu bir daha görmeyeceğim."

"Tanrı'ya şükür!" Zara başını sallar ve şifonyere doğru ilerler.

Yere diz çöküyor ve sağ tarafta yığılı renkli kumaş yığınının karıştırmaya başlıyor. Sol tarafta başka bir yığın daha var ama onda tüm nötr renkler var; bej, beyaz, kahverengi ve siyah. Canlı tonlar yok, hiçbir desen yok. Bunlar kullandığı kumaşlar Kendine kıyafet yapardı.

"Senin için de bir şeyler yapabilecek kadar lavantan var mı?" diye sordum. "Birbirimize uygun kıyafetler giyebiliriz, eskiden yaptığımız gibi

çocuktuk."

Zara kucağındaki katlanmış büyük kumaş demetine bakıyor ve pembemsi-mor ipeği parmaklarının ucuyla sevgiyle okşuyor. Bu renk ona çok yakıştırdı, özellikle de yerde gördüğüm tasarımlardan biriyle; omzu açık V yakalı ve bacakları boyunca yüksek yırtmaçlı muhteşem bir gece elbisesi.

"Hayır," diye fısıldıyor ve kumaşı kollarında tutarak bana yaklaşıyor.

Nasıl olacağını görmek için güzel kumaşı belime doladı. akıyor, sonra eskizini kontrol ediyor ve yetenekli kız kardeşimi izlerken kalbim onun için bininci kez kırılıyor. Keşke o da kendini benim gördüğüm gibi görse.

-içiyile ve dışıyla güzel- ve onun şaşırtıcı elbiselerinden birini giymek sadece benim ve arkadaşlarımız için yapmak yerine yaratmayı çok seviyor.

"Burada, evde işler nasıl?"

"Aynı," diyor not defterine rakamları karalarken. "Batista Leone geçen gün geldi ve babamla birlikte babamın ofisinde neredeyse üç saat geçirdiler."

Bu yeni bir şey değil. Leone, babamın patronu olarak bizim evde zaman. Aynı zamanda önceki Don'un yardımcısıydı. Eski don öldüğünde Boston Ailesi'nin başına geçmeyi beklediğini duymuştum. Ancak, kaptanların ve en büyük iş yatırımcılarının halefiyeti tartışmak için bir araya geldiği toplantıda, babam bir sonraki don olarak oylandı. Bu aynı toplantıda babam ve evlendiği kadın Önceki Don'un dul eşi Laura ayarlanmıştı. Yeni annemiz evimize geldiğinde Elmo on altı, ben üç, Zara ise henüz bir yaşındaydı. Laura ve merhum Don'un oğlu Massimo, üvey kardeşimiz olduğunda on sekiz yaşındaydı.

"Sizce babam Batista'nın patron yardımcısı olarak kalmasına izin verdi çünkü Don'un pozisyonunun kendisinden çalınmasına üzüldü mü?" Ben soruyorum.

"Olabilir. Babam asla bir don olmak için biçilmiş kaftan değildi ve bunu biliyor." "Ne?"

"Um . . . Demek istediğim, ilgi odağı olmaktan ve İnsanlar tavsiye almak için ona ulaşıyor ama onun mizacı bir bağışçıya yakışan bir mizaç değil."

"Ne demek istiyorsun? On beş yılı aşkın süredir Aile için işleri hallediyor ve mükemmel düzeni koruyor."

"Evet, kesinlikle öyle görünüyor," diye mırıldanıyor. "Fermuarı yandan mı istersin, arkadan mı?"

Kız kardeşime gözlerimi kısarak bakıyorum ve ne demek istediğini merak ediyorum.

şifreli yorumlar. Biraz daha araştırabilirim ama bir faydası olmaz. Zara bir konunun kapandığına karar verdiğinde, bu tartışmanın sonu demektir.

"Arka taraf benim için uygun," diyorum.

Zara çiziminin yanına bir not daha ekliyor, sonra lavanta rengi kumaşı elimden alıp katlamaya başlıyor. "Bana bir söz vermeni istiyorum, Nera."

"Ne?"

"Kurtardığın o adamla bir daha karşılaşırsan, çekip gideceksin."

"O sadece rastgele seksi bir adamdı." Omuz silktim, ilgisizmiş gibi davrandım. "Ona yardım ettim. O gitti. Bir daha nasıl karşılaşacağımızı bilmiyorum."

"O adam nerede çalıştığını biliyor."

"Muhtemelen beni çoktan unutmuştur, Zara. Merak etme."

Gülümseyerek geçiştiriyorum ama gerçek şu ki, içten içe uzun saçlı yabancımla tekrar karşılaşmayı umuyorum.

Sarı şortlu ve beyaz tişörtlü bir adam, ben tüfeğimle onu takip ederken dürbünümün çemberi içinde hareket ediyor. Tüm bu park alanı Bay Jogger-Extraordinaire'in mülkünün bir parçası ve sıkı bir şekilde korunuyor. İçeriden biri Kruger'a adamın günlük programını vermiş ama kapıdaki alarmin şifresi onlarda yokmuş. Duvarı tırmanıp gizlice içeri girmek zorunda kaldım.

Gece yarısı nöbetçilerin vardiya değişimi sırasında, geceyi bir çalının arkasında yatarak hedefimi bekleyerek geçirdim.

Koşan adam bir an durur, gerinir, sonra turuna devam eder. Bir eğlence biçimi olarak sabahın beşinde koşu yapma dürtüsünü asla anlayamayacağım.

Z.E.R.O. birimindeki temel eğitimim sırasında, her gün kapsamlı fiziksel uygunluk etkinlikleri düzenleniyordu, bunları kaçırmak söz konusu bile olamazdı.

Koşu ve diğer kardiyo türleri. Kondisyon antrenmanları ve ağırlık kaldırma. İp tırmanışı. Çıplak elle ya da çeşitli kılıçlarla yakın dövüşte diğer acemilerle idman yapmak. Her gün dört saat boyunca vücudumuzu geliştiriyor, çeviklik ve dayanıklılık kazanıyorduk; böylece sahada karşılaşacağımız zorlukların üstesinden gelebilmemiz için gereken kas hafızasını oluşturabiliyorduk. Günlerimizin geri kalanı askeri taktikler ve silah eğitimi için harcandı.

Çeşitli tabanca ve tüfeklerin, fırlatma silahlarının ve ayrıca patlayıcı cihazların ve hafif topların temelleri. Bu ikinci bölümün amacı bizi mükemmel ölüm makinelerine dönüştürüyor. Dolayısıyla, arkasında belirli bir amaç olduğunda vücut egzersizi yapma ihtiyacını anlıyorum. Eğlence için koşma dürtüsünü anlamıyorum.

Koşucu dürbünümde kalıyor ama hedefime odaklanmak yerine zihnim geçen haftaki o geceye kayıyor. Kıza. Son yirmi dört saat içinde muhtemelen yüzüncü kez. Aslında, kendime karşı dürüst olursam, veteriner kliniğinden ayrıldığım andan beri sürekli onu düşünüyorum. Karşılığında bir şey alma beklentisi olmadan bana yardım etmeyi teklif etti. Bu beni şaşırtıyor. Kimseden bir şey beklememeye şartlanmışım, bu yüzden onun davranışlarını anlayamıyorum.

Ayrıca, göğsüme bastırıldığı küçük Sig P365'iyle ciddi ve kendinden emin görüntüsünü de aklımdan çıkaramıyorum. Genç. Minyon. Ama cesur ve kararlı. Ve çok pervasız. Tıpkı bir kaplan yavrusu gibi.

Kırmızı eşarbı hala cebimde. Kendime onu yanımda götürdüğümü söyledim.

çünkü DNA'mı onun işyerinde bırakmak istemedim, ama tabii ki bunların hepsi saçmalık. Ayrıldığımda o klinikte o kadar çok kanım vardı ki, saç aksesuarına bulaşan miktar bunun yanında çok az kalırdı ve kayıtlara geçmezdi. Bir şey olmasını istedim

Onun bir hatırasıydı, ben de çaldım. O zamana kadar hayatım boyunca tek bir şey bile çalmamıştım.

Onu kontrol etmeliyim.

Onun güvende olduğundan emin olma ihtiyacı içimde bir gelgit dalgası gibi yükseliyor. Açıklanamaz, saçma bir çekim kafamı karıştırıyor ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ondan kurtulamıyorum. Son bir haftadır her gün, her dakika peşimi bırakmıyor ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. İnsanlar umurumda değil. Aslında çoğu zaman kendimi bile zar zor önemsiyorum, bu yüzden başkalarının iyiliği için bu kadar endişelenmek bana tamamen yabancı.

Bugün ona bakacağım.

Bu kararı verdiğim anda nefes almak daha kolay hale geliyor. Evet.

Burada işim biter bitmez Boston'a döneceğim.

Ama mesele şu ki, Bay Run-For-Fun'ın mülkünü canlı bırakmayı hiç planlamamıştım.

Benim işimde en küçük bir hata ya da ufak bir dikkatsizlik kesin ölüm anlamına gelebilir. Benim de bir hata yapmamın tam zamanı olduğunu düşündüm. Kruger'a, beni bu hale getiren o orospu çocuğuna, aramızdaki konuşulmayan savaşı kendi canımı alarak kazandığını düşünme tatminini asla yaşatmayacaktım. Asla vermem. Ama sahada herkes hata yapar.

Koşucu sola saparak küçük gölete doğru ilerliyor, iki koruma da birkaç adım geriden takip ediyor. Göletin üzerinde kameralar var. Koşu yolu boyunca lamba direkleri var ama bunlar su kütlesinin etrafındaki alana yönlendirilmemiş. Patıkaya döndüklerinde ateş edersem, gözetimdekiler bunu görecek ve tüm yerleşke kilitlenecek.

Bu benim planım. Sadece küçük bir hata -hedefim kameranın kör noktasından çıktıktan sonra ateş etmek- ve ben öldüm. Öbür dünyada cehennem varsa, sonumun orası olacağından eminim. Umurumda değil. Zaten cehennemdeyim ve henüz dünyadan ayrılmadım bile.

Kameranin menzili dışındayken şimdi mi ateş edeyim? Yoksa tekrar görüş alanına girene kadar bekleyip, öldürüp kendi ölüm fermanımı mı imzalayayım? Yavru mu yoksa benim ölümüm mü?

Eğer dışarı çıkarılmama izin verirsem, kızın iyi olduğundan emin olamam. Onun güvende olduğundan emin olmalıyım ve bu ihtiyaç varlığıma son verme isteğimden daha güçlü.

Parmağımı tetiğe doğru kaydırıyorum, sıkmaya hazırım. Koşucu göletin etrafında hızını koruyor. Korumaları onu takip ediyor, ördekler gibi sıraya dizilmişler. Dürbünümü korumalardan birine doğrultarak ateş ediyorum. Adam tökezledi ve yüzüstü çimlerin üzerine düştü. Diğer koruma çoktan silahını çekmiş ve yakında ölecek olan Bay Neyse'nin önüne geçerek onu vücuduyla siper etmişti. Duruşlarına bakılırsa, korumanın boynuna ateş edersem, mermi muhtemelen geçip hedefimin yüzüne saplanacak. Bir taşla iki kuş. Ne yazık ki bu sözleşme özel bir şartla geldi - koşucunun yüzüne dokunulmamalı.

Dürbünümü indiriyorum ve mermiyi uçuruyorum. Korumanın üst gövdesine, köprücük kemiğinin hemen üstüne isabet ediyor. Adamın bacakları altından bükülüyor. Sonra kafasına nişan alıyorum, kaşlarının arasına isabet ediyor. Bayım.

Sarı Pantolon arkasını döndü ve kaçmaya çalışıyor. Eminim şimdiye kadar altına işemiştir, ama moda seçiminden bunu anlamak zor olacak. İki bacağına da ateş ediyorum.

Bulduğum yer göletin diğer tarafında olduğu için koşucuya ulaşmam neredeyse beş dakika sürüyor. Çimlerin üzerinde bir ileri bir geri yuvarlanırken feryat ediyor. Telefonumu çıkarıp video kamerayı açıyorum ve yanına çömeliyorum.

"Tut şunu." Elini tuttum ve telefonu avucunun içine yerleştirdim. "İşte. Yüzünün önünde."

"Lütfen!" diye inliyor adam ve başını sallıyor. Telefon elinden kayar.

"Bütün gün bekleyemem." Telefonu tekrar eline veriyorum. "Yüzünün önünde tut."

İnlemeye devam ediyor ama telefonu önünde tutmaya devam ediyor.

"Aynen böyle. Güzel." Bıçağımı çıkardım ve bıçağı onunkine bastırdım. boğaz. "Şimdi kameraya bakmanızı ve 'Karınızı becerdiğim için özür dilerim Bay Delaney' demenizi istiyorum."

"Ben . . . Özür dilerim. ." diye kekeliyor, sonra ağlamaya başlıyor.

"Kimsin sen?"

Bunu neden yapıyorsun?"

"Bu senaryoda yok." Kaydı durduruyorum, sonra tekrar başlat düğmesine basıyorum. "Bir kez daha. Yüksek sesle ve net, lütfen."

"Karınızı becerdiğim için özür dilerim, Bay Delaney!" diye bağıyor.

"Mükemmel." Başımı salladım ve boğazını kestim.

Videoyu Kruger'a gönderiyorum, sonra da tüfeğimi almak için geri dönüyorum. Lanet olası özel sözleşmeler ve onların özel istekleri.

* * *

İnsanlardan daha çok nefret ettiğim tek bir şey var. Trafik sıkışıklığı.

Yolların tıklım tıklım olmasından kaçınmak için Boston'a giden dolaylı bir rota seçtim, peki neden önümde üst geçide giden rampayı kapatan bir araç kuyruğu var? Bunun trafiğin yoğun olduğu saatlerle bir ilgisi yok, çünkü arabalar hareket etmiyor ve bazı sürücüler araçlarından inmiş durumda. Yolun ortasında bir kalabalık toplanmıştı. Arabamı bırakıp neler olduğunu kontrol etmek için oraya gidiyorum.

"Lütfen yapma," diye bir kadın sesi bana ulaşıyor. "Bunu halledebiliriz Jeremiah."

Grup sessizlik içinde duruyor, köprü korkuluklarının diğer tarafında sanki atlamaya niyetliymiş gibi aşağıdaki yola bakan adama bakıyor. Daha önce sesini duyduğum kadın birkaç adım arkasında, boşanmayla ilgili bir şeyler geveliyor. Dramdan nefret ediyorum.

Çiftin etrafında yarım daire oluşturmuş bakışları iterek adama yaklaştım ve silahımı çıkardım.

"Bu tarafa geri dön." Namluyu şakağına dayadım. "Yoksa beynini uçururum."

Müstakbel eski eşim ve birkaç kişi daha çılgılık atıyor, çılgınlıkları birkaç düzine ayağın gümbürtüsüne karışıyor. Adamı itmek daha kolay olurdu, ama bu polisler, hatta belki de yolun kapanması ya da başka bir şey anlamına gelirdi ve acelem var.

"Şimdi, Jeremiah," diyorum.

Atlayacak kişi bana bakakalıyor, vücudu titriyor. O gidiyor kayma.

"Yapamam," diye kekeliyor. "Korkuyorum."

Tabii ki korkuyor. Ölmek istemiyor. Eğer gerçekten kendini öldürmek isteseydi, şimdiye kadar atlardı. Ve karısını da şahitlik etmesi için yanında getirmezdi. Lanet olası manipölatör. Silahımı bir kenara bıraktım, sonra salağı ceketinin paçasından tutup korkulukların üzerine çektim. O da Ayaklarımın yanına kıcının üstüne düştü.

"Arabana bin ve gözümün önünden kaybol," diye çıkıştım.

Adam ayağa kalkmaya çalışırken karısı ona doğru koşuyor ve ikisi de yolun ortasında terk edilmiş yeşil bir kamyonete doğru koşuyorlar. Birkaç dakika sonra kamyonet hızla yola çıkıyor, ardından da yolumu kesen diğer arabalar geliyor. Güzel. Saatile bir göz atıyorum ve arabama geri dönüyorum.

Tam zamanında veteriner kliniğinin yakınındaki kavşağa varıyorum ve kaplan yavrumu binadan çıkarken yakalıyorum. Çantasını Volkswagen'in arka koltuğuna atıyor ve sonra direksiyona geçiyor. Aramızda en az bir araba olacak şekilde mesafeyi koruyarak onu şehrin doğu yakasına doğru takip ediyorum. Trafik ışıklarından birine yaklaştığımızda merakım artıyor. ve şerit değiştirerek onun aracının hemen yanına yanaşıyorum. Yolcu tarafındaki renkli cam onun arabamın içine bakmasına izin vermiyor ama ben onu net bir şekilde görebiliyorum.

Daha net düşünün.

Tanıştığımızda kan kaybından dolayı beynim biraz karışmıştı ama güzel olduğunu fark ettim. Moron. "Güzel "den daha fazlası. Narin yüz hatları, küçük bir burun ve büyük badem şeklinde gözler. Yuvarlak, yumuşak yanaklar. Ona saatlerce bakabilirdim. Bal sarısı bukleleri başının tepesindeydi, birkaç tutamı yüzünün etrafına düşüyordu. Kurşunu çıkarmak için eğildiğinde bana çok yakın olan saçlarının kokusunu hatırlıyorum. Çiçekler. Çiçek gibi kokuyordu.

Arabasının hoparlörlerinden bir rock şarkısı yükseliyor ve narin parmaklarını direksiyona vurarak ritmi takip ediyor ve şarkıya eşlik ediyor. Doğru çıkmıyor çünkü neredeyse her notayı kaçırıyor.

Gördün mü? Kız iyi, kendime söylüyorum. Şimdi arkanı dön ve defol git buradan.

Yapamam.

Onu bir kez daha görmenin, iyi olduğundan kendi gözlerimle emin olmanın yeterli olacağını düşündüm.

Ama  yle değil.

Neden? Bana karşı "iyi" olduğu için mi?

En son biri benim için güzel bir şey yaptığında neredeyse on beş yaşındaydım.

yıllar önceydi. O yaşlı piç, Felix, gizlice odama girdiğinde Z.E.R.O.  ss ne geldi ve silahını kafama doğrultarak Kruger'ın günün erken saatlerinde bana verdiği bıçak darbelerini tedavi etmesine izin vermezsem beni vuracağını söyledi. Muhtemelen onu oracıkta öldürebilirdim ama Yüzbaşı Kruger küçük işkence seansıyla meşgul olmadan önce bana pompalanan kokteylden dolayı hala sersemlemiştim. Sevgili patronumun acemilerini cezalandırmak için çok farklı yöntemleri vardı.

Ve şimdi, bu kız.

Ona hayatımda hiç kimseye teşekkür etmediğimi söyledim. Bunun nedeni sadece gerçekten ş kredecek bir şeyim olmaması değil, aynı zamanda "teşekkür" kelimesinin sadece bir kelime olmasıydı. Gerçek bir anlamı olmayan tek bir hece. *Sevgi* gibi. Ya da *ilgi gibi*. Boş İnsanların kullandığı ama kastetmediği kelimeler. *Bağışlama* gibi.

Ama ona bir şey vermek istiyorum. Elini  pmekten daha fazlasını. Aslında daha önce hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi  pmemiştim. Sunacak fazla bir şeyim yok, bu yüzden o gece ona sahip olduğum şeyi verdim. Yaramı büyük bir özenle tedavi eden eli için bir  p c k.

Ama ona güvenlik de sağlayabilirim.

Trafik ışığı yeşile dönüyor ve onu üç katlı bir binanın önüne park ettiği güzel bir yerleşim mahallesine kadar takip ediyorum. İçeri girmesini bekliyorum, sonra mahallenin göründüğü kadar güvenli olduğundan emin olmak için blok etrafında iki tur atıyorum. Bu iş bittikten sonra kapalı bir mağazanın önüne yanaşıyorum ve yolcu koltuğuna bıraktığım çantadan dizüstü bilgisayarımı alıyorum.

Gizli veritabanına erişim kısayolu ekranın sol üst köşesinde yer alıyor. Oturum açmak için dört faktörlü kimlik doğrulamasından geçiyorum ve bir arama sorgusuna sokak adını giriyorum. Bilinen tüm sokakların listesi suçlular ve adresleri sayfayı dolduruyor. Aramayı yavrumun binasının etrafındaki on blokluk bir yarıçapla daraltıyorum ve sonuçları

inceliyorum. Bu
karşıma çıkan üç biyografiyi taramam neredeyse bir saatimi alıyor. İlki mali
dolandırıcılıktan iki kez mahkum olmuş bir kadın, bu yüzden onu

potansiyel bir tehdit olarak görülüyor. Ancak diğeri ikisi saldırı ve darp geçmişı olan adamlar ve biri tecavüz girişiminden hüküm giymiş. Navigasyon uygulamasından her ikisinin de adresini kontrol ediyorum, sonra silahımı alıp arabadan iniyorum.

Tüm bu ikinci şans fikri büyük bir yanılsamadan ibarettir. İnsanlar çok nadiren değışirler, o da hiç değışmezlerse.

Ve potansiyel bir tehdidin kaplanımın yakınında yaşamasına izin vermeyeceğim.

Cub.

Bölüm 3

Günümüzden 26 yıl önce

Psikiyatrik yatılı tedavi tesisi (Kai 8 yaş)

"Korkarım bu çocukla fazla bir şey yapamayız, Yüzbaşı Kruger," dedi. beyaz önlüklü kadın kapının girişinde duruyor. "Yazamıyor ve zar zor okuyabiliyor. Sadece marjinal olarak sosyalleşmiş sayılabilir. Bir hemşire onu yıkamaya çalıştığında yüzünü tırmaladı ve kolunu ısırды. Üzerindeki kanı yıkayabilmek için onu sakinleştirmek zorunda kaldık."

Askeri üniformalı bir adam odama girdi. "Kaç yaşında?"

"Emin değiliz ama en azından çocuk koruma hizmetlerinin kayıtlarına göre sekiz yaşlarında olduğunu düşünüyoruz. İki yıl önce terk edilmiş bir apartman dairesinde yarı aç ve tamamen bakımsız halde bulunmuş. Doktorlar onu muayene ettiklerinde altı yaşından büyük olamayacağını düşünmüşler."

"Ebeveynler mi?"

"Bilinmiyor. Ama her yere saçılmış şırıngalar buldular ve onunla ilgilenen kişinin bir keş olduğunu düşündüler. Muhtemelen aşırı dozdan başka bir yerde. Çocuk bulunduğunda Lehçe ve İngilizce karışımı bir dil konuşuyordu. Son iki yılını davranış sorunları nedeniyle bir koruyucu aileden diğerine taşınarak geçirdi."

"Mm-hmm." Adam bana doğru bir adım daha atıyor.

Vücudunu tepeden tırnağa inceliyorum, bana karşı silah olarak kullanabileceği bir şey var mı diye bakıyorum. Hiçbir şey yok, ama bu denemeyeceği anlamına gelmiyor.

Bana saldırıyor. Köşede durmaya devam ediyorum, sırtım duvara yapışmış ve en ufak bir tehdit edici hareket için onu izliyorum.

"Onu diğer çocuklarla bir araya getirmeyi denediniz mi?"

"Evet, efendim. İşler pek iyi gitmedi. Diğer çocuklar ondan korkuyor."

Üniformalı adam bir adım daha atar ve şimdi odanın ortasındadır.

"Onun buradaki en genç kişi olduğunu sanıyordum."

"Öyle. Ama en şiddet yanlısı o gibi görünüyor. Kayıtları, koruyucu ailede yaşarken bir çocuğun kulağını ısırarak kopardığı ve bir diğerini çatalla bıçakladığı bir olayı gösteriyor."

"Çocuk bana şiddet yanlısı gibi görünmedi. Koruyucu ailesini öldürdüğü için herhangi bir pişmanlık ifade etti mi?"

"Hayır."

"İlginç. Adamı öldürmesine neyin sebep olduğu biliniyor mu?" İki adım daha attı ve tam önümde durdu.

"Sağlık raporunda çok sayıda kırık ve diğer açık Tekrarlanan istismar belirtileri. Ancak olay, bakıcı çocuğun saçını tıraş ettiği için meydana gelmiştir. Um . . . Efendim, bence ona bu kadar yakın olmamalısınız."

Adamın gözleri bir an için benimkilerle buluşuyor, sonra yukarı doğru hareket ederek başımın tepesine odaklanıyor. "Evet. Berbat bir iş çıkardı."

Kafama dokunacakmış gibi kolunu uzatıyor. Elini tekmeleyerek uzaklaştırıyorum ve taşaklarına vurmaya çalışarak ona doğru savuruyorum. Adam yumruğumdan kaçarak geri çekiliyor ama dudakları çirkin bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Tüm gücümle ona saldırıyorum.

Piç kurusu bana karşılık vermeyi denemedi bile. Yumruklarımın çoğundan kaçıyor ama yine de dirseğimi bir kez yan tarafına indirmeyi ve yumruğumla çenesini sıyırmayı başarıyorum. Boynuna ulaşmak için sırtına atlamaya çalıştığımda geriye doğru sarsıldı ve bana vurdu. Avucunun topuğu alnıma değdi. Darbe o kadar sert ki, kulaklarım çınlayarak yere yığılıyorum.

"Güzel." Adam asker ceketini düzeltiyor ve omzunun üzerinden beyaz önlüklü kadına bakıyor. "Ordu bir eğitim programı başlatıyor.

ve bu çocuk iyi bir aday olabilir. Onu alıyorum. Belgeler bir saat içinde size teslim edilecek."

"Her şeye rağmen ikinci bir şans elde etmesine sevindim."

"Gerçekten." Adam bakışlarımla buluşuyor ve bu kez yüzünde tatmin olmuş geniş bir gülümseme var. "Potansiyelinin tam olarak kullanıldığından emin olacağım."

Bölüm 4

"Bu gece çok şık görünüyorsun. Benito sana vurulmuş gibi görünüyor," diyor Dania, karaoke barın diğer tarafını işaret ederek.

Omzumun üzerinden bir bakış atıyorum ve babamın kaptanlarından birinin oğlunu içkisini yudumlarırken buluyorum. Gözlerimiz birleşir birleşmez bana göz kırpmıyor.

"İlgilenmiyorum," diyorum ve arkamı dönüyorum.

"Az önce mesaj attı, numaranı istedi." Dania bacağıyla beni dürtüyor. "Çok tatlı biri."

"Umarım ona vermemişsindir." "Neden?"

"Sadece babam olduğu için bana çıkma teklif eden bir adamla hiçbir şey yapmak istemiyorum." İç çektim. Bu, genellikle erkeklerden uzak durmamın nedenlerinden biri.

Cosa Nostra üyelerine ait yerler. Bu her zaman olur. "Her erkek

Lotario gibi değildir," diye fısıldıyor Zara kulağımın dibinde.

"Bütün Cosa Nostra adamları *öyledir*," diye fısıldıyorum.

Cosa Nostra'da statü ve konum en önemli şeylerdir ve Don'un en büyük kızı olarak benim en çok aranan ödül olduğumu söyleyebilirsiniz. Bunu geçen yıl zor yoldan öğrendim.

Kumarhanelerden birini işleten Lotario, babamın ev sahipliği yaptığı partilerden birinde bana yaklaştı ve çıkma teklif etti. Ben de Daha da heyecanlandım ve sanki bir bulutun üzerinde yüzüyormuşum gibi hissettim. Yirmi beş yaşındaydı. İnanılmaz derecede güzeldi. Ve kusursuz tavırları vardı. Lotario bir kıza kendini özel hissettirmek için ne söyleyeceğini ve nasıl söyleyeceğini çok iyi biliyordu. Şık bir restorana randevuya gitmiştik, orada diğer müşterilerden uzakta özel bir locası vardı.

restoran misafirlerinin manzarası, bizim için ayrılmış. Masamıza geldiğimizde büyük bir yıldız çiçeği buketi beni bekliyordu. "Rahatsız edilmeyelim diye," dedi ama aslında kimsenin bizi birlikte görmesini istemiyordu.

Birbirimizi düzenli olarak görmeye başladık, tabii ki gizlice. Lotario, aramızdaki yaş farkı nedeniyle babamın onaylamayacağından korkuyordu. Ona söylemeden önce beklemek istedi. Ben de kabul ettim. Her şeyi kabul ederdim.

-Çok saftım ya da belki sadece aptaldım. Bana gösterdiği ilgiden dolayı kesinlikle kör olmuştum. Pahalı mücevherler. Güzel çiçekler. birbirimizi her gördüğümüzde düzenlemeler. Polen alerjim nedeniyle onları mümkün olan en kısa sürede atmak zorunda kaldığım için üzgündüm. Lotario'ya bundan bahsettim ama o etrafımın güzel şeylerle çevrili olması gerektiği konusunda ısrar etti. Ve sonra, abartılı akşam yemekleri ve tatlı iltifatları beni büyüledi, özellikle de gerçekten güzel olmadığını bildiğim için. Görünüşüm oldukça sıradan. En iyi ihtimalle, biraz "komşu kızı" gibi bir görünüşüm olabilir. Ama bu çekici ve yakışıklı adam bana vurulmuştu ve bu çok iyi hissettirdi. *Kendimi* güzel ve özel hissettim.

Bir gece bana evine gelmemi teklif ettiğinde, evet dedim. Tabii ki kabul ettim. Ona aşık olduğumu sanıyordum. Ve onun da benimle olduğunu. O pisliğe bekaretimi verdim. Çabuk oldu ve acıttı ama umursamadım. Sonra, aşağıdan bir şey alması gerektiğini söyleyerek odadan çıktı.

Neden onu takip ettiğimi bilmiyorum. Belki de içten içe gerçeği biliyordum.

Onu verandada, telefonda biriyle konuşurken buldum. Sonunda Nuncio Veronese'nin kızını nasıl becerdiğini ve beni hamile bırakana kadar bunu her gece yapmayı planladığını anlatıp övünüyordu. Benimle evlendiğinde kaptan yapılacağını söylerkenki kıkırdamasını hala hatırlıyorum. Eşyalarımı toplayıp arka kapıdan sıvıştığımda o kadar çok ağlıyordum ki zar zor bir taksi çağırabildim.

"Eve gitmek ister misin?" Zara beni tatsız düşüncelerimden çekip çıkararak soruyor.

Acı veren anıyı bir kenara bırakıp gülümsüyorum. "Üç saat boyunca seni dışarı çıkmaya ikna etmeye çalıştıktan sonra mı? Hayatta olmaz."

"Karaokeden hoşlanacağımı düşünmezdim ama eğlenceli bir şey." Omuz silkiyor.

"Tabii ki öyle," diye sırtıyor Dania ve kalçama şaplak atıyor. "Ve Nera

önerdiğine göre, önce o gitmeli, bize nasıl yapıldığını göstermeli."

"Hayır." Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Şarkı söylememin ne kadar berbat olduğunu biliyorsun."

"Oh, hadi ama. O kadar da kötü değil. Hadi bakalım."

"Peki." Limonata bardağımı boşaltıyorum. "Sakın gülmeye kalkma."

Boş bardağımı masaya bırakarak, barın diğer tarafındaki küçük yükseltilmiş platforma doğru aceleyle ilerliyorum, mikrofonlu bir adam bana el sallıyor.

Sahneye ulaşır ulaşmaz mikrofonu bana uzatıyor ve "Un-Break My Heart "ın ilk duygulu notaları başlıyor.

"Oh, Tanrım." Yaltaklanıyorum. Müziği severim ama hayatım buna bağlı olsa bile doğru notaya basamaz ya da bir melodiyi taşıyamam. Bazen duşta ya da arabamın içinde şarkı söylüyorum ama asla insanlarla dolu bir odada değil.

Duvara monte edilmiş küçük ekranda kelimelerin soluklaşmasını izlerken başlıyorum ilk mısra. Beklendiği gibi etraftaki herkes kahkahalara boğuluyor. Gözlerim masamızda gezinirken şarkıya devam ediyorum. Dania neredeyse oturduğu yerden düşecek, deli gibi kıkırdıyor. Yanında Zara burnunun kenarını sıkıyor, eli yüzünü kapatıyor ve omuzları kontrolsüzce titriyor. Bu o kadar beklenmedik bir şey ki bir an için şarkı sözlerini unutuyorum. Onu bu gece bizimle gelmeye ancak bulabildiğim ilk tehlikeli görünen adamı bulup üzerinde ilk yardım pratiği yapmama izin vermesi için ikna etmekle tehdit ederek ikna edebildim.

Ekrana hızlı bir bakış, kelimeleri yakalamama yardımcı oluyor ve ben Eskisinden daha yüksek sesle uluyarak şarkıyı parçalamaya devam ediyorum. Kendimi aptal yerine koyduğumun farkındayım ama kız kardeşimin yüzünde bir gülümseme yarattığı sürece umurumda değil.

Neyse ki şarkı bitiyor ama ben sahnede kalıp karaoke sunucusuna bakıyorum.

"Bir tane daha, lütfen," diyorum. "'My Heart Will Go On.'"

İnsanlar gülerken ve mikrofonu benden alması için adama yalvarırken odayı toplu bir çılgılık dolduruyor. Sanırım yeterince "yetenek." Bir şarkıya daha katlanmaları gerekecek. Kız kardeşimi eğlenirken çok sık göremiyorum, bu yüzden bunu mümkün olduğunca uzatmaya çalışacağım.

İkinci yorumum ilkinden bile kötüydü. Sahneye yakın oturan kızlardan biri ellerini kulaklarına götürmüş, dehşet içinde bana bakıyor ama kalabalığın geri kalanı beni alkışlıyor. Yine de tek umursadığım Zara ve onun da avucunu alnına bastırmış, şaşkınlıkla başını salladığını fark ediyorum. Yine de dudaklarında geniş bir gülümseme var.

Nakaratın ortasındayım, kıcımla gülüyorum, yüksek notalara ulaşmaya çalışıyorum ve sefil bir şekilde başarısız oluyorum, o zaman sırtımdan aşağı hafif bir ürperti akıyor. Sanki biri parmağının ucunu boynumun dibine koymuş ve yavaşça omurgam boyunca kaydırmış gibi hissediyorum. Atavistik bir içgüdü beni izlendiğim konusunda uyarıyor. Ama bu hiç mantıklı değil. Elliden fazla insan aptalca performansımı izliyorlar ve ben hiçbir şey hissetmedim. tam şu anda. Gözlerimi odanın üzerinde gezdiriyorum, yanlış bir şey bulamıyorum, bu yüzden garip hissi görmezden gelerek ikinci dizeye odaklanıyorum.

Şarkıyı bitirdikten sonra bile bu his dağılmıyor. Hatta daha da güçleniyor. Masamıza doğru geri dönerken, görünmez bir ağ gibi benimle kalıyor. bir şekilde kendimi bu işe bulaştırdım.

Başka biri sahneye çıktı ve şarkı söylemeye başladı. Benden daha iyi değiller ve seyirciler yine tezahürat yapıyor ve gülüyorlar. Artık kimse bana dikkatini vermiyor, ama hissedebiliyorum, o ... *bir şey*. Tehlikeli. Karanlık. Gölgelede bir yerde gizleniyor. Beni izliyor. "Nera?

İyi misin?" Zara uzanıp elimi tuttu.

"Ne?" Başımı sallıyorum ve gülüyorum. "Evet, tabii. Tabii. Nasıldım peki?" "Muhteşem derecede berbat."

"Hey, okuldayken öğretmenin tüm ebeveynler için bir Noel şarkısı söylememizi istediği zamanı hatırlıyor musun?" Dania soruyor.

"Gösterinin sonunda gözyaşlarına boğulacak kadar duygusallaştığı zamanı mı kastediyorsun?" Ben de öyle dedim.

"Sebebin bu olduğunu sanmıyorum, Nera. Senin şarkı söylemenden kaynaklandığına eminim."

"Oh, bu kadar kaba olma! Sekiz yaşındaydım!" Kolunu çimdikledim. "Ve o kadar da kötü değildim."

"Sen öyle diyorsan."

Dania sahneye çıkıyor ve seksenlerden bir rock şarkısı seçiyor. Üzerinde spagetti askılı pembe bir bluz ve kot pantolon var; bir karaoke barda gündelik bir akşam için olabildiğince uygun. Ben ise tasarımcı etiketli bir kalem elbise giymiş ve ayaklarımı acıtan yüksek topuklu ayakkabılar giymişim. Zara da benzer şekilde giyinmiş, sadece onun kıyafeti uzun kollu ve ayak bileğine kadar uzanıyor. Babanız Cosa Nostra Ailesi'nin lideri olduğunda yazılı olmayan bazı kurallar vardır. Bunlardan biri de toplum içinde gündelik kıyafetlerle görülemeyeceğinizdir. Ne de olsa belli bir imajı korumak zorunludur.

Taşınana kadar babamın hayatımın her unsuru üzerindeki etkisini hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştım. Bazen keşke evden hiç ayrılmasaydım diyorum. I Yakında bir gün o varoluşa geri dönmek zorunda kalacağımı biliyorum ve hayatın diğer tarafını tanımasaydım daha kolay olabilirdi. Alternatif gerçeklik. Kabul edilmek için başka biri gibi davranmak zorunda olmadığınız normal taraf.

Ama şimdilik, olacakları düşünmemeye kararlıyım. Gerçek beni asla tanımayacak, ama sırf Don öyle istediği için benimle evlenecek rastgele bir adam hakkında. Bana elmas kolyeler alacak ve beni pahalı restoranlara götürecek ama aslında nasıl olduğumu umursamayacak biri. hissediyorum. Sinüslerimi tahriş edip iltihaplandırıldıklarını defalarca söylememe rağmen bana büyük olasılıkla kocaman çiçek demetleri getirecek biri.

"Daha yüksek sesle! Seni duyamıyoruz!" Dania şarkının nakaratına başlarken bağıryorum, sonra Zara'ya yaklaşıyorum. "Belki bir dahaki sefere sen de bir tane söylersin?"

"Belki . . ."

Kız kardeşimin yanağına hafif bir öpücük bırakıyorum, sonra kolumu omuzlarına doluyorum ve dikkatimi tekrar sahnedeki arkadaşımıza çeviriyorum. Aynı etten ve kandan doğan iki insanın tamamen farklı şeyler dileyebilmesi çok garip. Her zaman görünmez olmak isteyen sessiz kız kardeşim. Ve ben, sonunda birinin beni kimin kızı olduğum için değil, gerçekten kim olduğum için görmesini diliyorum.

Karıncalanma hissi omurgamda tüylerimi ürpertmeye devam ederken sahneye odaklanmaya devam ediyorum ve nedense artık rahatsız edici gelmiyor.

Mutfak bölümünün girişine yakın ahşap bir sütunun gölgesinde gizlenirken etrafımdan kahkaha ve tezahürat sesleri yükseliyor. Garsonlar içeri girip çıkarken yanlarından geçip gidiyor, bazıları yollarını kestiğim için bana ters ters bakıyor. Normalde bu bakışlar karşısında bir şeyler yapardım ama şu anda odanın karşısındaki köşedeki masada oturan kaplan yavrumdan başka bir şeye dikkatimi vermekten rahatsız olamıyorum.

Ben izlerken eğiliyor ve solunda oturan kızın yanağını öpüyor. Bu kızın saçları daha koyu ama benim yavrumla birbirlerine çok benziyorlar. Kuzen mi? Ya da belki kız kardeşler? Başımı eğiyorum ve bakışlarım diğer kızın sırtına konan yavrumun elini takip ediyor. Bu hareketi anlamaya çalışıyorum. İnsan etkileşimleri, özellikle de aile bağları olan insanlar arasındaki etkileşimler beni her zaman büyülemiştir. Muhtemelen onları hiç bu kadar iyi anlayamadığım içindir. Örneğin bu hareket. Bilinçsiz bir hareket mi yoksa kasıtlı bir hareket mi? Teselli mi ediyor, güvence mi veriyor? Eğer öyleyse, buna neden ihtiyaç duyuyor? Diğer kız bana iyi görünüyor.

Ve buradaki tüm ortam, rastgele insanların o lanet mikrofonu alıp, sırf diğerleri gülebilsin diye ona feryat etmeleriyle mi dolu? Zaman geçirmek için ne boktan bir yol. Yavrum bundan hoşlanıyor gibi görünüyor.

Şarkısını söylerken sesindeki eğlenceyi duydum. Gerçi buna şarkı söylemek denebilir miydi emin değilim. Ağzından çıkan her neyse daha çok bir ölüm perisinin çılgılığına benziyordu. Korkunçtu ve dinlemesi biraz acı vericiydi ama yine de dudaklarımın kenarları yukarı doğru kalktı. O cesur biri. Bir oda dolusu insanın önünde kasıtlı olarak kendisiyle dalga geçmek için kendine çok güvenen biri olmak gerekir.

Gözlerim vücudundan aşağı kayıyor, her bir ayrıntıyı yakalıyor. Saçlarının boynunda karmaşık bir düğüm haline gelişi. İki hafta önce eve kadar takip ettiğim pantolon ve bluz giyen kızıdan bir şekilde farklı görünmesini sağlayan şık elbisesi. Topuklu ayakkabılar - gök yüksekliğinde Elbisesinin rengine uygun topuklu ayakkabılar.

Bir saat boyunca onu izliyorum, yaptığı her hareketi içime çekiyorum. Gözlerinin kenarları kırışarak gülüşünü. Bardağıyla nasıl oynadığını, onu elinde nasıl döndürdüğünü. Yukarı çıkıyor

Bir kez daha sahneye. Şarkıyı bilmiyorum ama kulağa *böyle* gelmemesi gerektiğine eminim. Şarkı söylemede o kadar kötü ki, bu çok sevimli. Nakaratı ikinci kez berbat ettiğinde, kendimi kalabalığın geri kalanıyla birlikte gülerken buluyorum. Garip hissettiriyor, muhtemelen en son ne zaman güldüğümü hatırlayamadığım için. Tuvalete gittiğinde onu uzaktan takip ediyorum ve sonra masasına döndüğünde tekrar takip ediyorum.

Sonunda üç kız, sandalyelerinden çantalarını alıp çıkışa doğru yönelmeden önce kısa bir tartışma yaparlar. Birinin yanından geçerken Arka masalarda oturan bir adam bakışlarıyla onları takip ediyor. Ellili yaşların sonunda, buradaki diğer müşterilerden çok daha yaşlı. Elini masanın altından kasıklarına doğru indirip bacaklarının arasındaki çıkıntıyı ovuşturup sıkarken yavrumu süzmeye devam ediyor. Kızlar kapıya ulaştığında ayağa kalkıyor ve onların peşinden gidiyor. Sütundan uzaklaşıyorum ve sapığın peşinden gidiyorum.

Adam kapıdan içeri adımını atıyor, sonra kaldırımında durup sağa sola bakıyor. Arkasında duruyorum ve bıçağımın ucunu sırtındaki kaburgaların arasına bastırıyorum.

"Tek kelime etme," diyorum kulağının dibinde. "Yürü."

Ses tonumdan dalga geçmediğimi anlamış olmalı ki emrettiğimi yapıyor. Onu sokağın aşağısına, kızların gittiği yönün tersine yönlendiriyorum, sonra bizi bir konut binasının giriş girintisine sokuyorum.

"Param var," diye boğuk bir sesle konuştu. "Alabilirsin. Lütfen, sadece ..." "Arkanı dön."

"Tabii ki. İşte, sana cüzdanımı vereyim," diye mırıldanıyor adam yüzüme bakarken. "Yok..."

Boğazını sıkarak onu tuğla duvara doğru itiyorum ve sokağa hızlıca bir göz atıp yavrumu ve kızları siyah bir sedana binerken yakalıyorum. Güvenli bir şekilde uzaklaştıklarında, odağımı önümdeki pisliğe geri veriyorum, yüzüne doğru yaklaşıyorum, perişan gözlerini araştırıyorum. Tıpkı vahşi doğadaki hayvanların türlerinin diğer üyelerinin kokusunu kilometrelerce öteden alabilmeleri gibi.

insan avcılarını kendi türlerini tanırlar. Ve bunu gün gibi açık görebiliyorum.
-Bu adam kızımın zarar verecekti.

Pislik herifin göz bebekleri bakışlarına karşılık verirken büyüyor ve yüz hatlarına panik sızıyor. Tek kelime etmeden kolumu pençelemeye başladı. Niyetimin kokusunu almış olmalı.

Hızlı bir hareketle bıçağımı boynuna gömdüm.

Bölüm 5

Dışarı çıkıp çatıdaki korkuluklara yaklaştığımda yüzüme keskin bir yaz sonu esintisi çarpıyor. Paslı eski metal avuçlarımın altında soğuk duruyor, bu yüzden kollarımı üzerine yaslayıp sokağın karşısındaki binaya bakıyorum.

Bina

Tavandan tabana pencerelere sahip çatı katı, modern beyaz mobilyalarla dolu geniş bir oturma odasına göz atmamı sağlıyor.

Elimi cebime atıp yumuşak kırmızı kumaşı çıkarıyorum, başparmağım ile parmaklarımın arasında ovuşturarak kaplan yavrumu dairesinin içinde izliyorum. Balkonun yanında yere atılmış büyük bir yastığın üzerinde bağdaş kurmuş oturuyor, kucağındaki kitaba odaklanmış. Saçları çözülmüş, sırtından aşağı dökülüyor.

Nedense küçük kurtarıcıma göz kulak olmanın üzerimde alışılmadık bir sakinleştirici etkisi var. Tanıştığımız gece hayatımı kurtardı ama muhtemelen onun düşündüğü şekilde değil. Nereye gidersem gideyim cebimde taşıdığım geçici bandaj değildi. Tecrübesiz bir şekilde kurşunu yanımdan çıkarması da değildi. Ama onunla tanışmamış olsaydım, bir sonraki görevim muhtemelen son görevim olacaktı.

İnsanın bu dünyayı terk etmeden önce ne kadar boka katlanabileceğinin de bir sınırı var. O gece, kızın beni bulmasından sadece birkaç dakika önce, doyduğumu fark ettim. O sokakta yere oturup yukarıdaki karanlık gökyüzünü izlerken, bir sonraki işimi hayatımın son perdesi yapmaya karar verdim.

Bu yüzden gözlerimi kapattım ve var olmamanın mutluluğunu hayal ettim. Hayallerim ve sonunda özgür olma hayallerim aptal bir kız tarafından bölündü.

Ve Şimdi buradayım. Hâlâ hayattayım ve nefes alıyorum. Önceden, görevlerimi tamamlayıp canlı mı yoksa ceset torbasında mı çıktığım pek umurumda değildi.

Ama artık biliyorum. Ölürsen kızıma nasıl göz kulak olabilirim? Eşarbını kalçama bağladığı ve bana elini uzattığı gece, hayatım onun oldu.

Geçtiğimiz üç ay boyunca bu çatı katında onu gözlemleyerek epeyce gece geçirdim. Buraya ilk kez karaoke barın dışında süründükten sonra onu evine kadar takip ettiğimde gelmiştim. Yavrumu binasına girerken gördüğümde, mahallede tipik turlarımı attım, sonra bu çatıya çıktım ve sadece onu izledim. Bu artık rutinimin bir parçası haline geldi.

Şüpheli bir şey olmadığından emin olmak için binasının etrafındaki her şeyi kontrol edin. Evinin karşısındaki dar sokağın çatısına tırman. Saatlerce *onu* izle.

Sadece izliyorum, çünkü onun hakkında daha fazla şey öğrenmek onun çekiminden asla kurtulamayacağım anlamına gelebilir. Dolayısıyla, izlediğim süre boyunca fark ettiklerim dışında kızım hakkında pek bir şey bilmiyorum.

Çoğu akşam kitap okur ya da dizüstü bilgisayarını kullanır. Bir şeyler çalışıyor olabileceğini düşünüyorum. Hâlâ veteriner kliniğinde çalıştığı için, bununla ilgili bir şey olduğunu düşünüyorum. Müziği seviyor. Bir gece, evini temizlemek için iki saat harcadı ve bu sırada elektrik süpürgesi kullandı, toz aldı ve camlarını yıkadı, benim duyamadığım şarkılarla dans ederdi. Bu yüzden, akortsuz ve senkronize olmayan sesinin nasıl olacağını hayal ettim ve dudaklarımın bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim. Sonra, geçen gece, içeride büyüyen bitkilerle ilgilenirken onu izledim. O tutar Penceresinin önüne dizdiği saksılar, değerli süs eşyaları gibi göze çarpıyor. Kızların çiçeklerden hoşlandığını sanırdım ama onun "bahçesi" sadece bir demet yeşil yapraktan ibaret. O gece, yirmi dakika boyunca aşırı büyümüş otlar.

Bazen onun evinde takılan birkaç kız arkadaşı var. Kız kardeşi ya da kuzeni, karaoke bardaki genç kız her kimse, bir keresinde bir taksiyle geldi. Elinde iki büyük kâğıt torba vardı. Paket servis getirdiğini düşünmüştüm ama içindekiler kıyafet çıktı. Yavrum uzunca bir süre o poşetlerdeki şeyleri denedi.

Özellikle uzun ve mor, sırtı açık bir elbise, onu gözlerimle yerken beni korkulukların üzerine eğdirdi. Elbisenin içinde oturma odasında dönüp durdu, sonra da herkesin gözü önünde elbiseyi çıkardı. Zor zamanlar

geçirdim

İstemeden de olsa bana ağız sulandıran vücudunun bir görüntüsünü hediye ederken yutkunuyordu. Aletim granit gibi sertleşip pantolonumun kumaşını zorlarken kıpırdamadan durdum. Daha önce hiç sadece bir kadına bakarak bu kadar tahrik olmamıştım. Kendimi bir ucube gibi hissediyordum ama başka tarafa da bakamıyordum.

Cebimdeki ping sesi bana gelen bir e-postayı haber veriyor. İpek eşarbı kaymaması için sol avucumun etrafına sarıyorum, sonra telefonumu çıkarıp ekli dosyaları tarıyorum. İlki yaşlı, kalın gözlüklü, benekli kısa gri saçlı bir kadının fotoğrafı. Altında birkaç satır yazı var- adı ve sanırım kısa özgeçmişi. Bir insanın tüm hayatı, yarım sayfadan daha kısa bir süreye sığdırılmış. Okumak isteseydim, bu kadar az metni çözmek muhtemelen bir saatimi alırdı. Ama büyükannenin hayatı beni zerre kadar ilgilendirmiyor. Hedeflerimin kim olduğunu bilmek umurumda değil. Bir aileleri varsa bile umurumda değil. Ya da neden Kruger'ın ölüm listesine girdikleri. Ben işimi yaparım, soru sormam.

İkinci dosya Berlin'e uçuş güzergahının bir kopyası ve bir sonraki sokak adresi ve tam konum koordinatlarının yanı sıra alarmın kodunu da içeriyor. Görünüşe göre Kaptan'ın bugün keyfi yerinde, zira bana her zaman verdiğinden daha fazlasını verdi. Ya da belki de elinde kalan tek "üst düzey" varlığını kaybetme riskini en aza indiriyordur.

Bunca yıl sonra bile, hala onun ne dediğini anlamakta zorlanıyorum. ya da arkasındaki motivasyon. Çoğu zaman beni çok az istihbaratla sahaya gönderirdi. Böyle özel bir seferde, zar zor hayatta kalmayı başardım. Bu konuda onunla yüzleştiğimde, amacının bir kısmının görevler sırasında beklenmedik durumlarla karşılaştığımda tepkilerimi geliştirmek olduğunu söyledi. Ancak bir ay kadar sonra bir operasyonda pusuya düşürüldüm ve ağır yaralı olarak üsse geri getirildim, Kruger kendini kaybetti. Beni iyileştirdikten sonra tüm cerrahi ekibi öldürdü çünkü onun hoşuna gidecek kadar hızlı değillerdi. Onu daha iyi tanımasaydım, benim için endişelendiğine inanabilirdim.

Son ek, bir sözleşmenin ekran görüntüsüdür ve aşağıdaki hususları vurgulamaktadır
ve bir nokta beş milyon dolarlık ücret. Görünüşe göre büyükanne büyük bir lig oyuncusu, ama bunu zaten biliyordum. Öyle olmak zorunda.

Telefonu cebime geri koyuyorum ve kaplan yavrumu kalın ders kitabını okumaya devam ederken izlemeye devam ediyorum. Saçındaki eşarbin ipeği elimde çok yumuşak bir his uyandırıyor. Pahalı bir parça olmalı, ama o kanamayı durdurmak için kullanmakta tereddüt etmedi. Kanı temizlemek için birkaç kez denedim ama lekeler kaldı. Bu güzel şey mahvoldu. Belki ona yeni bir eşarp alırım ve odasına bırakırım. Bu artık benim.

Yatmaya hazırlanan kızıma son bir kez baktıktan sonra harap olmuş atkıyı cebime geri sokuyorum ve parmaklıklardan uzaklaşıyorum. Bu bir New York'a dönüş dört saat sürüyor ve havaalanına gitmeden önce hâlâ hazırlanmam gerekiyor. Yapılacak işler var. Ve bertaraf edilmesi gereken insanlar.

Bir hafta sonra

Tabağımdaki sümüksü, küçük kahverengi şeyi çatalla dikkatlice dürtüyorum. "Sanırım benimki hâlâ yaşıyor olabilir." Zara'yı dirseğimle dürtüyorum. "Ne? Yine mi bu?"

"Hiçbir fikrim yok," diye fısıldıyor zoraki gülümsemesiyle.

"Salyangozları beğenmedin mi, Nera, canım?" Tiziano'nun karısı yüzünde şaşkın bir ifadeyle masanın karşısından soruyor. "Onları Fransa'dan getirttik, özellikle bu durum için. Buradaki baş aşçı bu yemeği hazırlamasıyla ünlüdür. Hadi, bir deneyin. Neredeyse üzerinde eriyecekler dil."

Beyanını doğrulamak istercesine, iğrenç görünümlü şeyi ağzına yerleştiriyor ve çiğnerken garip bir ses çıkarıyor.

"O kadar da aç değilim aslında. Patates ve pırasa çorbası bana fazlasıyla yetti," diye geçiriyorum. "Ama eminim Salvo bir porsiyon daha alacaktır."

Tüm yemek boyunca gizlice kız kardeşimi izlerken yemeğine dalmış gibi yapan kaptan başını kaldırıyor. Salvo'ya özür dileyen bir gülümseme sunuyorum ve Tiziano'nun karısı dikkatini ona çevirdiğinde rahatlayarak iç çekiyorum.

"Burada işimiz bittikten sonra hamburger yemeye gitmek ister misin?" Zara'yı tekrar dürtüyorum, bu sefer bacağımla.

"Evet, lütfen." Kendi salyangozunu tabağının yanında duran peçetenin içine itiyor ve hızla katlıyor.

"Massimo'nun şartlı tahliyesinin bir kez daha reddedildiğine inanamıyorum," diyor Armando, birkaç kademe solda oturan kaptan, lokmalar arasında. "Gerçekten de cezasının tamamını çekmesini mi sağlayacaklar?"

"Öyle görünüyor," diye cevap veriyor babam masanın başından. "Sağa sola haber saldım, bize iyilik borcu olan bir senatörü bile bu işe bulaştırdım ama hiçbir şey yapılamayacağını söyledi. Birileri Massimo'yu sonsuza kadar hapiste tutmaya niyetli. Şartlı Tahliye Kurulu satın alınamaz gibi görünüyor."

Alt patron Batista Leone, "Daha akıllıca davranmalı ve Aile'nin misillemeyi daha sonra halletmesini beklemeliydi," diye araya giriyor. "Birkaç tanıgın, kanun adamlarının önünde bir adamı öldürmek mi? Boston polis şefi de o partideydi. Massimo'nun cinayetten hüküm giymemesine ve ömür boyu hapis cezası almamasına şaşırdım."

Kırmızı şarabından büyük bir yudum alır ve birkaç damla kravatına, salata sosu lekelerinin hemen yanına düşer. Garsona bir şişe daha getirmesini işaret ederek Armando'ya doğru eğilir ve kısık bir sesle, "Bu çocuk her zaman çok düşüncesiz olmuştur. Umarım hapishanede geçirdiği zaman onu sakinleştirmiştir."

Ağzım açık bir şekilde Leone'ye bakıyorum. Patron yardımcısı sık sık üvey kardeşimi gagalıyor. Birçok kez babamın Massimo'nun bizimle yaşamasına asla izin vermemesi gerektiğini söylediğini duydum. Batista, babam Laura'yla evlendiğinde Massimo'nun yatılı bir okula gönderilmesi gerektiğini düşünüyor. O adamı hiç sevmedim. Yağlı saçları ve vücut kokusu midemi bulandırıyor ama beni en çok rahatsız eden şey onun yalaka tavırları. Babamın evinde yaşarken, Leone'nin sık sık davetsiz geldiğini fark ettim. Haftada en az bir kez kapımıza gelirdi. Hatta babam arkadaşlarını sosyal bir etkinlik için davet ettiğinde, patron yardımcısı bir şekilde her zaman

sonunda dahil oldu. Kendini babama yapıştırır, saatlerce Don'un başarılarını över, tartışılan her türlü çabada kendisini önemli bir unsur olarak gösterme fırsatını asla kaçırmazdı.

Masadaki sohbet yatırım planlarına kayıyor ve bir başka kaptan olan Brio konaklama sektörüne girmemizi öneriyor. Otellerin kârı nasıl artırabileceğini anlatıp duruyor.

"Bunu düşüneneğim," diyor babam. "Bazı beklenmedik Yeni kumarhanedeki harcamalar. İşletmenin genişlemesi için gelecek yıla kadar beklemek gerekebilir."

"Neden?" Tiziano'nun yanında oturan adam babama doğru dönüyor. Ailenin işletmelerindeki en büyük yatırımcılardan biri. "Nakit akışları gelirlerde önemli bir artış gösterecektir. Neden bekleyelim?"

"Sadece bir önlem, Adriano. Böyle büyük bir projeye yatırım yapmadan önce otel piyasasını daha iyi analiz etmemiz gerekiyor." Babam elini kayıtsızca sallıyor ama Batista Leone ile bakıştıklarını fark ediyorum. Hızla ayağa kalkıyor ve "Korkarım şimdi hepinizden ayrılmak zorundayım. Görev çağırıyor. Kızlar?"

Daha fazla garip yemek yiyormuş gibi yapmaktan kurtulduğum için rahat bir nefes alıyorum ve vedalaştıktan sonra donun peşinden koşuyorum.

"Zara ve ben bir taksi tutacağız. Onun için birkaç top kumaş almamız gerekiyor," diyorum babam arabasının arka koltuğuna geçerken.

"Umarım siyah ya da kahverengi dışında bir şey olur." O Zara'nın geniş paçalı bir pantolon ve ona uygun bir blazer ceketten oluşan bordo kıyafetini inceliyor.

Limuzinin caddeye çıkışını izlerken Zara'nın elini sıkarak, "Aldırma ona," diyorum.

Ters yöne doğru ilerlerken ensemdeki hafif bir karıncalanma beni dönüp etrafa bakmaya itiyor ama yanlış bir şey fark etmiyorum. Bu oldukça sık oluyor - ara sıra, sanki bir şey varmış gibi garip bir hisse kapılıyorum. Biri beni izliyor, ama olası bir neden aradığımda, orada kimse yok.

"Tuhaf," diye mırıldanıyorum, sonra kolumu Zara'nınkine bağlıyorum. "Sanırım caddenin aşağısında iyi bir hamburgerci var."

Öğleden sonranın geri kalanını abur cubur ve ikramlar yiyerek, kumaş mağazasında takılarak ve küçük bir couture elbise mağazasında kıyafet deneyerek geçiriyoruz, ancak tüm bu süre boyunca gözlerimin beni takip ettiği hissinden kurtulamıyorum.

Bölüm 6

New England'da sonbahar. Manzara güzel olabilir ama mevsimsiz soğuk rüzgâr, yayaların kaldırımlarda aceleyle ilerlerken paltolarını göğüslerine sıkıca bastırmalarına neden oluyor. Trafik ışıklarının değişmesini bekliyorum, sonra Caddenin diğer tarafına geçip veteriner kliniğine doğru gidiyorum. Saat neredeyse akşamın yedisi, yani yakında kapanacaklar. Şimdiye kadar üsse dönüp Kruger'a görev raporumu teslim etmeliydim ama Boston'a ufak bir yolculuk yapıp yavrumu tekrar kontrol edeceğim. Gidiş dönüş sekiz saatlik *kısa* bir yolculuk.

Beni o karanlık sokakta bulmasının üzerinden dört ay geçti ve ben hâlâ onu aklımdan çıkaramıyorum. Onun güvende olduğunu bilme ihtiyacı beni tüketiyor. Bu bir saplantıdan öte, ilkel bir dürtü. İtaat edilmesi gereken bir şey yoksa kendimi kaybedeceğim. Her gün hızlı kontrollerle başlayan bir şey birkaç hafta, şimdi onu izlemek için saatler süren seanslara dönüştü. Gözlerimi ondan ayırmıyorum çünkü benim gözetimimdeyken ona hiçbir şey dokunamaz. Ben yanındayken hiçbir şey ona zarar veremez.

Son zamanlarda gözlerden uzak durmak için daha dikkatli olmak zorunda kaldım. Yaklaşık üç hafta önce neredeyse beni ona bakarken yakalıyordu. Arkadaşıyla birlikte küçük bir mağazada elbise denerken sokağın karşısından onu izlerken çok şaşırmıştım. O kadar güzeldi ki neredeyse ağzımın suyu akacaktı. Bir genç kız gibi. Bakışlarını devasa vitrin camından içeri kaydırduğında neredeyse kafamı kaybediyor ve gölgelerin arasına girmeyi unutuyordum. O zamandan beri daha dikkatli olmak zorundayım ve "ziyaretlerimi" akşamları, veteriner kliniğinde işi bittiğinde olacak şekilde zamanlıyorum. Bu sayede onu eve kadar takip edip güvenli bir şekilde geldiğinden emin olabiliyorum.

Kliniğin karşısındaki kaldırımda durdum. Çift camlı kapılar resepsiyonda dolaşan orta yaşlı bir kadını net bir şekilde görmemi sağlıyor.

eşyalarını topluyor. Yavrum daha geride, rafları evcil hayvan maması paketleriyle dolduruyor.

Kadın omzunun üzerinden bir şey fırlatıyor ve ikisi de kahkaha krizine giriyor. Keşke daha yakın olsaydım da duyabilseydim. Yavrumun sesindeki mutluluğu duyabilseydim. Gülümsemesi parlak ve Hareketler zariftir, bu yüzden kendime sadece onun özgür olduğunu görmekten memnun olmamı söylüyorum. Işıktay yaşamak için özgür. Bu hayatın sıcaklığını deneyimlemekte özgür.

Diğer kadın kızıma yaklaşıyor ve dirseğiyle onu dürtüyor, bu sırada bir şeyler söylüyor. Hemen dikkat kesiliyorum, kaplan yavrumu incittiği için o şirretin boynunu kırmaya hazırım ama kızım sadece kıkırdıyor. Neden buna izin veriyor? Neden karşılık vermiyor, kendini savunmuyor? Sadece küçük bir itiş kakış olsa bile, o da karşılık vermeli, yoksa diğerleri ona kötü davranmaya başlayacak. Kesinlikle şu anda yaptığı gibi kadına sarılmamalı.

Bu garip davranışı analiz etmeye çalışırken gözlerim kısılıyor ama bir şey bulamıyorum. Kadının niyetini yanlış mı anladım? Bana bir hedef verin, onu yirmi saniyeden kısa bir sürede ortadan kaldırayım. Ama bunu - sıradan insanları- anlamıyorum.

Birçok farklı çocukla koruyucu ailelerde yaşadım. O zamanlar benden daha büyük ve iri olan pek çok çocukla. Kendimi bildim bileli diğer çocuklarla, yetişkinlerle -gerçekten herkesle- birlikte olmaktan kaçınmaya çalıştım çünkü onlar hınçlarını benim gibi cılız bir çocuktan çıkarmaktan hoşlanıyorlardı. Kaçınılmaz olarak, bu durumlar karşı taraf için iyi sonuçlanmadı. Beni incitirlerdi. Ben de onları incitirdim. On kat. Daha küçük ve genç olabilirdim, ama kendimi savunma konusunda daha önce çok deneyimim vardı.

Bu yeterlilik zor ve hızlı bir şekilde kazanıldı. Buna içsel bir durum diyelim. Çünkü, insanlar neye inanırsa inansın, gerçek şu ki, hayat lanet bir ormandır ve içinde tek bir kural vardır. Öldür ya da öldürül. Mecazi anlamda ya da gerçek anlamda, pek fark etmez. Bizim dünyamız böyle işliyor. İçinde yaşamaya adapte oldum. Hayatta kalmaya. Tehlikeleri ve tehditleri biliyorum.

Anlamadığım şey, sözde aydınlanmış toplumumuzun çirkin yüzünü görmemiş insanlar için "normal". Yani, yaşlı kadın olarak

ayrıldığında ve kızım geride kaldığında, etkileşimlerini kavrayışımın ötesinde olarak reddediyorum. Buradaki amacıma, o içgüdüye kulak vermeye yeniden odaklanıyorum.

Kalçalarını döndürürken beyaz bir bezle tezgahı silen yavrumu izliyorum. Önce sola sonra sağa, el hareketlerini bir şimmy takip ediyor. Dans ediyor gibi görünüyor. Melodiyi duyamasam da dans ettiğinden oldukça eminim. İşini bitirdiğinde, oldukça beceriksizce bir bale dönüşü yapıyor, ardından bezi odanın diğer ucuna, doğrudan köşedeki sepete fırlatıyor.

O iyi. O her zaman iyidir.

Geri dönüp New York'a gitmeliyim ama bacaklarımı hareket ettiremiyorum. Şimdi oraya girsem ne yapardı? Burada olmak için hiçbir nedenim yok ve onunla tekrar konuşmak için de bundan daha az nedenim var. Ne hakkında konuşacağız ki? Nasıl havadan sudan konuşulur hiç bilmiyorum. Her türlü konuşmada berbatım.

Gözlerimi yavrumdan ayırmadan sol gömleğimin kol düğmesini açıp dirseğime kadar kıvrıyorum, sonra bileğimde kılıflı tuttuğum bıçağı alıyorum. Bıçaklarım her zaman jilet keskinliğindedir, bu yüzden ön kolumdaki deriyi delmek için sadece en ufak bir baskı yeterlidir. Kas dokusunu koparmamak için ne gerektiğini bilerek, bıçağın ucunu dirseğimden bileğime doğru yavaşça sürüklüyorum. Korkunç işi bitirdiğimde kan elime doğru akıyor, büyük kırmızı damlalar kaldırıma düşüyor ve ayaklarımın dibine iniyor. Kesik sığ ama birkaç dikiş gerektirecek kadar uzun. Onu tekrar aramam için yeterli bir sebep. Bıçağı deri kabına geri koyarak caddenin karşısına geçiyorum.

İçeri girdiğimde kapının üstünden neşeli bir çan sesi geliyor. Neşeli Portmantonun yanındaki küçük rafta duran telefonda radyoda duyduğum popüler bir şarkının notaları geliyor. Kızım bir duvar dolabının önünde duruyor, birkaç malzemeyi yeniden düzenliyor ve kendi kendine mırıldanıyor.

"Yine arabanın anahtarlarını mı unuttun, Leticia?" diye cıvıldıyor, bir yandan da yaptığı işe odaklanmış durumda.

Bir adım daha atıyorum ve kanı yere damlatıyorum. "Tam olarak değil."

Cub'ın eli hala rafın yarısına kadar gidiyor. Yavaşça arkasını dönüyor, gözleri faltaşı gibi açılıyor.

"Sen! Ne yapıyorsun o- Aman Tanrım!"

"Yardıma ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum o koluma bakarken. Kelimelerin ağzımdan tuhaf çıkmasının nedeni yalan değil. Yirmi dokuz yıl boyunca hiç kimseden yardım istememiştim.

Birkaç kez göz kırpmıyor, sonunda anlık sersemliğinden kurtuluyor, sonra en yakın muayene odasına koşuyor ve çekmeceleri çekmeye başlıyor.

"Buranın acil servis değil, veteriner kliniği olduğunun farkında mısın?" diye soruyor steril su şişesini alırken. "Buraya gel."

Duvara bağlı metal bir masanın yanına bırakılmış, tekerlekli, arkalıksız bir tabureye oturuyorum. Bu sırada kızım bir şeyler aramak için etrafta koşuşturmaya devam ediyor. Yüzü hiçbir şey ele vermiyor ve Sakin ve aklı başında görünüyor ama aynı çekmeceyi üç kereden fazla açtığını fark ediyorum.

Kolumu paslanmaz çelik yüzeye koyarken, "Sanırım bunun birkaç dikişe ihtiyacı var," diyorum.

Yüzünü bana dönüyor, gözleri fincan tabağı gibi kocaman, bir yandan da gazlı bez paketlerini göğsüne bastırıyor.

"Ne? Hayır, olmayacak." Bakışları ön koluma düşüyor. "Kahretsin. Leticia'yı arayıp geri dönüp dönemeyeceğini soracağım."

"Kimseyi aramayacaksın, kaplan yavrusu."

"Ah, evet, yapacağım. En son dikiş atma alıştırması yaptığımda zavallı Todd'un durumu pek iyi değildi."

Anında gerilim beni yakalıyor ve midemde zorlukla bastırılmış bir öfke kaynıyor. Todd da kim? Erkek arkadaş mı? Erkek arkadaş mı?

"Peki Todd şimdi nerede?"

"Evde, yatağımın altında bir bavulun içinde saklı." Önümde durdu ve koluma baktı. "Bu gerçekten kötü bir fikir."

Adamı öldürüp bavula mı tıkmış? Bir cesedi bavula sığdırmak tam bir baş belasıdır, bunu tecrübelerimden biliyorum. Önce uzuvları kırmanız gerekir, her eklemden. Çantanın büyüklüğüne bağlı olarak, boynun da kırılması gerekebilir. Gözlerimi kısıyorum ve kesikteki kanı metodik bir şekilde temizlerken onu izliyorum. Peki ya koku? Ölü bedenler yirmi dört saat sonra kokmaya başlar.

"Todd ne zamandır Todd yatağının altındaydı?" Kesiğin etrafına uyuşturucu bir sprey sıkarken soruyorum.

"Um, on, belki on iki yıl. Dikkatimi dağıtıyorsun."

On iki yıl mı? Genç başlamış olmalı. İlk cinayetimi sekiz yaşında işlediğimde benden daha gençti.

"Onu bunca zaman orada tutmanın akıllıca olduğunu sanmıyorum. Ondan hemen kurtulmalıydın, yavrum."

"Ben duygusalım. Ayrıca Todd'u arkadaşlarından ayıramazdım. Zaman zaman hepsini dışarı çıkarmayı seviyorum." Derin bir nefes alır ve iğne ve ipliğe uzanıyor. "Tamam, işte başlıyoruz."

"Onlar mı? Yatağının altında kaç tane var?"

"Todd dışında mı? Belki beş ya da altı tane daha." İğne derimi deliyor. "Konsantre olabilmem için lütfen şimdi sessiz olur musun? Aynı anda hem bunu yapıp hem de peluşlarım hakkında konuşamam."

"Peluşlar nedir?"

"Doldurulmuş oyuncaklar. Lütfen konuşmayı kes."

Oyuncaklar mı? Tüm alışverişi kafamda tekrar gözden geçirdim. Evet, şimdi daha mantıklı geliyor.

Kesiğimle uğraşırken ona bakıyorum. Yüzü bir duvar kadar solgun ve alt dudağı defalarca ısırıldığı için kan içinde. Kot pantolon ve düz lacivert bir tişört giyiyor ama bu gündelik kıyafetle bile sofistike görünüyor. Bir şekilde. Elleri küçük ve narin, uzun tırnakları kırmızıya boyalı. Yaraları dikmeye ya da hayvanlarla çalışmaya alışkın ellere benzemiyorlar. Gözlerimi tekrar yüzüne çeviriyorum, birkaç dakika öncesine göre daha da solgun görünüyor. Uzun, koyu kirpiklerle çevrili badem şeklindeki kehribar gözleri geniş ve görevine odaklanmış. Bana sıvı balı hatırlatan dalgalı koyu sarı saç telleri melek yüzünü çerçeveleyiyor ve benim

Parmaklarım uzanıp onlara dokunmak için kaşınıyor. Bu asla olmayacak.

Benim gibi erkekleri tanımlayan "dirseklerine kadar kana batmış eller" hakkında bir söz vardır. Ancak, benim durumumda, yasaların gözünde bir yetişkin olarak kabul edilmeden çok önce bu tasviri hak ettim. Şimdi mi? Şimdi, kana ve ölüme o kadar batmış durumdayım ki, kokusu burun deliklerime kalıcı olarak yerleşmiş durumda. Bu kadar saf ve temiz bir şeye kirli ellerimi sürmeye cesaret edemem.

Onun kadar masum, sadece saçlarını hissetmek için bile olsa. Benim için o, müzedeki değerli bir tablo gibi, görmeye açık ama üzerinde "Dokunmayın" yazan pirinç bir tabela var.

Tekrar dudaklarına bakıyorum ve nefesinin altında bir şeyler mırıldandığını fark ediyorum.

"Bayılmayın. Sakın bayılma. Kahretsin, eldivenleri giymeyi unuttum." Sesi zar zor duyuluyor ama yine de hafif histerik bir ton sezebiliyorum. "Bayılma. Sakın bayılma."

"Bunu daha önce yapmadın mı?"

"Hayır. Sadece Leticia'yı birkaç kez yaparken izledim." İpliği bağlıyor ve başını kaldırıp bakışlarına karşılık veriyor. "Köpeklerle ve kedilere. İnsanlara değil. Neden hastaneye gitmek yerine buraya geldin?"

"Bu daha yakındı."

Kız başını sallar ve işine devam eder. "Ne oldu?" "Evsiz bir adam bana saldırdı."

Bu sefer kaşlarını kaldırarak bir bakış daha atıyor. Bana inanmıyor. Ama gerçek bu. New York'taki dairemın yanı sıra ABD'nin çeşitli yerlerine dağılmış, iş arasında kaldığım birkaç yer daha var. Ama hiçbirisi "ev" gibi hissettirmiyor. Hiçbir yer öyle hissettirmedir. Sanırım bu da beni bir bakıma "evsiz" yapıyor.

Cub bir sonraki dikişre geçiyor ve parmaklarıyla deriyi dikkatlice bir arada tutuyor. Derimi deldiği anda kasları geriliyor ve kollarındaki tendonlar öne çıkıyor. Yaranın mide bulandırıcı görüntüsü mü?

"Çok özür dilerim," diye fısıldıyor. "Bu işte berbatım. Cehennem gibi acıyor olmalı." Vücudum hareketsiz kalıyor. Acı ve ben hayatımın çoğunda yakın arkadaş olduk.

Bunu görmezden gelmeyi öğrendim. Bir iğnenin batması yüzünden nasıl hissedeceğimi önemsemesi çok garip.

Kesiği kapatmak için sadece 22 dikiş gerekiyor. Düzensiz ve dağınık ama umurumda değil. Bütün bu çile ancak on dakika sürdü. Daha uzun bir kesim yapmalıydım.

Cub iğneyi bırakır ve nefes verir. "Bir içkiye ihtiyacım var."

"İçmek için yeterince büyük müsün?"

Bakışlarımı karşılıyor ve hafifçe öne eğiliyor. "Seni dikmem için ısrar ettiğinde yaşımı sorduğunu hatırlamıyorum dostum."

"Bunun için bir yaş sınırı olmadığından oldukça eminim."

"Ukala." Dudakları küçük bir gülümsemeyle genişliyor. "Sanırım elimizde yara bakım talimatları içeren bazı çıktılar var. Hayvanlarla ilgili olabilirler ama yine de okuduğunuzdan emin olun. Size bir E-yaka da önerirdim ama sizin bedeninizde bir tane olduğunu sanmıyorum."

"E-yaka nedir?"

"Veteriner kliniği hastalarının aldığı bir şey." Gülümsemesi artıyor ve onun yüzündeki ışıltıyı izlerken sanki yeniden o parlayan yıldızlardan birine bakıyormuşum gibi hissediyorum.

Sağ elini tutuyorum ve yavaşça ağzıma götürüyorum. Nefesini içine çekiyor ama geri çekmiyor. Dudaklarım parmaklarının ucuna dokunuyor, kanın tadına bakıyor. Çok masum ve saf görünüyor. Ne yapıyorum ben böyle? Planım sadece onu kontrol etmek ve her şeyin yolunda olduğunu anladığım anda geri dönmekti. Sırf onunla tekrar konuşabilmek için ön kolumu kesip açmayı içermiyordu. Ya da bunu yarın tekrar yapmayı düşünmeyi. Ve ondan sonraki gün.

O sadece iyi bir kız, muhtemelen iyi bir aileden geliyor, iğrenç toplumun gölgesinde neler olduğuna dair hiçbir farkındalığı yok. Kasvetli varlığıma geri dönmeden önce birkaç dakika çalmak için onu aramaya, sıcaklığını ve ışığını emmeye hiç gerek yok.

"Artık gitmeliyim," diyorum ama elini bırakamıyorum.

Yabancımin nefesi, hala alt dudağını sıyıran parmaklarımın ucunu okşuyor. O otururken, yüzlerimiz aynı yükseklikte ve aramızda sadece birkaç santim var. Bir kez daha gözlerinin esiri oluyorum. Yapamıyorum O sarsılmaz bakışın manyetik çekiminden kaçmak, içinde boğulmak zorunda kalmak

soluk gri derinlikleri. Neden bu kadar etkilendiğimden emin değilim. Belki de onunla ilgili diğer her şey siyah olduğu içindir - kıyafetleri, saçları, hatta Etrafındaki hava bir şekilde daha karanlık görünüyor. Kasvetli küresindeki tek ışık gözleri.

"Hep siyah mı giyersin?" Fısıldıyorum.

Başını yana eğiyor, belki de sorum karşısında şaşırılmış. "Çoğu zaman."

"Neden?"

"Koyu renkli kumaşta kan lekelerini görmek daha zordur."

Bakışlarımı hâlâ onun elinde tuttuğum kanlı elime indiriyorum. "Çok fazla yaralanmış gibi görünüyorsun."

"Son zamanlarda, kesinlikle normalden daha sık."

"Belki de bir dahaki sefere hastaneye gitmelisin."

"Neden?" Parmaklarımı bırakıyor. "Bana tekrar yardım etmek istemez misin?"

Bakışlarıyla karşılaşıyorum ve nefesim göğsümde sıkışıyor. Gözlerinde bir şey var, farklı bir şey. Artık boş kabuklar gibi görünmüyorlar. Bir parça acı, taş gibi derinliklerini delip geçmiş gibi görünüyor.

"Tabii ki isterim," diyorum.

"O zaman neden?"

"Çünkü neredeyse bayılıyordum. Ve benim 'yardımımından' sonra keşiğin daha da kötü görüldüğü için."

Sol koluna bakıyor. Beceriksizce diktiğim ham, büzülmüş etin düzensiz çizgisi çirkin, çığlık atan kırmızı bir manzaraydı. "Bana iyi görünüyor."

Başımı sallıyorum. "Olmayı bekleyen bir sepsis."

"Antibiyotikler bunun çaresine bakar yavrum."

Bana bu lakapla her seslendiğinde olduğu gibi kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Daha önce hiç kimse bana Nera'dan başka bir şey dememişti. "Neden bana kaplan yavrusu diyorsun?"

"Çünkü sana uyuyor." Uzanıyor ve parmağının ucuyla elimin arkasını okşuyor. "Eğer gelirsem bana yine yardım eder misin?"

Alt dudağımı ısıırıyorum, hafifçe öne doğru eğiliyorum. Çılgınca ve aptalca olabilir ama onu tekrar görmek istiyorum. Çok yakında. "Evet."

"Neden? Beni tanıımıyorsun. Neden daha önce bana yardım ettin?" "Kan kaybından ölmene izin veremezdim. Hiçbir şey yapmadan. Ben böyle biri değilim." "Bazı insanlar kan kaybından ölmeyi hak edebilir."

"Öyle mi?" Ben soruyorum.

Elime dokunuşu kayboluyor ve birkaç dakika boyunca sadece beni izliyor. Dudaklarına bakıyorum, ağzının köşesinde birkaç kırmızı leke var. Muhtemelen parmaklarımı öptüğü zamandan kalma.

"Evet," diye mırıldanıyor.

"Hiç kimse böyle bir şekilde ölmeyi hak etmez." "Buna inanıyorsan çok safsın."

"Belki." Arabadan temiz bir gazlı bez parçası alıyorum ve dudaklarındaki kanı silmek için uzanıyorum. Bakışları sanki uçan bir yumruk bekliyormuş gibi dikkatle elime odaklanıyor. Ağzından sadece bir santim uzakta duruyorum. "Um . . . Yüzünde kan var. Ben sadece ..."

Gazlı bezi yavaşça alt dudağına bastırıyorum, sonra ağzının köşesine götürerek malzemenin kırmızıyı emmesine izin veriyorum. Gözleri iki mıknaş gibi benimkileri tutuyor, başka yere bakmama izin vermiyor.

"Kız kardeşime bir yabancıyı iş yerime götürdüğümü ve kalçasından bir kurşun çıkardığımı söyledim," diye fısıldadım. "Bana deli dedi çünkü sen bir seri katil falan olabilirdin."

"Seri katiller kurbanlarını içlerindeki acı verme dürtüsünü tatmin etmek için öldürürler. Benim böyle takıntıları yok. Ama kız kardeşiniz ilk kısım konusunda haklıydı."

"Ayrıca seni bir daha görürsem dönüp kaçmamı söyledi."

"Akıllıca bir tavsiye. Şarkı söylemeye gittiğiniz yerde uzun kahverengi bir elbise giyen o olmalıydı."

Göz kırpıyorum. Karaoke gecesi, üç ay önce. O da orada mıydı? Kendimi korumaya çalışıyorum ve bir adım geri çekiliyorum.

"Sanırım bunu söylememeliydim." Başını yana eğdi. "Benden korkma."

"Az önce beni takip ettiğini söyledin. Bu korkmak için iyi bir sebep değil mi?"

"Ben buna takip etmek demezdim. Güvenliğiniz benim için önemli, bu yüzden zaman zaman uğruyorum."

"Zaman zaman mı?"

"Ayda bir ya da iki kez. Sadece iyi olduğundan emin olmak için." Omuz silkiyor. "Neden?"

"Bana yardım ettin. Ben de karşılık veriyorum."

"Birine teşekkür etmenin rahatsız edici bir yolu."

"Biliyorum. Ama bildiğim tek yol bu." Sanki beni ürkütmek istemiyormuş gibi yavaşça ve ölçülü hareketlerle ayağa kalkıyor. "Yaptığım yanlış bir şeydi ve şimdi anlıyorum. Seni korkuttuğum için özür dilerim. Beni bir daha görmeyeceksin."

Ne? Hayır! Onun gitmesini istemiyorum. Ellerimi önümde kavuşturuyorum ve bu gizemli adama bir adım daha yaklaşıyorum.

"Yine gelebilirsin," diye ağzımdan kaçırdım. "Eğer bir kurşunun çıkarılması ya da dikiş atılması gerekirse, beni nerede bulacağını biliyorsun." Duraklıyorum, sonra ekliyorum: "Tabii sonrasında Frankenstein'ın canavarı gibi görünmek senin için sorun olmayacaksa."

Elini bana dokunacakmış gibi kaldırıyor ama sonra yavaşça geri çekiyor. "Gerçek canavarlar nadiren canavar gibi görünürler."

Ön kapıya doğru ilerlerken geniş sırtını izliyorum, adımları odanın içinde boş sesler çıkarıyor. Mesafenin her adımında, öpücüğünün parmak uçlarımda yarattığı karıncalanma bir sarsıntıya dönüşüyor.

"Adımı bile sormayacak mısınız?" Geri çekilen formuna bağıriyorum.

Giriş kapısının eşiğinde durur ve elini çerçevenin üzerine koyar. "Eğer bana adını verirsen, benim de sana bir şey vermem gerekir. Konuşmalar böyle yürür."

"Peki bunun nesi yanlış?"

"Bunda yanlış bir şey yok. Sadece verecek fazla bir şeyim yok."

Bunun doğru olamayacağını söylemeye başlıyorum ama o çoktan kapıyı açıyor. "Bana adını söyleyebilirsin," diye arkasından sesleniyorum.

Orada dururken vücudunda garip bir durgunluk var - kapının girişinde büyük bir mermer heykel, ötedeki caddede arabalar vızır vızır geçerken.

"Sana bir isim verebilirim." Sesi alçak, bu mesafeden kelimeleri zar zor duyabiliyorum. "Ama bu benim olmaz, kaplan yavrusu."

Kliniğin ortasında durmuş, arkasından tıkırdayarak kapanan kapıya bakıyor ve ne demek istediğini merak ediyorum. Ve onu tekrar görebilmeyi umuyorum. Umarım bir dahaki sefere kadar bu kadar uzun sürmez.

Bölüm 7

Günümüzden 26 yıl önce

Z.E.R.O. birim tabanı

(Kai 8 yaşında)

Tavandaki armatürden üzerime parlak bir ışık vuruyor. Gözlerimi kısıyorum ve başımı sallayarak baş dönmesini gidermeye çalışıyorum. Hatırladığım son şey, psikiyatri koğuşundaki iki hemşirenin beni yere yatırdığı, üçüncüsünün ise kalçama bir şırınga sapladığı. Üniformalı adam onunla gelmem gerektiğini söylediğinde taşaklarını tekmeledim ve kaçmaya çalıştım. Koğuşa gittim.

Hemşireler beni yakalayıp yere yatırmadan önce koridorun ortasıındaydım.

"Çocuğun adını saklamak mı istiyorsun?" Sağımdan tanımadığım bir ses geliyor. "Peki ya kayıtları?"

"Onu yok et, Felix." Başka bir ses, ama bunu daha önce duymuştum. Bu asker adam.

Elimden geldiğince sessiz kalarak başımı yana çevirip etrafıma bakıyorum. Burası bir tür kliniğe benziyor. İki tekerlekli yatak ve tıbbi malzemelerle dolu raflar var. Duvarlar gri ve bitmemiş görünüyor ve elektrik kabloları zemin boyunca uzanıyor. Pencere yok.

Gözlerim odanın karşı tarafına, iki adamın durduğu yere kayıyor. Biri üniformalı adam. Diğeri daha yaşlı ve tüvit ceket giyiyor. Yüzünde kalın kahverengi gözlükler ve kolunun altında bir dizüstü bilgisayar var.

"Ona yeni bir kimlik vermek daha kolay olmaz mıydı?"

"Hayır," diyor üniformalı pislik. "Dosyasından akli dengesinin yerinde olmadığı anlaşılıyor. Adını tekrar değiştirmek onu daha da berbat edebilir."

"Yine mi?"

"Altı yaşındayken terk edilmiş, bakımsız ve yarı vahşi halde bulunmuş. Sosyal hizmet görevlisi çocuğun adını söylemesini sağlayamamış, bu yüzden ona yeni bir isim vermiş. Görünüşe göre ilk ismi yakın zamanda izlediği bir filmde esinlenerek seçmiş. Ve çocuk keşfedildiğinde kısmen Lehçe konuştuğu için, son ismi internetteki etnik isimler listesinden rastgele seçilmiş."

Tüvit ceketli adam dönüp gözlüklerinin kenarından bana bakıyor. "Yani çocuk geçmişi hakkında hiçbir şey bilmiyor mu? Gerçek adını bile mi?"

"Hayır. Z.E.R.O. programım için ideal bir aday ve ilk acemi, sence de öyle değil mi?"

Bölüm 8

"Bir dakika içinde aşağı geliyorum Dania," diyorum telefonda. Dolabı karıştırıp diğer kırmızı topuğumu aradım. "Ama sadece bir Dikkatli olun, fazla kalamam. Gelecek hafta teslim etmem gereken ödevimi hâlâ bitirmedim."

"Ne hakkında? Keçilerde kabızlık tedavisi mi?" Kıkırdıyor. "Çok komik."

"Size gerçekten domuz yavrularını nasıl doğurtacağınızı ve bunun gibi şeyleri öğretecekler mi?"

Köşedeki ayakkabıyı görüyorum ve çekip çıkarıyorum. "Muhtemelen. Nereye park ettiniz?"

"Hemen ön tarafta."

"Tamam. Hemen geliyorum."

Ayakkabılarımı giyiyorum ve hızlıca bakmak için aynanın karşısına geçiyorum. Zara'nın benim için diktği siyah bandeau elbise straplez ve dizlerimin yarısına kadar uzanıyor. İki hafta önce babamın verdiği bir kokteylde giymiştim ama ütülenmesi gerekmeyen tek elbise bu. İdare eder. Çantamı ve ceketimi aldıktan sonra ön kapıyı açıyorum ve olduğum yerde duruyorum. Fiyonkla bağlanmış

Kapının diğer tarafındaki kolda uzun kırmızı bir ipek var. Uzun saçlı yabancımın kanamasını durdurmak için kullandığıma çok benzeyen eşarba bakarken kalp atışlarım hızlanıyor. Yanında götürdüğü. O mu Bunu bırakayım mı? Uzun koridorda önce sağa sonra sola bakıyorum ama kimse yok. Gözlerim tekrar topuza kayıyor ve eşarbi çözmek için uzanıyorum. Cebinden çıkardığıyla aynı değil, ama yenisini bırakanın o olduğundan hiç şüphem yok.

Yabancı bir adamın nerede yaşadığını bildiğini düşünürsek, muhtemelen endişelenmeliyim. Ve sanırım biraz da öyleyim. Ama aynı zamanda başka bir şey daha hissediyorum. Heyecan.

Tüm bu olayları başlatan pervasız davranışlarıma rağmen, tamamen bilgisiz değilim. Adam vuruldu! Ve bu, tüm o insanların öldürüldüğü gece oldu. O muydu? Bir tanıgın uzun saçlı bir adamın o bina kompleksine doğru gittiğini işaret etmesi kanıt değil, ama bir şekilde onun sorumlu olduğunu *biliyorum*. Muhtemelen babamdan binamın dışına birini görevlendirmesini istemeliyim. Ya da daha iyisi, burayı satıp başka bir daire bulmalıyım.

Ama sonra . . . Eşarbı parmaklarımla arasından geçiriyorum ve saçlarımı enseme toplayıp kırmızı ipekle bağlıyorum.

* * *

"Romina'nın bekarlığa veda partisine gidiyor musun?" Dania soruyor iki arkadaşımızın beklediği barın uzak tarafındaki masaya doğru ilerliyoruz.

"Emin değilim," diyorum, esnememi saklamaya çalışıp beceremeyerek. Bütün gece ders çalışmışım, bu yüzden çok yorgunum. "Zara'nın gelecek hafta matematik sınavı var ve bu hafta sonu ona yardım edeceğime söz verdim. Son sınavdan kaldı."

"Peki o nasıl?"

Arkadaşıma saldırmamak için alt dudağımı ısırıyorum. İnsanların kız kardeşim hakkında sanki onda bir sorun varmış gibi konuşmasından nefret ediyorum. "Peki."

"Yani hâlâ sosyalleşmek istemiyor mu? İtiraf etmeliyim ki, bizimle karaoke gecesine gelmesine oldukça şaşırdım."

"Kız kardeşim dışarı çıkmak istemiyorsa, bu onun tercihidir. Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Vay canına, kızım. Öyle demek istemedim."

"Biliyorum." Ona özür dileyen bir gülümseme sunuyorum. "Özür dilerim. İlk tur benden, tamam mı?"

"Emin olabilirsin."

Paltomu sandalyenin arkasına asıyorum, sonra bir garsona el sallıyorum. masanın üzerine eğilip her bir kız arkadaşımın yanağına bir öpücük kondurmadan önce. Romina hemen bekârlığa veda partisi planlarını anlatmaya başlıyor ve ben de biraz kıskançlık hissetmekten kendimi alamıyorum. Romina'nın babası Cosa Nostra'nın kumarhanelerinden birinde çalışıyor ama hiyerarşide önemli bir oyuncu sayılacak kadar yüksek bir mevkide değil. Aşk için evleniyor, Aile uğruna kendini feda etmesi gerektiği için değil. Hâlâ birkaç yıllık özgürlüğüm kalmış olabilir ama çok yakında beni nelerin beklediğini bilmek başımın üzerinde Demokles'in kılıcı gibi sallanıyor.

Garson siparişlerimizi almayı kabul etmeden önce sahte kimliklerimizi göstermemiz gerekiyor. Cosa Nostra'ya ait barlardan birine gitmiş olsaydık kimse beni kartlamaya cesaret edemezdi ama oralara çok sık gitmiyorum. Eğer Aile'den biri beni korumasız bir barda görürse hemen Don'la temasa geçerdi. Babam da beni arar ve bana ders verirdi. sorumsuzca davrandı ve gecenin geri kalanında beni takip etmeleri için iki serseri gönderdi.

Garsonun masaya koyduğu mojitoya uzanırken garip bir his beni ele geçiriyor. Sanki binlerce küçük iğne ensemdeki açıkta kalan deriye batıyor. Bu, aylardır ara sıra yaşadığım hissin aynısı ama daha önce hiç bu kadar güçlü olmamıştı.

Avuçlarımı enseme ovuşturup etrafa hızlıca bir göz atıyorum. Dania ve kızlar hâlâ Romina'nın partisi hakkında gevezelik ediyor, kimin ne giyeceğini tartışıyorlar. Sol tarafımızdaki masada oturan gruptan biri, kollarını çılgınca sallayarak anlattığı bir hikâyeyle herkesi eğlendirirken gülüyor. Her yerde durum aynı - insanlar sadece konuşuyor ve harika vakit geçiriyor. Yaklaşık bir düzine adam barda oturuyor, birkaçı oldukça sarhoş görünüyor. Sıra dışı bir şey yok gibi görünüyor, ama yine de bir şeylerin farklı *olduğunu* hissediyorum. Sadece ne olduğunu bulamıyorum.

"Nera?" Romina dirseğiyle beni dürtüyor. "Onunla gelecek misin? Bize

mi? Kendime gelmeye çalışıyorum ve mojitomdan bir yudum alıyorum.

"Nereye?"

"Ayakkabı alışverişi yapmak için. Bugünkü kıyafetimle uyumlu olacak bir şeye ihtiyacım var.

Prova yemeği. Yarın öğleden sonra gidiyoruz."

"Yapamam. Veterinerlik uygulamalarında düzenleyici kurumların rolü

hakkındaki ödevimi bitirmem gerekiyor."

Romina bana iki kez göz kırpmıyor, sonra kıkırdama krizine giriyor. "Bunu kendine neden yaptığını gerçekten anlamıyorum. Veteriner teknolojisi mi? Gerçekten mi?"

"Hayattaki değerinizin yalnızca Aile'ye yapabileceğiniz katkıya dayandığını hayal edebiliyor musunuz?" diye sordum. "Becerilerinizin ve deneyimlerinizin, eğer istediğiniz buysa, bir bütün olarak toplum için bir fark yaratmak için değil de sadece Ailenin refahını artırmak için kullanılabileceğini? Ama bizim dünyamızda kimse bir kadından tavsiye istemez, hangi alanda olursa olsun en parlak uzman olsa bile. Ve bir kadın olarak *ben* sadece iyi bir iş ilişkisi sağlamak ya da bir erkeğin organizasyondaki konumunu güçlendirmek için bir aracıyım. Bu yüzden veteriner teknikerliği programını seçtim çünkü hayvanları seviyorum ve bu bilgiyi edinmenin faydası *bana ait*. Cosa Nostra'nın değil. Sadece benim."

Masanın etrafına rahatsız edici bir sessizlik çöktü. Bu kadar sert olmamam gerektiğini biliyordum ama artık dilimi tutamıyordum.

"Ben biraz hava alacağım," diyorum ve çantamı kaptığım gibi masadan kalkıyorum. Uzaklaşırken, o garip his beni takip ediyor, ama yine de bunun nedenini tam olarak belirleyemiyoruz.

Bar son on dakika içinde kalabalıklaştı, bu yüzden Odanın diğer tarafına geçerken cesetlerin arasında sıkışıyorum. Barda bir grup erkek gürültülü ve tartışmalı bir şekilde oturuyor ve barmen herkesi sakinleştirmeye çalışıyor. Genel çatışmacı atmosfer ve havada asılı duran ağır alkol kokusu arasında, bara doğru ilerlerken boğuluyormuşum gibi hissediyorum. çıkışa giden dar koridor.

Sokağa çıkıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Sağımda dört tane İnsanlar dışarıda takılıyor, sigara içiyor. Kendimi uzaklaştırma ihtiyacı duyarak sola dönüyorum ve binanın köşesine ulaşana kadar kokudan uzakta, kaldırımdan aşağı doğru ilerliyorum. Barın içinden gelen müzik ve şamatalı kahkahalar her yere ulaşıyor.

Buraya, bu yan sokağa kadar geldim ama ön taraftakinden çok daha huzurlu. Gözlerimi kapatıp sırtımı soğuk tuğla duvara yaslıyorum ve sonunda

temiz hava solumak. Arkadaşlarımla dışarıda olmayı seviyorum ama bazen her şey çok fazla geliyor.

"Zatürre olacaksın, yavrum."

Gerildim ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Uzun saçlı yabancım

Karşı duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve başını yana eğmiş,

beni izliyor. Ona bir kez daha yakın olduğum için kalp atışlarım hızlanıyor. Yine tamamen siyah bir kıyafet giyiyor - düşük ışıktaki bile özel dikilmiş ve pahalı görünen bir takım elbise ve üzerinde düğmeleri açık bir ceket. Silah görmüyorum ama üzerinde birden fazla silah olduğuna dair bir his var içimde. Etrafındaki havanın her bir molekülü çok net bir mesaj yayıyor gibi görünüyor: *Tehlike! Tehlike!*

Geri çekilin! Uyarıyı görmezden geliyorum, ona daha yakın olmak istiyorum, daha uzak değil.

"Biraz hava almaya ihtiyacım vardı," diye fısıldıyorum. O tuhaf his şimdi içimde uğulduyor, sanki görünmez eller tenimi hafifçe okşuyor. Hissettiğim oydu.

"Görüyorum ki eşarbı bulmuşsun." Bakışlarını saç aksesuarıma çeviriyor. "Şey, ön kapımın koluna bağlıydı. Gözden kaçırmak zor."

Sadece başını sallıyor. Nerede yaşadığımı nasıl bildiğine ya da neden orada bıraktı.

"İyi görünüyorsun," diye ekliyorum. "Bu gece kanayan yaran yok mu?" "Ne yazık ki hayır."

Kaşımı kaldırıyorum. "Maalesef mi?"

"Küçük doktor-hasta maceralarımızdan oldukça keyif alıyorum. Belki bir dahaki sefere, vurulduğumda ya da bıçaklandığımda, sizi tekrar ararım."

Tekrar yaralanması fikri bile göğsümün daralmasına neden oluyor. Onu görmeme izin verecek olsa bile. Ona dokunmama. Belki önceki iki karşılaşmamızda olduğu gibi yine parmaklarımı bile öpebilir. Tahminimce bu onun bana özel bir teşekkür etme şekli. Yine de onun incinmesini istemiyorum.

"Lütfen yapma."

Aniden sertleşiyor, gözleri parlıyor.

"Lütfen tekrar vurulmayın ya da bıçaklanmayın," diye açıklıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Burası çok güvenli bir mahalle değil. İyi olduğunuzdan emin olmak istedim."

"Durum gerektirdiğinde kendimi savunabilirim."

"Evet, yapabileceğine dair bir his var içimde." Duvardan uzaklaşarak aramızdaki mesafeyi birkaç uzun adımda kat ediyor ve bir kol mesafesinde

duruyor. "Arkanı dön."

Güzel ve karanlık bir hayalet gibi üzerimde yükselirken gözlerinin içine bakıyorum. Bu durumun uzaktan yakından hiçbir normal yanı yok. Issız bir sokakta yabancı bir adamla sanki beklenmedik bir şekilde karşılaşan komşularmışsınız gibi rahatça sohbet etmek. Beni takip ettiği belli olan *tehlikeli* bir adam. Aklı başında kim bunu yapar? Aptallığın da ötesinde.

Ve yine de . . . Yavaşça arkamı dönüyorum, ona sırtımı veriyorum.

Kaba, ağır kumaş omuzlarıma iniyor. Palto hala vücut ısısından dolayı sıcak ve hafif bir kolonya kokusu duyularımı işgal ediyor. Cosa Nostra erkeklerinin çoğunun tercih ettiği gibi ağır, keskin bir koku değil, bu da onun özel kokusunu tanımlamayı zorlaştırıyor. Daha çok Belirli bir aromadan ziyade ince bir rahatlık. Taze ve vahşi bir şey, dağ rüzgarı gibi.

"Teşekkür ederim," diyorum yüzümü ona dönerken. "Bu gece şarkı söylemeyecek misin?"

"O tür bir yer değil."

"Mm-hmm . . . Müzikten pek anlamam ama sen oldukça kötüydün."

"Biliyorum." Dudaklarım kıvrıldı. Tanıdığım erkekler bana asla böyle bir şey söylemezdi. Bana sahte iltifatlar yağdırırlar, şarkı söylememin ne kadar güzel olduğunu söylerler çünkü duymak istediğimi düşündükleri şey budur.

"Peki bunu neden yaptın?"

"Eğlenceliydi. Çünkü kız kardeşimin yüzünde bir gülümseme yarattı." Alnı çatlıyor. "Kız kardeşinin sana gülmesini mi istedin?" "Bana gülmüyordu. Benim yüzümden gülüyordu." "Bu aynı şey değil mi?"

"Um, hayır. Gerçek dostlarınız ve aileniz, yaptıklarınız ne kadar aptalca olursa olsun size asla gülmez."

"Mm-hmm . . . Bunu hiç böyle düşünmemiştim." Geri çekilip tekrar duvara yaslanıyor ve daha önce olduğu gibi kollarını kavuşturuyor. Duruşu gömleğinin siyah kumaşını kaslı kollarına ve geniş omuzlarına doğru geriyor.

Onu karşımda gömleksiz otururken hatırladığımda yanaklarıma sıcaklık doluyor.

-O gün veteriner kliniğinde. Sanırım her kadın onun gibi bir erkeğin cazibesine kapılır. Onu çıplak hayal etmediğimi söyleyemem. Ama yabancıma olan hayranlığım fiziksel çekimin ötesine geçiyor. Bir yandan, aniden ortaya çıkıp kısa bir süre sonra tekrar ortadan kaybolması, beni birkaç şifreli cevapla ve birlikte geçirdiğimiz kısa sürenin ardından daha fazla soruyla baş başa bırakıyor.

Tam bir muamma olmaya devam ediyor. Diğer yandan, beni takip ettiğini açıkça itiraf etti. Benim yerimde mantıklı bir kadın olsa çılgınlık atarak hızla kaçardı. Ben mi? Ben sadece onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Hışırtılı sesi sessizliği bozuyor ve yemin ederim, titreşimleri tenimde hissedebiliyorum.

"Elbette," diye nefes

veriyorum. "Otun nesi var?"

"Ne?"

"Pencerelerinizin yanında tuttuğunuz yeşil şeyler mi?"

Kaşımı kaldırıyorum. "Bitkilerimi nereden biliyorsun?"

"Binanızın karşısındaki çatı katının manzarası çok güzel. Seni kontrol etmeye geldiğimde yaprakları ilaçladığını gördüm."

"Bunlar otlar. Kekik. Nane. Maydanoz. Biberiye. Kokularını seviyorum. Yine de korkarım maydanozu öldürmüş olabilirim. Neredeyse tamamen kurumuş." İçimi çektim. "Boş zamanım olduğunda yeni bir tane almam gerekecek."

"Kadınların çiçeklerden hoşlandığını sanırdım. Çimenleri değil."

"Otlar," diye tekrar işaret ediyorum. "Ben de çiçekleri severim ama çoğu çeşidine çok yaklaştığımda hapsirme krizine giriyorum."

"Mm-hmm." Başını sallıyor. "Yani, bu şey kendi kendine büyüyebilir, değil mi? Çim gibi mi?"

Homurdanıyorum. "Beni takip eden adamla ev bitkilerini tartıştığıma inanamıyorum."

"Neden? Bence şu ana kadar güzel ve ilginç bir sohbet oldu."

Kaşlarım saç çizgime çarptı. "Daha çok dışarı çıkmalısın dostum."

Dudaklarında minik bir gülümseme beliriyor ve midemi bir kelebek

sürüsü işgal ediyor.

"Neden arkadaşlarınla değil de buradasın?"

"Konuşmamızın gidişatı hoşuma gitmedi ve bir molaya ihtiyacım vardı." Esnememi bastırmak için elimi ağzıma götürdüm. "Kusura bakma. Dün gece pek uyuyamadım."

"Neden eve gitmiyorsun?"

"Gelirdim. Ama arkadaşım beni buraya getirdi." Bakışlarına karşılık veriyorum. "Ve eğer kaçınabilirsem taksiye binmemeyi tercih ederim."

Başını yana eğiyor. "Gizlice beni gezdirmek mi istiyorsun?" "Belki." Alt dudağımı ısırıyorum.

"Peki ya kız kardeşinin tavsiyesi?"

"Seninle birkaç kez baş başa kaldım ve hala hayattayım, erdemim bozulmadı. Tahminimce sen, karşıma çıkabilecek psikopat bir taksi şoföründen daha güvenli bir bahissin."

"Pervasızlığın da ötesindesin, yavrum." Çenesiyle sokağın karşısındaki binayı işaret ediyor. "Şuraya park ettim."

Bizi siyah Dodge Charger'a götürürken yabancımın yanında yürürken büyük paltoyu etrafıma daha sıkı sarıyorum. Onun attığı her adıma karşılık benim de ona ayak uydurmak için iki adım atmam gerekiyor. Kollarımız hafifçe sürtünüyor biz yürürken. Sadece arada bir küçük bir sıyrık, paltosunun kalın kumaşı tarafından susturuluyor. Yine de, bana her temas sistemimde küçük bir elektrik şoku gibi geliyor.

Arabasına ulaştığımızda, yolcu kapısını benim için açtı, sonra kaputun etrafından dolaşıp direksiyonun başına geçiyor. O arabayı çalıştırırken, Dania'ya eve gittiğimi söyleyen bir mesaj atıyorum, sonra deri koltukta arkama yaslanıyorum.

"Sanırım size adresimi vermek zorunda değilim," diyorum.

Takipçimin ağzının kenarları çok küçük bir derece yukarı kalktı. Ona açıkça bakmıyor olsaydım, bunu kaçırabilirdim. "Hayır."

Dudaklarımı birbirine bastırarak sırttığımı gizliyorum. "Nerede yaşadığımı biliyor olman beni endişelendirmeli mi?"

Bakışları benimkileri yakalıyor ve tutuyor. "Hayır."

Yüzüme karşı defalarca yalan söylendi ve bunu fark etmedim, ama Bu adamın gözlerinde doğruyu söylediğinden emin olmamı sağlayan bir şey var.

"Tamam." Başımı sallıyorum ve ön camın ötesindeki sokak manzarasına odaklanıyorum.

Ondan sonra sessizlik içinde araba sürüyoruz, ama sessizlik rahat. Tipik olarak, iyi tanımadığım insanlarla bir arada olmaktan, o garip sessizliğin hüküm sürmesinden nefret ederim. Bu sessizliği boş lakırdılarla doldurma ihtiyacı bunaltıcı oluyor ama aptal gibi görünme korkusu da öyle. Yabancım aramızdaki sükûneti bozmak için baskı yapıyor gibi görünmüyor. Ben de öyle. Biriyle birlikte olmak ve huzur içinde olmak çok güzel.

Yağmur yağmaya başlıyor, yol boyunca hızla su birikintileri oluşuyor ve etrafımızdaki arabaların beyaz ve kırmızı ışıklarını yansıtıyor. Ön cam Silecekler sağanak yağmura ayak uydurmaya çalışarak hızla sallanıyor.

Sol-sağ.

Sol-sağ.

Sol . . .

"Yavru." Boğuk ses bulanıklığımı zar zor delip geçiyor. "Buradayız."

"Tamam." Gözlerimi açmak yerine yüzümü kaba yünün içine daha da gömüyorum. Belli belirsiz orman gibi kokuyor; narenciye çamı ve toprak kokusu.

Bir yerde bir araba kapısı kapanıyor. Bir klik sesi daha ve taze yağmur kokusu duyularımı istila ediyor. Eller etrafımdaki toprak sıcaklığını ayarlıyor ve sonra süzülüyorum. Birinin kollarında tutuluyorum. Birinin değil. *Onun*. Tanrım, çok iyi hissettiriyor.

Uzaktan araba sesleri geliyor, rüzgâr yüzüme vuruyor. Başımı çeviriyorum ve burnumu karanlık yabancımin boynuna sokup içime çekiyorum. Sakinleşiyorum.

Etrafıma ısı yayılıyor. Göğsünde hafif bir zıplama. Ayak seslerinin boş yankısıyla sükûnet buluyorum. Bir sürü. Beni merdivenlerden yukarı taşıyor.

"Anahtarın nerede?"

"Bilmiyorum. Bırak da uyuyayım."

Dinginlik. Sessizlik. Sonra, büyük bir

patlama.

"Kapın berbat."

Daha fazla adım. Ahşap döşeme tahtalarının yumuşak gıcırtiları. Benim merhemim yanağım yastığa değerken en sevdiğim yumuşatıcı. Hmm. Ormanın kokusu kaybolmaya başladığında onu özlüyorum.

Hayal ülkesine. Hayır.

Huysuz, kırık bir ses hızla konuşuyor. "Derhal!" Bir emir gibi geliyor. İtaat etmek istiyorum.

Gözlerimi açtığımda yabancımın yatağımın yanında durduğunu ve kulağına bir telefon tuttuğunu görüyorum.

"Uyu. Birisi kapıyı tamir etmek için burada olacak." "Elbette," diye mırıldanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Uykuya dalarken, sert bir elin bileğimi sardığını ve ardından parmak uçlarımda sıcak dudakların hafif bir tüyünü hissediyorum. Belki de sadece bir rüyaydı.

"Çok üzgünüm efendim ama maydanozumuz yok."

Gözlerimi çiçekçi dükkanındaki görevliye dikip bir adım daha yaklaşıyorum. Adam hızla geri çekiliyor, sırtı arkasındaki duvara çarpıyor. Burası yedi gün yirmi dört saat açık olan dördüncü çiçekçi dükkânı ve hiçbirinde o lanet bitki yoktu. Ve ben sabrımı kaybediyorum.

"Maydanoza ihtiyacım var." Yüzüne doğru hırlayana kadar öne eğildim. "Şimdi."

"Gerçekten çok üzgünüm. Ben," diye kekeliyor. "Komşumda biraz olabilir. Kendisi yerel bir sera işletiyor ve sebze ile ot yetiştiriyor. Henüz tüm mahsulü hasat etmediler. Yarın tekrar gelerseniz, size biraz verebilirim."

"Yarın programımda çifte vuruş var." Adam
şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor. "Bir vuruş mu?"

"Öldürme işi," diye açıkladım. "Bana buranın adresini ver."

Adam yutkunuyor, yüzü yeşilimsi bir renk alıyor, sonra bir sokak adı ve bir numara sayıyor. Başımı salladım ve çiçekçiden ayrıldım.

Bana verdiği yer banliyöde. Yan tarafında birkaç uzun, camla çevrili sera ve arka tarafında yarım dönümlük bir bahçe bulunan tek katlı şirin bir binanın önündeki çakıllı araziye ulaşmam neredeyse bir saatimi alıyor. Gökyüzü karanlık ve sokak lambasının ışıltısı binanın arkasına ulaşmıyor. Bu yüzden dağınık yeşilliklerin arasında yürürken telefonumu el feneri olarak kullanmak zorunda kalıyorum ve sabahın üçünde lanet olası maydanozları aramaya çıkmama neyin sebep olduğunu merak ediyorum. Ama cevabı biliyorum
-Bu geceyi yavruma borçluyum.

Kimse benimle normal biriymişim gibi konuşmuyor. Açıkçası, Kruger ve destek ekibiyle yaptığım işle ilgili konuşmalar dışında, insanlar benimle nadiren konuşuyor. Ve ben bundan tamamen memnunum.

Ya da öyleydi.

Bu gece, o sokakta, kız arkadaşım benimle sanki ben değilmişim gibi konuştu.

Gölgelerde saklanan korkunç bir ucube. Garipti. İyi türden bir gariplik. Kısa bir süreliğine kendimi gerçekten bir insan gibi hissettim. Çok uzun zamandır hissetmediğim bir şey. Ve sonra, gardını indirdi, arabamda uyuyakaldı. Yanında ben varken. En savunmasız halindeyken ona zarar verecek bir şey yapmayacağıma güvenmek pervasızlığın da ötesindeydi.

Beni derinden sarstı.

Bir kez olsun kimse bana bir şey için güvenmedi, özellikle de kendi hayatı için. Z.E.R.O.'nun görevlerinin çoğu suikastlar ya da diğer kötü şeylerdi, ancak birimizin bir kurtarma görevi için görevlendirildiği birkaç kez oldu. Genellikle Az ve nadiren de olsa Sergei Belov bu görevleri yerine getirmekle görevlendirilirdi. Ben asla. İyi olduğum tek şey hayatları sona erdirmektir. Onları asla kurtaramazdım.

İlk başta, Kruger'ın görev sırasında çılgına döneceğinden ve görevimi istemeden öldürteceğinden endişelenmiş olabileceğini düşündüm. Ama sonra kafama dank etti; beni kurtarmak için düşünmek aklının ucundan bile geçmemişti. Lennox Kruger, ajanlarının görevlerini

nitelikler ve beceriler. Ve görünüşe göre, birinin benim korumama ihtiyaç duyabileceği fikrini kabul etmek, sahip olduğumu düşündüğü bir yetenek olmadığı için uygun bulunmadım. Belki de haklıydı.

Ve yine de, kızım güvenliği konusunda bana güvendi. İsteddiğimde korumasız sırtını bile bana verdi, sonra bir canavarla yalnızken uyuyakaldı. Onu içeri taşımama izin verdi. Evine. Güvenli alanına.

El fenerimin kapalı olduğunu fark ederek aşağı bakıyorum. Lanet telefonun bataryası ölmek için mükemmel bir zaman seçmiş. Bulutların arasından biraz ay ışığı sızıyor, mavimsi parlaklığı etrafımdaki yeşillikleri aydınlatıyor ama farklı otları net bir şekilde ayırt etmeye yetmiyor.

Çekiyorum

maydanoza benzeyen en yakın yeşil çalıyı yerden çekip çıkarıyorum. Üçüncü çekişten sonra kendini bırakıyor. Gözlerime doğru kaldırıyorum ve sağa sola çevirip yapraklarını kontrol ediyorum. Sonra, uzun ve turuncu olan kökünü.

"Siktiğimin havucu," diye mırıldanıyorum ve o şeyi omzumun üzerinden atıp biraz sağa kayıyorum. Daha fazla yeşil bok. Karanlıkta, yapraklı tepelerin hepsi daha önce internette araştırdığım maydanoz resimlerine benziyor. Bahçede dolaşırken rastgele birkaç tane daha koparıyorum, bitkileri tepedeki yetersiz ışığa doğru kaldırıyorum. Bütün yapraklar aynı görünüyor. Peki.

. . neredeyse; kökleri farklıdır. Bazıları uzun ve biraz ince - şüphesiz öğütülmüş sebzeler. Ama maydanozun bir bitki olduğunu söyledi. Ne fark eder ki?

Birini çekiyorum ve albino havuç çıkıyor. Bir başkası, o da normal görünümlü bir kök yerine yuvarlak, boğumlu bir top gibi. Telefonum çalışmadığı için neyin ne olduğunu kontrol edemiyorum ve maydanozun gerçekte neye benzediğini hatırlayamıyorum. Marangozun yavrumun evine varıp, ben çıkarken kapısını zorlayarak kapattığım kapıyı değiştirmesine belki bir saat var ve o işine devam ederken ben de orada olmaya niyetliyim. Bir, çünkü ben orada olmadan bir adamın onun dairesine girmesine izin vermem mümkün değil. İkincisi, talimat verdiğim gibi sessizce çalıştığından emin olmak istiyorum, böylece onu uyandırmaz.

Hay sikeyim. Koparılan her bir yeşillik çeşidini burnuma götürüp yapraklarını kokluyorum. Aman Tanrım. Kruger beni şimdi sebze çalılarının ortasında çömelmiş görseydi, sonunda kendimi tamamen kaybettiğimi düşünürdü.

Sadece sesine bakarak bir silahın kalibresini belirlemem istendiğinde, on kereden dokuzunda doğru cevap verebilirim. Ama bu? Hiçbir bok

bilmiyorum.

Bu konuda. Pisliği koklayıp duruyorum ama her şey ıslak toprak gibi kokuyor.

"Siktir et." Doğrudum ve bir demet bitkiyi avucumun içine alarak arabama geri döndüm.

Bölüm 9

"Görüyorum ki yeni bir kapınız var."

Pizzamdan bir ısırık daha alıyorum ve Zara'nın bakışlarını ön girişime doğru takip ediyorum. "Kilit kırılmıştı. Birkaç hafta önce kapıyı değiştirttim."

"Kilidi değiştiremez miydin?"

"Um . . . Önemli bir kırılmaydı, etrafındaki ahşabın bir kısmı çatlamıştı."

Yabancıml benl eve getirdikten sonraki sabah uyandığmda her şeyi hayal ettiğimi düşündüm. Yeni, çelikle güçlendirilmiş parlak bir ön kapı yanıldığını kanıtladı. Mutfak tezgahının üzerinde bulduğum iki anahtar da öyle. Balkondan baktığımda, tulum giymiş iki adamın eski kapımı bir kamyonetin arkasına yüklediğini fark ettim. Sürgünün etrafındaki ahşap parçalanmıştı.

"Salvo'nun annesi dün beni aradı," diyor Zara suyuna uzanırken. "Gelecek ay bir hayır etkinliğine katılacakmış ve onun için bir elbise tasarlamamı istiyor."

"Ne?!" Çığlık atıyorum. "Bu inanılmaz!"

Kız kardeşim sadece omuz silkti. "Evet. Ona bunu düşüneceğimi söyledim." "Düşünecek misin?" Masanın öbür ucuna uzanıp elini tutuyorum.

"Düşünecek ne var ki?"

"Sana ve arkadaşlarımıza elbise dikmekle aynı şey değil, Nera."

"Emin ol değil. Evet diyeceksin, muhteşem bir elbise tasarlayacaksın ve herkes bunun için çıldıracak. Ailedeki her bir kadın da bir tane almak isteyecek."

Salvo, Massimo ve Elmo ile çocukluktan beri arkadaş. Ailesi Boston Cosa Nostra'nın en köklü üyelerinden biridir. Birkaç yıl önce capo pozisyonunu babasından devraldı ve bizim Cosa Nostra ile çeşitli işlemler için müzakereleri yürütüyor.

O zamandan beri ortağız. Eğer annesi bir partiye küçük kız kardeşimin tasarladığı bir elbiseyle gelirse, ertesi gün evimizin önünde bir sıra kadın olur.

"Evet. Babam buna bayılacak," diyor buruk bir gülümsemeyle. "Nuncio Veronese'nin kızı kendi sosyal statüsünün altındaki kadınlar için terzi olarak çalışıyor."

"Ama ..."

"Aması yok. Ona okul ödevlerimle meşgul olduğumu ve bunu yapamayacağımı söyleyeceğim."

Omuzlarım çöktü. "En büyük hayalinin bir gün kendi moda markana sahip olmak olduğunu söylemiştin."

"Bir rüya. Hepsi bu kadar." Ayağa kalkıp kirli tabakları toplamaya başlıyor ve bu konudaki tartışmayı fiilen kapatıyor. "Derslerin nasıl gidiyor? Pazar günü öğle yemeğini atlamışsın."

"Kurslar gayet iyi. Veteriner kliniğinde daha fazla mesai yapıyorum, o yüzden geledim."

"O adamı bir daha görmedin, değil mi?"

İrkildim ve bir parça pizza kabuğu boğazıma takıldı. "Adamım?" Öksürüyorum. "Ne adamı?"

Zara'nın eli hâlâ boş pizza kutusunun yarısında. Gözlerini benimkilere dikeyyor ve sivri bakışları kafatasımda delikler açıyormuş gibi hissediyorum.

"Nera!"

Yaltaklanıyorum. Zara her zaman blöflerimi görebiliyordu. İki yaş küçük olmasına rağmen, bazen daha çok ablam gibi davranıyor.

"Belki?" Ona mahcup bir gülümseme sunuyorum. "Dinle, düşündüğün gibi değil."

Az önce kliniğe uğradı, yardıma ihtiyacı

varmış." "Yardım mı? Ne tür bir

yardım?"

"Birkaç dikişe ihtiyacı vardı."

"Leticia'ya onu tedavi mi ettirdi?" Başını sallıyor. "Tanrı aşkına, o bir veteriner."

Elime bir peçete alıp katlamaya başladım. "Um . . . Leticia değildi. Ben yaptım."

"Sen mi?"

"Dağınıktı ama aldırmadı. Dania ve kızlarla dışarı çıktığımda da ona rastladım. Beni eve bıraktı."

"Tanımadığın bir adamla arabaya mı bindin? Neyin var senin? Olabilirdi-"

"Hiçbir şey yapmadı," diye sözünü kestim. "Ondan beni bırakmasını istedim. Beni eve bıraktı ve sonra gitti. Hepsi bu kadar."

Tam olarak tüm gerçek bu değil. Kapı var. Ve benim için bıraktığı "hediye".

"Neden sıırıyorsun? Bu ciddi, Nera! Kim bu adam? Adamın adını bile biliyor musun?"

"Adını bilmiyorum. Aslında onun hakkında pek bir şey bilmiyorum." Balkon kapısının yanına yerleştirdiğim yeni gri saksılara bakıyorum. "O bana kereviz getirdi." Zara'nın yüzündeki boş ifadeyi fark edince açıklıyorum: "Kereviz kökü. Ve biraz da yaban havucu."

"Ne?"

"Sanırım maydanoz olduğunu düşündü."

O gün ödevim için ihtiyacım olan referans kitabını almak üzere kütüphaneye gittiğimde, asılı bir grup sebze buldum. Yeni kapımın dış tokmağı. Bazıları yaban havucu, ama çoğu kereviz kökü bitkisiydi. Onlara bakakaldım, orada ne halt ettiklerini merak ediyordum, ta ki kafama dank edene kadar. Maydanoz olmaları gerekiyordu. Eşikte durup birkaç dakika boyunca "sunduklarıma" bakarken göğsümde sıcak bir his kabardı.

"Vücutlarından mermilerin çıkarılması ve yaralarının dikilmesi gereken erkekler etrafta dolaşıp kızlara maydanoz getirmez, Nera."

"Bunda var. Köklerinde hâlâ toprak vardı. Onları bir yerden çaldığından oldukça eminim." Gözlerimi yeni "bitkilerimden" ayırıp kız kardeşimin bakışlarıyla buluşuyorum. "Lotario'nun bana getirdiği tüm o hediyeleri hatırlıyor musun?"

"Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Çiçekler," diyorum. "Alerjim olduğunu defalarca söylememe rağmen bana çiçek getirmeye devam etti. Hiç takmadığım elmas küpeler Kulaklarım delik olmadığı için. Asla gerçek deri kullanmayacağım için verdiğim o çılgınca pahalı yılan derisi çanta."

"Lotario bir araçtı. Onu referans olarak kullanmamalısınız."

"Peki ya arkadaşlarımız?" diye soruyorum. "Beni iyi tanıdığını düşündüğüm arkadaşlarım, gerçekte neyi sevdiğimi öğrenme zahmetine katlanmadan doğum günüm için en pahalı hediye alması yarışına giriyorlar."

"Öyle bir şey değil."

"Öyle. Ve sen bunu biliyorsun. Kendin de deneyimledin. Geçen yıl Dania doğum günün için sana bir saat aldı. Cildin çok hassas olduğu için asla mücevher takmadığını biliyor. şeyler. O saati seçti çünkü herkesin günlerce ondan bahsedeceğini biliyordu. Senin hoşuna gideceği için değil."

Zara başka tarafa bakıyor ama gözlerindeki yaşları hâlâ yakalayabiliyorum. "Bu saati sevdim."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum ve elini elime alıyorum. "Babamın sana alıp durduğu mücevherleri sevdiğini de biliyorum. Her ne kadar onları sadece makyaj masanın üzerindeki kadife kutuda saklıyor olsan da."

"Muhtemelen unutmuştur." Bir damla gözyaşını siliyor ve gülümsüyor.

"Yani . .
. maydanoz?"

"Kereviz kökü." Homurdanıyorum.

Zara birkaç dakika bana bakıyor, sonra kahkahayı basıyor. "Erkekler konusunda bu kadar tuhaf bir zevkin olduğunu bilmiyordum, kardeşim."

"Ben de öyle." Sırıtiyorum.

"Ama dikkatli ol, Nera. Ve kutsal olan her şey aşkına, bir dahaki sefere ona adını sor."

Asansör kapıları açıldı.

Dışarı çıkıyorum ve sola, koridorun sonundaki Kruger'ın ofisine doğru ilerliyorum.

Gözetleme işleriyle ilgilenen iki teknisyen koridorun yarısında takılıyor, hazır kahve fincanlarını yudumlarırken sohbet ediyorlardı ama beni fark ettikleri anda sohbetleri durdu. Kendilerini bir duvara yapıştırmışlar, ben yaklaşırken gözlerini kocaman açmış beni izliyorlar, odakları yüzümle omzumda taşıdığım baygın adam arasında gidip geliyor. Ben geçerken gözlerim onlara kayıyor. Pipolardan biri-
Gıcırıyor, yüksek sesle yutkunuyor ve kahve fincanı elinden kayarak beton zemine büyük bir gürültüyle çarpıyor. Yanlarından geçer geçmez, iki çift koşan ayak ters yönde patırıyor. Baygın adamı tutuşumu düzelttim ve Kruger'ın ofisine girdim.

Gözlerini dizüstü bilgisayardan ayırmadan, "Cuma günü seni bekliyordum," diyor ve masasının kenarında duran bloknotun üzerine bir not karalıyor.

"Bir işim çıktı." Topal bedeni kapının yanına bıraktım ve odadaki tek ziyaretçi koltuğuna oturdum.

Kruger bana bir bakış bile atmıyor, sadece yazmaya devam ediyor ve düzenli aralıklarla notlar alıyor. Her zaman benim varlığımdan rahatsız olmuyormuş gibi görünmesi gerekiyordu ama ikimiz de durumun böyle olmadığını biliyoruz. Beni yanına aldıktan sonra, beni "sorunlu gençlere" kaydetme bahanesiyle programı," bu adam beni mükemmel bir ölüm makinesi vizyonuna dönüştürmek için en uğursuz yöntemleri kullanarak yıllarını harcadı. Ben onun ilk acemisiydim. Ya da onun çılgın projesindeki "sıfırıncı hasta", sekiz yaşımdan beri acımasız bir katil olmak için şekillendirildim. Deneyler devam ettiği sürece, sanırım beklentileri aştığımı söyleyebilirsiniz.

"Peki 'ortaya çıkan' şeyin niteliği nedir Mazur?" diye soruyor ve kâğıt üzerindeki son satırını daire içine aldıktan sonra nihayet bakışlarımla buluşuyor.

"Senin sorunun değil."

Elindeki kalem ikiye ayrılır.

Sandalyede arkama yaslanıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Çocukken "kurtarıcımdan" çok korkardım ama sonra rollerimizin tersine döndüğü bir an geldi. Bu olay gerçekleştiğinde yüzündeki ifadeyi hâlâ çok net hatırlıyorum.

Bir görevden döndüm ve masasına kesik bir kafa attım. Bu, ordunun yıllardır öldürmeye çalıştığı tanınmış bir teröriste aitti. Kruger neredeyse bir dakika boyunca kanlı şeye baktı, sonra kendini toparlayıp bana doğru baktı. Sanırım o an ne yarattığının farkına vardığı andı.

Lennox Kruger'ın gözlerindeki korkuyu ilk kez o zaman görmüştüm. Benden korkuyordu. Daha on yedi yaşındaydım. Ama gözlerinde başka bir şey daha vardı. Gurur. O güne kadar hiç kimse benimle gurur duymamıştı. Bu iyi hissettirdi. Yine de o anda şakağına bir silah dayayıp onu öldürmek istedim. Ama aynı zamanda gözlerindeki o gurur ifadesini bir kez daha görmek istiyordum. Tüm bu olanlarla ilgili duygularım kafamı allak bullak etmişti.

O piçi neden öldürmeye çalışmadığımdan emin değilim. Tanrı biliyor ki sayısız fırsat. Mesela şimdi. Masasının altında tuttuğu silaha ulaşmadan onu kolayca kafasından vurabilirim. Yine de onu harcamak istemiyorum. Belki de gözlerindeki korku ifadesini görmekten çok hoşlandığım içindir. Ya da belki berbat ruhum bunu gördüğü için bir ebeveyne en yakın şey olarak görüyorum. Ve, yapmak için Daha da kötüsü, kendi dengesiz yöntemiyle beni çocuğu gibi gördüğünden oldukça eminim.

"Senin özel meselelerinin benim işime karışmasını istemiyorum," diye tersliyor. "Ben ne zaman senin 'işini' etkiledim ki? Hatırlıyorsun değil mi?"
tamamlanma oranı, değil mi?"

Bir şeyler homurdanıyor ve başka tarafa bakıyor.

"Seni duymadım, Kruger. Oranım nedir?" "Yüzde yüz."

"Aynen öyle. O yüzden sen kendi işine bak." Yerdeki adama doğru başımı salladım.

Kıpırdanıyor gibi görünüyor. "Onunla ne yapmak istiyorsun?"

"Müşteri fikrini değiştirdi. Artık ona ihtiyacı yok. Onu bulduğunuz yere geri götürebilirsiniz."

"Dönüş yolculuğu sözleşmeye dahil değildi. Ekstra iş için ödeme yapacak mı?"

"Hayır."

"Eğer durum buysa ..." Silahımı çıkardım ve rehineyi vurdum.

Kruger yerde yatan cesede bakar ve "Cesetle ilgilenin" der. Sonra notlarına geri döner.

Emrini görmezden geldim ve doğruca kapıya yöneldim. Yavrum bugün geç saate kadar çalışacak. Eğer yetişebilirim, Boston'a tam zamanında varıp onu evine kadar takip edebilirim. Ve belki onu biraz daha uzun süre izleyebilirim.

Onu en son kontrol ettiğimden beri bir haftadan fazla oldu. Küçük bir dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Maydanozu sevmiştir. Üç gri saksının içine ektiği maydanoz, diğer yabancı otların bulunduğu pencere kenarında değil, ders çalışmayı sevdiği balkon kapısının hemen yanında duruyor. Maydanozum en iyi yerde yaşıyor.

"Mazur!" Kaptan tersledi. "Ceset!"

Omzumun üzerinden "Sikimi yala, Kruger," diyorum ve ofisin kapısını çarpıyorum.

Bölüm 10

Başımı eğiyorum ve kızımı ateşin basamaklarını tırmanırken izliyorum. binasının çatısına kaçıyor. Sol kolunun altında battaniyeye benzeyen bir şey ve aynı elinde bir şişe taşıyor, diğer eliyle de korkuluklara tutunuyor. Koyu sarı saçları başının üstünde dağınık bir topuz yapılmış ve kırmızı bir kumaşla bağlanmış. Ona bıraktığım eşarp.

Gözetleme kulesi olarak kullandığım apartman bloğu onun apartmanından bir kat daha yüksek, bu yüzden onun düz, karla kaplı asfaltı geçip birinin oraya kurduğu derme çatma bir bankta oturduğunu açıkça görebiliyorum. Görünüşe göre O da çatılarda takılmayı seviyor. Ortak bir noktamız var. Rahatlıyor, battaniyeyi omuzlarına sarıyor ve sonra gözlerini boşluğa diyor.

Bir şey oldu. Onu sarsan bir şey.

Son sekiz aydaki rastgele ziyaretlerim sırasında onu oldukça iyi tanıdım. Kahve içmiyor ama limonata seviyor. Evinin tertemiz olmasına bakılırsa, aşırı derecede düzenli. Sağlıksız uyku alışkanlıkları var. Bütün gece dizüstü bilgisayarında çalışabilir. neredeyse şafak vakti bayılıyor. Geçen hafta, bacağına elektrik kablosu dolanmış bir şekilde kanepesinde bayıldı. İyi ki yeni taktırdığım kapının anahtarını saklamışım. Evine gittiğimde içeri zorla girmek zorunda kalmadım.

Kan dolaşımını engellemesin diye şu lanet şeyi çözün.

Her Cuma gecesi kız arkadaşlarıyla bara gitmek dışında pek sık dışarı çıkıyor gibi görünmüyor. İş programımı o geceler boş olacak ve ona göz kulak olabilecek şekilde ayarladım. Sık sık gittiği mekanlar oldukça sakın - daha çok mahalle barı gibi - ve büyük sorunlar çıkarma olasılığı çok düşük, ama yine de onu şansa bırakmayacağım. Ona göz kulak olmak istiyorum.

Güvende olduğundan emin olmak istiyorum. Hayır. Bu sadece bir *istek* değil. İhtiyaç. Onun güvende olduğunu bilmem *gerek*.

Bazen gün içinde uğrayıp onu kontrol ediyorum. Ancak şu ana kadar güneşli saatlerde potansiyel tehdit sayılabilecek bir şeyle karşılaşmadım. Çoğu zaman evde ders çalışıyor, sadece arada bir kütüphaneye gidiyor ya da veterinerde çalışıyor. Erkek arkadaşı yok. Ve evcil hayvanı da yok. Nedense bu beni gerçekten rahatsız ediyor. Hayvanlar hakkında bir sürü şey öğreniyor, öyleyse neden evi kediler, köpekler ya da genellikle beslenen diğer yaratıklarla dolup taşmıyor? arkadaş olarak?

Cub şişeyi açar ve büyük bir yudum alır. Üzgün görünüyor. Ben sevmiyorum.

o.

Parmaklıklardan uzaklaşıp oraya gitmeye niyetlendim ve Onu kimin mutsuz ettiğini öğrenip o küçük pislikleri öldürebilirim ama iki adım sonra dururum. Mesafemi koruyacağıma dair kendime söz verdim. Onun güvende olduğundan emin olacağım ama bunu uzaktan yapacağım. Karanlık köşelerde gizlenmek en iyi yaptığım şeydir. İnsanlardan kurtulmayı gerektirmedikçe onlarla "iş" yapmam.

Dişlerimi sıkarak arkamı dönüyorum ve kızıma tekrar bakıyorum. Battaniyeyi omuzlarına sarmış, elindeki şişeyi yavaşça sallarken ayaklarına bakıyor.

Onu neyin rahatsız ettiğini bulma dürtüsü içimi kemiriyor, yerimde kalma kararlılığımla savaşıyor. Ama ben inatçı bir orospu çocuğuyum, bu yüzden kararlılığım kazanıyor.

Tam beş dakika boyunca.

Boynumun arkasındaki deride hafif karıncalanmalar ve birkaç dakika sonra yaklaşan adımların sesi. Yavaş. Onların içinde kasıtlı

Hareket.

"Sonunda tekrar ortaya çıkmaya karar verdiğini görüyorum," diyorum gözlerimi şehrin silüetinden ayırmadan. "İki ay oldu."

Yabancıml bankın diğler ucuna otururken ahşap altımda gıcırđıyor.
"Asla uzakta değildim, yavrum."

"Evet, beni uzaktan izliyorsun. Seni hissettim, biliyorsun." Ve sadece onunla ilişkilendirilen karıncalanma hissini her hissettiğimde, konuşmaya devam edebilmemiz için ortaya çıkmasını umdum. Hiçbir şey hakkında. Ama yine de her şey hakkında.

"Nasıl yani?"

"Bu bir bakıma altıncı his." Şarap şişemi kaldırıyorum. "Biraz ister misin?" "Tanımadığın erkeklere karşı genellikle bu kadar rahat mısın?"

"Hayır. Sanırım sen özelsin." Dönüp ilk kez onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. Dirseklerini dizlerine dayamış, başı yana eğik, kambur duruyordu.

-Beni izliyordu. Oturduğumuz bank oldukça uzun ve aramızda en az bir kol boyu mesafe var. Keşke daha yakın olsaydı da yanına sokulabilseydim. Nedense bu adama pervanenin ateşe çekilmesi gibi çekiliyorum, ama onda beni çağıran şey parlak ışık değil. Karanlık. Gümüş bakışlarının ardında ne sakladığını görme dürtüsü.

Onun hüznünlü varlığını özledim. Garip bir şekilde, şu anda hayatımdaki nadir gerçek şeylerden biri o. Ruhsal durumum hakkında çok şey söylüyor. Tanrım, Romina'nın düğününe gitmemeliydim. O çok mutluydu. Ve ben onun mutluluğunu kıskandım, onun sahip olduğu şeyleri yaşama şansına asla sahip olamayacağımı biliyordum. Bu beni bok gibi hissettirdi.

"Neden üzgünsün?" Gözleri benimkilere odaklanmış durumda ve bir kez daha gözlerinde herhangi bir duygunun olmayışı beni şaşırtıyor.

"Bugün araba çarpmış bir köpek getirildi." İçimi çekiyorum ve ufukta görünen çatılara bakıyorum. "Zavallı şey başaramadı. Öldü."

"Her şey ölür, kaplan yavrusu. Köpekler. Kediler. İnsanlar. Andan itibaren

Doğduğumuzda hepimiz aynı yöne doğru gidiyoruz. Ölümümüze doğru. Hayat böyle işliyor."

"Evet . . ." Şarabımdan bir yudum daha alıyorum. Yarım şişeden az kaldı ve biraz başım dönüyor. "Bu bana kendimi daha iyi mi?"

"Bilmiyorum. Belki de."

Homurdanıyorum. "Sana bir tavsiye. Eğer motivasyon konuşması yapmak için davet edilsen, reddet."

Rüzgâr esiyor ve birkaç saç telini yüzüme savuruyor. Onları kulağımın arkasına sabitliyorum ve battaniyeyi etrafıma daha sıkı sarıyorum.

"Üşüdün mü?"

"Hayır, sadece uykum var. Şarap genelde bende bu etkiyi yapar." Bir elimle şişeyi tutarken diğer elimle battaniyenin kenarlarını kavradım. Tam yanına oturana kadar kıcımlı tahta bankın üzerinde kaydırıyorum. Yine orman gibi kokuyor. "Görüyorum ki kendine yeni bir palto almışsın. O zaman geride bıraktığın bende kalabilir mi?"

"Eğer istersen." Sesi bu kadar yakından daha boğuk geliyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı omzuna yaslıyorum. "Çatımda ne yapıyorsun, sapık?"

"Emin değilim."

Altımızdan gelen trafik sesi beni uykuya daldırıyor. Başımı çevirip burnumu ceketinin koluna bastırıyorum ve kokusunu içime çekiyorum. Geriliyor ama geri çekilmiyor.

"Kereviz için teşekkürler."

Tekrar konuşmadan önce aramızda birkaç sessiz saniye geçiyor. "Bu maydanoz olmalıydı."

"Bunu anladım. Sen mi çaldın?"

"Ben çalmam." Battaniyenin kenarını kaldırıyor ve bacaklarımı örtmek için hareket ettiriyor. "Kasada para bıraktım."

"Sanırım sorun yok o zaman." Ona biraz daha yaslanıyorum. Bu sefer yakınlığımdan daha rahat görünüyor. Bir an geçiyor ve sonra beni sarıyor. Kolunu sırtıma doladı. Vücudunun benimkine dokunmasından dolayı damarlarımda heyecan dolaşıyor. Evet, battaniye ve paltosunun yanı sıra giysilerimizin geri kalanı da bir bariyer oluşturuyor ama yine de

ona sokuldum. Burnum ceketine değene kadar başımı eğiyorum, tam o sırada aklıma başıboş bir düşünce geliyor. "Evli misin?"

"Hayır."

Küçük bir rahatlama iç çekişi dudaklarımdan dökülüyor.
"Arkadaşlarımdan biri geçen hafta evlendi. Hayatımda gördüğüm en güzel elbiseyi giymişti; bembeyaz, narin dantellerden yapılmış ve eteklerinde küçük, ışıltılı kristaller vardı. Ve damat ...
. Beyaz bir takım giymişti. Çok mutlu görünüyorlardı. Belki de gerçek bir düğün olduğu içindir."

"Sahte düğünler de var mı?"

"Ailemizin düğünlerinin çoğu sahte çünkü çiftler aşk için değil zorunluluktan evleniyor. Bu berbat bir şey." Esniyorum ve şişeyi dudaklarıma götürüyorum ama bir yudum daha almaya fırsat bulamadan şişeyi elimden alıyor.

"Sanırım yeterince içtin."

"Parti bozan." Elimi uzatıp şarabımı almaya çalışıyorum. "Şişemi geri alabilir miyim, lütfen?"

"Hayır." Başımın üstünde sert bir yanıt ve bir an sonra arkamızdan bir şey çarpıyor. Muhtemelen şarabım. "Gelinden daha güzel görünüyordun."

"Peki bunu nereden biliyorsun?"

Cevap yok, sadece nefeslerinin sabit sesi var. Tek gözümü açıyorum ve onun beni izlediğini görüyorum. Başı eğik, yüzlerimiz zar zor santim uzakta.

"Sen de oradaydın, değil mi?"

"Evet." Gözlerini kırpmadan bakışlarımı tutuyor. Tepkimi bekliyor. "Neden?"

"Çok fazla insan var. Çok fazla potansiyel tehdit var. Güvende olduğunu bilmem gerekiyordu."

"Koruyucu bir meleğe ihtiyacım yok," diye fısıldıyorum ve elimi kaldırıp parmaklarımla tersiyle çenesinin çizgisini takip ediyorum. Hafifçe dokunuşuma doğru eğilirken nefesi elimi okşuyor.

"Güzel. Çünkü sahip olduğun şey bu değil."

"Peki ben ne aldım?"

Burunlarımız neredeyse birbirine değene kadar başını eğiyor. "Bir iblis, kaplan yavrusu."

Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. Aşağıdaki caddeden geçen arabaların gürültüsünü hâlâ duyabiliyorum ama trafik azalmış. Artık geceye girmiş olmalıyız. Karanlık koruyucum gözlerini kaçırıyor ve gece gökyüzüne bakmaya başlıyor.

Huzur çöküyor ve göz kapaklarım ağırlaşıyor. Yarın bir işe yarayacaksam muhtemelen içeri, yatağıma dönmeliyim ama kendimi bırakamıyorum. Gözlerimi kapatarak kokusunun ve yakınlığının beni sarmasına izin veriyorum.

"Uyuyor musun?"

"Deniyorum," diye
mırıldanıyorum.

"Tanımadığınız biriyle birlikteyken gardınızı düşürmek akıllıca değildir."

"Bana zarar vermeyi mi
planlıyorsun?" "Asla."

"O zaman ben iyiyim." Battaniyemi düzeltiyorum ve gözlerimi tekrar kapatıyorum. "Bilgin olsun diye söylüyorum, senden harika bir yastık olur iblis."

"Bu bir iltifat mı?"

"Kesinlikle."

O çok sıcak ve ona sarıldığımda sanki bir fırına yaslanıyormuşum gibi hissediyorum. Ama o vücut ısısı kozasının dışında bile kendimi rahat hissetmemi sağlıyor. Korunduğumu. Ve sadece fiziksel anlamda değil. Aklımdan geçenleri söylemek için güvende. Sadece kendim olmak için güvende.

Keyifli bir sersemliğe sürüklenirken, dönmeye devam eden sıradan dünyanın belli belirsiz farkındayım. Boş olmayan sokaklar. Uzaktan gelen bir siren sesi trafiğin uğultusunu kesiyor. Gecenin pek de sakin olmayan sessizliği.

"Senin hiç evcil hayvanın yok mu?" diyor o kırık sesiyle.

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü bir hayvanı kapalı bir yerde tutmak, onu hapsetmek anlamına gelir. Neredeyse bir hapisane gibi. Hayatınızın bir hapisanede geçtiğini bilmekten daha kötü bir şey yoktur.

bir kutuya hapsedildiler ve o kutu ne kadar güzel olursa olsun, yine de bir kafes. Belki bir gün, şehir sınırları dışında bir yerde bir evim ve özgürce dolaşabilecekleri büyük bir bahçem olursa. Belki atlarım bile olur." Babamın atların döllemesiyle ilgili yorumunu hatırlayarak uykulu bir şekilde kıkırdıyorum. "Peki ya sen?"

"Hayvanlar hakkında gerçekten bir fikrim yok."

"Bir fikrin yok mu?" Homurdanıyorum.

"Hayır. Hayvanlar sadece baş belasıdır. Zaman zaman yoluma çıkan şeyler. Beni ilgilendirmiyorlar, bu yüzden onları görmezden geliyorum." Çenesini başımın tepesine yaslıyor ve omurgamdan aşağı bir farkındalık ürpertisi akıyor. "Ama sanırım kedigillerden hoşlanmaya başladım, yavru kaplan."

"Bana pek kedici gibi görünmedin."

"Genel olarak hayvanları sevmem."

"Köpekleri bile mi?" Onunla ilgili her küçük şeyi bilmek isteyerek soruyorum. "Özellikle köpekler."

"Şu sözü bilir misiniz: 'Hayvanları sevmeyenler, insanları da sevmezler'?"

"Sanırım o söz doğru. İnsanları sevmiyorum."

"Ama işte buradasın, çatıda oturmuş biriyle sohbet ediyorsun. Üstelik o senin yanında uyuklarken."

"Evet. Ve o da donuyor. Seni eve götürüyorum." Diğer kolunu dizlerimin altından geçirip beni battaniyeyle birlikte kucağına alıyor ve ayağa kalkıyor.

Kolumu boynuna doluyorum ve soluk gri bakışlarıyla buluşuyorum.

"İnsanlardan hoşlanmayan birine göre, benim iyiliğim için oldukça endişeli görünüyorsun," diye fısıldıyorum.

"Öyle görünüyor."

Beni çatı çıkışına doğru taşıırken, uzun adımları mesafeyi hızla kat ederken, elimi başının arkasına kaydırıyorum ve avucumu örgüsünün uzunluğunda gezdiriyorum. O kadar ani bir şekilde durdu ki irkildim.

"Özür dilerim." Elimi çekiyorum. "Bunu yapmamalıydım."

Gözleri önündeki bina giriş kapısına odaklanmıştı. Bir an hiç kıpırdamadan duruyor, sonra başını çevirip bana bakıyor. Nefes almayı kesiyorum, gözlerimin içine diktiği gözleri ve kollarına sarılmış olma hissi beni büyülüyor.

"Kimsenin saçıma dokunmasından hoşlanmıyorum" diyor.

Nefesimi içime çektim. Onu tedavi ederken yaptığım onca çimdikleme, dürtme ve sıkma işlemini düşününce, saçlarına dokunmamı umursayacağını sanmıyordum. "Bir daha yapmayacağım."

Gözleri dudaklarıma iniyor ve bir kalp atışı kadar orada kalıyor. Sonra hızla başka tarafa bakıyor. "Bunu yapman umurumda değil, yavrum."

Beni merdivenlerden aşağıya, sonra da koridordan daire kapıma doğru taşıırken saçlarını okşamaya devam ediyorum. Alkol sisi ve uyuşukluk kayboldu. Onun tarafından tekrar kucaklanmanın, dokunuşumun altında sıcaklığını hissetmenin verdiği heyecanla yok oldu. Onun gözleri önündeki patıkada süzölmeye devam ediyor ama benimkiler yüzüne yapışmış, her bir keskin çizgiyi takip ediyor, onu görmeye doyamıyorum. Onu öpmeye çalışsam ne yapardı?

Beni geri öpmek mi? Yoksa çekip gitmek ve bir daha görünmemek mi? Aramızdaki bu şeyi nasıl tanımlayacağımı bilmiyorum.

Kapıma vardığımızda önünde duruyor ama beni indirmiyor. Bir an geçti. Tam önüne, sorumlusu olduğu yeni kapıya bakmaya devam ediyor. Ben de ona bakmaya devam ediyorum.

İkimiz de hayallerimizde kaybolmuştuk, ta ki ani bir klik sesi duyup koridorun harekete duyarlı ışıkları kapanıp bizi tamamen karanlıkta bırakana kadar. Onun daha fazla farkında olamayacağımı düşünmüştüm ama şimdi, karanlığın içinde, onun varlığı muazzam. Parmaklarımın altındaki saçlarının yumuşaklığı. Göğsünün yükselip alçalması. Sıcak nefesi yüzümün derisini karıncalandırıyor. Kulağımın hemen yanında atan kalbi. Saat gece yarısını çoktan geçti ve nefes alış verişlerimiz dışında dünyamızda tek bir ses bile yok.

"Birinin saçına dokunmasından neden hoşlanmıyorsun?" Fısıldıyorum.

"Bana ait olan tek şey o."

Kırık sesinin tınısı içimde bir ürperti yaratıyor. Sanki karanlığın kendisi benimle konuşuyor.

"Nasıl yani?" Soruyorum, kelimelerim zar zor duyuluyor.

"Sahip olduğum diğer her şey başkasına ait, yavru kaplan. Geçmişim. Bilgi ve becerilerim. Hatta ismim bile. Bunu laf olsun diye söylemiyorum. Bunların hiçbirisi benim değil."

"Anlamıyorum."

Başını yana eğmiş olmalı, çünkü çenesinin yanağıma değdiğini hissediyorum. "Biliyorum."

"Açıklayabilir misiniz? Bir insanın ismi nasıl başka birine ait olabilir?" "Bazı şeyleri bilmemek daha iyidir." Eğilir ve yavaşça bacaklarımı yere indiriyor.

Hareketin tetiklediği koridor ışıkları canlanıyor ve ani parlaklığa alışmak için gözlerimi kırpıştırmak zorunda kalıyorum. Yabancım elimi tutuyor ve dudaklarına götürerek parmaklarımı ağzıyla zar zor okşuyor. Geri çekilip bakışlarını benimkilere kilitlediğinde hâlâ nefes almaya çalışıyorum. "İyi uykular, yavrum."

Koridorda yürürken gözlerimle onu takip ediyorum. Çerçeve, alanı olduğundan çok daha dar gösteriyor. Bir anlığına durup bana bakıyor ve sonra köşede kayboluyor.

Bölüm 11

Günümüzden 22 yıl önce

Z.E.R.O. birim

tabanı (Kai 12

yaşında)

**Tetikleyici uyarı - bu bölümde hayvan istismarı var.*

"Arka bacağına nişan al ve ateş et. Şimdi, evlat, bu bir emirdir."

Yerde yatan büyük kahverengi köpeğe bakıyorum, dili ağzından sarkıyor ve mutlu bir şekilde bana kuyruğunu sallıyor. Kaptan Kruger'ın altı ay önce o köpeği getirdiği günden beri bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordum. İlk başta köpeğin başıboş bir yabani olabileceğini ve hayvan bana saldırırsa kendimi nasıl savunacağımı görmek istediğini düşündüm.

Kaptan içgüdülerimle hareket etmeye zorlandığım durumlar yaratmaktan ve bunları gözlemlemekten hoşlanıyor. Beni atış talimi için poligona göndermeden önce içkime ışık hassasiyetine neden olan ve başımı döndüren bir şey kattı, böylece benzer ilaçların etkisi altında ne kadar iyi atış yapabileceğimi değerlendirebilecekti. Uykusuzluğa ne kadar dayanabildiğimi ve yoksunluk altında ne kadar işlevsel olduğumu ölçebilmek için tepedeki parlaklığı artırıp odamdaki hoparlörlerden yüksek sesler çalmak. Gardiyanlara zaman zaman bana saldırılarını emrederek böyle durumlarda reflekslerimin hızını belirler.

Ama bir köpeğin amacını anlamıyordum. Şimdi anlıyorum.

Aylardır o köpeğe bakıyorum. Onu besledim. Onu her sabah benimle birlikte zorunlu koşuya götürüyorum. Hatta

yatağımın dibinde uyuyordu. Kaptan onu gördü ve köpeğe bakmayı bırakmamı hiç istemedi. Her Şeye rağmen bir hediye olduğunu düşündüm.

"Ne bekliyorsun evlat?" "Hayır,"
diyorum bakışlarına karşılık vererek.

"Doğrudan bir emre itaatsizlik mi ediyorsun?"

Dudaklarımı sıkıca bastırarak elimdeki silahı bırakıyorum ve beton zemine düşmesine izin veriyorum. Ceza alacağım anlamına gelse bile köpeğime zarar vermeyeceğim.

"Görev başarısız oldu evlat," diye yüzüme doğru havladı Kaptan. "Ve bir görevde başarısız olduğuunda, sonuçlarını da bekleyebilirsin."

Karnıma bir tekme ya da kafama bir yumruk bekleyerek kendimi çelikleştiriyorum. Asla gelmiyor. Onun yerine Kruger arkasını dönüp silahını köpeğe doğrultuyor ve ateş ediyor.

Bölüm 12

Ön kapı açılır ve otuzlu yaşlarının başında, esmer bir adam ortaya çıkar. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Evet." Başımı salladım. Sonra da suratının ortasına bir yumruk atıyorum.

Adam geriye doğru düştü ve koridorun ortasına yığıldı. Belki de ona o kadar sert vurmamalıydım. İçeri girdim, sonra kapıyı arkamdan kapattım ve adamın gömleğinden bir avuç aldım. Onu oturma odasından küçük, dağınık mutfığa sürükledim ve sandalyelerden birinin üzerine bıraktım. Hâlâ baygın bir şekilde öne doğru yığılırken kafası masaya çarptığında içi boş bir patlama sesi duyuldu. Karşısına oturuyorum ve beklemek için arkama yaslanıyorum.

Bu göreve atanan ajan trafik ihlali nedeniyle kenara çekildi ve durdurma sırasında memur arabada ruhsatsız silahlar tespit etti. Aptal herif hemen gözaltına alındı. Bu gece ya da en azından Kruger'ın adamları çok gizli belgelerini karakola getirip adamı çıkarana kadar görev yapamayacak. Bu anlaşmanın bugün yapılması gerektiğinden, görünüşe göre bölgeye yakınlığım nedeniyle etiketlendim.

Adam kıpırdanıyor ve inliyor. Yavaşça doğruldu ve şaşkınlıkla bana göz kırptı.

Telefonumu çıkarıp mutfak masasına doğru kaydırıyorum, ekran açık. Adam telefondaki USB belleğin görüntüsüne bakıyor ve hızla sallıyor Başını.

"Bende değil. Yemin ederim." Ağız dolusu kanı mutfak zeminine tükürüyor ve konuşmaya devam ediyor. "Kimin aldığını bilmiyorum ama ben değildim. İçinde ne olduğunu bile bilmiyorum. Yanlış kişiyi yakaladınız."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve iç çekiyorum. Bilgi çıkarma benim uzmanlık alanım değil. İşaretin canlı ve tutarlı tutulmasını gerektiriyor.

Ben onu çalıştırırken onun yaşam tercihlerini düşünmesine yetecek kadar uzun süre yaşamasını sağlamak sorun değil. Sorun şu ki, şarkı söyleme zamanı geldiğinde ne kadar tutarlı olacağından emin değilim. İkilemimi düşünürken, masanın ortasındaki kaseden lezzetli görünen elmalardan birini alıyorum. Bir ısırık alıyorum ama görüldüğü kadar tatlı değil.

Adam koltuğunda kıpırdanmayı bıraktı ve bana baktı. Sanırım rahat duruşumu kayıtsızlık olarak yorumluyor. Gözleri önce kapıya, sonra tekrar bana kayıyor ve elmaya odaklanıyor. Bir sonraki anda sandalyeden sıçrayıp kapıya doğru koşuyor. Bir ısırık daha alıyorum, sonra ceketime uzanıp silahımı çıkarıyorum. Aptal, kapının tokmağını bir manyak gibi histerik bir şekilde çekerek açmaya çalışıyor. Telaşlanmadan susturucuyu tabancaya takıyorum, eline nişan alıyorum ve ateş ediyorum. Acı dolu bir çılgılık odayı dolduruyor.

"Buraya gel," diye emrediyorum.

Adam elini göğsüne bastırarak masaya doğru yürürken sızlanmaya devam ediyor.

"Kapa çeneni ve otur." Silahı kaldırdım ve oturduğu yeri işaret ettim. Tuzağını kapatmayı başardı ve sandalyeye doğru kayd.

"Şimdi beni iyi dinleyin, çünkü kendimi tekrar etmeyeceğim. Bu boktan görev için emirlerim açık - flash belleği herhangi bir şekilde geri getirin ama yaşamana izin vereceğim." Elini başımla onaylıyorum. "Sakatlamak için ateş etmek bana göre değil. Görünüşe göre bir atardamarı vurmuşum. Eğer yirmi dakika içinde yardım almazsan, işin biter."

"Şeker kavanozu," dedi.

"Ne?"

"Flaş bellek şeker kavanozunun içinde."

Ayağa kalktım ve tezgahın beyaz seramik kavanozu aldım. İnce beyaz kristallerin yüzeyinin hemen altına gömülmüş, ele geçirilmesi zor bellek çubuğu yatıyor. Tam onu almak üzereyken, muşamba zeminde hafif bir tahta gıcirtısı duyuyorum arkamdaki sesler.

"Kahretsin, sen aptalsın," diyorum, adam sağ elindeki mutfak bıçağıyla bana doğru koşarken arkamı dönüyorum.

Bileğini tuttum ve sıktım. Bunu sessiz bir kemik çatırtısı izliyor. Sonra Bıçak elinden kayd. Onu havada yakalıyorum ve bıçağı aptalın kafasının yan tarafına, tam kulağına saplıyorum.

"Sana söylemişim," diyorum cam gibi bakışlarına ve cesedin yere düşmesine izin veriyorum. "Mesleki alışkanlık, pislik."

Şeker kavanozundan flash belleği alıyorum, sonra tezgahın üzerinde asılı duran duvar saatine bakıyorum. Öğleden sonra iki buçuk. Eğer şimdi yola çıkarsam, yedide Boston'da olabilirim. Yavrum bugün öğleden sonra vardiyasında çalışıyor olmalı. Genelde perşembe günleri öyle yapar.

Yirmi yedi gün. On saat. Ve yirmi beş dakika. Onunla konuşmayalı bu kadar zaman oldu. Onu düzenli olarak kontrol ediyordum ama mesafemi korudum.

Nera.

Adını öğrenmeye hiç niyetim yoktu, bilmenin beni bu saplantının içine daha da sürükleyeceğinden çok endişeliydim, ama ben duyabilecek kadar yakinken arkadaşlarından biri ona seslendi.

Nera.

Yüksek sesle söylesem kulağa nasıl gelirdi merak ediyorum. Onunla tekrar konuşmak istiyorum.

Bıçak bloğundan bir fileto bıçağı çıkarıp parmağımla bıçağın keskinliğini kontrol ettikten sonra koridora monte edilmiş uzun bir aynaya doğru ilerliyorum.

Kapının üstündeki zil sesi küçük veteriner kliniğindeki sessizliği bozuyor.

"Kapalıyız," diyorum ceketime uzanırken.

"Biliyorum."

Başım sese doğru kayıyor. Siyah takım elbisesi üzerine tam oturmuş, geniş omuzlarını sarıyor, altındaki siyah gömleğin üst iki düğmesi açık. Yakası tamamen kurumuş kanla kaplı.

Yanağının çaprazında uzun, kötü görünümlü bir kesik var.

"Ciddi misin sen?" Nefes nefese kaldım ve ceketimi askıya geri attım.

İblisim ofiste etrafına bakınıyor, sonra da muayene odalarından birine girip oturuyor. "Hayat nasıl, yavrum?"

Etrafta koşuşturup dezenfektan ve gazlı bez toplarken nefesimin altında "İnanılmaz," diyorum. "Sadece ... inanılmaz."

Eşyaları karıştırdığım süre boyunca gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. İhtiyacım olacak diğer şeyleri bulup masanın üzerine, onun yanına koymak için çekmeceleri karıştırıyorum. Ellerimi yıkadıktan sonra, ona doğru yürüyorum.

Midemde kelekler kanat çırpıyor, bu his onun incindiğini görmenin dehşetiyle çarpışıyor.

"Sanırım yine dikişe ihtiyacım var."

Gözlerimi kırıştırıyorum ve bakışlarımı yanağındaki kesiğe odaklıyorum. "Steri-Strips bu sefer yeterli olacaktır. Kanama çoktan durdu, bu yüzden sadece yarayı kapalı tutacak bir şeye ihtiyacınız var."

"Oh . . . Bu utanç verici."

"Utanç mı? Bir çeşit mazoşist falan mısınız?" Kesikteki ve çevresindeki derideki kurumuş kanı temizlerken soruyorum.

"Hayır."

O bu kadar yakinken görevime odaklanmak gerçekten zor. Bacağım kalçasına bastırıyor ve göğüslerim üst koluna değiyor. "Başını biraz eğebilir misin?"

Çenesini kaldırıyor.

"Demek istediğim bu değildi. Sana ihtiyacım var ..." Avucumu diğer yanağına koyup başını hafifçe yana eğiyorum. "İşte böyle."

Başparmağımın ucu dudaklarının köşesini sıyrıyor ve nefesi elimin arkasında dolaşıyor. Odadaki sessizlik o kadar mutlak ki, kalbimin en yüksek temposuna ayarlanmış lanet bir metronom gibi attığını duyabildiğinden eminim.

"Bu temiz, keskin bir kesiğe benziyor, neredeyse cerrahi," diyorum ve Steri-Strips kutusuna uzanıyorum.

Bunları uygulamak için ne yazık ki iki elimi de kullanmam gerekiyor çünkü cildini hissetmeyi gerçekten seviyorum.

Gözlerimi onunkilere kilitleyerek elimi yanağından çekiyorum ve parmaklarımla "yanlışlıkla" dudaklarına dokunuyorum. "Tüm bu deneyimle

Bana sağladığınız bu imkânlar sayesinde, bölümümü hemşirelik olarak değiştirmeyi düşünmeliyim." Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Faydalı olabildiysem ne mutlu bana."

"Başka bir evsiz adam mıydı?"

"Evet, öncekiyle aynı adam."

"Buralarda takılan geçici insanlar olduğunu bilmiyordum." "Karanlık köşelerde ne saklandığını asla bilemezsiniz."

"Evet, sanırım haklısın." İkinci şeridi kesiğin üzerine yapıştırıyorum. "Buralara sık sık geliyor gibisin. Gölgelede gizlendiğini fark ettim, biliyorsun."

Çatımdaki son buluşmamızın üzerinden bir ay geçti. İlk başta, onun gittiğini ve artık onu görmeyeceğimi düşündüm. Ama sonra, arada bir, genellikle arkadaşlarımla dışarıdayken o karıncalanma hissi tekrar ortaya çıktı. Böylece etrafımdaki her şeye daha fazla dikkat etmeye başladım. Ve bu her zaman sadece bir anlık bir bakış, gölgelerdeki bir hareket ya da karanlıkta dikkatli gözlerin parıltısıydı. Yüzünü hiç görmedim ama orada olduğunu biliyordum.

"Arkadaşımın doğum günü partisine girmeyi nasıl başardın?" Bir Steri-Strip daha yerleştirirken sordum. "Sadece davetlilere açıktı."

"Vestiyerdeki bir pencereden."

Ellerim hareketsiz kaldı. "Jaya'nın partisi özel bir kulübün üçüncü katındaydı."

"Binanın iniş boruları oldukça sağlamdı," diye kestirip atıyor. "Ve güvenlikleri de tam bir şaka."

Son şeridi de bağladıktan sonra gözlerimin önce aşağıya sonra da vücuduna kaymasına izin veriyorum. Boyu 1.80'in üzerinde ve oldukça kaslı.

"Drenaj boruları çelikten miydi?" Bakışlarıyla tekrar karşılaştığımda soruyorum. "Mm-hmm." Gözlerini benimkilere dikmiş, elini benimkilere uzatıyor.

Elini. Onun dokunuşunu hissetmeden önce bile kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Çünkü ne olacağını biliyorum. Bileğim onun içinde çok küçük ve kırılgan hissediyor.

Kocaman bir el ve bunu o da fark etmiş gibi görünüyor çünkü tutuşu narin bir cam heykelciği tutuyormuş gibi nazik.

"Teşekkür ederim." Sesi sert ve dudaklarını parmak uçlarımin üzerinde gezdiriyor.

"İnsanlara teşekkür etmediğinizi sanıyordum." "Teşekkür etmek için hiç sebebim olmadı. Yakın zamana kadar."

"Arkadaşların sana yardım ettiğinde onlara teşekkür etmez misin?" "Benim arkadaşım yok, yavrum."

"Herkesin arkadaşı vardır."

"Bir tane vardı. Sayılır. İş arkadaşımdı ama ayrıldı." "Sizin için iyi bir şey yaptığında ona teşekkür ettiniz mi?"

Elimi indiriyor ama bileğimi tutmaya devam ediyor ve gözleri sanki anılarında kaybolmuş, belirli bir şeyi arıyormuş gibi uzaklaşıyor. bir. "Az kalsın başka bir birim üyesiyle birlikte beni de havaya uçuruyordu. Yaptığı bombanın tetiği arızalandı ama zamanında tamir etmeyi başardı. Yüzüne yumruk attım ve burnunu kırdım."

"Bu bana bir 'teşekkür' gibi gelmedi." "Onu nefes alırken bıraktım."

Bunu o kadar gerçekçi bir şekilde söylüyor ki gülmekten kendimi alamıyorum. "İyi atlatmış o zaman."

"Sanırım öyle, evet. Peki ya arkadaşlarınız? Yardıma ihtiyacınız

olduğunda onlara güvenebiliyor musunuz?"

"Arkadaşlar bunun için değil mi?"

"Sanırım. Ama soruma yanıt vermediniz." "Benim dünyamda arkadaşlar karmaşıktır."

"Peki bu hangi dünya?"

"Statüye ve sosyal konuma her şeyin üstünde değer veren biri," diyorum. "Babam çok önemli bir adam. İnsanlar her zaman onu memnun etmeye çalışır. Bu yüzden biri benim için iyi bir şey yaptığında, samimi mi yoksa sadece babamın kimliğinden dolayı mı yaptığını asla bilemiyorum."

Başparmağı bileğimin iç kısmında, nabız noktamın hemen üzerinde gezinirken, "Evet. Ebeveynler aktif ya da pasif olarak çocuklarının hayatlarını etkiler," diye yanıtlıyor.

"Peki ya seninki?" Ben soruyorum.

"Benim üzerimde önemli bir etki yaratamadan öldüler." "Üzgünüm."

"Olma. Olmayacağım. Bazı insanlar çocuk sahibi olmak için yaratılmamıştır." "Ne yapmışlar?"

"Tek bir şey bile yok." Bakışlarını muayene odasının hemen dışındaki elbise askısına çeviriyor. "Yine eşarp takmışsın."

"Evet. Oldukça hoşuma gitmeye başladı." Elimi avuçlarımız birbirine değecek şekilde çeviriyorum. "Daha önce 'birlik üyesi' demiştin. Orduda mısın?"

"Bir bakıma," diye mırıldanıyor, gözlerini aşağıya dikmiş, birleşmiş ellerimize bakıyor.

"'Bir şekilde' de ne demek?"

"Bu, hiçbir şeyin siyah ve beyaz olmadığı anlamına gelir, yavrum. Sadece grinin tonları vardır." Yukarı bakıyor ve bakışlarımız kilitleniyor. "Sen hariç."

O bana böyle bakarken nefesimi kontrol altında tutmak imkansız hale geliyor. Sanki dünyadaki tek insan benmişim gibi. "Peki ben neyim?"

"Sen, benim kaplan yavrum, hayatımın çok uzun zamandır içinde bulunduğu mutlak karanlıkta bir ışık huzmesisin."

Sözleriyle sarsılarak nefesimi içime çektim. Hiç kimse bana böyle bir şey söylememişti.

"Adımı sorsaydınız, bu duyguya ne kadar ters olduğunu bilirdiniz," diye fısıldıyorum. İtalyanca'da Nera "siyah" anlamına gelir. Ama ona adımı hiç söylemediğim için bunu bilmesi mümkün değil.

İblisim başını yana eğiyor, gözlerini dudaklarıma dikeyor.
"Evet ama öte yandan *ışık* anlamına da geliyor. Parlaklık. Ya da parlaklık."

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Sesim artık zar zor duyuluyor.

"Arkadaşlarından birinin senin adını söylediğini duydum."

Bacaklarının arasında duracak şekilde bir adım daha yaklaşıyorum, gözlerimiz neredeyse aynı hızda ve yanağındaki kesiğı yakalamamaya dikkat ederek çenesinin yan tarafını okşuyorum. "Ne zaman?"

"Birkaç hafta önce. Şehir merkezindeki bir butikten çıkıyordunuz."

Evet, o günü hatırlıyorum. Dania yeni botlar için alışveriş yaparken ona eşlik ediyordum. Onunla ilişkilendirdiğim o hoş ürperti tüm zaman boyunca vardı ve ben sürekli omzumun üzerinden bakıyordum. "Seni görmedim."

"Sadece görünmek istediğimde görünüyorum."

"Peki ya seni fark ettiğim diğer zamanlar?" "Belki de o durumlarda beni görmeni istedim."

"Neden?"

"Böylece arkadaşlarınla endişelenmeden eğlenebilecektin. Başına bir şey gelmeyeceğini biliyordun çünkü ben seni izliyordum yavrum."

"Cub? Adımı biliyorsun. Neden kullanmıyorsun?"

"Kazara duydum. Onu bana hiç vermedin. Bana hiç verilmemiş şeyleri kullanmaktan hoşlanmam. Bu hırsızlıktır."

"Bir takipçi için eşsiz prensipleriniz var." Bakışlarımı dudaklarına kaydırıyorum. "Sana bir sır verebilir miyim?"

"Evet."

Ağzım kulağına değene kadar öne eğilip fısıldıyorum: "Beni gözetlemen fikri hoşuma gidiyor iblis."

Birkaç sessiz an boyunca inanılmaz derecede hareketsiz duruyor, neredeyse hiç kıpırdamıyor.
-Hızlandırılmış nefeslerimiz odadaki tek sestir.

"Sana göz kulak olmaktan çok daha fazlasını yapmak isterim." Derin, hırıltılı

Kelimeler bir şelale gibi üzerime dökülüyor. Yüzümü avuçlarının arasına alıyor ve dokunuşu hafif olsa da teninin her bir çıkıntısını hissedebiliyorum. "Ama bazı şeyler asla gerçekleşmemeli."

Ayağa kalkarken yüzümü kucaklamaya devam ediyor, devasa vücudu üzerimde yükselirken bir gölge oluşturuyor.

"Gidiyor musun?" Ben soruyorum.

"Işığın parlaması için karanlığın geri çekilmesi gerekir. Olması gereken budur."

Ellerini bırakıyor ve dış kapıya doğru yönelirken geniş omuzlarını izliyorum.

"Bu kadar mı?" Arkasından sesleniyorum. "Birdenbire ortaya çıktın, seni iyileştirmemi istedin ve sonra öylece çekip gittin?"

"Seninle konuşmak istedim. Görünüşe göre çalmaktan başka çarem yok."

Gitmesini istemiyorum. Kendini tekrar göstermeye karar verene kadar ne kadar zaman geçeceğini asla bilemem.

"Seni çalabilir miyim?" Eşiğe ulaştığında ağızımdan kaçırdım. "Sadece bir Pazar sabahı için."

Durdu. "Ne için?"

"Sana bir şey göstermek istiyorum."

Başını yana eğerek cevap vermeden önce birkaç dakika beni izliyor. "Bir sonraki Pazar. Saat sekizde. Seni binanın önünde bekleyeceğim."

"Sana numaramı vereyim mi? Bir iş çıkar da gelemezsen diye?"

Omzunun üzerinden bana bakıyor ve sanki gözleri benimkileri delip geçiyor. "Kıyamet kopsa bile ben orada olacağım, kaplan yavrusu."

Arkasını dönüp gecenin içinde kaybolurken uzun örgüsü havada sallanıyor.

Bölüm 13

İnsanlar. Unlu mamuller, konserve ürünler, fideler ve sezonun bu erken dönemi için şaşırtıcı sayıda meyve ve sebzeyle dolup taşan stantlar arasında dolaşan, aynı ürünlerden daha fazlasını barındıran kasalar arasında gezinen ve bitmek bilmeyen ürün kuyruklarının ardında sıkışıp kalmış biraz çılgın görünümlü satıcılarla pazarlık yapmak için diğer masalarda oyalanan insan sürüleri ve sürüleri. Yaşlı, genç, kucaklarında çocuklarıyla, hepsi stantlar arasında dolaşırken birbirlerini itiyor, görünüşe göre bir insan kütlesi akıntısına kapılmış gidiyorlar.

Tam bir kabus.

"Ee?" Nera yanımda soruyor, dudakları geniş bir gülümsemeye aralanıyor. "Nereden başlamak istersin?"

Bugün hava sıcak ve belinden bağladığı flanel beyaz gömleğinin üzerine hafif bir palto ve soluk bir kot pantolon giymiş. Bal rengi saçlarını ensesinde düşük bir topuz yapmış ve ona verdiğim kırmızı eşarpla sabitlemiş.

"Neden buradayız?" Gözlerim dudaklarına yapışmış halde soruyorum. Gülümsemek bana nadiren yöneltilen bir şeydir. Çoğu zaman, bir insana yakın olmamı gerektiren bir durum olduğunda, o kişi ya ağlıyordur ya da çılgılık atıyordur.

"Burası bir çiftçi pazarı. Sana otlar ve sebzeler hakkında hızlandırılmış bir kurs veriyorum." Elimi tutup beni ileriye doğru götürdü.

Biri dirseğiyle koluma vuruyor. Bunu tamamen görmezden geliyorum, o beni en yakın standı doğru aceleyle sürüklerken birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza bakıyorum. Aylardır, her karşılaştığımızda ona dokunma dürtüsüyle mücadele ediyorum. Yaralarımı saran bir eli öpmek, o zayıf an dışında kendime izin verdiğim en samimi temastı

yüzüne dokunmadan duramadım. Neredeyse yıkılıyordum. Ancak, daha ileri gitmeme izin verirsem, geri dönmenin bir yolu olmayacağını biliyordum.

Hayatta nadiren bir şeyler dilerim, çünkü onları ne kadar nadiren elde ettiğimi bilirim. Ama elde ettiğimde, onları elimde tutma dürtüsü manyakça, içgüdüsel bir ihtiyaçtır. Asla bırakmamak için.

"Önce maydanoz." Nera, üzerinde yerel bir seranın tabelası bulunan bir masanın yanında durur ve ince saplar üzerinde bağlı bir demet yeşil yaprağı kaldırır boştaki eliyle. "Bunu görüyor musun? Düz yapraklı maydanoz. Bu bir bitki ama üst kısımları bana aldığın kök sebzelere benziyor. Aslında maydanozun bir de kök çeşidi var. Ama kokusu daha canlı ve beyaz bir maydanoza benziyor. havuç."

Diğer elini benimkinden çekmeye başladı. Olmuyor. Parmaklarımı onunkilere sıkıca sararak sıkıyorum.

Ellerimize bakarak, "O ele ihtiyacım var," diye mırıldanıyor. "Hayır, yok."

Mükemmel kaşları soru sorarcasına kalkıyor. "Çünkü mü?" "Çünkü senin iki tane var," diye homurdanıyorum.

Bu el benim. Onu bana özgürce sundu ve ben de kesinlikle gerekli olmadıkça bırakmayacağım. Bir gün belki ellerinden daha fazlasına dokunmama izin verir ama şimdilik bu kadarı yeterli.

"Pekâlâ." Dudaklarının köşeleri yukarı doğru eğiliyor. Elindeki demeti yavaşça havaya kaldırıyor ve yapraklarını burnumun altına doğru fırçalıyor. "Maydanoz. Kokla."

Ben yaprakları koklarken kabine bakan kareli gömlekli yaşlı adam bize şaşkınca bakıyor.

"Güzel." Yavrum maydanozun yerine başka bir demet yeşil zerzevat alıyor, ama bunun dibinde budaklı görünümlü bir top var. "Ve bu, bu kereviz. Köklü bir sebze, tıpkı bana aldığın yaban havucu gibi. Kökü büyük ve yuvarlaktır, havuca benzeyen uzun ve sıska olan değil. Şimdi, kokla."

Bir avuç yaprak daha yüzümde bitiyor. Burnumu kırıstırıyorum ve hapşıyorum. "Bu kadar yeter, anladım."

"Siz ikiniz bir şey mi alıyorsunuz?" diye homurdanıyor yaşlı adam.

Bakışlarımla onu kısıtıyorum ve genellikle hedeflerimin omurgalarını kırmadan önce onlara ayırdığım bir bakış atıyorum.

"Sadece göz gezdiriyoruz, sorun olur mu?" Nera, gözleri hâlâ benimkilere yapışmış olan adama sırtıyor.

"Evet, evet tabii ki. Kesinlikle." Bir adım geri çekilir. "İstediğiniz kadar zaman ayırın."

Kızım sergilenen sebzeleri ve bitkileri incelemeye devam ediyor, ilginç bulduğu şeyleri kaldırıyor, bana koklatıyor ya da dürtüyor. Rezene. Dereotu. Turp. Tüm bu süre boyunca sağ elini benimkinin içinde tutuyor. Bana gösterdiği şeylere dikkat ediyormuş gibi yapıyorum ama aslında sadece ona odaklanmış durumdayım.

Yanımızdan daha fazla insan geçiyor, yanımıza sıkışıyor, ben de bir adım yana, kaplan yavruma yaklaşıyorum, haşereleri uzak tutmak için bir bariyer oluşturuyorum. Ben yapmadım Bugün nereye gitmek istediğini bildiğim için omuz kılıfıma gizlenmiş iki silah, her zamanki gibi bileğime bağlı bir bıçak ve Ceketimin cebinde garrote var. Bu gezintide bunlardan herhangi birine ihtiyacım olacak gibi görünmüyor. Yine de göz ucuyla çevremizi izliyor, onun yakınında beklenmedik bir tehdit olmadığından emin oluyorum.

Yanımda onun sıcaklığı varken sözlerine odaklanmak zor. Elinden daha fazlasına dokunmaya bağımlı hale gelmekten korkarak uzaklaşmak istiyorum ama aynı zamanda onun alanını işgal etmek, kendimi ona doğru bastırmak istiyorum. Zihnim geri çekilmek için çılglık atıyor. Bedenim dinlemiyor. Bir adım daha atıyorum, arkasına geçiyorum ve bu sırada elini bırakıyorum. O an kısacık, sadece bir saniye, ama onun dokunuşu olmadan saatler geçmiş gibi geliyor. Arkasına geçer geçmez sağ ellerimizi tekrar birleştiriyorum ve sol elimi masanın diğer tarafına koyuyorum. Onu bedenimle sardığımda nefes almak daha kolay oluyor.

Standı işleten adamla bitki gübrelerini tartışıyor, yüzü hala biraz hasta görünüyor, içimde yaşanan kargaşadan kesinlikle habersiz. Soğukkanlı kalmaya çalışıyorum ama çok geçmeden savaşı kaybediyorum ve başımı eğip şampuanının kokusunu içime çekiyorum.

Önümdeki satıcı konuşuyor, ben de başımla onaylıyorum.
her ne saçmalıyorsa onu dinliyormuşum gibi görünüyor. İblisimin arkamda
durduğunu hissettiğim andan itibaren, vücudu
Neredeyse her yanımla benimkiyle çevriliydi, herhangi bir şeyi işlemek için
zihinsel kapasitem meşhur kümeden uçtu. Çenesiyle şakağıma hafifçe
dokundu. Kocaman nasırlı
parmakları benimkini tutuyor. Nefesi saçlarımda. Kokusu beni boğuyor.

"Çiçeklere alerjin olduğunu söylemiştin." Kulağımın hemen yanında
boğuk bir fısıltı. "Ama yine de çiçek gibi kokuyorsun."

Etrafımızda onlarca insan var, bir sürü ses ve diğer sesler onun
sözlerinden çok daha yüksek ve yine de duyduğum tek kişi o.

"Benim alerjim polenlere. Kokusuna değil," diye boğuk
bir ses çıkardım. "Bildiğim iyi oldu."

Başparmağı elimin arkasını küçük, şefkatli darbelerle okşuyor ve her
biri nefes almamı zorlaştırıyor.

"Teşekkür ederim."

"Ne için?" diye
sordum.

"Beni buraya getirdiğin için. Daha önce hiç çiftçi pazarına
gitmemiştim." "Yani beğendin mi?"

"Bu korkunç, yavrum."

Güldüm. "Yalan söyleyip hoşuna gittiğini söyleyebilirdin."

Başını eğip ağzını kulağımın hizasına getirdiğinde nefesi boynumdaki
deriyi karıncalandırıyor.

"Aramızda yalan istemiyorum, kaplan yavrusu." Kısık, hırıltılı
sesi duyularımı ele geçiriyor, sadece derin yankısı bile tüm bedenimi
elektrik yüküyle dolduruyor. "Sadece sırlar."

"Tamam," diye fısıldıyorum.

Bir kadın sol tarafımızdaki standın tezgahına doğru ilerliyor ve satıcıyla sohbet etmeye başlıyor. Bir adımdan daha az mesafede olmasına rağmen, sözlerinin tizliği ve orada olduğu gerçeği dışında, yakın alanımızdaki başka hiçbir şey gerçek görünmüyor. Dünya çözülüyor ve hem bedenim hem de zihnim yalnızca arkamda duran, göğsü sırtıma yapışmış adama uyum sağlıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve başımı yanağıma kadar yana eğiyorum. onunkine dokunuyor.

"Bir gün bana sırlarını anlatacak mısın, iblis?"

"Bir gün. Belki."

"Ama bugün değil," diyorum nefesimin altında ama inançla. "Sadece küçük bir sır mı? Lütfen."

Başını eğiyor ve burnuyla elmacık kemiğimin derisini hafifçe okşuyor. "Ben rüya görmem. Hem de hiç. Çocukken bile uyurdum ve sabah uyandığımda aradaki boşluğu sadece karanlık ve boşluk doldururdu. Yakın zamana kadar rüyaların sadece bir yalan olduğuna inanırdım."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. "Ama artık değil mi?"

"Artık değil," diye mırıldanıyor. "Rüyamda ne gördüğümü tahmin edebilir misin, kaplan yavrusu?"

Yanağımın içini ısıırıyorum ve başımı sallıyorum. Yakındaki bir telefonun zil sesi, içinde bulunduğum bulanıklığı delip geçiyor. Şeytanım bileğimi tutup elimi kaldırıyor.

"Seni hayal ediyorum, kaplan yavrusu." Parmak uçlarıma kısacık bir öpücük kondurmadan hemen önce fısıltıyla söylediği sözler. "Ama her rüyam bir çalar saat tarafından bölünüyor."

Elimi bırakıyor ve sonra sırtımdaki sıcaklık kayboluyor. Arkamı dönüyorum ve onu iki adım ötemde, telefonu kulağına götürürken bile bakışları benimkine yapışmış halde buluyorum.

"Yoldayım," diye bağılıyor cihazına, sonra gözlerini benden bir an bile ayırmadan yerine koyuyor.

İnsanlar etrafımızdan ve aramızdan geçiyor, diğer satıcıları kontrol etmek için acele ediyorlar, renkli kıyafetleri gözlerimin önünde yanıp sönüyor ve birkaç saniyede bir iblisimin siyah giysili formunun görüşünü engelliyor. Kırmızı. Sarı. Siyah. Beyaz. Yine siyah.

"Seni bir daha ne zaman göreceğim?"

diye sordum. Mavi. Siyah.

"Yakında," diye

yanıtlıyor. Pembe.

Turuncu. Siyah.

"Cuma akşamı bazı arkadaşlarımla bir kulübe gideceğim. Pek güvenli değil.

Şehirdeki yer."

Beyaz. Sarı.

Kalabalık bir anlığına dağılıyor ve onu tekrar net bir şekilde görebiliyorum.

Ağzı küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. "Orada olacağım."

Dört kişilik bir aile aramızda durarak iblisimi bir kez daha gizliyor. Sola doğru bir adım atıp etrafa bakıyorum. Yeşil. Kırmızı. Mor. Kahverengi. Ama siyah yok. Siyah görünürde yok.

Bölüm 14

Günümüzden 19 yıl önce

Z.E.R.O. birim

tabanı (Kai 16

yaşında)

Kâğıtları ters çevirip dağınık el yazısını tararken ellerimde hışırdıyor. Dün Kruger beni değerlendirme için birimin psikiyatristine gönderdi. Bunun benim sağlığımla bir ilgisi yoktu. Sadece beni sahaya göndermeden önce baskıyı kaldırıp kaldıramayacağımı ve beklenmedik bir şey olursa uyum sağlayacak kadar zeki olup olmadığımı bilmek istiyordu. ortaya çıktı. Görünüşe göre, başarıyla geçmişim.

Bu gece psikiyatri ofisine girip dosyamı aldım ama doğru dürüst okuyamadığım için bir işe yaramadı. Kâğıtları taktik pantolonumun yan cebine tıktırdım ve cephaneliğe yöneldim. Bir tanesi muhafızlar her zaman orada görev yapıyor.

Adamı sandalyesine yığılmış, horlarken buldum. Yüzüne bir tokat attım, sonra bıçağımın ucunu adam elmasının hemen altına bastırdım.

"Bunu bana oku." Katlanmış kâğıtları kucağına bırakıyorum.

Adam bana şaşkınlıkla göz kırpmıyor, sonra okumaya başlıyor. Çoğunlukla, aynı eski psikiyatrist saçmalığı: derin psişik uyuşma sonucu terk edilme de dahil olmak üzere travmatik çocukluk olayları Kendini koruma mücadelelerini içeren çoklu şiddet olaylarıyla ilişkili aşırı öfke belirtileri.

"Empatinin ya da başkalarını önemsemenin tamamen yokluğu.

Oluşturamama

etrafındaki herhangi biriyle bağlantı kuramaz. Bunun tek istisnası deneğin

Lennox Kruger. Bununla birlikte, kişinin duygusal bağıllık derecesi, işbirliği yapma konusundaki isteksizliğinin devam etmesi nedeniyle yetersizdir." "Genel olarak, değerlendirme bulguları denegın geçmişı ve devam eden program stresörleri göz önüne alındığında beklendiğı gibidir."

"Devam et." Havlıyorum.

"Zihinsel ve fiziksel kapasiteleri ortalamanın oldukça üzerinde. Şahsın göreve uygun olduğı ve görevin zorluklarını karşılayabileceğı düşünölmektedir. O

gerekli görevleri aksatmadan yerine getirmesi

beklenir." Adam okumayı bıraktı ve bana baktı.

Bıçağımanın arkasına daha fazla güç koydum. "Başka bir şey var mı?"

"Sadece bir not daha," diye mırıldandı.

"Oku onu."

Gardiyan devam etmeden önce yutkunur. "Sonuç olarak, denegın herhangi bir türde köklü kişisel ilişkiler kurabilecek kadar ilerleme kaydetmesi pek olası değıl. Ancak böyle bir durum gerçekleşirse, gözlemlenen davranışsal yelpazenin geçmişı -tamamen sakinlikten kontrollü öfkeye kadar- göz ardı edilemez. Bu denek aşırı bir sorumluluk riski taşımaktadır ve öngörülemezlik, potansiyel olarak İzinsiz Çalışmama (AWOL) vakaları da dahil olmak üzere sakıncalı durumlara yol açabilir. Düzenli disiplin cezaları hiçbir etki sağlamayabilir. Görevlerin ağır bir şekilde suiistimal edildiğinden şüphelenilmesi halinde, derhal iş akdinin feshedilmesi tavsiye edilir."

Kâğıtları gardiyanın elinden alıp yatakhaneye geri dönüyorum. O boktan sandviçte yeni bir şey yok. Kıçımın değerlendirmesi.

Bölüm 15

"Tanrı aşkına, Nera. Neden bütün akşam kıpır kıpırsın?"

Hızla arkadaşlarıma dönüyorum ve masadan içkimi alıyorum. "Sebebi yok."

"Bize katılacak başka birini mi bekliyoruz?" Jaya dürtüyor. "Çünkü kulübe adım attığımız andan beri durmadan etrafa bakıyorsun."

"Hayır," diye mırıldanıyorum bardağıma, bir yandan da odanın tam karşısındaki girişe bir kez daha bakıyorum.

O gelmiyor. Geçen cuma çıkmamız gerekiyordu ama Dania'nın midesi bulandı ve kulüp gecemizi bir hafta sonraya erteledik. İblisim ve ben numaralarımızı hiç değiştirmedığımız için plan değişikliğini ona bildiremedim. Yine de bu gece burada olacağını umuyordum.

"Babamı dün gece bir şeyler içmeye gelen bazı arkadaşlarıyla konuşurken duydum." Dania masaya eğilip fısıldıyor: "Görünüşe göre Alvino kız arkadaşını Camorra askerlerinden birine oral seks yaparken yakalamış. İkisini de öldürmüş ve çıplak bedenlerini bir alışveriş merkezinin önüne atmış. Cinsel organları kesilmiş."

Ürperdim. "Bu kesinlikle Alvino'ya benziyor."

"Kız kardeşimin arkadaşlarından biri henüz lisedeyken onunla çıkıyordu," diyor Jaya. "Sadece iki hafta sonra ondan ayrıldı ve kısa bir süre sonra ailesiyle birlikte ülkeyi terk etti. Sanırım Alvino'nun ona bir şey yapacağından korktular. Görünüşe göre reddedilmeyi pek iyi karşılamıyor."

İçimden yine bir ürperti geçiyor ama geçen seferkinin aksine bu his azalmıyor. Boynumun arkasında hafif bir karıncalanma olarak kalıyor. Yavaşça bardağımı masaya indiriyorum. Sohbet eski erkek arkadaşlara, sonra da Dania'nın internetten tanıştığı son aşkı hakkında gevezelik etmesine kayıyor

-Ve ben onu duymazdan geliyorum. Gözlerim kulüpte dolaşüyor, etrafımızdaki rastgele adamları gözden geçiriyor, o tanıdık uzun figürü arıyor. Hiçbir şey bulamadım. İblisimin gözlerindeki parıltıyı görebilmek umuduyla karanlık girintilere bakarak daha da ileriye bakıyorum. Hâlâ bir şey yok. Ama burada olduğunu biliyorum.

"Hemen döneceğim," diyorum Dania'ya ve kalabalığa doğru ilerliyorum.

Bu kulüpte yüzlerce insan var, bir araya sıkışmışlar ve devam etmek, aramaya devam etmek için vücutlarının arasından itmek zorundayım. Karıncalanma şimdi daha güçlü, ama bu kalabalıkta önüme birkaç metreden fazla bakamıyorum. İleride küçük, yükseltilmiş bir platform fark ediyorum, devasa hoparlörlerden biri tepeye yerleştirilmiş ve herkesi yolumdan çekerek oraya doğru acele ediyorum.

Kürsü birkaç santim yüksekliğinde ve yukarı tırmandığımda gözlerim kulüp müdavimlerini tarıyor. Araştırıyorum. Nerede o? Aradan iki hafta geçmiş olabilir ama elimi tuttuğu anın hissi hâlâ aklımda. Saçlarımdaki nefesi. Yanağımı onunkine bastırdığımda kirli sakalının yüzümü gıdıklaması. Onu tekrar görme, hissetme ihtiyacı
Günlerdir tek düşündüğüm onun vücudunu bana bastırması. *Nerede o?*

Açıktaki kalan sırtımda nazık bir okşayış ve ardından ensemden sıcak bir nefes. "Birini mi arıyorsun, kaplan yavrusu?"

Gülümsüyorum ve gözlerimi kapatıyorum, hafif dokunuşunun tadını çıkarıyorum. "Artık değil." "Elbiseyi beğendim." Husky'nin sözleri kulağımın hemen yanına fısıldadı. Sonra, Parmaklarını boynumun dibinden belime doğru bir kez daha gezdirdi. "Yine hırsızlığa başvurmak zorunda kaldım."

"Sevindim."

Avuç içi kalça kemiğimin üzerinden karnıma doğru kayıyor, beni kendine çekiyor, sırtımı önüne yapııştırıyor.

"Beni daha erken ziyaret edeceğini umuyordum,"

diye fısıldadım. "İki kez uğradım."

"Seni görmedim."

"Biliyorum." Diğer eli benimkine dolanıyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor. "Sana çok sık gelmeme izin veremem."

"Neden?"

"Çünkü ayrılmam mümkün olmazdı."

Yavaşça arkamı dönüyorum ve onun kalp atışlarını durduran gözleriyle karşılaşıyorum. Topuklu ayakkabılarım ve yükseltilmiş platform boyumu epey uzatıyor ama başımın tepesi hâlâ burnuna ancak ulaşıyor.

"Belki de sürekli gitmeni istemiyordumdur." Alt dudağına

dokunuyorum. "Aydınlık ve karanlık birbirine karışmaz, kaplan

yavrusu. Birbirlerini yok ederler."

Başını eğiyor ve parmağımın ucunu öpüyor. "Ve ben asla cesaret edemezdim "Alevini ört."

Sanki onu burada tutacakmış gibi gömleğini sıkıca kavriyorum. Benimle birlikte. Daha fazlasını istiyorum. Bu çalıntı anlardan daha fazlasını. Bedenim ona yakın olmak için can atıyor, aynı şekilde zihnim de onun hakkında daha fazla şey bilmek için can atıyor. Neden bana adını söylemiyor? Gittiğinde nereye gidiyor?

Gidiyor mu? O ne yapıyor? Neden sürekli uzaklaşıyor? Sormaya korkuyorum. Ve cevaplardan korkuyorum.

Bana geçen hafta kliniğe getirilen ve ciddi şekilde işkence gördükten sonra zar zor hayatta kalan bir sokak kedisini hatırlatıyor. Ona yaklaşan herkesi tırmalıyor ve ısırıyordu, zavallıya sadece biraz yiyecek vermek için bile olsa. Bir akşam klinikte yalnızken kafesin kapısını açık bıraktım ve gece işlerimi yapmaya koyuldum. Hiçbir şey olmadı. Eylemlerimi üç gün boyunca tekrarladım, gecenin sonunda hep aynı sonuçla karşılaştım. Yavru kedi kafesinin arka tarafında kalmaya devam etti. Dördüncü gün, küçük yaramaz nihayet kafesinden çıktı, tezgâhın üzerine atladı ve sadece çalışmamı izledi. Ertesi gün onu beslememe izin verdi.

Yabancımla benzer bir durumda olduğuma dair bir his var içimde. Geçmişinde saklanan korkunç bir şey var. Büyük ihtimalle şu anda da. Ne olabileceğine dair şüphelerim var. Çok fazla zorlarsam bana zarar vermez, bundan eminim. Sadece ortadan kaybolur.

Ama kapıyı açık bırakırsam, o adımı atmasına izin verirsem ...

"Karanlığınızı paylaşmak benim için sorun olmaz. Sadece beni içeri almalısın." Göğsüne yaslanıyorum ve kokusunu içime çekiyorum.

"Karanlıktan hiç korkmadım iblis, çünkü er ya da geç, gün ışığı her zaman beni takip eder."

"Her zaman değil, benim güzel parlayan yıldıızım." Başıımın tepesine bir öpücük bırakıyor. "Arkadaşıların geliyor."

O uzaklaşıırken ben onun derinliklerine bakıyorum.

"Gitme." "Gitmeyeceğim. Sen sağ salim eve dönene kadar olmaz."

Bir adım daha. Sonra, kalabalığın içinde kaybolana kadar iki adım daha.

"Nera!" Dania kolumu tuttu. "Sana bir şey olduğunu düşündük! Burada ne yapıyorsun?"

"Konuşıtuğun adam kimdi?" Jaya araya giriyor. "Hiç kimse," diye fısıldıyorum. "Sadece karanlık."

Cebimdeki telefon yine titremeye başıladı. Son on dakika içinde bu dördüncü kez oluyor. Görmezden geliyorum ve gözlerimi yavruma dikiyorum.

Arkadaşılarıyla birlikte kulübün diğer tarafındaki uzun bir masanın etrafında duruyor. Lanet olası arayan ısrarcı davranıyor, bu yüzden nefesimin altında o sik kafalıya küfrederek telefonu çıkarıp kulağıma götürüyorum.

"Hedefiniz hâlâ hayatta," diye bağırıyor Yüzbaşı Kruger hattan. "Açıkla."

"Sözleşmede altı günlük bir süre olduğu belirtiliyor."

"İşaretin ortadan kaldırılması için önerilen en uygun zaman bugün, o kaplıcada meşgulken gerçekleşti."

Önümdeki bir adam hareket etti, sola doğru adım attı ve nm kapattı. Grubun görüntüsü. Kafasının arkasındaki saçlarından bir avuç tuttum ve onu eski yerine ittim. Kkreyerek bana doğru dönüyor ve yumruğunu kaldırıyor.

"Tavsiyen reddedildi Kruger," diyorum ve ilerleyen mankafaya ters bir yumruk atıyorum. Sonunda yere yığıldı. "Hedef

yarın akşam etkisiz hale getirilecek. Ödememin hazır olduğundan emin olun."

Hat üzerinde kısa bir sessizlik hüküm sürüyor, ama hala nefes alışını duyabiliyorum. Kızgın olduğunu biliyorum. Neredeyse on yıldır, her cinayet için ücretin yüzde 50'sini talep ettiğimden ve üstlenmek istediğim sözleşmeyi seçip almakta ısrar ettiğimden beri kızgın. O küçük baş başa görüşmeden sonra zehirli bir çamur gibi köpürüyor, beni dize getirmeye çalışıyor ama bana ya da yöntemlerime açıkça karşı çıkmayı göze alamıyor. Kruger'ın ihtiyacı olan adam Nereye giderse gitsin onu takip eden küçük bir güvenlik ordusu var. Eğer işi reddedersem, Kruger'ın düzenli ekiplerinden birini göndermesi gerekecek. Ve onların görev başarı oranı sadece yüzde 63.

"Neredesiniz? GPS konumunuz kapatıldı," diye homurdanıyor. "Şu anda ölmüş olma ihtimalim yok. Eğer bu değişirse, görevim başarısız olursa cesedimin yerini bulabilmeniz için onu tekrar açacağımdan emin olacağım."

Kruger kim bilir neler gevelemeye devam ediyor ama ben konuşmayı kesip duvar boyunca sürünerek Nera ve arkadaşlarına yaklaşıyorum. Köşede bir yer seçip omzumu duvara yaslıyorum, böylece kızımı izleyebiliyorum.

Giydiği uzun mor elbise kıvrımlarını ikinci bir deri gibi sarıyor. Bu, kız kardeşinin birkaç ay önce getirdiği elbise ve onu içinde görünce neredeyse küçük dilimi yutacaktım. Sonra da elbiseden çıkardım. Elbisenin arkası yok, sadece ince boynunun etrafından bağlanıyor ve muhteşem tenini açıkta bırakıyor. Daha önce kendime engel olamamıştım, onun pürüzsüz tenini hissetmeliydim. Elimi omurgasında gezdirmekten, onun o sarhoş edici kokusunu içime çekmekten kendimi alamadım. Onu tekrar bırakmak işkence gibiydi. Tek tesellim, o eğlenirken onu izlemeye devam etmektir.

Nera'nın masasındaki kızlardan biri bir şey söylüyor ve grubun geri kalanı kahkaha krizlerine giriyor. Yavru kaplanım da gülüyor, gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar belirliyor ve kendimi sanki görünmez bir ip tarafından ona doğru çekiliyormuşum gibi öne doğru eğilirken buluyorum. Yayıdığı o sıcak ışığın bir kısmını hissetmek istiyorum. Onu içime çekmek ve sefil ruhumu aydınlatmak istiyorum. İçkisine uzanıyor, genişçe gülümsüyor, ama aniden başını kaldırıyor, bakışları tam benim durduğum noktada daralıyor. Hemen bir adım geri çekiliyorum. Ait olduğum yere, onu izleyebileceğim gölgelere çekiliyorum.

Onunla yakınlaşmama izin vermem bir hataydı. Şimdi arkadaşlarıyla gülerken Nera'ya bakmak her şeyi çok daha netleştiriyor. Ondan uzak durmalıyım. Onun iyiliği için.

Müzik yavaş bir melodiye dönüşür ve tepedeki ışıklar kararır. Birkaç erkek Nera'nın arkadaşlarının masasına yaklaşıyor, kızlarla konuşuyor ve onları kıkırdatıyor. Yeni gelenlerden biri -yirmili yaşlarının başında, beyaz gömlek ve haki pantolon giyen bir adam- Nera'ya elini uzatır. O da başını sallıyor, ama sağındaki kadın onu gitmesi için cesaretlendiriyor gibi görünüyor, kızımın kulağına fısıldıyor. Adamın eli Nera'nın elinin etrafını sarıyor.

narin parmaklarıyla onu dans pistine doğru çekiyor.

Kolunu kızın sırtına dolayarak onu kendine yaklaştırmasını izlerken göğsümdeki öfke alevleniyor.

Benimkini! Kafamın arkasındaki ses kükrüyor, ona dokunmaya cüret eden orospu çocuğunu bitirmem için beni teşvik ediyor.

Hareket ettiğimin farkına bile varmadan dans pistinde onlara doğru ilerliyorum. Onları bu kadar yakından görünce aniden duruyorum. Birbirlerine nasıl da yakıştıklarını görmezden gelemiyorum. İki de genç. Sarışın. Adamın giysileri kaliteli ve pahalı görünüyor. Onun gibi öğrenci olabilir, hayatta büyük bir şey olma yolunda ilerliyor olabilir. Bir avukat. Ya da belki bir doktor.

Para için insanları öldüren bir adam değil, çünkü nasıl yapılacağını bildiği tek şey bu.

Benim gibi.

Bir adım geri çekilirken gözlerim onlara takılı

kalıyor. Ben uymuyorum. Ben uymuyorum.

İlkokul seviyesinde zar zor okuyabilen aşağılık bir pislik değil.

Bir adım daha, sonra birkaç adım daha, ta ki köşedeki yerime dönüp kaplan yavrumu başka bir adamın kollarında izleyene kadar. İçimdeki ateş hala yanıyor, tam orada, göğsümde, önüne çıkan her şeyi yakıp kavuruyor. Ve ben buna izin verdim. Orada kök salan, yavrumu görmeye her geldiğimde büyüyen, hayatımda iyi bir şeyler olabileceğine dair yalanlar besleyen aptalca umudu yakmasına izin verdim. Sanırım umudun bir lüks olduğunu unuttum.

Benim gibi ruhların buna hakkı yok.

Müzik devam ediyor ve ben kendimi sarışın adamın yerinde hayal ederek izlemeye devam ediyorum.

Şarkı bittikten sonra adam bana "Bir dansa daha ne dersin?" diye sordu.

İyi birine benziyor ve oldukça yakışıklı. Muhtemelen ondan etkilenirdim. Daha önce. Şimdi mi? Kendini tanıtırken hangi ismi kullandığını bile hatırlamıyorum. "Teşekkür ederim, ama sanırım şimdi arkadaşlarımın yanına döneceğim."

"Neden? Başka biri mi var?"

Evet. Hayır. Hayır. İç çekiyorum. Keşke bu sorunun cevabını bilseydim. "Belki."

"Burada değil, değil mi?" Elini sırtımın alt kısmına doğru kaydırıyor.

"Elini kışkımdan çek lütfen." "Ya

çekmezsem?"

"Eğer yapmazsan, suratının ortasına yumruğu yersin. Eminim arkadaşların eğlenceli buluyorum."

"Tamam." Dudaklarında şeytani bir gülümseme belirirken beni serbest bırakıyor. "Kibirli sürtük."

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve kızların histerik bir şekilde kıkırdadığı masaya geri dönüyorum.

"Ne? Sadece bir dans mı?" Dania soruyor.

Çantamı alırken "Evet, bir tane fazla oldu" diyorum. "Ben tuvalete gidiyorum."

Masamızın arkasındaki kalabalığın arasından sıyrılıp uzun bir yol izleyerek iblisimi arıyorum. Bu gece karanlıktan beni izliyordu.

ama bir daha yüzünü göstermedi. O salakla dans etmek benim son çabamdı, karanlık koruyucumu ortaya çıkarmak için umutsuz bir girişimdi. Onun bana ve dans pistindeki eli sopalı herife doğru koştuğunu, adamı uzaklaştırdığını ve onun yerini aldığını hayal ettim. Takipçimi bir dansçı olarak hayal etmek zor, ama iyi olacağını hissediyorum.

Kısa koridorun köşesini döndüğümde, tek kabinli unisex tuvalet için sırada sadece bir kız bekliyor. Kulübün ön tarafındaki tesisler çok daha yoğun ama aynı zamanda daha fazla kabini var, bu yüzden insanlar oraya gitme eğiliminde.

Kapı açılıyor ve önümdeki kız tökezleyerek içeri girerken önceki yolcu çıkıyor. Ayağa kalkıp saati kontrol etmek için çantama uzanıyorum, tam o sırada eller beni arkamdan yakalıyor. Telefonum elimden kayıp yere düşerken, saldırgan beni yüzüstü duvara itiyor. Boğazımda bir çığlık yükseliyor ama büyük bir avuç ağzımı kapatıyor ben onu çıkarmadan önce.

"Artık o kadar da kibirli değilsin, değil mi?" diye mırıldanıyor dans partnerimin sesi arkamdan.

Bir o yana bir bu yana savrulup kendimi onun elinden kurtarmaya çalışıyorum ama ağırlığını göğsümü duvara yapıştırmak için kullanıyor ve onu itecek gücüm yok.

"Sana iyi bir kızın bir erkeğe nasıl davranması gerektiğini göstereceğim." Eli bedenlerimizin arasına giriyor ve pantolonunun fermuarını açıyor. Sert aletin kıcıma bastırdığını hissettiğimde boğazımdan yukarıya doğru safra yükseliyor. Eteğimden bir avuç tutuyor, elbisemin eteklerini yukarı doğru çekiştiriyor, sonra külotumu pençeliyor. Arkama uzanarak taşaklarını tuttum ve tüm gücümle döndürdüm.

Arkamdan yırtıcı bir uluma kopuyor ama bir saniyeden kısa sürüyor. Ağzımın üzerindeki el çekiliyor ve aniden omurgamdaki baskı kayboluyor. Kulübün müziğinin sessiz vuruşlarına şimdi garip, yeni bir çağıltı sesi katılıyor. Arkamı döndüğümde kalp atışlarım hızlanıyor. Geniş bir erkek sırtı görüş alanımı dolduruyor, uzun kalın bir örgü kürek kemikleri arasında hafifçe sallanıyor. Bakışlarım saldırganın kırmızı yüzünde durana kadar gözlerimi yukarı ve yukarı hareket ettiriyorum. İblisim kocaman elini adamın boynuna dolamış, onu karşı duvara doğru asılı tutuyor.

Yana doğru bir adım atıp sabit bir şekilde saldırgana bakıyorum. Boğazını sıkın parmakları pençeliyor, kelimeleri çıkarmaya çalışıyor ama

Dudaklarından çıkan tek ses boğuk bir hırıltı. Ayakları yerden neredeyse bir karış yukarıda sallanıyor.

İblisim gözlerini piçten ayırmadan soruyor: "Sana zarar verdi mi yavrum?"

Bir an için sesinin tonu beni şaşırttı. Her zamanki gibi kararlı, ama o kadar kaba bir güçle dolu ki, sesi ölümün vücut bulmuş hali gibi çıkıyor.

"Hayır," diye boğuldum. "Ama denedi." "Arkadaşlarının yanına dön."

Bacaklarımı hareket ettiremiyorum.

"Dediğimi yap," diye homurdanıyor ve bana doğru dönüyor. "Şimdi."

Bütün hava ciğerlerimi terk ediyor. Bir zamanlar gözlerinin boş görüldüğünü düşündüğüme inanamıyorum. Şimdi onlara baktığımda, sanki iki yanardağın magma odalarına bakıyormuşum gibi hissediyorum - saf öfke, patlamayı bekliyor.

"Neden?" Ben soruyorum.

"Çünkü bundan sonra olacakları izlemeni istemiyorum."

Saldırganıma tekrar bir bakış attım. Bana tecavüz edecekti. Başarılı olmadan önce onunla mücadele edip kaçabilirdim ama tam olarak emin değilim. Benim yerimde başka bir kız olsaydı, donup kalabilirdi ve o zaman da piç herif işi bitirirdi.

Cosa Nostra ile paylaştığım çok fazla inanç yok, ancak bir tanesini tüm kalbimle onaylıyorum. Hiçbir erkeğin bir kadını zorlamasına izin verilmez. Yani, eğer iblisim o herifin kışını tekmelemek istiyorsa, bunu yaparken onu izlemekte bir sorun görmüyorum.

"Kalıyorum," diyorum.

Karanlık koruyucum saldırganımla yüzleşmek için dönüyor. İblisimin çıplak ön kolunun kordonlu tendonları patlıyor, kol kasları şişiyor ve tutuşunu sıkılaştırırken kıvrılmış kollarına doğru geriliyor. Sarışının gözleri geri dönüyor, uzuvları gevşemeden önce birkaç kez seğiriyor. İblisim tutuşunu bırakıyor ve tecavüzcünün bedeninin yere düşmesine izin veriyor. Adamı sadece bir elini kullanarak beş saniyeden kısa bir sürede öldürdü.

Benim için öldürdü. Onu benim için öldürdü.

"Neden?" Ben soruyorum.

Parmağıyla çeneme hafifçe dokunarak başımı yukarı kaldırdı.

"Saçının teline dokunmaya cüret eden herkesi yok edeceğim." Derin sesi büyük bir tehditle dolu. "Hiç kimse. Hiçbir şey sana zarar veremez. Bunu anladığını sanıyordum."

Hayır. Pek sayılmaz. Ama artık biliyorum.

Ve bu farkındalıkla kabaran duygular, adamın ölümüne tanık olmanın dehşetini tamamen bastırır.

Bir cana karşılık bir can mı? Bu adil mi? Bu bizim gerçeğimiz mi?

Geleceğimi her düşündüğümde, kendimi hep bir tür yan karakter olarak gördüm. Bir o yana bir bu yana savrulan biri. rüzgarın hangi yönden estiğine bağlıydı. Anlatının akıp gitmesini sağlayan araçlardan başka bir şey değil. Her zaman bir nesne, birinin uygun gördüğü şekilde kullanılmayı bekleyen bir nesne. Asla hikayenin öznesi değil. Kendiminkinin bile. Ama doğumumun tesadüf ve koşullara dayalı "üstünlüğünden", rütbe kazanmak için bir hız yolundan, sadece bir varlıktan daha değerli olmam mümkün mü? Birinin ... onun ... sırf fail bana zarar vermekle tehdit etti diye bir adamın hayatına son vermesi?

"Yavru." İblisim yanağımı avucunun içine aldı. "Cesetten kurtulmam gerek."

Başımı sallıyorum. O kız hâlâ tuvalette ama her an dışarı çıkabilir. Çıktığında ölü adamı görecek. Farkına varıyorum ve kapıyı kapalı tutmak için kolu çılgınca kavırıyorum.

"Sanırım koridorun sonunda bir arka oda var." Elimle işaret ediyorum Boştaki eliyle yan taraftaki ışısız geçidi işaret etti. "Onu oraya götürürseniz saatlerce kimse bulamaz."

Şaşkınlık içinde olduğundan emin olduğum bir şekilde gözlerini bana diyor. Adını bilmiyor olabilirim ama sanırım onu oldukça iyi okumaya başladım. Bu sabah Birlikte geçirdiğimiz zaman boyunca, başka hiç kimseyle paylaşmadığım şeyleri onunla paylaştım. Onun ince tepkileri artık bana tanıdık geliyor.

Bakışları kolum boyunca ilerliyor ve topuzu sıkıca kavrayışında duruyor. "İçeride biri mi var?"

"Evet. Sen gidene kadar dışarı çıkmamasını sağlayacağım."

Suluk gri gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor. İleri doğru bir adım atıyor, o kadar yaklaşıyor ki kilitlenmiş bakışlarımızı korumak için başımı tamamen geriye eğmem gerekiyor.

"Beni şaşırtıyorsun, yavrum."

"Rollerimizin bir kez olsun tersine dönmüş olmasına sevindim."

Dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılıyor. Onu her zaman yakışıklı bulmuşumdur ama o küçük gülümseme onu ölümcül bir güzelliğe dönüştürüyor.

"Arkadaşlarınızın yanına dönün ve gecenizin geri kalanının tadını çıkarın." "Yani bu gece seni bir daha görmeyecek miyim?"

"Hayır."

Ölü adamı gömleğinin arkasından tutup koridorda sürüklemesini izlerken hayal kırıklığımı bastırmaya çalışıyorum. Ondan alabileceğim tek şey bu mu? Tekrar ortadan kaybolmadan önce kısa, ani ziyaretler mi?

"Ya bu gece başka biri beni rahatsız ederse ve sen orada olmazsan?" Arkasından sesleniyorum. Kalmasını sağlamak için acınası bir çaba ama elimdeki tek şeyle çalışıyorum.

"Beni görmeyeceksin dedim. Orada olmayacağımdan değil," diyor köşeyi dönmeden hemen önce. "Benim gözetimimde kimse sana dokunmayacak, kaplan yavrusu."

Bölüm 16

Pencereye vuran yağmur damlalarının düzenli tıkırtısı, telefonumdan gelen bir şarkının kısık sesiyle karışıyor. Mantıyı karıştırmaya devam ediyorum ve ot saksılarımı dizdiğim balkona bir göz atıyorum. Orijinal bitkilerim istikrarlı bir şekilde büyümeye devam ediyor ve bana yemeklerim için bol miktarda tazelik sağlıyor. Ama kereviz kökü ve yaban havucunun bu kadar iyi durumda olması beni şaşırtıyor. Onları naklettiğim küçük saksı kutusunda kışı dairemin içinde atlatmakla kalmadılar, aynı zamanda burayı gerçekten sevmiş görünüyorlar çünkü şeytanım onları getirdiğinden beri boyutları neredeyse iki katına çıktı.

Tanışmamızın üzerinden neredeyse bir yıl geçti ve hala bu garip saklambaç oyununu oynuyoruz. Bazen, ben dışarıda dururdum balkondan bakardım ve aşağıya baktığımda caddenin karşısında arabasının kaputuna yaslanmış olurdu. Birkaç dakika birbirimizi izlerdik ve sonra direksiyona geçip uzaklaşırdı. Ya da ben onun sokağın karşısındaki çatıda gizlendiğini ve pencerelerime baktığını fark ederdim. Her zamanki bakışma yarışımızı yapardık ve sonra beni binlerce soruyla baş başa bırakarak tekrar ortadan kaybolurdu.

Uzun bir süre bu sorular beni hayal kırıklığına uğrattı ama zamanla içinde bulunduğumuz bu çılgın durumu kabullendim.

Ne zaman beni ziyaret ederek sürpriz yapsa, onun hakkında yeni bir şey öğreniyordum. Geçen hafta olduğu gibi, onu kapımda bulduğumda gömleğinin kolu kan içindeydi. Başka bir bıçak yarası, bu sefer pazılarında. Dirseğinin hemen üstünde, neredeyse omzuna kadar uzanan düz ve temiz bir kesik. Onu yemek masamda diktim. Otuz altı dikiş. Sonra ona Zara'nın bir gün önce yaptığı pastadan bir parça ikram ettim, hayır diyeceğinden emindim. Evet dedi. Ve ben de onun gizemine uyacak başka bir bulmaca parçası buldum.

İblisimin tatlıya düşkünlüğü var. Ben daha pastanın geri kalanını buzdolabına koymadan adam tatlıyı yedi.

Onu görmeme her izin verdiğinde, her geldiğinde ona biraz daha aşık oluyorum. Ve her gittiğinde, kalbim acıyor. Yavaş yavaş, bilinçli bir düşünce ya da onun bir çabası olmadan, benim için hala bir muamma olan bir adama aşık oldum. Aramızda tuttuğu duvarlar aşılmaz bir kayadan daha fazlası. Onlar lanet olası bir dağ.

Bastion. Beni içeri almıyor. Orada burada ağzından kaçırdığı küçük şeyler, tanışmamızdan önceki hayatının resmini çizmeye yardımcı oluyor ve bazı şeyleri kendi başıma çözdüm. Ama elimdeki tek şey bu.

Sırlar. Aramızda o kadar çok sır var ki, bunlar bizim normlarımız haline geldi.

Bir ay önce kulüpte olanlardan hiç bahsetmedik bile. Benim açımdan bir "teşekkür" yoktu, onun açısından da bir açıklama yoktu. Sadece biz ve o konuşulmayan anlayış.

Karanlıkta.

Tencereyi ocaktan alıp mantıyı süzdükten sonra soğuması için bir kenara bırakıyorum ve balkon kapısına doğru yürüyüp karşı binanın tepesine bakıyorum. Sabahtan beri aralıksız yağmur yağıyor, bu yüzden iblisim muhtemelen gelmedi, ama yine de gözlerimi çatının genişliği boyunca kaydırıyorum. Orada kimse yok.

Tam arkamı dönüyordum ki aşağıda, sokakta bir hareket yakaladım. Siyah paltolu bir figür, binanın girişindeki duvara yaslanmıştı.

Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş. Karanlık bir hayalet gibi orada dururken yağmur üzerine yağıyor, saçlarını ve dış katmanlarını ıslatıyor. Bakışlarımız çarpışıyor ve her zamanki gibi bu çarpışmayı göğsüme inen bir yumruk gibi hissediyorum. Bu onu gördüğümde hiç aynı olmuyor. Kalbim kabarıyor ve nefes almayı unutuyorum - sanki onu görmek ciğerlerimdeki tüm havayı alıyormuş gibi.

Kilitli bakışlarımızı kırarak arkamı dönüyorum ve odanın diğer tarafına geçiyorum. Kapıda sadece yağmur çizmelerimi giymek için duraklıyorum, sonra daireden çıkıyorum. Binam eski ve asansör yok ama zemin kata ulaşmam sadece bir dakika sürüyor.

Dışarı çıkıp kaldırıma adımımı atar atmaz gözleri üzerimde, caddeyi geçip karşısına çıktığımda beni takip ediyor. Acımasız

Başımı eğip onun sabit bakışlarıyla buluştuğumda yağmur yüzüme yağıyor. "Hava soğuk," diyor. "İçeri gir."

"Peki ya sen?"

"Zorlu koşullara alışkınım. Yağmur altında biraz zaman geçirmek benim için hiçbir zaman sorun olmadı."

"Bugünkü check-in işlemini atlayabilirdin. Sırılsıklam olmuşsun." "Önümüzdeki birkaç gün uzakta olacağım. Bugün olmak zorundaydı."

Yağan yağmur damlaları yüzünden aşağı süzülüp ayaklarının dibindeki su birikintisine düşüyor.

Etrafında her zaman tehditkâr bir hava vardı, ama şimdi ona baktığımda o kadar da tehlikeli görünmüyor. Sadece yalnız.

Elini elime alıp biraz sıkıyorum. "Hadi gel. Birlikte yemek yiyelim."

Onu binama kadar götürmeme ve evime çıkan dört kat merdiveni çıkmama izin veriyor. Daireye girdiğimizde eşikte duruyor ve sanki mekânı ilk kez görüyormuş gibi etrafına bakınıyor.

"İyi misin?" diye sordum.

Başını eğiyor ve gözlerini benimkilerle birleştiriyor. "Beni evinize davet ettiniz."

Sesinde tuhaf bir kalite, sözlerinde gizli bir anlam var ama ne olabileceğinden emin değilim.

"Evet. Neden? Yani, buraya daha önce de gelmiştin. Birkaç kez. Yoksa geçen hafta yemek masamda sana dikiş attığımı unuttun mu?"

"Hayır. Ama o zaman sana gelmiştim. Bu farklı." "Nasıl yani?"

"Öyle işte." Yere bakıyor. "Halınızı mahvedeceğim."

"Bu konuda endişelenme. Um . . . Sana bir havlu getireyim." "Havlu mu?"

"Saçın için. Sırılsıklam olmuş."

Elini bırakıyorum ve çamaşır dolabına koşuyorum. El havlusu onun durumunda bir işe yaramayacaktı, bu yüzden sarı banyo havlularından birini aldım. İçeri girdiğimde

Mutfağa girdiğimde şeytanımı buzdolabının önünde durmuş, oraya astığım renkli mıknaatlara bakarken buluyorum.

"Bunları bana kız kardeşim hediye etti," diyorum. "Okuldan bir arkadaşı ve ailesiyle birlikte Avrupa'ya tatile gitti ve gittikleri her şehirden bana bir tane aldı. Her zaman denizaşırı ülkeleri ziyaret etmek istemişimdir."

"Neden onunla gitmedin?"

Alt dudağımı ısıırıyorum. Cosa Nostra'da yazılı olmayan çok önemli bir kural vardır; asla zayıflığınızı belli etmeyin. İnsanlar değişir. Sadakatler değişir. Bir gün dost, ertesi gün düşman. Ne zaman biri Zara'ya neden katılmadığımı sorsa, her zaman çok meşgul olduğumu ve programıma sığdıramadığımı söylerdim.

"Uçmaktan korkuyorum," diye fısıldadım.

Başını yana eğip beni inceliyor. "Bir şeyden korkmakta yanlış bir şey yok."

"Bu asıl bir düşünce ve belki de sizin için doğrudur."

Bakışlarını başka yöne çeviriyor, bakışları buzdolabı mıknaatlarına geri dönüyor. "Çocuklardan korkuyorum."

"Çocuklar mı? Neden?"

"Eğer biri tehdit oluşturunca, onu bana ulaşmadan yakaladığımdan emin olurum. Ve benim önleyici saldırım onların yapabileceği her şeyin on katıdır. Ama bir çocuğa asla zarar veremem." Daha fazla ayrıntıya girmeden ona uzattığım havluyu alıyor.

Saçının bağını çözeceğini umuyordum ama havluyu örgünün üzerine sürterek nemin çoğunu kuruttu.

"Peynirli ravioli yaptım. Olur mu?" Ellerim titriyor tabakları çıkarmak için dolaba doğru ilerlerken biraz. Geçen hafta onu dikerken bu kadar gergin değildim ama şimdi öyleyim. Aramızda bir şeyler değişti. Ne olduğundan emin değilim ama bunu hissedebiliyorum. Belki de haklıdır. Bu sefer sadece bir hafta öncesinden farklı hissediyorum.

"Yemek için bir tercihim yok. Sadece besleniyorum. Ama pastayı beğendim."

"En sevdiğin çikolata mı?"

"Emin değilim. Olabilir." Bir an sessiz kalır. "Daha önce hiç kek denemedim."

Elim hâlâ yemek takımlarının üzerinde. "Hiç pasta yemedin mi?"

"Hayır. Yediğimi sanmıyorum."

Bunu o kadar rahat söylüyor ki, sanki sıradan bir beyanatmış gibi. Aklım almıyor. Bu nasıl mümkün olabilir?

"Peki ya doğum gününde?"

"Benim geldiğim yerde doğum günü kutlamaları pek yapılmaz. Tam olarak hangi tarihte doğduğumu bilmiyorum ama sanırım kış aylarında doğmuşum."

Midemde korku birikirken tabakları masaya koyuyorum. Kendi doğum tarihin gibi temel bir şeyi bilmemek ne kadar korkunç olmalı. Doğum mu? Kollarım onu sarmak ve kendime çekmek, belli ki hiç deneyimlemediği sıcaklık ve sevgiyi sunmak için ağrıyor.

"Bence birini seçmelisin," diyorum.

"Bir ne?"

"Randevu." Mantı kâsesini masanın ortasına taşıyorum ve karşısına oturuyorum.

"Doğum günlerinin bu şekilde işlemediğinden oldukça eminim, yavrum. Ama seçme şansım olsaydı, ikinci Haziran'ı seçerdim."

Nefesimi içime çekiyorum. Şeytanım masanın diğer tarafından gözleriyle beni sabit tutarken kalbim kabarıyor.

Tanıştığımız gün.

"Neden?" Boğuk bir sesle söyledim.

Bakışlarını önündeki tabağa çeviriyor. Ve işte böyle, duvarları tekrar yükseldi.

Bana zarar vermeye çalışan bir adamı öldürdü ama yine de hayatına bir göz atmama izin vermiyor. Neredeyse bir yıl sonra bile bana zar zor dokunuyor. Parmaklarımı öpüyor. Elimi tutuyor. Birkaç nadir olayda yüzüme dokundu.

Elimdeki hepsisi bu. Bu yeterli değil.

Artık değil.

Tenini tenimde hissetmek istiyorum. Dudaklarının tadını bilmek istiyorum. Vücudunun ağırlığı bana baskı yapıyor. Her şeyi istiyorum, ama aramıza koyduğu bariyere çok sert vurursam onu kaybetmek. İyilik için.

Nera mutfakta koştururken, yemek artıklarını kaldırırken ve kirli bulaşıkları yıkamak için yerleştirirken onu gözlerimle takip ediyorum. Muhtemelen beni davet etmesinin özel bir şey olmadığını düşünüyordu. eylemlerinin sonuçları. Evine bir davet. Erişimine izin verdiği başka bir parçası. Artık geri dönüşü yok. O yapamaz iptal et. O benim.

"Karşılığında ne istiyorsun?" diye sordum.

"Ne karşılığında?"

"Yemek için."

Arkasını dönüyor, yüzünde acı okunuyor. "Bana geri ödemeni istemiyorum. Bu bir ... hediyeydi."

Ona doğru bir adım atıyorum ve ellerimi tezgâhın üzerine koyarak onu hapsediyorum. Buna benzer bir duygu yok - ona bu kadar yakın olmak, ikimizin vücutları neredeyse birbirine değiyordu.

"Bedava hediye yoktur, yavrum," diye mırıldandım. "Benim için yok.

Fiyatını söyle." Nera'nın nefes alış veriş hızlandı. Gözleri aşağı

kayıyor ve ağzımın üzerinde duruyor.

"Bir öpücük istiyorum."

Donup kaldım. Bir an için onu yanlış duyduğumu düşündüm. Aylardır dudaklarını dudaklarımda hayal ediyordum. Bu bir fanteziydi, ulaşılamaz bir dilekti, ama şimdi o bunu gerçeğe dönüştürmeyi teklif ediyor.

Ellerimi kaldırıp avuçlarımla yüzünü nazikçe okşarken parmaklarımda hafif bir titreme oluyor. Başparmaklarımla gözlerinin altındaki deriyi okşuyor, sonra kaşlarının ve burnunun çizgisi boyunca gezdiriyorum. Çalmak. Bana sunulmayan dokunuşları çalışıyorum. Parmak uçlarımla yanaklarını okşuyor, kusursuz teninin narin dokusunu hissediyorum. Çok yumuşak. Dokunduğum her şeyden daha yumuşak. Ve şimdi, onu katilin elleriyle kirletiyorum. Onu o kadar çok öpmek istiyorum ki. Ve daha fazlasını. Benim olmasını istiyorum, Bedenim ve ruhum. Benim kaplan yavrum. Parıldayan yıldızım. Onu karanlığıma sürükleyecek kadar bencil miyim? Yapamam. Bunu asla yapamam. Asla.

Ama teklif ettiği öpücüğü kabul ediyorum. Benim gibi biri için hak ettiğimden fazlası.

Kalçalarının altından tutup onu tezgâhın üzerine kaldırdığımda dudaklarından küçük bir çığlık çıkıyor. Çenesinden tutarak başını eğiyorum ve geniş ve pırıl pırıl parlayan gözlerini kendi gözlerimle yakalıyorum.

"Senden bir parça daha, artık benim," diye homurdanıyorum. "Onu geri alamazsın."

Ağzımı onunkine yapıştırdım. Sertçe. Almak. Dudaklarının ve ağzının her santimini aynı anda sahipleniyorum. *Benim dudaklarım!* Nefesi, ciğerlerimdeki havayla karıştı. İçime çekiyorum, kendime çekiyorum. *Benim!* Küçük dişleri alt dudağımı ısıyor. Ben de onu ısıyorum. Üst kollarımı sıkarken avuçlarının sıcaklığı hâlâ nemli olan gömleğimin kumaşından sızıyor. Sanki tenimi yakıyormuş gibi hissediyorum. Bir ısırık daha, bu sefer daha vahşi. Karşılık veriyorum. Daha fazlasını istiyorum. Çok, çok daha fazlasını. Onun her şeyini istiyorum. İstemek değil, ihtiyaç duymak. Hava gibi. Damarlarımda akan kan gibi. Kalbimin her atışı onun. Neredeyse bir yıldır, varlığımın her hücresi onun.

Sadece dudaklarımız birbirine değiyor olabilir ama o kendini ruhuma kazımış durumda. Onu tekrar öpüyorum. Nefesini çalışıyorum. Sanki boğuluyormuşum gibi hissediyorum ve bana hayat veren tek şey bu. Tekrar. Daha fazla. Asla yeterli değil.

Cebimdeki telefon titremeye başladı. Dudaklarım onunkilerde hareketsiz kaldı. Kısacık bir an için bana ne olduğumu unutturdu. Beni öpmeye devam ediyor, ama telefon çalmaya devam ediyor. Sanki günahlarım beni arıyor, bilinmek istiyor.

"İblis?" diye fısıldıyor dudaklarıma. "Her şey yolunda mı?"

Kendimi onun merhametine bırakmak, bir insan enkazı olmama rağmen beni kabul etmesi için yalvarmak istiyorum. Belki kabul ederdi ama bu doğru olmazdı.

Çünkü *onun her şeyine* ihtiyacım var ama bunu elde etmek için karşılığında her *şeyimi* vermem gerekiyor. Her günahımı. Her karanlık eylemi. Adil bir takas.

Gözlerimi kapatıp kokusunu içime çekiyorum. Masum. Kirlenmemiş. Gerçeği bilseydi beni asla kabul etmezdi.

"Gitmeliyim, kaplan yavrusu."

Gözleri benimkileri arıyor, şaşkın ama güven dolu.

"Nerede?" "Sana söyleyemem."

"Neden?"

Parmaklarımın ucuyla ipeksi tenini okşuyorum, bir kez daha çalışıyorum, sonra uzaklaşıyorum. "Çünkü aramızda yalan yok. Sadece sırlar var."

Ön kapıya doğru yürürken gözlerini sırtımda hissedebiliyorum. Ve tüm bunlar olurken telefonum çalmaya devam ediyor. Günahlarım bağlantı kurmaya hevesli. Geçmiş. Geleceğe. Ve en önemlisi, şimdiki zaman.

* * *

Yağmur ön cama vuruyor, üçüncü kattaki soldan ikinci pencereden görüşümü bozuyor. Budapeşte uçağım dokuzda kalkıyor, yani birkaç saatim daha var.

Telefonumu çıkarıp görev parametrelerini bir kez daha gözden geçiriyorum ve Macaristan'da geçirmem gereken süreyi kısaltmamı sağlayacak bir yol bulmaya çalışıyorum. Hiçbir şey yok.

İlk plana göre oraya uçacak, hedefi gerçekleştirecek ve hemen geri dönecektim. En fazla üç gün. Ama Nera'dan ayrıldıktan sonra Kruger'ı aradığımda, Budapeşte'deki gözetleme ekibinin öldürüldüğünü söyledi. Raporlarını sunmaya fırsat bulamadan. Bu da demek oluyor ki, hedefimi takip etmek ve öldürmeden önce günlük programını ve düzenini belirlemek için en az bir, muhtemelen iki haftaya ihtiyacım olacak.

On dört gün. Kızımı görmeden iki hafta. Ondan bu kadar uzun süre ayrı kalmaya nasıl dayanacağımı bilmiyorum. Artık kısa süreler, sadece günler, zorlukla idare edebiliyorum. Ama bundan daha fazlası? Haftalar

mı? Çıldırabilirim.

Bazen kendimi çoktan ölmüş gibi hissediyorum, ama sonra onu görmeye geliyorum ve sanki hayat ruhuma geri akıyor. Onunla geçirdiğim çalıntı anlar için yaşıyorum; beni ayakta tutan tek şey bu.

Gösterge panelindeki saat sabah ikiyi gösteriyor. Dört saattir burada oturup kendimi gitmeye zorluyorum. Yapamadım. Gitmeden önce ona bir kez daha bakmalıyım. Akıl sağlığını koruyacağını umduğum bir bakış daha. Gece vakti bir hırsız gibi arabamdan inip aceleyle caddenin karşısına geçiyorum.

Pencereden sızan soluk ışık Nera'nın uyuyan bedenini yıkıyor. Kendi içine kıvrılmış, yatağın kenarında dinleniyor. Saçları başının tepesinde toplanmış, karışık teller dağınık topuzdan her yöne doğru sarkıyor.

Yatak odası büyük değil, belki oturma odasının yarısı kadar, ama benzer şekilde beyaz ve soluk kahverengi tonlarında dekore edilmiş. Şurada burada birkaç kırmızı vurgu parçası - makyaj masasının üzerinde bir vazo, odanın köşesinde duran yatar koltuğun üzerinde düzgünce katlanmış örme bir yatak örtüsü ve gelincik çiçekleriyle işlenmiş birkaç dağınık bej kırlent - odayı benzersiz bir şekilde onun yapıyor. Ve orada, makyaj masasının üzerindeki aynada asılı duran kırmızı ipek eşarp.

Odayı geçip yatağın yanına çömeldiğimde adımlarım kalın beyaz halı tarafından susturuluyor ve sadece saatler önce tadına baktığım dudaklara bakıyorum. Ses çıkarmadığımdan eminim ama Nera sanki bir şekilde varlığını hissetmiş gibi hâlâ kıpırdanıyor. Gözleri fıldır fıldır açılıyor ve birkaç dakika boyunca sadece beni izliyor. Bakışlarında hiçbir endişe ya da şaşkınlık belirtisi yok, sanki gecenin bir yarısı beni yatağının yanında bulması son derece normalmiş gibi.

"Gittiğini sanıyordum. Ne oldu?"

"Yok bir şey." Battaniyenin kenarından tutup yukarı çekiyorum ve açıkta kalan omzunu örtüyorum.

"Aramızda yalan olmayacağına söz vermiştin iblis. Sadece sırlar."

Bazen beni bu kadar iyi tanımasına rağmen hakkımda tek bir şey bile bilmemesi beni şaşırtıyor. "Çıkacağım yolculuk. Beklediğimden daha uzun sürecek."

Alt dudağını ısıırıyor. Bana *nedenini* sormasını bekliyorum ama bana bakmaya devam ediyor ve başını sallıyor.

"Ne kadarlığına gidiyorsun?"

"On gün. Belki biraz daha fazla."

Bir baş sallama daha. "Hemen mi gidiyorsun?"

"Birkaç saat içinde."

Uzanıp yanağımlı okşuyor. "O zaman bu gece burada kal."

"Cub . . ."

"Lütfen."

Bir an için gözlerimi kapadım, gitmem gerektiğı konusunda kendimle tartıştım. Kaybettim. Yine kaybettim.

"Pekala."

Nera'nın avuç içi şefkatle çenemden başımın arkasına doğru kayıyor ve saç örgümü omzumun arkasından çekerek göğüs kafesimin üzerine düşmesini sağlıyor. Nera'nın nazik eli dışında, en son yirmi yıldan uzun bir süre önce biri saçıma dokunmuştu ve o orospu çocuğı karşılaşmanın ardından hayatta kalamamıştı. Ama onun dokunuşu farklı. Onu arzuluyorum. Her şeyi bir arada tutan elastik banda ulaşana kadar karışık dallar boyunca ilerleyen narin parmaklarının hissine hoş geldiniz.

"Alabilir miyim?"

diye soruyor.

"Evet."

Saç bağınlı çözerken dudaklarında küçük, uykulu bir gülümseme belirir ve örgümü çözmeye başladı. Bunu yaparken yavaş ve dikkatli hareket ediyor, parmaklarını tellerin arasından geçiriyor. Tamamen giyinik olmama rağmen Sanki her katmanı sıyırıp beni gözlerinin önünde cırılçıplak bırakıyormuş gibi hissediyorum.

"Gecenin geri kalanını yatağımlı yanında çömelerek mi geçireceksin, iblis?"

"Planımız bu."

Parmaklarını bir kez daha saçlarımda gezdiriyor, sonra yatağına geri dönüp duvarın yanına uzanıyor. Onunla birlikte uzanmam için bir davet. Nereye gittiğimi sormadığı gibi yatağına tırmanmamı da istemeyecektir. Oynadığımız bu oyunun kurallarını belirledim ve

Bunca ay sonra bile, hala onlara bağı kalıyor. Ama sorun şu ki, bu artık bir oyun değil. Benim için değil. Uzun zamandır da değildi.

Her sabah aklımda onun yüzüyle uyanıyorum ve her gece dudaklarımda onun adıyla uyuyorum. Bu yanlış. Bununla ilgili her şey yanlış. O çok genç, sadece yaş olarak da değil. Neredeyse otuz yaşındayım ama kıyaslandığımda kendimi yaşlı hissediyorum. Bu dünyadaki otuz yılım şiddet ve ölümle dolu.

Gözlerim komodinin üzerinde duran kalın ders kitabına kayıyor. O kitaptan bir bölüm okumak günlerimi alırdı. O çok akıllı, çok nazik ve benim gibi biriyle bağ kurmaya özen gösteriyor. Bu haftanın başlarında, veteriner arkadaşının kanadı kırık küçük bir kuşun hayatını kurtarmasına yardım edişini izledim.

O aptal şeyle uğraşmak için iki saat harcadılar. Öte yandan ben, hiç düşünmeden can alıyorum. Zerre kadar pişmanlık duymadan.

Bu garip ilişkimizin devam etmesine neden izin verdiği hakkında hiçbir fikrim yok. Onun ailesi var. Arkadaşları var. Onu her görmeye geldiğimde, benden gitmemi ve bir daha dönmememi istemesini bekliyorum. Eninde sonunda isteyecek. Bu bir

Bir santim bile yaklaşmasına izin vermek büyük bir hata. İçimde zerre kadar değerli bir şey kalmadığını anlayacak. Belki de hiç olmadı. Gittiği her yerde ardında cesetler, sefalet ve dehşet bırakarak hayata adım atan bir adamın boş bir kabuğuyum sadece. Zerre kadar namusum olsaydı, öldürülmeme izin verirdim. Yıllar önce. Dünya bensiz daha iyi bir yer olurdu.

"Sorun yok." Nera'nın yumuşak fısıltısı sessizliği dolduruyor. "İstersen olduğun yerde kalabilirsin."

Gözlerim ders kitabından uzaklaşıp yavrumun amansız bakışlarıyla buluşuyor. Bu bir hata. Çünkü bunu yaptığım anda, garip bir güç beni ileri doğru çekiyor, yaklaştırıyor. Sıcaklığı beni cezbediyor, güneş ışığı beni baştan çıkarıyor. Giderken yanımda götürmeliyim.

Doğrulup paltomu çıkarıyorum ve birkaç adım ötedeki koltuğun üzerine atıyorum. Sırada takım elbise ceketim var. Nera yatağın başucundaki lambayı yakıyor ve

İki silahımın bulunduğu omuz kılıfımın kayışlarını çözmeye başladığımda beni izliyor. Gözünü bile kırpmıyor. Silahsız bir şekilde yatağının kenarına oturuyorum, gözlerim komodinin üzerindeki kalın kitaba doğru yol alıyor.

"Sen gittikten sonra uyuyamadım, o yüzden biraz ders çalıştım."
Yatakta doğruluyor ve yatak başlığına yaslanıyor. "Bir insanın düşmesi için daha iyi bir yol yok uyuyor."

"İlginç mi?"

"Bazı kısımları, evet. Ama bu oldukça sıkıcı." Eli yine saçlarımda, okşuyor. "İstersen kendin gör."

"Yapamam." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Okuyamıyorum, yavrum."

Eli bir an duruyor ama sonra parmaklarını saçlarımda gezdirmeye devam ediyor.

"Disleksi mi?" diye soruyor.

"Hayır. Sadece birinci sınıfı bitirdim."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Bu yasalara aykırı değil mi?"

"Herkesin bildiği kadarıyla on altı yaşına kadar evde eğitim aldım. Ama geldiğim yerde okumak ve yazmak öncelikler listesinde üst sıralarda değildi."

"Peki" -çenemin yan tarafına bir vuruş- "ne kadar kötü?"

"Kısa cümlelerle ve zaten bildiğim kelimelerle başa çıkabilirim," diyorum ona bakmadan. "Yarım sayfayı bitirmek için birkaç saate ihtiyacım var."

"Tamam." Çenemi parmaklarının arasına aldı ve başımı onunla yüzleşmek. "Sen gittikten sonra ne okuduğumu bilmek ister misin?"

"Evet."

"Gel yanıma otur. Ve kitabı bana uzat."

Yatağa tırmanıyorum ve ağır ders kitabını onun ellerine bırakıyorum. Nera başını omzuma yaslıyor ve metni açıp kucağıma koyuyor.

"Bu gece yetişkin bir ineğin sindirim sistemini öğreniyoruz," diyor ve parmağının ucuyla sayfanın üstündeki başlığın altını işaret ediyor. "Yavaş anlatacağım. Tekrar etmemi istediğiniz bir kelime olursa söylemeniz yeterli."

"Tamam."

"Mide bölmeleri." Okurken parmağı sayfanın üzerinde kayıyor:

"İşkembe midenin en büyük bölümüdür ve birkaç keseden oluşur. Yirmi beş galon veya daha fazla malzeme tutabilir. İneğin büyüklüğü. Büyüklüğü nedeniyle rumen, yem için bir depolama veya bekletme kabı görevi görür. Depolamanın yanı sıra ..."

Kolumu sırtına doluyorum ve pencereye vuran yağmur damlalarına karışan sesini dinliyorum. Arada bir esniyor ama okumaya devam ediyor, güneş ufukta yükselene ve sonunda göğsümde uyuyana kadar parmakları kelimelerin altında geziniyor. Kitabı kucağımdan kaldırıyorum ve kızımı göğsüme bastırarak tutmaya devam ediyorum. bir süre daha. Sonra onu dikkatlice yere yatırdım ve yataktan kalktım.

Ayrılmadan önce ışığı kapatıyorum ve uyuyan yavruma doğru eğilip elini tutuyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum ve parmaklarını öpüyorum.

Bölüm 17

İki hafta sonra

"İyi akşamlar. Nasıl- Oh, yine sizsiniz, efendim."

Çiçekçiye sert bir bakış fırlatıyorum, sonra dikkatimi gül buketleriyle dolu rafın önünde duran adama veriyorum.

"Dışarı," diye emrediyorum.

"Affedersiniz?" Bana bıkkın bir bakış attı.

Ceketimin içine uzanıp silahımı çıkardım ve namluyu aptalın alnına dayadım. "Şimdi."

Adam elindeki çiçekleri bırakır ve hızla dükkândan çıkar. Dükkanın kapısına yaklaşırken silahımı tekrar kılıfına koyuyorum, sonra tabelayı çevirip

Kapalı. Arkamı döndüğümde çiçekçi şişkin gözlerle bana bakıyordu.

"Polen içermeyen çiçeklere ihtiyacım var. Kızımın alerjisi var."

"Um . . ." Yakasını çekiştiriyor. "Belki, biraz gül?"

"Polenleri yok mu?"

"Evet, var ama hipoalerjenik olarak kabul ediliyorlar çünkü polen partikülleri çok büyük olduğundan havaya karışıp alerjisi olanlar için sorun yaratmayacaktır."

Çeşitli renklerde güllerin bulunduğu rafa bir göz atıyorum. Birkaç tane Yıllar önce, özel bir istekle gelen bir hitim vardı. Müşteri, kurbanın kesik dilinin gül yapraklarından bir yatağa yerleştirilmesini ve hediye paketi yapılmış bir kutu içinde kendisine teslim edilmesini istiyordu.

"Gül yok. Başka ne var?"

"Belki bir kaktüs?"

Bir kaşımı

kaldırıyorum.

"Kaktüs yok. Tamam. Tamam, o zaman . . ." Çiçekçi arkasını dönüp sergilenen aranjmanlara bakıyor, sonra köşedeki başka bir rafa doğru koşuyor. Alnında ter parlıyor ve damlacıklar yüzünün kenarından aşağı doğru kaymaya başlıyor. "Laleler harika bir seçim."

Kırmızı renkli çiçeklerle dolu bir vazo getiriyor ve önüme kaldırıyor. Bir buharı çekiyorum ve çiçeğin içini incelemeye başlıyorum.

"Küçük siyah dart benzeri şeyler nedir?"

"Şey, bunlar stamen, ama üzerlerinde çok az polen var. Gördüğünüz gibi, her bitki-"

"Bana biyoloji dersi verme dede." Ambalaj kağıdının yanında duvarda asılı duran makası alıyorum, sonra çiçeği ters çeviriyorum ve üzerinde siyah toz olan sarkan şeyleri dikkatlice kesiyorum. "Çiçeğin bu onu polensiz yapar mı?"

Adam elimdeki çiçeğe bakıyor. "Sanırım öyle."

"Mükemmel." Makası ona fırlattım. Onları yakalamaya çalışırken neredeyse karnına saplıyordu. "Her birinden küçük piçleri kesmeni istiyorum. Beş dakikan var."

"Ama efendim. En az yetmiş lale var. I-" Ona doğru bir adım attım.

"Tabii. Beş dakika."

Çiçekçi yakındaki bir tezgâhta lalelerin rengini açmaya çalışırken, ben de tezgâhının arkasına oturup çekmeceleri karıştırmaya ve kırmızı bir kalem aramaya başladım. Ataçlarla dolu bir kutuda bir tane buluyorum, sonra da vitrinden süslü kartlardan birini alıyorum.

Çiçekçi işini bitirdiğinde, bir düzineden fazla kartı mahvetmişim ve ayaklarımın etrafındaki zemin buruşuk parlak kağıtlarla kaplıydı. Yazdığım iki kelimeye gözlerimi kısarak son denememe bakıyorum. El yazım berbat görünüyor ama yapabildiğimin en iyisi bu.

"Bir dahaki sefere, büyükbaba." Tezgâhın üzerine birkaç Benjamin atıyorum ve çiçeğinin elinden buketi alıyorum. Notumu da

cebimde, dükkandan çıkıyorum.

Süt yok. Harika.

Buzdolabının kapısını çarparak kapatıyorum ve müsli kasemi oturma odasına taşıyorum. Minderlerin üzerine yığılıp kuru kahvaltılık gevreğimi ağzıma tikiştirmaya başladığımda televizyonda haberler sessize alınmıştı.

Babamın evinde kahvaltı, öğle ve akşam yemeklerinde olduğu gibi her zaman cömert bir olaydı. Yumurta, sosis, hamur işi, peynir, meyve ve daha neler neler. Kahvaltı

büyük yemek salonunda her zaman saat tam sekiz buçukta servis edilirdi. Bunu atlama olasılığı yoktu. Babam her zaman ısrarla tüm aile birlikte en az bir öğün yemek yer. Bunu hep iç karartıcı bulmuşumdur.

Annem ve Elmo gittiğinde ve Massimo hapse girdiğinde, o korkunç Kahvaltılar bana her zaman ailemizin aslında ne kadar parçalanmış olduğunu hatırlatırdı. Bununla birlikte, yemek odası dışında bir yerde yemek yemek düşünülemezdi ve ancak taşındıktan sonra istediğin zaman ve istediğin yerde yemek yemenin ne kadar özgürleştirici olduğunu fark ettim.

Sunucu uluslararası bir haber sunarken, sol omzunun üzerinden birkaç kişinin görüntüsü ekranda gösteriliyor. Elimde ve sesi aç. Budapeşte'de bir petrol kralına düzenlenen suikastla ilgili bir şey. Adam ve tüm güvenlik ekibi, başkentin hemen dışındaki özel mülkünde infaz tarzında vurularak öldürüldü. Şu anda yerel yetkililerin elinde katliamdan sorumlu kişilerle ilgili herhangi bir ipucu ya da cinayetin olası nedeni hakkında bilgi yok.

Haber ne kadar korkunç olsa da, profesyonel bir suikast olsaydı polisin hiçbir şey bulamayacağını düşünmeden edemiyorum.

Kiralık tetikçi kullanmak Mafya dünyasında tipiktir. Gülünç derecede pahalıdırlar, ancak birinin size geri dönebilecek herhangi bir iz bırakmadan gitmesini istiyorsanız, tek garantili yol budur. Bu bir sır değil

Camorra'nın bu suikastçıları oldukça sık kullanma eğiliminde olduğunu, özellikle de Birileri Klan'ın yoluna çıkıyor. ABD'deki diğer suç örgütlerinin yüksek rütbeli üyelerinin öldüğü ve ölümlerinin yıllarca çözülemediği en az beş durum biliyorum.

Sanırım biraz şanslıyız. Babam Boston Ailesi'nin başına geçtiğinden beri diğer Cosa Nostra üyeleriyle iyi ilişkiler kurmaya çalışıyor. Rakiplerimizle olduğu kadar gruplarla da. O kendi işini yapar ve asla kimsenin ayağına basmaz. Bazı kaptanların bu stratejiyi desteklemediğini biliyorum ama iş yatırımcılarımız destekliyor. Çatışmalar ve iç savaşlar çok fazla kar ediyor.

Televizyonu kapattım ve boş kâsemi mutfaka götürdüm. Lavaboya doğru ilerlerken göz ucuyla kırmızı bir ışık yakalıyorum. Durup balkon kapısının yanına kurduğum "çalışma köşeme" doğru dönüyorum. Dizüstü bilgisayarımın hemen yanında, iki büyük boy yer yastığının arasına sıkıştırılmış, makarna yaparken kullandığıma benzer büyük mavi bir tencere var. İçinde bir demet kırmızı lale var. Çiçeklerin önüne yaklaşip çömeldiğimde kelekler midemi işgal ediyor. Tencerenin yanında, yerde, güzel bir gümüş kart var. Parlak, saten gibi zarafeti, kırmızı mürekkeple yazılmış zorlukla okunabilen bir notla tam bir tezat oluşturuyor.

Polen yok

Elimle ağzımı kapatıp lalelere bakıyorum. Şimdi, tencerenin aslında benim *olduğunu* görebiliyorum. İblisim daha çocukken onu mantı yapmak için kullanmıştım. İki hafta önce burada.

"Geri döndü," diye mırıldanıyorum avucumun içine.

Yatak odasında bir yerde telefonum çalmaya başlıyor ama yerimden kıpırdamıyorum. Muhtemelen Zara'dır ve bugün öğle yemeği için babamı beklediğimi hatırlatıyordur. Sanki unutulmuşum gibi. Dün beni aramış, gelmemi ve bu durumda sorgusuz sualsiz itaat etmemi talep etmişti.

Dikkatlice saksıdaki çiçeklerden birini alıyorum. Laleler söz konusu olduğunda, çoğu zaman hapşırma krizlerine giriyorum. Onlar her zaman bir benim için kumar. Ama bu sefer, olup olmaması umurumda değil. Burnumu çan şeklindeki çiçeğe gömüp bir kez içime çekiyorum. Sonra bir kez daha.

Hapşırma yok.

Tencereyi alıp yemek masasına götürüyorum ve ortaya koyuyorum. Lekesiz cam yüzeye hiç yakışmıyor ama onu daha uygun bir vazoyla değiştirmeyi düşünmüyorum bile. Güne hazırlanmak için yatak odama gitmeden önce uzun zamandır unuttuğum boş mısır gevreği kasemi mutfığa geri götürürken buzdolabında yeni bir magnet görüyorum. Zara'nın benim için getirdiği setin altına, alçak bir yere yerleştirilmişti. Bu

Resimde bir köprü ve arka planda eski görünümlü bir bina görülüyor. Köprünün altındaki yazıda *Macaristan yazıyor*.

* * *

Ne diyeceğimi bilemez bir halde babama bakıyorum.

"Söz vermiştin." Buna inanamıyorum. "Derslerimi bitirmeme izin vereceğine söz vermiştin! Bu çok mu fazla? Cosa Nostra'ya hizmet etmek için hayatımı teslim etmeden ve evlendirilmeden önce hayatımı gerçekten kendime aitmiş gibi yaşamak için sadece birkaç yıl daha mı?"

Nuncio Veronese viski bardağına uzanır ve çalışma odasının ortasındaki büyük koltuğa oturur. "İşler değişir, Nera. O zamanlar durum farklıydı."

Çılgılık atmamak için dilimi ısıırıyorum. "Peki, ne kadar zamanım kaldı?"

Bardağına bakıyor, onu döndürüyor, buz küpleri bardağın içinde çatırdıyor ve şingırdıyor. Her çatlak ses bana sanki ölüm hücresindeki geri sayım saatine bakıyormuşum, cezamanın infaz edilmesini bekliyormuşum gibi hissettiriyor. Kaçınılmaz olanı bekliyorum. Umut olmadan.

Babamın beni sevdiğini biliyorum. Benim için hiç düşünmeden kurşun bile yer. Yüzme bilmemesine rağmen benim peşimden akıntılı sulara atlar.

Babam beni seviyor.

Ama o Aileyi daha çok seviyor.

"Bu yıl okulunu bitirebilirsin," dedi ve içkisinden büyük bir yudum aldı. "Ağustos ayında nişanı ilan edebiliriz ve sonbaharda düğün."

"Baba. . ."

"Güvenebileceğim tek kişi sensin. Massimo hapiste. Elmo gitti. Zara ... şey, bilirsin. Sadece sen varsın. Ve ben . . . Ben bazı kötü seçimler, Nera." Bunu söylerken bardağına bakıyor. "Bazı gerçekten kötü seçimler. Ve eğer Aile bunu öğrenirse, uğruna çalıştığım her şey yerle bir olur."

Ona bakıyorum. Babam asla Aile'nin refahına karşı çalışmaz. Cosa Nostra onun hayatı. "Hangi kötü seçimler?"

"Camorra'nın kumarhane işimize yatırım yapmasına izin verdim."

Dudaklarımdan şok olmuş bir nefes çıkıyor. Cosa Nostra işine sadece Aile üyeleri sahip olabilir. Dışarıdan birine, özellikle de başka bir suç örgütüne izin vermek küfürdür.

"Kayıplarımız vardı," diye devam ediyor. "Son birkaç aydır gelir raporlarında sahtecilik yapıyordum. Bazı kredilerin geri ödenmesi gerekiyordu. İhtiyacımız vardı Parayı hızlıca istediler, ben de evet dedim. Batista ve ben Camorra'ya Aralık ayındaki yıllık Aile toplantısından önce geri ödeme yapmayı planlıyorduk."

"Patron yardımcısı biliyor muydu? Neden seni buna karşı uyarmadı?"

"Aslında bu onun fikriydi. Başka seçeneğimiz yoktu ve geçici olması gerekiyordu. Ama Alvino fikrini değiştirdi. Karşılığında bir şey teklif etmediğimiz sürece ödemeyi kabul etmeyeceğini söyledi. Seni istiyor."

Oda dönmeye başladı. Kız arkadaşını acil servise yatıran ve aynı zamanda insanların cinsel organlarını kesen bir adamla evlenmeyeceğim. Peki ya benim iblisim? Onu bir daha göremeyeceğim düşüncesi bile beni paniğe sürüklüyor.

Korku yüzümden okunuyor olmalı çünkü babam ayağa kalkıyor ve omuzlarımdan tutuyor.

"Sana zarar vermeyecek," diyor. "Onunla ciddi bir konuşma yaptım ve küçük kızıma elini sürmeye cüret ederse neler olacağının farkında olduğundan emin oldum."

"Lütfen, baba. . . Yapamam..."

"Ailenin sana ihtiyacı var, Nera. Benim sana ihtiyacım var."

Sahneler zihnimden ileri sarılmış bir film gibi geçerken babamın yüzüne bakıyorum. Ben, gelinlik içinde, koridorda tanımadığım adama doğru yürüyorum. Ben, onunla baş masada otururken, konuşacak hiçbir şeyimiz olmadığı için tamamen sessizlik içinde yemek yerken. Ben, sık giyimli insanlarla dolu bir odada, yüzümde kocaman sahte bir gülümsemeyle ve vücut ağırlığının yarısına eşit mücevherlerle. Onların boş sözlerini kabul ediyorum.

gözyaşlarını saklamaya çalışırken iltifatlar ve bir kupaya dönüştürülmenin çaresizliği. Ben, yatakta çıplak yatarken, kocamın beni becermesine izin veriyorum çünkü bu onun hakkı.

Hayatımdan bekleyebileceğim tek şey bu mu?

Bir yıl önce babam bana bu haberi verseydi ağlardım ama kaderime boyun eğmiş hissederdim. Ailenin iyiliği için evlenmek sadece beklenen bir şey değil, aynı zamanda olağan bir şey. Beni umursamayan bir adama bağlı olmak normal görünüyordu. Artık değil. Bir insan olarak kim olduğumu gerçekten önemseyen birine sahip olmanın nasıl bir his olduğunu öğrendiğimde değil. Bana gerçekten beni görüyormuş gibi bakan birine. Don'un kızı olarak değil. Bir stratejik hamle. Sadece ben.

"Özür dilerim baba," diye fısıldadım. "Yapamam."

"Yapamaz mısın?" Bana doğru eğiliyor, çok soğuk görünen gözlerle bakıyor.

Yüzü öfke ve çaresizliğin garip bir karışımı olan bir ifadeye bürünmüştü. Babamı daha önce birkaç kereden fazla öfkeli gördüğümü hatırlamıyorum.

Kendimi sabit tutmaya çalışıyorum ve onun öfkeli bakışlarına karşılık veriyorum. "Yapmayacağım." "Ben senin Don'unum.

Sana ne emredersem onu yapacaksın, hayır. sorular sorulur." Sesinde uyarı ile tehdit arasında bir yerde, tehlikeli bir ton var.

"Sen benim babamsın, her şeyden önce." Sesim titriyor. "Çocuğunun mutluluğunun işinden önce gelmesi gerekmez mi? Baba?"

"Bu iş değil. Bu bir miras, Nera."

"Evet. Sahte parıltılardan, sahte dostlardan ve güç oyunlarında piyondan başka bir şey olarak görülmek için her şeyini verebilecek kızlarınızın gözyaşlarından oluşan ışıltılı bir miras." Uzandım ve elini tuttum. "Zara ve benim için her zaman güvenli bir liman olmalısın. Bizim

bir babaya ihtiyacımız var. Bir dona değil."

Kaşları birbirine yaklaşıyor ve gözlerine perili bir bakış giriyor.
"Elimden geleni yaptım, Nera. İstedğin her şeye sahip olduğundan emin oldum.

Ne zaman sen ya da kız kardeşin bir şey beğenseniz, onu sizin için satın alırdım." "Zara'ya on sekizinci yaş gününde altın bir kolye hediye etmiştin."

"Alışveriş merkezinde gördüğü elmaslı olan. Vitrinin önünde durdu ve on dakikadan fazla baktı. Fiyatı umurumda bile değildi."

"Bunu giyemez, baba." Elini sıkıyorum. "Zara çoğu mücevheri takınca isilik oluyor. Kolye, babasının bir şekilde onun hayatıyla ilgili bu küçük ayrıntıyı unuttuğunu hatırlatan ışıltılı bir hatıra gibi makyaj masasının üzerindeki kutuda duruyordu."

Babamın yüzündeki renk tamamen kayboldu ve sanki ona vurmuşum gibi geri çekildi.

"Unuttum," diye boğuk bir sesle konuştu. "Böyle bir şeyi nasıl unutabilirim?"

"Çünkü yıllarınızı, ne yaparsanız yapın her zaman sırtınızı sıvazlayan ve sizi tebrik eden insanlarla çevrili olarak geçirdiniz. Bu yüzden eylemlerinizin başkalarını nasıl etkilediğini düşünmeyi bıraktınız."

Babam uzaklara bakıyor, bakışlarını pencerenin ötesinde bir yere dikmiş uzaklara bakıyor.

"Sevdiğin birini kaybettiğinde, içinde bir şeyler ölüyor, anlıyor musun?" İç çekiyor. "Annemi kaybettim. Elmo'yu. Ve sonra Laura'yı. Bu çok fazlaydı."

"Biliyorum. Onları da kaybettik."

Bana bakıyor ve neredeyse beni ve kız kardeşimi evin içinde sırtında gezdirmeyi seven adamı görebiliyorum.

"Ben de seni kaybetmek istemiyorum." Elini kaldırıyor ve yanağımı okşuyor. "Alvino'ya kızımın artık benim için açık bir seçenek olmadığını söyleyeceğim.

Tartışma."

"Sizin için sorun yaratacak mı?"

"Sen merak etme. Kendi pisliğimi kendim hallederim." Eğildi ve başıma bir öpücük kondurdu. "Seni gelecek hafta sonu partimde görebilecek miyim?"

"Elbette, baba."

"Güzel. Şimdi yemek odasına gidin. Zara muhtemelen bizi bekliyordur."

"Teşekkür ederim."

Arkamdan sesini duyduğumda odanın yarısını geçmiştim. "Asla benim yerimde olmak zorunda kalmayacağın için çok mutluyum."

"Ben de."

* * *

"Hâlâ o sapığınla görüşüyor musun, Nera?"

Zara'nın yatağına uzandım ve başımı çapraz kollarıma yasladım. Kız kardeşim ve ben birbirimizden hiçbir zaman bir şeyler saklamadık ama konu iblisim olduğunda, gönüllü olarak bilgi vermekten hoşlanmıyorum. Belki de onun anlayacağını düşünmediğim içindir. Ya da belki sadece bencilimdir.

"Yani?" diye soruyor.

"İki hafta önce benim evimde yemek yedik."

"Mm-hmm. Bu oldukça iyi bir gelişme," diye mırıldanıyor dudaklarının arasında tuttuğu iğnelerin arasından, sonra bana sivri bir bakış gönderiyor. "Hâlâ adamın adını bilmediğini düşünürsek."

Omuz silkiyorum. O benim iblisim. Ben de onun yavrusuyum. Onun adına ihtiyacım yok. "Ne yaptın?"

"Peynirli ravioli." Dudağımı ısıırıyorum. "Aslında planlamamıştım, yoksa daha çekici bir şeyler pişirirdim. Kendim için yemek hazırlamıştım ama pencereden dışarı baktığımda caddenin karşısında onu fark ettim."

Zara kumaşa iğnelediği desen parçasını indiriyor. "Sen ve sapığın, duyduğum en tuhaf ilişkiye sahipsiniz. İkinizin bu tuhaf ilişkisi ne zamandır devam ediyor? Altı aydır mı?"

"Bir yıl."

"Tanrım." Başını sallıyor. "Peki şimdi birbirinizi ne sıklıkla görüyorsunuz?"

"Duruma göre değişir. Son aylarda, veterinerine uğrayıp ve haftada iki kez beni eve kadar takip ediyor. Ama aynı zamanda çatıya çıkıp konuştuk. Ya da sessizce oturup gökyüzünü izlerdik. Çoğu zaman onu sokağın karşısında ya da köşede gizlenirken görürdüm."

Yapar yapmaz ortadan kayboluyor." Sırıttıyorum. "Sanırım kasıtlı olarak onu görmeme izin verdi.

o zamanlar. Gerçek şu ki, çoğu zaman onun orada olduğunu bile bilmediğimden oldukça eminim."

"Bu ... çarpık."

"Biliyorum. Ayrıca kendimi bildim bileli biriyle yaşadığım en sağlıklı ilişki bu. Sen hariç tabii ki."

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Bu nasıl sağlıklı bir ilişki olabilir?"

Yüzüstü dönüyorum ve ellerimi çenemin altına koyuyorum. "Başka insanlarla konuşmadığın şeyleri konuşabildiğin biriyle hiç karşılaştın mı? O kişi hakkında fazla bir şey bilmeseniz bile?"

Zara'nın vücudu aniden hareketsizleşir.

"Belki." Yatakta sıçradım. "Ne? Kim?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, Zara."

"Bu durumda değil." Dikiş dikmeye geri döner. "Yemek nasıl geçti?"

Gözlerimi ona dikiyorum. Belli ki konudan kaçıyor. Belki de hissetmemesi gereken birine karşı bir şeyler hissediyordur. Aileden olmayan bir adama ya da belki de ondan çok daha yaşlı birine? Az önce paylaşmak istemediğim bazı şeyler olduğunu düşündüğümünden, sırrını ona bırakmaya karar veriyorum. Şimdilik.

"Güzeldi," diyorum. "Ama işimiz bittikten sonra karşılığında ne istediğimi sordu."

Zara'nın kaşları soru sorar gibi kalkıyor.

"Hiçbir şeyin bedava olmadığına dair garip bir düşüncesi var. Ben de bir öpücük istedim." "İyi miydi?"

"Sanki bir boşlukta yaşıyordum ve sonunda dudakları dudaklarıma değdiğinde hayatımda ilk kez temiz hava soludum." Gözlerimi kapatıyorum ve iç çekiyorum. "Bir seyahate çıkması gerekti -nereye olduğunu söyleyemedi- ama bu sabah döndü. Ya da belki dün gece."

"Nereden biliyorsun?"

"Bana çiçek bırakmış."

Zara homurdanıyor. "Erkekler. Çiçeklerle aranızın iyi olmadığını ona söylemeliydin."

"Ben yaptım. Stamenleri kesti, Zara."

Kız kardeşimin kafası dikişten kalkıyor ve şaşkınlığı gözlerinden okunuyor.

"Bana bir mıknaş getirdi," diye fısıldıyorum. "Budapeşte'den. Budapeşte'den."

Bölüm 18

"Bir şeyler mi oluyor?" Sinemadan çıkıp babamın kullanmam için ısrar ettiği araba ve şoföre doğru ilerlerken Dania soruyor. Kendi arabam arızalanan yakıt pompasını tamir ettirmek için tamirhanede ve iki gün daha geri alamayacağım. Babam da Alvino'yla evlenmeyi reddettiğim geçen Pazar gününden beri biraz paranoyaklaştı, bu yüzden taksi ya da araç paylaşımı yerine adamlarından birinin beni götürmesini istedi.

"Hayır. Sadece Don'un korumacı tavrı." Omuz silkiyorum.

Yaklaştığımızda şoför bize arka kapıyı açıyor ve ona teşekkür etmek için başımı kaldırdığımda beni buraya getiren adamla aynı kişi olmadığını fark ediyorum.

"Pio nerede?" Ben soruyorum.

"Ailevi bir acil durum," diye yanıtlıyor. "Babanız görevi devralmam için beni gönderdi, Bayan Veronese. Ben Gerodi."

"Umarım ciddi bir şey değildir?"

"Kesinlikle hayır." Gülümsüyor ve arkamdan kapıyı kapatıyor.

Dania'nın evi yakın olduğu için önce onu bıraktık. Benim evime doğru giderken, şoför dönüşü kaçırdı.

"Gerodi, sağdan gitmeliydin."

"Oh, özür dilerim, Bayan Veronese." Dikiz aynasından bakışlarımla buluştu. "Endişelenmeyin, U dönüşü yapacak bir yer bulurum."

Arkama yaslanıyorum ama gözlerimi aynadan ayırmıyorum. Gerodi birkaç dakikada bir ona bakıyor, sonra gözlerini kaçırıyor. Çantam hemen yanımda, koltuğun üzerinde duruyor ve elimi mümkün olduğunca dikkat çekmeden ona doğru götürüyorum.

"Peki, uzun zamandır babam için mi çalışıyorsun?" diye sordum.

"Birkaç ay." Bir gülümseme daha.

Kolayca geri dönebileceği bir kavşağa varıyoruz ama o düz gitmeye devam ediyor. Elim yarıya kadar çantamın içine kayıyor ve telefonu parmak uçlarımın altında hissedebiliyorum.

"Zor bir durum. Yeni bir işe başlamak," diyorum gelişigüzel. "Hiç yeni bir Arkadaşlar? Teobaldo'dan sana ipleri göstermesini istedin mi? On yıldan uzun bir süredir bizim için çalışıyor."

"Evet, bana temel bilgileri vermek için çok hevesliydi."

"Bu harika." Nabzım fırladı. Babam için çalışan Teobaldo diye biri yok.

Başka bir kavşak, başka bir kaçırılmış dönüş. Görünüşe göre şehir dışına çıkıyoruz. Telefonu elime alıyorum ve yavaşça çantamdan çıkarıyorum, ekranı görebileceğim kadar. Zara hızlı aramada ve tek yapmam gereken tuşa basmak. Hem ellerim hem de bacaklarım titremeye başladı.

"Yerinizde olsam bunu gerçekten yapmazdım, Bayan Veronese."

Başımı kaldırıyorum. Aynadaki bakışlarımı tutan sürücü, kılıfından bir silah çıkarıp kucağına yerleştiriyor.

"Ne demek istiyorsun?" Yakalandığımı bilsem de aptalı oynamaya çalışıyorum.

"Alvino'nun emirleri oldukça açıktı hanımefendi. Bir şey denemediğiniz sürece size zarar gelmeyecek," diyor. "Lütfen sizi incitmek zorunda bırakmayın."

Midem bulanıyor ve bir an için nefes alamıyorum gibiyim. Camorra'nın başının beni yakalaması için birine emir vermesinin tek bir nedeni olabilir. Babam ona evliliğin gerçekleşmeyeceğini çoktan söylemiş olmalı.

Telefonu bırakıyorum ve ellerimi kucağımda birleştiriyorum. Hareket halindeki arabada olduğum sürece seçeneklerim sınırlı. Hareket etmeye başladıktan kısa bir süre sonra kapılar otomatik olarak kilitlendi ve direksiyonun arkasındaki pisliğin kapıyı içeriden açamayacağım için geçersiz kılmayı etkinleştirdiğinden eminim. Ayrıca, saatte 50 mil hızla araçtan atlayamam.

"Beni nereye götürüyorsun?" Nereye gittiğimize dair bir fikrim varsa, kaçmak için bir yol düşünebilirim.

"Göreceksin." Otoyola çıkarken dudakları son derece rahatsız edici bir sırtışıla genişler.

İki saatten fazla sessizlik içinde yol alıyoruz. Bu süre boyunca, Alvino'nun bunu yapmak için başvurabileceği tüm olası nedenleri düşünüyorum. Beni öldürmeye cesaret edebileceğini sanmıyorum ama yapabileceği başka pek çok kötü şey var. Ve onun hakkında bildiklerime dayanarak, iğrençlik onun en sevdiği eğlencedir.

Sürücü rampadan dar ve ıssız bir yola sapıyor. Burada neredeyse hiç trafik yok, gösterge panelindeki saatin sabahın birini gösterdiği düşünüldüğünde bu şaşırtıcı değil. Birkaç mil devam ediyoruz ve sonra bir dönüş yaparak bir binanın önünde duruyoruz, ancak etrafında ışık olmadığı için bundan daha fazlasını bilmiyorum.

Elinde silahla şoför bana kapıyı açtı. Arabadan inerken çantamı kaptım, ama onu elimden aldı.

"Şimdilik buna ihtiyacın olmayacak," diyor ve yolcu koltuğuna atıyor.

Normalde boş olan arsada bir sıra cip park etmiş durumda ve onları görünce içimde bir umut kıvılcımı çakıyor. Belki burada bana yardım edebilecek biri vardır.

Şoför beni arkamdan iterek büyük ahşap kapıya doğru itiyor. Bu binanın ne olduğunu ancak o zaman anlıyorum.

Bir kilise.

"Haydi, Bayan Veronese. Damadınız bekliyor."

Yıllarca süren en yoğun ve sıkı fiziksel ve zihinsel eğitim. On buçuk yıl aktif görev. Yüzden fazla yüksek riskli ve psikolojik açıdan zorlu görev, mutlak bir sakinlik ve tarafsızlıkla yerine getirildi. İlk cinayetimi işlediğimden beri ellerim bir kez bile titremedi. Aklımı kaçırdığımı hissettiren ya da hafifçe bile tedirgin eden bir durum olmadı.

"O ŞEREFSİZ KAPLAN YAVRUMU ALDI!" Direksiyona tüm gücümle vururken kükrüyorum.

İki saatten fazladır koyu lacivert sedanı takip ediyordum. Arkadaşını bıraktıktan sonra Nera'nın evine giden dönüşü yapmadıkları andan itibaren bir şeylerin yolunda gitmediğini anladım. Araç şehir dışına çıkmaya başladığında, kızımın kaçırıldığı anlaşıldı. Kim tarafından ya da neden kaçırıldığı umurumda değil. Ölüm fermanları imzalandı.

Sedanı kullanan beyinsiz, otoyoldan bir sonraki çıkışa giriyor ve sonra bir ilçe yoluna doğru ilerliyor. Şüphe uyandırmamak için mesafemi koruyarak takip ediyorum. Bir dönüş daha yapıp hiçbir yerin ortasında bir kilise otoparkına girdiklerinde devam ediyorum. Yeterince uzaklaştıktan sonra arabayı yoldan çıkarıp çalılıkların arasına giriyorum. Dallar aracımın kaputunu ve yanlarını tırmalıyor, ben de onu daha derine, görüş alanının dışına itiyorum. Dışarı fırladığımda kapıyı bile kapatmıyorum ve yüklemek için bagaja koşuyorum.

Kiliseye bitişik otoparkın kenarına ulaşmam dört dakika sürüyor. Kenarda bir sıra siyah araba park etmiş ve sonuncusunun direksiyonunda bir adam sigara içiyor. Yavrumu buraya getiren lacivert sedan kilisenin girişinin önüne park edilmiş ama şu anda boş görünüyor. Otomatik tüfekli iki adam ön kapıları koruyor ve bir diğeri de binanın dışında tur atıyor.

Kilisenin içinde ışıklar kesinlikle yanıyor, ama vitraylar Pencereler içeride neler olup bittiğini anlamayı imkânsız kılıyor. Yukarı bakıp üst katı değerlendiriyorum. Koro çatı katına çıkan ikinci kat girişi olmalı.

Karanlığı siper olarak kullanarak sıradaki son cipin arkasına gizlice yaklaşıyorum. İçerideki adam bir sigara daha yakmak üzereydi ve dumanı açık pencereden dışarı üflüyordu. Saldırdım ve bıçağımı Boynunun yan tarafına, kulağının hemen altına. Vücudu sarsılıyor ve bir gurultu sesi boğazını terk ediyor. Sesi bastırmak için boştaki elimi ağzının üzerine bastırarak bıçağı döndürüyorum. Ne yazık ki oldukça hızlı bir ölüm.

Sırada devriye gezen gardiyan var. Onu arkadan indiriyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve onu kışının üzerine düşürüyorum. Bu sırada boynu bir dal gibi kırılıyor. Öldüğünü doğruladıktan sonra, sürünerek kilisenin dışına çıkıp köşeye hızlıca bir göz atıyor. İki muhafız hâlâ ön kapıda, üç metre ötede duruyor. Bu

ikisini de tabancamla öldürebilirim, ama bu binanın içinde saklı olan numaraları çekebilir. Neyle karşı karşıya olduğumu henüz bilmediğimden, sessiz bir öldürme en iyi seçeneğim.

Her iki elime birer tane olmak üzere iki fırlatma bıçağı alıyorum ve siperimden çıkıyorum. Ben iki bıçağı da uçururken muhafızlar bana doğru dönüyor. Biri ilk hedefin gözüne, diğeri ikincisinin alnına saplanıyor. Karşı tarafa geçtiğimde başlarına ne geldiğinin farkında olduklarından şüpheliyim.

Aramızdaki mesafeyi açtım ve akıcı bir hareketle Bowie bıçağımı ikisinin de boğazına geçirdim.

Cesetlerini kapının önünde bırakarak geri dönüp tüfeğimi bıraktığım çalının altından alıyorum ve kilisenin arka tarafına doğru ilerliyorum.

Oturan adama bakarken korku beni pençeliyor, derimin üzerinde geziniyor.

benden önce. Kollarını ön sıradaki sıranın arkasına açmış, gözleri ise yeni sahibini değerlendirircesine vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. Camorra Klanı'nın lideriyle daha önce hiç tanışmamıştım ama sosyal medyada birkaç fotoğrafını görmüştüm. Fotoğraflarda görüldüğünden daha uzun boylu ve

Yanakları ve cildinin grimsi tonu şahsen daha da belirgindir.

"Babanın kulübedeki en keskin alet olmadığını biliyordum, ama anlaşılmamızdan cayacak kadar aptal olmasını hiç beklemiyordum." Gülümsüyor, iki sıra nikotin lekeli dişi ortaya çıkıyor. Gözlerinden biri yanlış hizalanmış, içe dönük gibi görünüyor, bu da yüzünü daha grotesk hale getiriyor. "Daha güzel olmanı beklerdim."

Ayağa kalkıp çenemi tutuyor, başımı önce sola sonra sağa yatırırken parmakları tenimi morartıyor. Nefesi soğan ve sigara kokuyor, kusasım geliyor. Safrayı yutuyorum ve kıpırdamadan onun incelemesine katlanıyorum.

Alvino ve bana buraya kadar eşlik eden şoförle birlikte kilisenin içinde iki düzineden fazla adam var. Hepsi silahlı Camorra askerleri. koridorun sağ tarafındaki sıralar. Ve tören giysileri içindeki rahip, sunakta duruyor. Kaçmamın hiçbir yolu yok.

"Yazık. Seni gözlerim kapalı sikmem gerekebilir," diye alay ediyor Alvino. "Hadi şu işi bitirelim."

Üst kolumdan tutup beni kürsüye doğru sürüklüyor. Sol topuğum bir şeye takılıyor ve tökezleyerek bileğimi burkuyorum. Acı bacağıma vuruyor ve yardım edemiyorum ama ağlıyorum.

"Kapa şu lanet çeneni." Alvino yüzüme tokat attı.

Rahibin önüne sürüklenirken bir çığlık daha atmamak için kendimi zor tutuyorum. Ağırlığımı sol bacağımdan uzak tutarak, bulantı beni boğmakla tehdit ederken onun özenle süslenmiş cüppesine dehşet içinde bakıyorum. Arabadan inip bir kilisede olduğumuzu fark ettiğim andan itibaren başıma gelecekleri biliyordum ama yine de sanki başka birinin başına geliyormuş gibi hissediyordum.

Belediye töreninde babam nikahı iptal ettirmek için bir şeyler yapabilirdi. Kilise düğününde bunu yapmak neredeyse imkansız.

Rahip konuşmaya başlıyor ve ben gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Ağlamayacağım. Yanımda duran piçin acıma kına yakmasına izin vermeyeceğim. Onun yerine aklım güzel iblisime gidiyor. Muhtemelen onu bir daha asla göremeyeceğim. Camorra, Cosa Nostra gibi değil. Geleneklerine bağlılar. Nikâhtan sonra kadının evde kalması beklenir. Alvino'nun evinden ayrılmama izin verilirse, bu her zaman sıkı bir koruma altında olacak.

Titrek bir nefes alıp gözlerimi açıyorum, etrafımı tarıyorum, bir kaçış yolu bulmayı umuyorum ama bunun nafile olduğunu da biliyorum. Çok fazla silahlı adam var ve yaralı ayak bileğim ağırlığımı zar zor taşıyabiliyor. Kaçabilmemin hiçbir yolu yok.

Rahip konuşmaya devam ediyor. Alvino bana doğru dönüyor, o korkunç şeytani gülümsemesi yüzüne yapışmış. "Kabul ediyorum" demek için ağzını açtı.

Tek, keskin bir patlama sesi duyulur. Alvino'nun kafası geriye doğru sarsıldı. Bacakları altından kıvrılıyor ve beni de peşinden sürükleyerek geriye doğru düşmeye başlıyor. Silah sesi patladığında kendimi yerde onun üzerine yayılmış buluyorum -yüzüm onun zavallı yüzüne sadece birkaç santim uzaklıkta, alnının ortasındaki büyük deliğe bakarken-.

Belki adrenalinden, belki de sadece kendimi koruma içgüdüsünden, ama etrafımda neler olduğunu görmek için bile başımı kaldırmıyorum. Mümkün olduğunca alçakta kalarak en yakın duvara doğru sürünüyorum. Kalın bir taş sütunun arkasında nispeten güvenli bir yere ulaştığımda, kilisenin ortasına doğru hızlı bir bakış atıyorum. Rahip ölmüş, Alvino'dan birkaç adım ötede yerde yatıyor. Birkaç ceset daha yakınlara dağılmış. Sıraların arasındaki boşluklardan onları ancak kısmen görebiliyorum. Ama bana doğru bakanların kafalarında aynı kırmızı delikler var.

Hâlâ hayatta olan Camorra üyeleri tahta koltukların arasında siper almışlardır. Rastgele nişan alıp ateş ederken bağırışları geniş alanı dolduruyor. Kime ateş ettiklerini göremiyorum. Cesetlerin sayısını düşününce, babamın bir şekilde olanları öğrenmiş ve beni kurtarmaları için adamlarımızı göndermiş olması gerektiğini anlıyorum. Ama Camorra askerleri dışında kimseyi göremiyorum.

Silah sesleri kesilir ve bir an için hiçbir ses duyulmaz. İlk sıranın arkasında saklanan iki Camorra fedaisi silahlarını çekerek ayağa kalkar.

Bang. Bang.

Yine o keskin ses. Normal bir silahın çıkardığından farklı bir ses. Yankılı akustikte, atışların nereden geldiğini tespit etmek zor. İki adam da düşüp ölüyor. Camorra askerleri her yöne ateş ederken bir başka seri atış patlak veriyor, sonra bir kez daha sessizlik çöküyor.

Hafif bir karıncalanma hissi boynuma doğru ilerliyor. Sunağa doğru bakıyorum ve arkasındaki gölgelerde bir hareket fark ediyorum. Siyahlar içinde bir figür ışığa doğru adım atıyor ve nefesim ciğerlerimde sıkışıyor. Silahlarını kaldırıyor, iki elinde birer tane, bana doğru yürürken kalan Camorra adamlarına ateş ediyor. Yürüyor. Güneşli bir öğleden sonra parkta gezinir gibi, uzakta kuşlar cıvıldıyor. Sanki dışarıda onu vurmaya çalışan kim bilir kaç tane serseri yokmuş gibi. Hiç duraksamadan üzerlerine kurşun yağıdırıyor. Benim ölüm meleğim. Benim kurtuluşum.

"Cub?" diyor bana ulaştığında. "Ben iyiyim," diye boğuluyorum.

Başını sallıyor ve sığınağım olan sütunun arkasına geçiyor. Ateş etmeyi bıraktığı anda bir mermi sağanağı bizim tarafımızdaki duvara çarpıyor.

"Sana söylediğimde kaçacaksın." İki boş dergi yere düşüyor. "Arka tarafta, sunağın arkasında bir kapı var. Geldiğiniz araba hemen dışarıda park halinde, anahtarlar kontakta." Her silaha yeni bir şarjör yerleştiriyor. "Ben sizi buradan korurum."

"Yapamam," diyorum yavaşça ayağa kalkarken. "Bileğimi burktum. Muhtemelen yürüyebilirim ama koşamam."

Gözleri benimkilere kayıyor. Seçeneklerimizi gözden geçirirken gözlerinin derinliklerinde kopan fırtınayı görebiliyorum. Burası ile kürsü arasında en az seksen metre var.

Alvino'nun çok fazla adamı hala hayatta. Ben kendimi oraya sürükleyene kadar cephanesi bitecek.

"Tamam." Camorra adamlarına doğru birkaç mermi göndermek için dönüyor, sonra silahlarını kılıfına yerleştiriyor. Yavaşça kalçalarımın altından tutuyor ve beni göğsüne doğru kaldırıyor. "Sıkı tutun. Hızlı olmamız gerekecek."

Ona bakakalıyorum. Eğer beni taşıyorsa, ateşe karşılık veremez. Ve sırtı ateş edenlere açık olacak. *Olamaz!* Dokunuşumun altında onun sıcaklığını hissederek, elimi bedenlerimizin arasına kaydurdım ve kılıfından bir silah çektim.

"Dikkat et, iblis. Hedefim yakın olmadığı sürece berbat bir nişancıyım." Ayak bileklerimi sırtının altından geçirip kendimi kilitliyorum. Sonra da Sol kolumu boynuna doladım ve sağ kolumu omzuna doğru uzattım, silahım hazırды.

İblisim gülümsüyor. "Canlarına oku, kaplan yavrusu." Koşuyor.

Tetiğe tekrar tekrar basarken silah ve orman kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Geri tepme ve elimdeki çok büyük silahın ağırlığı nedeniyle tüm kolum titriyor. Nişan alacak zamanım yok, bu yüzden sıraların genel yönüne doğru ateş ediyorum. Bir parça taş şarapnel ya da belki başka bir şey açıktaki bacağıma isabet ediyor. Gözlerim yaşıyor. Ama iblisimin boynuna sıkıca sarılıyorum ve tutuşumu zar zor hissediyor olmama rağmen ateş etmeye devam ediyorum.

Temiz hava ciğerlerime doluyor, kan ve barut kokusunun yerini tatlı yaz kokuları alıyor. Dışarıdayız. Kendimi bir arabanın direksiyonunda bulmadan önce bu gerçeği zar zor fark ediyorum.

İblisim silahı elimden kapıp kapıyı kapatırken, "Yerlere yatın," diye bağıyor. "Doğruca eve git."

"Seni bırakmıyorum," diye bağıyorum açık pencereden.

"Burada bir temizlik yapmam gerekiyor ve senin için endişelenirsem bunu yapamam."

Dönüyor ve kilisenin arkasına doğru ateş ediyor. Bir an sonra, bir kurşun sedanın kaputuna isabet ediyor. Alvino'nun adamları belli ki bizi takip etmiş, ama çıktığımız çıkışı göremiyorum çünkü karanlık koruyucum önümde duruyor ve görüşümü engelliyor.

Daha fazla mermi yağmuru.

İblisim aniden geri çekiliyor ve yanımdaki arabaya çarpıyor. Benden aldığı silahı fırlatıp kılıfından başka bir silah çıkardı ve bu sırada gırtlaktan bir ses çıkardı. Alçak homurtusu arka camın patlamasıyla kesiliyor, bir mermi camı parçalayıp dolgulu koltuğa saplanıyor.

"Nera, git! Odaklanamıyorum!" diye bağıyor ve avucunu arabanın tavanına vuruyor. Gaza bastım.

Bölüm 19

Dokuz buçuk.

Kırk sekiz saatten fazla.

Büyük boy duvar saatimin ibreleri çok hızlı ama aynı zamanda olması gerekenden çok daha yavaş hareket ediyor gibi görünüyor. Bazen, bir dakika bir saat gibi geliyor. Ama bir sonraki kalp atışında geçer. Hangi cehennemde bu?!

Alvino'yla birlikte o felaketten kaçıp eve geldiğimde, kanepeye çöktüm ve gözlerim ön kapıya sabitlenmiş bir şekilde iblisimi bekledim. Ve bekledim. Panik pençeleriyle beni kavradı, sıktı. Bu nefes almak zorlaştı. Saatlerce gözlerimi kapıdan ayırmadım.

Sabah oldu. Panik deliliğe dönüştü. Elime ve herhangi bir bilgi kırıntısı için haber sitelerini aradı. Hiçbir şey bulamadım. Topallayarak dışarı çıktım ve günlük kirli kıyafetlerimle sokağın etrafında yürüdüm, onu yakınlarda karanlık bir köşede gizlenirken görmeyi umuyordum. Orada değildi. Ve benim çatımda değil. Sokağın karşısındaki çatıda da. Hiçbir yerde.

Daireye döndüğümde, kanepedeki nöbetime devam ettim. İşe gitmedim, sadece ön kapıma baktım. O akşam telefonlarına cevap vermediğim için beni kontrol etmeye gelen Zara beni orada bulmuştu. Ön kapı açıldığında neredeyse kendimi kaybediyordum ama gelenin o değil kız kardeşim olduğunu fark ettim.

"Neredesin iblis?" Boş oturma odasına fısıldıyorum.

Bir yıl oldu ve hiç numaralarımızı değiştiremedik. Eğer enerjim olsaydı, gülerdim. İyi olup olmadığını nasıl bilebilirim ki? Yaşayıp yaşamadığını?

Yavaşça koltuktan kalktım ve bir bardak su almak için mutfağa doğru yürüdüm. Daha önce hızlı bir duş almıştım ve bir süreliğine uyumuş olmalıyım.

birkaç saat. Huzursuz bir uykudan sıçrayarak uyandıktan sonra, genellikle uyuduğum tişörtümü giydim. Nasıl olsa o gelene kadar hiçbir yere gitmiyorum.

Telefonum tezgahın üzerinde çalmaya başladı. Arayan babamdı. Ben gerçekten içinde değilim

Şu anda onunla konuşmak için uygun bir ruh halinde değilim ama telefona cevap vermem gerekiyor. İki gece önce kilisede olanları ona anlatamam. Eğer anlatırsam, ona iblisimle ilgili her şeyi de anlatmak zorunda kalırım. Ve babam onun öldürülmesini emredebilir. Aile dışından hiç kimsenin Don'un kızına bu kadar yaklaşmasına izin verilmez.

"Evet?" Telefonda mırıldanıyorum.

"Nera, sesin çok kötü geliyor. Zara hasta olduğunu söyledi."

"Evet." Suyumu geri atıyorum ve alnımı dolabın kapağına yaslıyorum. "Yarınki doğum günü partine gelebileceğimi sanmıyorum."

"Yine de ertelememiz gerekebilir. Camorra'nın başına büyük bir felaket geldi ve bunun bizi nasıl etkileyeceğinden hâlâ emin değilim. Alvino öldü."

Başımı kaldırdım. "Ne oldu?"

"Kimse bilmiyor. Şehrin dışındaki bir kilisede ölü bulundu. Dün sabah limitleri aştı. Ekibinin yaklaşık yarısıyla birlikte. Duyduğuma göre olay yeri kan gölüne dönmüş. Her yerde cesetler vardı, otuzdan fazla ölü."

"Ve ... ve sadece Alvino'nun adamları mıydı?" Gözlerimi kapatıyorum, telefonu elimi acıtacak kadar sert sıkıyorum. "Cesetler mi?"

"Bildiğim kadarıyla evet. Neden sordunuz?"

Rahat bir nefes alıyorum. "Sebebi yok. Sadece garip görünüyor."

"Bunun bir iç çatışma olduğuna dair spekülasyonlar var. Ben bilmiyorum.

Özellikle de öyle ya da böyle, o piçin yakamdan düşmesine sevindim. Bu öğleden sonra Efisio ile görüştükten sonra daha fazla bilgi sahibi olacağım. Görevi o devralıyor."

"Bu çok iyi." Efisio'nun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve umurumda da değil. "Gitmem gerek baba. Başım ağrıyor."

Telefonu tezgâha geri atıyorum ve izlemeye devam etmek için

kanepedeki yerime geçiyorum. Gözlerim yorgun ve göz kapaklarım

kendiliğinden kapanıyor. Çalışma odasındaki minderlerden birini yerden alıp kucağıma ve çenemin altına koyuyorum, öne doğru eğilerek daire kapısını doğrudan görebiliyorum.

Neredesin, iblis?

* * *

Elmacık kemiğimin çizgisi boyunca hafif bir vuruş. Parmaklar saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. Bana dağ rüzgarını hatırlatan bir koku.

Gözlerimi açtım. "Bileğin nasıl yavrum?"

Bir iniltiyi bastırıyorum. İblisim kanepenin yanında duruyor ve bana bakıyor. Yüzü solgun ve gözlerinin altında koyu halkalar var.

"Hâlâ acıyor mu?" Çenesiyle bacağıma işaret ediyor.

"İki gündür yoktun ve bacağıma mı soruyorsun?" Titrek bir sesle fısıldıyorum. "Saatlerce kapıma bakıp senin gelmeni bekledim. Koridorda geri çekilen ayak seslerini her duyduğumda bir parçam öldü. Durmadılar, yaklaşmadılar. Sen değildin. İki gün boyunca. Sen değildin."

"Buraya gelmeden önce bazı işleri halletmem gerekiyordu."

Koltuktan fırlıyorum ve elimin tersiyle gözyaşlarımı siliyorum. Ne zaman ağlamaya başladım ki? "Sana bir şey oldu sandım! Öldüğünü sandım! Ve bir şeyle 'ilgilenmek' zorunda kaldın?"

"Evet."

"Çok korkmuştum! Bunu yapamazsın!" Parmağımla göğsünü dürtüyorum. "Asla. Beni duyuyor musun?"

Eğilip kolunu belime doluyor ve beni kendisine doğru kaldırıyor. "Özür dilerim."

"Tanrım, iblis." Kollarımı ve bacaklarımı ona doladım ve ağzımı onunkine yapıştırdım.

Hayat. Dudaklarını dudaklarımda hissetmek hayatın ta kendisi gibi. Dilinin her darbesi. Her ısırtığı. Bana verdiği her şeyden zevk alıyorum. Koca bir yıl ve bu sadece paylaştığımız ikinci öpücük. İzin verdiği ikinci öpücük.

Ben. Artık değil. Alt dudağını ısıırıyorum ve bacaklarımı beline daha sıkı sararak göbeğimi pelvisine sürtüyorum. Sertleşti, siki amıma baskı yapıyordu.

"Yavru." Dudaklarımı bir kez daha dudaklarıyla sıyrıyor, sonra beni aşağı indiriyor. "Sanırım gitmeliyim."

Ayaklarım yere değiyor ve tekrar ağlamak istiyorum. Ayrılıyorum. Tekrar. Bu yeni bir şey değil. Ama her gidişinde, bir parçamı da yanında götürüyor. Bu gece değil. Takım elbise ceketinin yakalarını tutuyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum.

"Hayır. Bu gece benim başka bir parçamı talep etmeyeceksin, iblis. Bu gece takas yapacağız."

Nefeslerini yanağımda hissedebiliyorum, derin ama hızlı.

"Takas mı?" "Evet. Senin bir parçana karşılık benim bir parçam."

Sertleşiyor. "Lütfen, Nera. Kendimi fazla tutamıyorum."

Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. Adımı daha önce sadece bir kez kullanmıştı. "Kalıyorsun."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun." Başını eğiyor, gözleri aşağı bakıyor ve benimkilerle karşılaşmaktan kaçınıyor.

Ceketini çıkarmaya başladım. Siyah, tıpkı altına giydiği gömlek gibi. Her zaman siyah. Sanki acı çekiyormuş gibi tısladığında ceket kollarından aşağı itiyorum.

Anında durdum. "Neyin var?" "Bir şey yok."

Ceketini çıkarıp gömleğinin düğmelerini çözmeye başladım, o ise kıpırdamadan öylece durmuş yere bakıyordu. Ancak gömleğini çıkardıktan sonra sol pazusunun etrafına sarılmış uzun bir bandaj fark ediyorum.

"Halletmem gereken şey buydu. Neden hemen geledim?" diye mırıldanıyor. "O kadar da kötü değil. Düşük kalibreli bir mermi ama onu çıkaracak ve beni iyileştirecek birini bulmam gerekti."

Avucumu ağzıma bastırdım. Arabadayken, eve gitmem için böğürmeden hemen önce tökezledi. Vücuduyla beni korurken vuruldu. Yaralandığını bile bilmeden onu geride bıraktım.

Boştaki elimle kolunu okşamak için uzandım. "Çok, çok özür dilerim."

"Ben değilim. Alternatif bir seçenek değildi. Yaşadığım sürece sana kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Ama aynı zamanda sana bir öpücükten daha fazla yaklaşmama da izin vermiyorsun?"

"Eğer yaparsam, bizim için geri dönüş yolu yok." Sesi boş geliyor.

"Ben iyi bir adam değilim, yavrum. Yaptıklarımın bir kısmını bile bilseydin

bitti . . . *Hâlâ* yaptığım şeyi. Benimle hiçbir şey yapmak istemezsin."

Yüzünü avuçluyorum, gözlerime bakması için başını kaldırıyorum.

"Tetikçi olduğun gerçeğini mi kastediyorsun?"

Bu sözler ağzımdan çıktığında bir insanın onun kadar hareketsiz kalabileceğini düşünmezdim. Hareket eden tek parçası gözleri, cevaplar için yüzümü arıyor. Nefes aldığından bile emin olamıyorum.

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Sandığın kadar saf değilim."

Onunla tanıştığım ilk gecedan beri şüpheleniyordum. Özellikle de o manşeti gördükten sonra. Başka ipuçları da vardı. Askeri geçmişi. Bir birimden bahsediyor. Hayatı, nereye gittiği, ne yaptığı hakkında konuşmaktaki isteksizliği. Macaristan'dan buzdolabıma bıraktığı magnet - aynı gün

Budapeşte haberlerini gördüm. Ve tabii ki kilisede otuzdan fazla adamı tek başına nasıl yendiğini de. Etkili. Ölümcül. Katil.

Başparmaklarımla yanaklarını okşarken "Bu hislerimi değiştirmiyor," diyorum.

Gözleri parlıyor ve bir sonraki anda kendimi duvara yaslanmış, eli çenemi kavramış halde buluyorum.

"Peki ne hissediyorsun?" Daha yakına eğilerek alnını alnıma bastırıyor. "Söyle bana."

"Heyecan, senin gelişini beklerken. Sonunda gelmeye karar verdiğinde mutluluk. Ve üzüntü, her gidişinde. Sevinç hissediyorum Evimin etrafında bulduğumda bana bıraktığın küçük hediyelere rastlıyorum." Devam ederken arkasına uzanıyorum ve örgüsünü tutan saç bağını çekiyorum. "Çatımda yan yana oturup geceye bakmaktan başka bir şey yapmadığımızda sıcaklık ve huzur. Memnuniyet ve kabul et çünkü beni olduğum gibi görüyorsun." Parmaklarım onunkilerin arasından geçiyor.

Uzun saç tellerinin arasında yavaşça süzülüyordu. "Sen. Seni hissediyorum. Varlığımın her zerresiyle, iblis."

Dudaklarından uzun bir nefes çıkıyor, sanki kabulüm sırasında nefesini tutmuş gibi. Kolu tekrar belime dolanıyor, beni kaldırıp odanın diğer ucuna taşıyor.

"Sana bir kâse borçluyum," diye homurdanarak beni mutfak adasına bırakıyor ve kolunu sol tarafımdaki yüzeyde gezdiriyor. Limon kasem yere düşüyor, camlar etrafa saçılıyor.

Yüzünü ellerimin arasına alıp burunlarımız birbirine değene kadar kendime doğru çekiyorum. "Bana bir kâsedden çok daha fazlasını borçlusun, iblis."

Burun delikleri alevleniyor ve sonra tekrar dudaklarımı parçalamaya başlıyor. Saçımdan bir tutam tutup çektiğinde küçük bir nefes nefese kalıyorum ve

Bacaklarımın arasında anında ıslaklık birikiyor. Diğer eli yavaşça boynumda ve göğsümde geziniyor, mutfak adasına yayılana kadar beni aşağı itiyor. Bacaklarımı beline doluyorum, öne doğru eğilirken sert siki göbeğime baskı yapıyor. Uzun saçları ipeksi siyah bir örtü gibi başımın yanlarına düşüyor ve yüzü hariç her şeyi görüş alanımdan gizliyor.

"İblislerin kurbanlarına ne yaptığını biliyor musun?" Sesinin kaba tınısı sessizliği delip geçiyor ve beni ürpertiyor.

Gülümsüyorum ve bacaklarımı ona daha da sıkı sarıyorum. "Ne?"

"Onları tüketiyorlar, kaplan yavrusu."

Tek bir yumuşak hareketle tişörtümü yakasından etek ucuna kadar yırtıyor. Onun

Elleri tekrar boğazımda geziniyor, sonra parmakları bileklerimi kelepçe gibi sarana kadar kollarım boyunca ilerliyor. Ellerimi yüzünden çekip tezgahın kenarına indiriyor.

"Bekle," diyor.

Alt dudağımı ısııyorum ve parmak uçlarımı kıçımın her iki yanındaki kuvarslara bastırarak küt kenarı tutuyorum.

"Güzel." Başını eğip kulağıma fısıldıyor. "Uzun zamandır bu anın hayalini kuruyordum."

Boynumun kenarına bir öpücük kondu. Sonra köprücük kemiğime bir tane daha.

Bir tane daha, biraz daha aşağıda, sol göğsümün hemen üstünde. Bunlar

hafif değil.

Kelebek öpücükleri, ama oldukça sert ve sahiplenici, sanki tenimin her santimini ağzıyla damgalıyormuş gibi.

Çok uzun zamandır. Bunun için çok uzun süre bekledim. Ellerini hayal ettim ve dudaklarımı vücudumda gezdirdim, nasıl hissettireceğini hayal ettim. Bu, çaresiz zihnimin hayal ettiği her şeyi aşıyor. Tenim şarj olmuş gibi, dokunduğu her yere iğneler batıyor. Tıpkı beni izlediği zamanki gibi, ama bir milyar kat daha yoğun. Göğsümün içinde sıcaklık kabarıyor ve Ruhumdaki çatlaklar. Bu ana kadar orada olduklarını bile bilmiyordum. Eksik parçalarım olduğunu bilmiyordum ama şimdi aniden oradalar. Kendimi tamamlanmış hissediyorum. Sadece iblisimin kollarında böyle hissediyorum.

Dudaklarını göğsümün ve karnımın vadisinde gezdirirken göbeğim kasılıyor ve bacaklarım titriyor. Sırılsıklam külotuma ulaştığında ve içine çektiğinde, neredeyse sadece bu his yüzünden boşalıyorum.

"Seni her düşündüğümde kokun aklımda olacak yavrum." Bir derin nefes daha ve sonra külotumu yırtıp çıkarıyor.

Sert avuç içleri uyluklarım boyunca kayıyor ve bacaklarımı omuzlarına çekmeden önce dizlerimin arkasından tutuyor.

"Benim Nera'm. Çok güzelsin," diye mırıldanıyor ve ellerini arkamın altından geçiriyor.

Hava ciğerlerimi kısa patlamalarla terk ediyor, vücudum ateşim varmış gibi sertçe titriyor. Sıcak dili kıvrımlarımı yavaşça ve işkence edencesine yalıyor. O usta kasın ucu içimde kayıyor. Daha derinlere iniyor, göbeğime Fransız öpücüğü konduruyor.

Sırtımı kamburlaştırıp inerken omurgamdan aşağı titreme yayılıyor. İstiyorum. Hangisinin beni daha çok etkilediğinden emin değilim - dilini amımda gezdirmesi mi yoksa adımını söylediğini duymak mı? Her sert ve acımasız darbede titremelerim artıyor. Tüm varlığım parçalanıyormuş gibi hissediyorum; bedenim, zihnim, kalbim.

-Her hücre mükemmel bir birlik içinde patlamaya hazırdır.

Yarığımıza yavaş ama kasıtlı bir vuruş yapıyor ve sonra dudaklarını klitorisimin üzerine bastırıp ağzına alıyor. Gözlerimin önünde beyaz ışıklar yanıp sönüyor ve inlemeyle çığlık arasında bir şey olan sinsi bir çığlık, doruğun eşiğinde sallanırken dudaklarımı terk ediyor.

Ama sonra aniden dudaklarının baskısı kayboluyor. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve iblisimi kalçalarımın arasından beni izlerken buldum.

Dudaklarında memnun bir gülümseme belirdi.

"Acaba seni ağzımla mı bitirmeliyim" - kıcımı yavaşça tezgaha indiriyor - "yoksa sikimle mi?"

O gemi uzun zaman önce kalktı. O karanlık sokakta onunla tanıştığım andan beri ona çekildim. Derimin altına girdi, kelimenin tam anlamıyla onu hissetmemi sağladı. Onun varlığını. Üzerimdeki hakimiyetini. Ben zaten "bittim", başka bir erkek için geri dönülmez bir şekilde mahvoldum.

Onu izlerken hızlı, kısa nefesler alıyorum. Pantolonunun düğmesine uzanırken fırtınalı gözleri benimkilere kilitleniyor, diğer eli bacaklarımın arasına iniyor. Becerikli parmakları zaten hassas olan amımı okşuyor, her şehvetli okşayış sinir sistemimde hasara yol açıyor.

"Lütfen," diye inliyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum, ihtiyaçtan çıldırıyorum. Bu işkenceye daha fazla katlanmak zorunda kalırsam çıldırabilirim.

Başparmağıyla klitorisimi okşarken pantolonunun fermuarını açıyor. "Lütfen, ne?"

Bakışlarım yontulmuş göğsünden aşağıya, mükemmel bir şekilde tanımlanmış karın kaslarının üç çizgisi boyunca geziniyor ve kocaman sikinin üzerinde duruyor. Onu içimde hissetme düşüncesi bile iç kaslarımı sıkıyor. "Lütfen, sik beni."

"Seni becermek mi? Hayır, bu terimi sevmiyorum." Dizlerimin arkasından tutup beni daha yakına çekti. "Seni alacağım, Nera."

"Ne fark eder ki?" Sikinin ucu girişimi okşarken nefes nefese kalıyorum.

"Aldığım şeyi sonsuza dek saklarım," diyor hınzır bir gülümsemeyle. Sonra da kendini kabzasına kadar gömüyor.

Zevk çılgılığım odayı dolduruyor, ancak hızla Beni acımasızca döverken inliyor. Nefesleri keskin ve hızlı, sabit bir ritimle çıkıyor. Vücudundaki her kas gergin görünüyor. İçime giriyor, gözleri benimkilere dikilmişken her hamlesinde daha da derine dalıyor. Artık boş değiller ve onun çalkantılı halinde fırtınanın kükreyerek canlandığını görebiliyorum. Azgın arzunun çılgılığını sanki o seslendirmiş gibi net duyuyorum. "*Benim*" diyor gözleri.

Kendime umut etmek, aramızın nasıl olacağını hayal etmek için izin verdiğimde, her zaman böyle oldu. Sert. Sınırsız. Vahşi. Ham. Tıpkı onun gibi. Ben de

Her zamanki mesafeli ve karanlık tavrının ardında bir şeytan olduğunu biliyordum. Ve bunun gün ışığına çıktığını görmek hoşuma gidiyor.

İç duvarlarım onun uzunluğunun etrafında kasılırken, ateşli bir ateş bedenimi yakıyor ve serbest kalmanın bir yolunu arıyor. Tutunduğum karşı kenarı bırakıp onun yerine ön kollarını kavıyorum. Tırnaklarım derisine batarken ona bakıyorum. İçime girdiği andan beri gözlerini yüzümden ayırmadı.

Sağ eli kalçamdan karnıma doğru ilerleyip göğsümde dururken delici bakışları beni esir alıyor. Benim koruyucu iblisim. avucunu kalbimin üzerine bastırıyor.

"Şimdi benim için gel, kaplan yavrusu," diye homurdanıyor, dibe vurana kadar itiyor Dışarı.

Çılgılık atıyorum. Gözlerimin önünde yıldızlar yanıp sönerken kendimi güzelliğin içine bırakıyorum. karanlık iblisim tarafından ışıktaki yok edilip tüketildi.

Bölüm 20

Açık pencereden giren sabah esintisi çıplak bedenimi okşuyor. Uzanıyorum ve yüzüne düşen siyah saç tellerini oynatıyorum. Yaklaşık bir saattir yatağında uzanmış birbirimizi izliyoruz.

"Şimdi ne olacak?" Fısıldıyorum.

Yorgunluktan yere yığıldığımızdan beri bunu sormak istiyordum. Güneş ufuktan doğduğundan beri ikinci kez seviştikten sonra, cevabı duymaktan çok korkarak çarşaflara uzandım. Ama artık kendimi tutamıyorum.

"Bilmiyorum yavrum." Eli yüzüme doğru kalkıyor, parmağının ucu sol kaşımın çizgisinde, sonra burnumdan aşağıya ve dudaklarıma doğru temkinli, nazik hareketlerle ilerliyor. "Ne olmasını istiyorsun?"

Konuşmak için cesaretimi topladığımda kalp atışlarım hızlanıyor. "Kalmanı istiyorum. Ve sadece bugünü kastetmiyorum."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Eve git. Toparlan. Ve buraya geri gel." Gülümsedim. "O kadar da zor değil." "Demek istediğim bu değildi." Eli yanağımı kavradı ve

başparmağı gözümün altındaki deriyi okşuyor. "Seninki gibi bir hayatı nasıl yaşayacağımı bilmiyorum. Hakkımda bildiğiniz şeyler, varlığımın kara gölünde sadece bulanık bir yüzey. Normal insanlar arasında yaşayamayacak kadar berbat durumdayım, yavru."

"O zaman, seni çözeceğiz."

Dudaklarında hüznü bir gülümseme beliriyor. "Ben senin hayvanlarından biri değilim, Nera. Bazı şeyler tekrar bir araya getirilemez."

"Deneyebiliriz."

"Kendin için istediğin hayat bu mu?" Çenesini sıkıyor. "Hak ettiğin gibi iyi, eğitilmiş bir adama sahip olmayı tercih etmez miydin?"

"Böyle mi düşünüyorsun?" Öne doğru eğilip yüzüne bakıyorum. "Yani evet dersem beni yine terk mi edeceksin?"

"Seni asla terk etmeyeceğim," diyor. "İstesem bile, asla yapamayacağımı biliyorum. Öleceğim güne kadar seni izleyeceğim yavrum. Ve ben yaşadığım sürece, kimse senin o güzel başının tek bir teline dokunmaya cesaret edemeyecek."

"Koridorda yürürken ve kendimi *iyi* ve *eğitilmiş* bir adama adarken bile beni izleyecek misin?" Isırdım ve göğsünü ittim.

Yüzü tamamen boş, hiçbir duygu göstermiyor ama gözümün altını okşayan başparmağı hareketsiz kalıyor.

"Ben kendimi sana verdiğim gibi ona verirken sen bir köşeye saklanacak mısın?" Devam ediyorum. "Ben zevk çılgınlıkları atarken o beni mutfak adasının üzerinde *götürürken* izleyecek misin?"

Sertlik tüm vücudunu kaplıyor, sadece kalbi çalışıyor gibi görünüyor. Avucumun altında gürültülü atışını hissedebiliyorum. Bir şey Gözleri benimkilere bakarken gözlerinde tehlikeli parıltılar beliriyor ama yine de tek kelime etmiyor.

Dudaklarım neredeyse onunkilere değene kadar öne eğildim. "Başka birine ait olmama izin verecek misin, iblis?"

Koridorda yürürken ve kendimi iyi ve eğitilmiş bir adama adarken bile beni izliyor olacak mısın?

Kulaklarımın içinde sürekli tiz bir ses çınlıyor ve Nera'nın sesiyle karışıyor. Kendimi ona bir şey söylemeye zorladığımda hafif bir uğultu olarak başladı.

başka biriyle birlikte olması gerektiğini düşündüm ama şimdi frekans yükseldi ve kafatasımın içinde intikamcı bir matkap gibi zıplıyor.

Ben kendimi sana verdiğim gibi ona verirken sen bir köşede saklanacak mısın?

Görüntüler zihnimi dolduruyor, yüzü olmayan bir adam onu duvara yaslamışken onu öptüğü sahneler. Sonra görüntü değişiyor ve mutfak adasına yayılmış, yüzü telaşlı ve ter içinde kalmış Nera'ya dönüşüyor. Acı tatlı bir anı değil ama akıldan çıkmayan bir anı, çünkü ona vuran ben değilim.

Kafamın içindeki o tiz ses hızla yükseliyor ve gözlerimin önünde beyaz noktalar belirliyor.

. . . başka birine ait olmama izin verir misin, iblis?

"Cesedimi çiğnemen lazım," diye homurdanıyorum.

Onu belinden kavrayıp üstüne yatana kadar yuvarlıyorum. "O orospu çocuğunun benden ne kadar iyi olduğu ya da sana daha layık olup olmadığı umurumda değil. Benim olana 15 adım yaklaşan her erkeğin bağırsaklarını deşerim."

"Güzel." Ağzı yükseliyor, dudaklarıma yapışıyor. "Çünkü senden daha iyisi yok. Benim için değil."

Yüzünü avuçlarımla arasına alıp dudaklarına, burnuna, gözlerine öpücükler yağıdırıyorum.

. . onu öpmeyi hayal ettiğim ama cesaret edemediğim her yerde. Benim gibi canavarların hayal kurmasına izin verilmez ve ben hiç kurmadım. Onunla tanışana kadar. Hayatımda ilk kez, kendime ait bir şeye sahip olma ihtimalini gördüm. Onun. Benim kaplan yavrum.

"Bize bir ev alacağım," diye mırıldanıyorum dudaklarımı boynunda gezdirirken. "Ve hayvanlarını besleyebilmen için etrafında birkaç düzine dönümlük bir arazi. Yakınlarda başka insanlar olmasın. Komşulardan nefret ederim ve hiç istemiyorum."

"Kulağa pahalı geliyor." Kulak memesini öptüğümde

kıkırdıyor. "Benim param var."

"Belki de hepsini bir eve harcamamalısın."

"Tüm eyaleti satın almamı istemiyorsan, ben iyiyim." Boynuna dönüyorum. Sanırım kulağının altı en sevdiğim yer.

Bir kıkırdama daha. "Ne kadar iyi?"

"Beş yüz. Belki altı. Son bir yıldır hesap bakiyemi kontrol etmedim."

"Buralarda beş yüz bin dolara çok güzel evler var ama korkarım mülkünüzü küçültmeniz gerekecek."

"Milyon, yavrum. Bin değil." Köprücük kemiğini ısırdım. "İnsanları öldürmek iyi para kazandırıyor. Öldürmesi zor insanları öldürmek daha da iyi kazandırıyor."

Nera altımda donmuş gibi görünüyor. Kahretsin, bunu söylememeliydim. Başımı kaldırıyorum ve onun sıcak kehribar gözleriyle buluşuyorum.

"Bunu yapmaktan hoşlanıyor musun?"

diye fısıldıyor. "Çamaşır yıkamaktan hoşlanıyor musun?"

Eli yüzüme geliyor, çenemi okşuyor. "Onlar da insan. Eminim bazıları bunu hak etmiştir, ama hepsi değil. Bir insanın hayatına son verdiğinde bir şeyler hissediyor olmalısın. Onların aileleri var. Arkadaşları. Onları seven ve öldüklerinde yıkılacak olan insanlar."

Ve işte geldik. Korktuğum an. Bunun beni rahatsız ettiğini ya da öldürdüğüm insanları düşündüğümü söyleyebilirim ama bu doğru olmaz. Arkadaşlık. Aile. Bunlar benim için hiçbir anlam taşımayan kelimeler, duyabildiğim ama anlayamadığım yabancı bir dil gibi.

"Bilmiyorum yavrum," diyorum, sonra her şeyi riske atmaya ve dürüst olmaya karar veriyorum. Bu, daha sonra benimle hiçbir şey yapmak istemeyeceği anlamına gelse bile. "Ve umurumda da değil."

Birkaç dakika sessizce beni izliyor, ama beklediğimin aksine gözlerinde iğrenme yok. Sadece üzüntü.

"Bunu sana kim yaptı?" diye soruyor, sesi zar zor duyuluyor.

"Beni duygusuz bir ölüm makinesine mi dönüştürdün? Sadece hayat, Nera. Suçlanacak kimse yok."

"Bir ölüm makinesi olabilirsin iblis" -komodinin çekmecesine uzanırken dudaklarında hüznü bir gülümseme belirliyor- "ama duygusuz değilsin. Aslında, bence çok fazla ve çok güçlü hissediyorsun ve bu yüzden duygularını bastırmanın bir yolunu buldun."

"Korkarım yanıyorsun yavrum." Gözlerimi kısarak, neden küçük manikür makasını çıkardığını merak ediyorum.

"Öyle miyim?" diye soruyor. Ve sonra makasın sivri ucunu sol avucunun ortasına saplıyor.

"Lanet olsun!" Yataktan fırladım, yarasından kan sızan eline bakıyordum. Elime geçirebildiğim en yakın şeyi kaparak beyaz yastık kılıfını çıkarıyorum ve olabildiğince dikkatli bir şekilde yaralı elini elime alıyorum. "Bunu neden yaptın? Lanet olsun! Bırak şu lanet makası."

Tüm uç etine eğri büğrü gömülmüştü ve çekip çıkarır çıkarmaz, delikten kan daha da hızlı fışkırmaya başladı. Bohçalanmış kumaşı avucuna bastırıyorum ve boynunun arkasından kavrayarak bakışlarımla onu sabitliyorum.

"Ne oluyor yavrum?!" Ona bağırarak istememiştim ama burada kendimi kaybediyorum. Onun incindiğini görmek beni derinden sarstı. Şaşkına döndüm; lanet beynim bunun olma ihtimalini kabul etmek istemiyor.

"Diğer insanların zarar görmesini umursamadığını söylemiştin."

"Siz başka insanlar değilsiniz!" Avucuna bakmak için kanlı kumaşı kaldırıyorum. Hâlâ biraz kanama var ama görünüşe göre kesik korktuğum kadar derin değil. "Acıyor mu?"

"Birazcık." Başını yana doğru eğiyor. "Canın acıyor mu?"

"Sanki göğsüme lanet bir bıçak saplamışsın gibi."

"Yine de hiçbir şey hissetmediğini söylemiştin." Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

"Artık bunun gibi gösteriler yok," diyorum ağzına. "Beni duyuyor musun?"

"Açık ve net. Şimdi, lütfen şuna cevap verir misiniz? Beş dakikadır çalışıyor."

Dairenin içinde bir yerde çalan telefonumun sesi nihayet duyuldu. Ayağa kalkıyorum, sonra kollarımı Nera'nın vücudunun altından geçiriyorum ve onu odadan dışarı taşıyorum.

"Telefonuna cevap vermek için ikimize de ihtiyaç var mı?" diye soruyor parmaklarını saçlarımdan geçirirken. Birinin saçına dokunmasını hâlâ tuhaf buluyorum. Ama hoşuma gidiyor.

"Senin çılgın deneyinin sonuçlarıyla başa çıkmak için ikimize de ihtiyaç var." Onu mutfak tezgahının üzerine koydum ve sol taraftaki çekmeceyi açtım. "İlk yardım çantasının yerini değiştirmişsin."

"Lavabonun altındaki dolapta. Daha fazla malzeme ekledim ve kutu için daha fazla yere ihtiyacım vardı. Mahallemdeki insanlarla çatışmaya girmeye ve buraya en tuhaf yaralarla gelmeye meyilli olduğun için daha hazırlıklı olmak istedim."

Plastik kutuyu onun yanına koyuyorum, sonra takım elbisemin ceketinden lanet telefonu almak için adanın etrafında yürüyorum. Lanet şey hâlâ çalışıyor ve ekranda Kruger'ın adı görünüyor.

"Ne?" diye soruyorum ve ellerimi serbest bırakmak için telefonu omzumla kulağımın arasına sıkıştırıyorum.

"Yirmi dakikadır seni arıyorum." "Fark ettim.

Aciliyetin nedir?"

"Planda bir değişiklik oldu. Neredesin?"

"Senin sorunun değil. Yarım saat içinde seni ararım."

Telefonu tezgâhın üzerine atıyorum ve yaptığım işi inceliyorum. "Bu çok mu sıkı?"

"Sorun değil. Benden daha yetenekli görünüyorsun." Parmaklarının ucunu çıplak göğsümde gezdiriyor. "Bir dahaki sefere de bana tam olarak bu kıyafeti giydirmen konusunda ısrar etmeliyim."

"Bir dahaki sefere olmasa iyi olur." Ellerimi kalçalarında ve narin göğüs kafesinde gezdiriyorum, sonunda ona sahip olduğuma inanmakta hâlâ zorlanıyorum.

"Gitmek zorunda mısın?"

"Evet." Derin bir nefes alıyorum. Tüm içgüdülerime ters düşüyor ama bu sefer ona her şeyi anlatacağım. "İşle ilgili. Meksika'ya gitmem gerekiyor."

"Yaralısın."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Hâlâ gitmem gerekiyor."

"Ne zaman döneceksin?"

"Emin değilim. Bir haftadan uzun sürmez."

"Lütfen kendine iyi bak." Avucuyla yanağımı okşuyor. "Ve bana geri dön."

Çocukken bile kimsenin bana bakmamı isteyip istemediğini hatırlamıyorum. Çocukluğumun ilk dönemlerini pek hatırlamıyorum ama bunu unutmuş olabileceğimi sanmıyorum. Nera'nın gözlerinde açıkça görülebilen endişe ve kaygı içimi kemiriyor. Benim diyebileceğim birine sahip olmak böyle bir his mi? Ölümümün bir varlığın kaybı anlamına geleceği gerçeğinin ötesinde, yaşamamı ya da ölmemi gerçekten önemseyen biri? Hayatımda ilk kez kendimi gerçek bir insan gibi hissediyorum, sadece ona benzemek için şekillendirilmiş bir hurda gibi değil.

"Bu dünyadaki hiçbir şey beni sana geri dönmekten alıkoyamaz, kaplan yavrum." Ağzımı onunkine yapıştırdım. "Söz veriyorum."

* * *

Telefonu kulağıma dayıyorum ve Nera'nın binasından çıkıyorum.

"Dinliyorum." "Yarım saat içinde arayacağını söylemiştin!" Kruger havlıyor. "Yarım saat oldu. neredeyse iki."

Sırıtiyorum. "Yapacak daha önemli işlerim vardı. Ne istiyorsun?"

"Meksika işini ileri bir tarihe alıyoruz. Başka bir sözleşme daha geldi ve bu gece imzalanması gerekiyor."

"Ayrıntılar?"

"Uzun menzilli silah gerekiyor. Detayları sana gönderiyorum. Bunda sapma yok, Kai."

"Not edildi. Oh, ve bir şey daha. Meksika işini başka birine vermeniz gerekiyor."

"Neden?"

"Çünkü bu geceki vuruş benim son vuruşum olacak. Bırakıyorum."

Sırayı kesip direksiyonun arkasına geçiyorum ve Kruger'dan gelen ve işin detaylarını içeren e-postayı açıyorum. Genelde dosyalar hem hedefin kimlik belgelerindeki vesikalık fotoğraflarını hem de Kruger'in gözetim ekibinin topladığı fotoğrafları içerir. Bu işin kısa sürede ortaya çıktığını düşünürsek, e-postada gözetim görüntüleri veya hedefin günlük rutinleri belirtilmiyor.

Verilen tek bilgi, vuruşun yapılacağı iki saatlik zaman aralığı ve kimlik fotoğraflarıyla birlikte kısa bir biyografidir.

Hedefin isim ve meslek gibi beni hiç ilgilendirmeyen özelliklerini atlıyorum ve verilen vesikalık fotoğraflarda duraklıyorum. Ellili yaşlarının ortalarında bir adam; geriye doğru taranmış, açık kahverengi saçları şakaklarında kırlaşmış. Her resimde takım elbise giymiş, kravat takmış ve ciddi bir havası var. Muhtemelen yanlış ayak parmaklarına basmayı başarmış bir iş adamı. Üç milyonluk sözleşme tutarı ve infazın alınma tek kurşunla gerçekleştirilmesi halinde yarım milyonluk ikramiye düşünüldüğünde bu ihtimal daha yüksek görünüyor.

Hedefin özel bir mülkte düzenlenecek davetli bir etkinlikte konuşma yapacağını belirterek konumu belirten ayrıntılara geçiyorum. Sızma olasılığı yok. Suikastın gerçekleştirilebileceği en yakın nokta, arazinin bin beş yüz metre kuzeyindeki bir bina.

Kruger'ın Meksika görevini ertelemeye karar vermesine şaşmamalı, böylece beni bu göreve alabilecekti. Emrinde çoğunlukla eski askeri personelden oluşan iki ekip olmasına rağmen, bunlar genellikle sadece kör kuvvet gerektiren durumlarda kullanılır. Neredeyse bir mil öteden tek bir kurşunla bir hedefi ortadan kaldırmak muazzam bir beceri ve hassasiyet gerektirir. Ve hiçbir şey
On altı yaşından beri uzun menzilli silahlarla hedefleri vuran birinin deneyimi.

Dosyadaki koordinatları telefonumdaki harita uygulamasına giriyorum. Konum Boston'un 30 mil kuzeyinde görünüyor. En son Boston'da bir işim olduğunda

Bu bölgede Nera ile tanıştım. Ekrandaki saat sabah dokuzu gösteriyor. Bu da New York'a dönmek, silahlanmak ve görev yerine ulaşmak için on iki saatim olduğu anlamına geliyor.

Nera'nın penceresine son bir kez baktıktan sonra caddeye çıkıyorum ve gaz pedalı. Pazar sabahı bile trafik yoğun ama beni normalde olduğu gibi rahatsız etmiyor. Yavrumla vakit geçirmenin üzerimde garip bir sakinleştirici etkisi var ve bu bazen günlerce sürüyor. Genelde olan şeyler Beni sinirlendiren ya da çılgına çeviren şeyler, sanki dünya artık o kadar da berbat bir yer değilmiş gibi, beni o kadar da etkilemiyor. Evrene karşı sadece ben varmışım gibi hissetmiyorum. Ve bir çöplük yangını yerine, hayatın aslında iyi bir şey olabileceğini düşünüyorum. Ama zaman geçtikçe ve sakinleştirici

Varlığının üzerimdeki etkisi dağılıyor, dünyamın gerçekliği eski haline, düşman topraklarına geri dönüyor. Ve ben artık o çorak topraklarda yaşamak istemiyorum.

Hayatımda bir kez bile mesleğimi değiştirmeyi düşünmedim. Tek bildiğim şey öldürmek. İyi olduğum tek şey buydu. Sahip olduğum tek gelecek. Ama şimdi, önümde başka bir yol oluştu. Bana açık olacağını hiç hayal etmediğim bir yol çünkü benimki gibi ruhların ikinci bir şansı olmaz.

Kendimin kurtarılabilir olduğuna inandığımdan değil. Hayır, günahlarımın affı yok. Ve insanlar hakkındaki genel duruşum değişmedi, yaşayıp yaşamamaları hâlâ umurumda değil. Ama Nera'nın umurunda. Ve ona daha layık olabilmek için her şeyi yaparım. Asla iyi bir adam olamayacağım ama daha iyi olabilirim. Onun için.

Bir gece okulu ya da özel öğretmen bulacağım, sonunda düzgün okumayı öğrenmemi sağlayacak bir şey. Hatta öfkemi dizginleyeceğim ve daha fazla okuyamadığım için bana aptal diyen öğretmeni öldürmeyeceğim.

Temel kelimeler. Ve paraya ihtiyacım olmasa bile aptal bir iş bulacağım.

Normal insanların işleri vardır. Benim özel bir işim yok.

Hedefleri ortadan kaldırmak dışındaki beceriler, bu yüzden basit bir şey olmalı. İnsanlarla çalışmak söz konusu bile olamaz. Muhtemelen ilk günüm bitmeden üstlerimi ve iş arkadaşlarımı boğarak öldürürdüm.

Belki bir depo işçisi? Hayır, orada da insanlar olacak.

Çalışabileceğim tek insan tipi ölü olanlardır. Belki de bir cenaze evinde çalışmalıyım.

Kruger emekliliğimi iyi karşılamayacak ve beni durdurmaya çalışacak. Tüm bu meseleyi ilk ve son kez ele almam gerekecek. Yirmi yıldan sonra, onun saçmalıklarından bıktım. Bu işlevsiz ailemizi dağıtmanın zamanı geldi.

Aile . . . siktir. Onu böyle düşünmek bile ne kadar berbat bir durumda olduğumu gösteriyor. Ne olursa olsun, yoluma çıkmakta ısrar ederse, tüm bunlara rağmen onu öldüreceğim. Benimle yavrum arasına girmeye cüret eden bu dünyadaki herkesi öldüreceğim.

Bu son işi de bitirdikten sonra Felix Allen'a cevap vereceğim. Bu çatlak herifin hiçbir yerde kayıtlı olmayan telefon numaramı nasıl ele geçirdiğini bilmiyorum ama birkaç ayda bir bana mesaj atıp Kruger'ı kışkırtmaktan sonsuza dek kurtarmama yardım etmesini isteyip istemediğimi soruyor. Ben de

Şimdiye kadar her mesajı görmezden geldim ama göndermeye devam ediyor. Ona ihtiyacım yok.

Kıçımı kurtarabilirim, bunu kendi başıma halledebilirim, ama ondan bana yeni bir kimlik bulmasını isteyeceğim. İsim yine benim olmayacak ama neredeyse tüm hayatım boyunca kullandığım isim de benim değil. Belki Nera'dan benim için bir isim seçmesini isteyebilirim. O beğendiği sürece ne olduğu umurumda değil. Evet, bunu yapacağım.

Son bir iş.

Ve sonra, belki yeni bir hayata başlayabilirdim. Yavrumla birlikte.

Bölüm 21

Özel mülk, Boston'un 30 mil kuzeyinde

"Bu bana annemin düzenlemeyi sevdiği partileri hatırlatıyor." Zara'ya içkisini uzatıyorum ve önümüzdeki kalabalığa doğru başımı sallıyorum.

Çimenlerin etrafına yerleştirilmiş demir desteklerden sarkan ip ışıklar, küre şeklindeki yüzlerce ampulün salınımıyla alanı sıcak sarı bir ışıltıya büründürüyor. Beyaz saten masa örtüleri ve her bir kaidenin etrafına bağlanmış büyük fiyonkları olan bir dizi samimi masa ve benzer şekilde süslenmiş sandalyeler çimenlerin üzerine yayılmıştır. Beyaz çiçek aranjmanları ve tepedeki ışıkların minik fener şeklindeki kopyaları her masada güzel bir orta süsü oluşturuyor. Şık giyimli kadın ve erkekler etrafta dolaşarak İnce kristal flütlerden pahalı şampanyalar dökülürken ağır kokular temiz akşam havasıyla yarışıyor.

Elbette tüm aile Don'un doğum günü kutlamasına katılacak. Babam bu sabah arayıp "parti hala devam ediyor" dediğinde, ona "kendimi çok daha iyi hissettiğim için" benim de geleceğimi söyledim.

"Bu partileri sevmememin nedenlerinden biri de bana onu hatırlatmaları," diye fısıldıyor Zara.

"Ben de." Bardağıma bakıyorum, yüzeyde yüzen buz küplerini izliyorum. "Okulu bitirdiğin için mutlu musun?"

"Evet." Omuz silkiyor ve meyve suyundan bir yudum alıyor.

"Elbisen çok güzel." Dar, yere kadar uzanan koyu gri elbisesini işaret ediyorum. Dantelden yapılmış uzun kolları ve yüksek yakasıyla çok güzel ama onun yaşına göre biraz fazla şık ve uygun. "Çok güzel görünüyorsun."

Gülümsemeye zorluyor ve hızla başka tarafa bakıyor.

"Zara." Elini tutup onu bana bakmaya zorluyorum. "Bana inanmadığını biliyorum ama bu partideki en güzel kadın sensin."

"Elbette." Elini çekmeye çalışıyor ama ben sıkıca tutuyorum.

"Öylesin. O kalın kafana sokana kadar da bunu sana söylemeye devam edeceğim. Anladın mı?"

Zara sadece iç çeker ve başını sallar.

Bebekken bile güzel bir çocuk olan Zara, şimdi uzun kestane rengi saçları ve peri yüzüyle göz kamaştırıyor. Ona insanların ona güzel olduğu için baktığını anlatmaya çalıştım ama dinlemedi.

"Bu gece seni buraya babam mı getirdi?" diye sordum. Tüm Aile etkinliklerinden nefret ettiğini ve babamız ona başka bir seçenek bırakmadığı sürece elinden geldiğince onları atlayacağını biliyorum.

"Evet. Ne de olsa bu onun doğum günü kutlaması." O kadar alçak sesle söylenmiş ki zar zor duyuluyor.

"Onunla konuşacağım. Eğer istemiyorsan seni Aile toplantılarına gelmeye zorlamamalı. Yani, gerçek doğum günü gelecek hafta olsa da bu akşam seni burada istemesini anlayabiliyorum, ama yine de," diyorum, beni dinlemeyeceğini bilsem de, çünkü yakında evlenme çağına gelecek kızları "teşhir etmek" Cosa Nostra'da olağan bir şey.

"Demek sapığın geri döndü. Umarım seni bu kadar endişelendirdiği için üzgündür. Onunla her şey yolunda mı?" Zara içkisinden bir yudum almadan önce soruyor.

"Evet." Kulağına fısıldamak için ona doğru eğildim. "Dün gece birlikte uyuduk."

Meyve suyunda boğuluyor.

"Ne diyeceğinizi biliyorum, onu tanımıyorum. Ama sen yanlış." Bardağımı çimlerin diğer tarafında kurulan sahnenin önünde toplanan insanlara doğru kaldırıyorum. "Şunlara bakın. Ailenin en iyileri. Çoğunu çocukluğumuzdan beri tanıyorum. Birçoğu evimize geliyor, bizimle aynı masada yemek yiyor. Ne iş yaptıklarını, hangi okullara gittiklerini, çocuklarının ve evcil hayvanlarının isimlerini ve eşlerini kimlerle aldattıklarını biliyorum. Bütün bunlar

bilgi, onları tanıdığım onca yıl ve içlerinden herhangi birinin beni gerçekten sevip sevmediğinden emin değilim. Ya da kimin işine gelirse sırtıma bıçak saplayabileceğinden. Peki, tüm bunları bilmenin bana ne faydası var?"

"Adamın adını bile bilmiyorsun, Nera."

"Bilmiyorum. Ve buna ihtiyacım da yok." Yüzümü ona döndüm.
"Alvino ve adamlarının yok edildiğini duydun mu?"

"Evet."

"Oradaydım. Alvino adamlarından birine beni yakalattı ve bilmediğim bir kiliseye götürdü."

Kız kardeşimin yüzü soldu.

"İblisim benim için geldi. Onlar üzerimize kurşun yağdırırken beni kollarında dışarı taşıdı. Bu yüzden Cuma gecesi perişan haldeydim. Beni kurtardı ama kendisi kurtuldu mu hiçbir fikrim yoktu. Benim için kurşun yedi,

Zara." Bakışlarına karşılık veriyorum. "Ben ona aşığım. Ve bu partiden sonra babama beni evlendirmesine izin vermeyeceğimi söyleyeceğim. Asla."

Zara elimi tutup sıkıyor, yüzünde korku ve şok ifadesi var. Ben de onunkini sıkıp gülümsüyorum.

"Biliyorum. Bir gün anlayacaksın. Kalbinin iki kat daha hızlı atmasını sağlayacak bir adam bulacaksın. Yanında olmadığı sürece dünyanın dönmediğini hissettirecek birini. Bu aynı anda hem korkutucu hem de güzel." Yanağına hafif bir öpücük konduruyorum. "Eve gitmelisin. Babamla konuşup seni bir daha böyle şeylere sürüklememesini isteyeceğim. Sonra da ona Aile yerine başka birini seçtiğimi söyleyeceğim."

Muhtemelen onu eve götürecek bir koruma aramak için evin içine koşturarak kız kardeşimi izliyorum, sonra arkamı dönüp sahnenin yanında bir grup arkadaşımızın arasında duran Dania'ya doğru ilerliyorum. Masaların üzerinde sallananlara benzer ama daha küçük ampulleri olan tel ışıklar sahneyi süslüyor.

Platformun hemen arkasındaki ağaç, tüm ortamı bir düğün kutlamasına benzetiyor. Babamın yapacağı duyuruyu düşünürsek, sanırım bir bakıma öyle. Camorra'nın yeni lideri Efisio ile bir anlaşma yaptı. Ve bunu bu gece açıklayacak.

Ancak, Ailenin geri kalanının bu durumu nasıl karşılayacağı konusunda endişeliyim.

Camorra ile ortak olduğumuz haberini duyunca babamı ikna etmeye çalıştım.

ve yıllık toplantıdan önce ödemeye çalışacağını söyledi, ama dinlemedi.

Babam, yüzünde geniş bir gülümseme ve elinde bir kadeh şampanya ile sahnenin merdivenlerini tırmanıyor. Etraftaki herkes alkışlamaya başlıyor. Nuncio Veronese her zaman doğal bir karizmaya sahip olmuştur. İnsanları aksi takdirde tehdit gerektirecek şeyleri yapmaya ikna etmesini sağladı. Her şey bir iç savaşa dönüşmeden bunu başarabilecek biri varsa o da babamdır.

Konuşmasını sabırsızlıkla bekleyen Don'un yakın çevresi sahnenin etrafında toplanır. Batista Leone hariç tüm kaptanlar. İçkilerin bulunduğu masanın yanında, kenarda durmaya devam ediyor. Bu onun karakterine oldukça aykırı.

Genellikle babama mümkün olduğunca yakın olmaya çalışır. Patronun keyfi yerinde görünüyor ama elindeki kadehle oynayıp duruyor ve toplanan konuklara bakışlar fırlatıyor.

Kalabalığın içinden biri adi bir fıkra anlatıyor ve babam da gülerek ona karşılık veriyor. Evet, hala gülümsemeyi biliyor ama gülümsemeleri artık sadece Aile'ye mahsus gibi görünüyor. Konuşmasına gençliğinden komik bir hikâye anlatarak başlıyor ve insanlar gözlerini kocaman açarak dinliyor. Ben at kuyruğuma bağladığım kırmızı fuların bir ucuyla oynarken onun kalabalığı eğlendirmesini izliyorum.

Bu sabah şeytanım gittikten sonra, onun her gidişiyle birlikte gelen o tanıdık hüznü hissettim. Ama bu sefer kalbim o kadar acımadı. Çünkü yapması gereken her şeyi bitirdikten sonra bana geri döneceğini biliyordum. Bana döneceğine söz verdi ve döndüğünde yeniden başlayabiliriz.

Gülümsememi bardağımın kenarına saklayarak içkimi kaldırıyorum. Belki bir dahaki sefere kapımdan içeri girdiğinde ona elimi uzatırım, kendimi doğru dürüst tanıtırım. O da sonunda bana adını söyler. Ama o her zaman benim iblisim olarak kalacak.

Kasvetli tavan arasına adım attığımda küf kokusu burun deliklerimi işgal ediyor. Ürkek bir kuş sürüsü havaya yükseliyor ve çatıdaki deliğe doğru havalanıyor. Çatı tam bir felaket, çok sayıda eksik kiremit ve dış katmanında göçük var, bu yüzden kuşlar çılgınca dışarı çıkarken, açıklıklardan daha fazla moloz ve kırık kiremit parçaları yağdığını görünce şaşırıyorum. Kırık kiremitlere doğru yürürken ahşap döşeme tahtaları tabanlarımın altında gıcırdıyor.

Pencere, birkaç yıllık toz ve kir içinde ayak izleri bırakıyor. Evin tamamı harabeye dönmüş durumda ve çimenlerin üzeri de bir sürü arka kapıyı bulmam on dakikamı aldı. Pencerenin yanına çömelip büyük dikdörtgen çantamı çürümüş zemine koydum ve etrafımda bir toz bulutunun daha yükselmesine neden oldum.

Bir keskin nişancı tüfeğini ateşlerken atış hassasiyetini artırmak için, yerde sabit bir pozisyon almak ve kaldıraç için bipod montajını kullanmak en iyisidir. Ne yazık ki burada böyle bir seçenek yok, bu yüzden doğaçlama yapmam gerekiyor. Sol bipod ayağını aşağı çeviriyorum ve sonra tüfeğin dipçliğini pencere çerçevesinin yan tarafına dayıyorum. Silahı desteklemek için hem ayağı hem de çerçeveyi sol elimle kavriyorum, yaralı kolumdaki delici acıyı geçip atış pozisyonuma doğru eğiliyorum.

Bahçenin çimenleri üzerinde asılı duran bir ton çıplak ampul pek fazla aydınlatma sağlamıyor, ancak sahnenin arkasındaki ağaç Hedefimi mükemmel bir şekilde görmemi sağlayan mükemmel bir arka ışık yaratacak kadar çok. Hedefimi göğsünün ortasına odaklıyorum. tuttuğu şampanya kadehi. Sonra dürbünü yavaşça kaldırmaya başlıyorum, artı işaretinin yukarı kaymasına ve burnunun köprüsünde durmasına izin veriyorum. Nefesimi tutmuyorum, nefes alış verişimi normal ritminde tutuyorum. Nefes alıyorum. Nefes veriyorum. Duruyorum.

İçinde.

Hedefim kadehini

kaldırıyor. Dışarı.

Tetiği çektim.

Bu mesafeden merminin hedefine ulaşması bir saniyeden biraz fazla sürer.

Bir saniye. Bir nefes almaktan daha az. Bir kalbin tek bir atışı.

Ama kırılgan bir hayali paramparça etmeye
yeter. Küçücük bir umut korunu söndürmeye
yeter.

Kalabalığın arasında duran, at kuyruğuna kırmızı ipek bir eşarp
bağlamış sarışın bir kadını fark etmek için bir saniye geç kaldım.

Alnının ortasındaki kırmızı delikten bir çizgi halinde kan akarken
sahnedeki adam sarsılır. Geriye doğru yığılır ve ahşap platformun üzerine
yığılır. Kalabalıktan bazıları ne olduğunu anladıkları anda yere düşerken,
geri kalanlar histerik bir şekilde kaçışmaya başlar. Birkaç adam silahlarını
çekmiş ve masaların arkasına saklanmaya çalışmaktadır.

İnsan türünün tipik bir özelliği olarak, kendilerini kurtarma dürtüsü
başkalarına yardım etme ihtiyacından daha güçlüdür. Bunu daha önce
sayısız kez gördüm ve izlemeyi oldukça ilginç buldum. Ama şimdi, akılsız
bir kalabalık gibi koşan insanlara bakmıyorum. Dürbünüm sahneye
tırmanan sarışın kadına sabitlenmiş durumda. Benim kaplan yavrumun
orada ne işi var? Kırmızı eşarpını çıkarmış, saçları sırtından aşağıya ve
etrafına dökülüyor.
hedefimin yanında dizlerinin üzerine çökerken omuzları.

Ölü adamın ceketinin önünü tutuşunu ve onu çılgınca sarsışını izlerken
midem bulanıyor. Dürbünü yüzüne yakınlaştırmak için ayarlıyorum.
Çılgılık atarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor, acı ve keder yüz
hatlarına kazınmış. Tekrar yakınlaştırıyorum, ağzına odaklanıyorum ve
tüfek neredeyse
elimden kayıp gidiyor. Acı dolu çılgınlıklarını duyamayacak kadar uzaktayım
ama yine de kulaklarımda yankılandığını ve göğsümde sekerek beni içten
içe parçaladığını hissedebiliyorum. Ciğerlerim kasılıyor; soluk soluğa
kalıyorum ama içeri çekecek hava yok. Bir vakum içine çekildim, aniden
saniyenin bir kesrinde donup kaldım, ne söylediğini çözdiğüm anda.

Baba! Baba!

Bölüm 22

Nedense babamın cenazesinin olduğu gün yağmur yağmasını bekliyordum. Elmo'yu gömdüğümüzde olduğu gibi. Ve annemi. Böylesine güzel ve güneşli bir günde mezarlıkta durup tabutun toprağa indirilişini izlemek çok garip.

Zara yanımda, elimi öyle sıkı tutuyor ki parmaklarımı kıracak diye korkuyorum. Babamla araları hiç iyi olmamıştı ama babamın ölümü onu tahmin edebileceğimden daha fazla sarstı. Tanrıya şükür o gece her şey mahvolmadan önce onu eve gönderdim.

Gözlerimi tabuttan ayırdığımda, bakışlarım mezarın diğer tarafında karşımda duran hapisane üniformalı adama takılıyor. Elleri önde kelepçeli olmasına rağmen iki gardiyan onu çevreliyor. Üvey kardeşimizi on yılı aşkın bir süredir görmemiştım ve sokakta yanından geçsem onu tanıyacağımdan emin değilim.

Hatırladığım Massimo'nun dalgalı koyu renk saçları ensesine dökülüyordu ve her zaman temiz tıraşlı yüzünün üzerine düşmeyi başaran birkaç dağınık tutam vardı. Uzun boylu ve atletikti ama aşırı kaslı değildi. Annem bir keresinde bana onun etrafında takılan kızların sık sık Cosa Nostra'yı bırakıp manken olması, reklam panolarını ve moda dergilerinin kapaklarını süslemesi gerektiği konusunda şaka yaptıklarını söylemişti.

Bakışlarıma karşılık veren adamın hatırladığım genç adamla hiçbir ortak yanı yok. Kısa kollu kıyafeti kollarını, ellerini ve hatta parmaklarını kaplayan çok sayıda koyu renkli dövmeyle ortaya çıkarıyor. Gömleğinin ilk iki düğmesi açık ve boynuna ek olarak göğsünün de dövmeyle olduğunu görebiliyorum. Saçları tamamen tıraş edilmiş ama çenesinin alt kısmını kirli sakal kaplıyor. Ve onu son gördüğümde beri vücudunu neredeyse iki katına çıkarmış.

Ağırlık, tamamen kas. Gözleri hatırladığım gibi siyah ve hesapçı olmasaydı, yanlış mahkûmu getirdiklerini düşünürdüm.

Bugün burada olmasını beklemiyordum. Annem öldüğünde cenazesine katılmasına izin verilmemişti, bu yüzden babamınkine de gelmeyeceğini düşünmüştüm. Tuhaf, Laura'yı hep "annemiz" olarak düşünmüşümdür, asla üvey anne olarak değil. Ama Massimo'yla ilgili çok fazla anım yok. benim için hep bir "üvey kardeş" olarak kaldı.

Mezarlık bekçileri tabutun üzerine toprak dökmeye başladıklarında Massimo yaklaşıyor ve gözlerini benden ayırmıyor. Korumaları da onu yakından takip ediyor.

"Munchkin," diyor önümde dururken. Sesi bile farklı - daha derin, hırçın.

Alt dudağımı ısıırıyorum, ona sarılmak mı yoksa bir adım geri çekilmek mi istediğimden emin değilim. Onu en son gördüğümde beş yaşındaydım ve o zamanlar bile zorlu ve bir şekilde uzak görünüyordu. O kadar uzun zaman oldu ki, artık onun kim olduğunu bilip bilmediğimden emin değilim. Başını yana eğdi ve dudaklarının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı, tıpkı beni mutfağa gizlice girerken yakaladığında yaptığı gibi. çocukken. Bu, onunla ilgili sahip olduğum birkaç net anıdan biri.

Sertçe yutkunuyorum, soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum, sonra bir adım atıyorum ve kollarımı ona doluyorum. "Merhaba, Massimo."

"Gidelim Spada," diye bağılıyor güvenlik görevlilerinden biri, Massimo'nun kolunu çekiştirerek.

Üvey kardeşimiz geri adım atarak kollarımdan kurtuldu. "Konuşmamız gerek."

Başımı salladım. "Yarın geleceğiz."

"Sadece sen, Nera," diyor Massimo, sonra bakışları Zara'ya kayıyor.

Kız kardeşim bunca zamandır hareketsiz duruyor, gözlerini yere dikmiş, üvey kardeşimize bakmaktan kaçınıyor. Massimo'yu ilk kez gördüğü için tedirgin olmalı. O hapse gönderildiğinde Zara dört yaşında bile değildi, bu yüzden muhtemelen bir yabancıyla tanışmış gibi hissediyordur.

Massimo kelepçeli ellerini kaldırıyor ve parmaklarının tersiyle Zara'nın yanağını hafifçe okşuyor.

"Merhaba, Zahara." Bunu söylerken sesi bir garip. Daha yumuşak. Neredeyse eskisi gibi.

Kız kardeşim yere bakmaya devam ediyor, vücudu kaskatı kesilmiş. Bluzunun eteklerini kavrarken parmak eklemleri neredeyse bembeyaz görünüyor. Massimo'nun elleri Zara'nın yüzünden düşüyor ve ardından güvenlik görevlileri peşinden giderken uzaklaşıyor.

"Zahara?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

Kimse kız kardeşime tam adıyla hitap etmez. Küçükken ismini telaffuz edemediği için kendisine Zara diye hitap ederdi ve bu şekilde kaldı. Aileden kimsenin onun gerçek adını hatırladığından bile şüpheliyim.

Derin bir nefes alır ve başını kaldırır, bakışları doğrudan Mahkûm üniforması giymiş iri yarı bir figür cezaevi nakil aracına biniyor.

"Neler oluyor?" Bildiğim kadarıyla, yaklaşık on beş yıldır Massimo ile herhangi bir teması olmamıştı, ancak her ikisinin de davranışları aksini söylüyor.

"Yok bir şey," diye mırıldanıyor ve hızla ters yöne doğru ilerliyor. Kız kardeşimin peşinden giderken omurgamda hafif bir karıncalanma hissediyorum. Duruyorum, Gözlerim otoparka doğru ilerleyen yas tutan kalabalığı tarıyor ama iblisimi aralarında göremiyorum. Bir hafta içinde döneceğinden bahsetmişti ama gittiğinden beri sadece dört gün geçti. Etrafa bir kez daha baktıktan sonra Zara'nın peşinden koşuyorum. Muhtemelen onu hissettiğimi hayal etmişimdir. Tanrı biliyor ya, keşke burada benimle olsaydı.

* * *

Balkon korkuluklarına tutunuyorum ve önümdeki şehrin ışıltısına bakıyorum.

Babamız öldürüldüğünden beri Zara benimle kalıyor. Ben oturma odasındaki kanepede uyurken o benim yatak odamı ele geçirdi. Cenazeye katıldıktan sonra döner dönmez kendini eve kapattı. Onu sarsan cenaze töreni miydi yoksa Massimo'yu görmek miydi anlayamıyorum.

Yıllar sonra üvey kardeşimle yüz yüze gelmek beni kesinlikle sarstı. Ayrıca benimle ne hakkında konuşmak istediğini merak etmekten kendimi alamıyorum, özellikle de bunca zaman onu ziyaret etmemizi reddettikten sonra ve şimdi bu tartışmayı benimle yalnız yapmak istediğini açıkça belirtti. Ancak,

Yarınki ziyareti ayarlamak için ıslah evini aradığımda, Massimo'nun bugün geri döndüğünde kavga çıkardığı ve bir hafta boyunca hücre hapsinde tutulacak ve bunu iki aylık ziyaretçi yasağı izleyecek.

Şiddetli rüzgâr bir perdeyi içime doğru üflüyor ve pürüzsüz malzeme koluma değdiğinde, o ince karıncalanma hissi cildime yayılıyor, her bir gözeneğime yerleşiyor. Tıpkı iblisim beni izlerken olduğu gibi. İç çekiyorum ve avuçlarımı kollarımın üzerinde ovuşturuyorum. Şu anda çok uzakta, Meksika'da kim bilir ne yapıyor olduğunu bilsem de, yine de Aşağıdaki caddeye bakıyorum, onu gölgelerin arasında gizlenirken görmeyi umuyorum.

Ama orada kimse yok.

Gözlerimi kaplan yavruma dikmiş, sokağın karşısındaki balkona bakıyorum. Rüzgar onun güzel ama kederli yüzüne doğru esiyor. Göğsümün içinde oluşan kara delik beni içine çekiyor, sanki beni yutmaya çalışıyor Beni umutsuzluk ve çaresizlik içinde boğarak unutulmaya terk ediyor. Zamanı geri çevirmek, yaptıklarımı geri almak için artık yapabileceğim hiçbir şey yok. En karanlık günahımı telafi etmenin bir yolu yok. Yaptıklarımın affı yok.

Şakaklarımdaki bıçak saplanır gibi ağrı, büyük olasılıkla uykusuzluktan dolayı daha da kötüleşti. Dün gece yakaladığım birkaç saat dışında, tam burada

Bu çatıda günlerdir uyumadım. Ayağımın dibindeki su şişesine uzanıp büyük bir nefes çekiyorum, sonra onu boş fast-food kabının yanına geri koyuyorum.

Yemek yemek aklımdaki son şeydi ama vücudumun iflas ettiğini hissediyordum, bu yüzden bulduğum ilk yemeği aldım. Ne yediğimi bile bilmiyorum.

Hissettiğim her şeyi görmezden gelerek nöbetime devam ediyorum.

Yavrum parmaklıklardan uzaklaşıyor ve balkon kapısını arkasından kapatarak içeri giriyor.
Hâlâ açık olan perdelerin ardından, onun uykuya hazırlanışını izliyorum. O

On dakikalığına ortadan kaybolur, ancak pijamalarını giyerek geri döner ve uydurma yatağındaki kanepeye uzanır.

Birkaç dakika boyunca, lambayı kapatmadan önce lambaderin ışığıyla yıkanıyor. Karanlık çöküyor ve Nera'nın evini görmemi engelliyor. Onu artık göremesem de izlemeye devam ediyorum.

Bölüm 23

İki ay sonra

Batista Leone büyük ofis koltuğundan, "Kim olacağına henüz karar vermedim ama size önceden haber vereceğim," diyor.

"Bana bilgi verilecek mi?" Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Babamı gömmemizin üzerinden sadece iki ay geçti. Leone'nin Don'un başına geçmesinin üzerinden de ancak bir ay geçti.

"Evet. Elbise seçmek ve süslemelerle ilgili isteklerinize uyulmasını sağlamak için yeterli zamanınız olacak."

"Beni kimseyle evlendirmeyeceksin, Batista."

"Don Leone arıyor." Avucunu masaya vuruyor, gözleri kalın beyaz kaşlarının altında şişiyor. "Eski ayrıcalıklarını unut, kızım. Artık bir maldan başka bir şey değilsin. İyi kullanmayı planladığım bir varlık."

Tüm vücudum gerildi. Daha önce kimse benimle bu şekilde konuşmaya cesaret edemezdi, patron yardımcısıyken o bile. Ama artık Don o ve gerçek şu ki, ne isterse yapabilir. Eğer hayır dersem, beni Aile'ye ihanet eden biri olarak ilan eder ve birilerine beni ortadan kaldırmalarını emreder. Boğazımda safra birikiyor. Midem bulanıyor.

"Arnavutluk örgütünden birini düşünüyorum," diye ekliyor. "Ya da belki Salvo."

Kaşımı kaldırıyorum. Salvo hiçbir zaman Leone'nin hayranı olmadı ve bunu saklamaya da çalışmadı. Leone'nin Salvo'yu ikinci adam olarak atadığını duyduğumda oldukça şaşırmıştım ama şimdi her şey daha mantıklı gelmeye başladı.

Dostlarını yakın, düşmanlarını daha yakın tut. Leone, Salvo'yu kazanmak için yeni müsteşara benimle evlenmesini teklif edecek.

"Hepsi bu mu?" Dişlerimin arasından soruyorum.

"Evet." Masasının üzerindeki gazeteye uzandı. "Gidebilirsiniz."

Ayağa fırladığımda sandalye yerde gıcırtilı bir ses çıkarıyor. Kapıya doğru yürürken içimde hem öfke hem de umutsuzluk alevleniyor. Neredeyse kapıya varmıştım ki Leone'nin sesi beni durdurdu.

"Sanırım bir şeyi unuttun, Nera."

Kendimi toparlamak için bir an gözlerimi kapatıyorum, sonra yüzümü ona dönüyorum. Masasına lastik ayaklarımın üzerinde yaklaşıp eğiliyor ve uzattığı elindeki yüzüğü gagalıyorum. "İyi günler" -yutkunuyorum- "Don Leone."

Dudakları bencil bir gülümsemeyle genişliyor ve sonra gazetesini okumaya geri dönüyor.

Ancak arabama bindiğimde kendime izin veriyorum. Alnımı direksiyona yaslayıp keder, çaresizlik ve endişe karışımı bir hıçkırık tutturuyorum. Babamın artık burada olmamasının verdiği keder.

Çaresizlik çünkü ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Ama endişe tamamen *onunla ilgili*, şeytanımla. Ona bir şey olduğu korkusundan kaynaklanıyor, çünkü iki ay oldu ve ondan hiç haber alamadım.

Söz verdiği gibi geri dönmeme ihtimalinden dolayı acı çekerek karanlık bir uçuruma yuvarlanıyorum. Ama daha önce hiç sözünden dönmemişti, bu yüzden eğer döneceğini söylediyse, o günün geleceğine ve ne olursa olsun orada olacağına inanmak zorundayım. Son on haftadır her gece çatımda onu bekliyordum, güneş doğana kadar serin karanlıkta duruyordum

ama hiç görünmedi. İliklerime kadar üşüdüm, hatta tenimde o tanıdık dikenleri hissettiğimi bile düşündüm. Bana her zaman yakınlarda olduğunu söylerler.

Çok endişelendim, kendimi hasta ettim ve tüylerimi diken diken eden o his her zaman var. Dün kendime daha fazla kraker almak için markete koştuğumda olduğu gibi. Gece gündüz şeytanımla ilgili stres yaşarken son zamanlarda yiyebildiğim tek şey tuzlu kraker gibi görünüyor. İki gün önce Zara ile kumaş mağazasına gittiğimde de bunu hissettim. Cumartesi günü de arabamı yıkatmaya götürürken sırada bekledim ve Tüm bedenim karıncalanıyor. Sanırım deliriyorum.

Başımı kaldırıp tüm gücümle direksiyonu sıkıyorum. Belki bugün döner. Bu akşam bana gelir. Eğer tüm kalbimle inanırsam, bu gerçekleşebilir. Ortaya çıkacak ve bir şekilde her şeyi yoluna koyacak.

Evet.

Gözyaşlarımı siliyorum ve motoru çalıştırıyorum.

* * *

"Nereye gidiyorsun?" Zara banyodan çıkarken soruyor ve ceketimi giydiğimi görüyor.

"Çatıya. Biraz temiz havaya ihtiyacım

var." "Neredeyse gece yarısı oldu."

"Biliyorum." Kapı kolunu tuttum. "Yakında döneceğim."

Yukarıda, derme çatma bankın üzerine oturup geceye bakıyorum. Ensemdeki o karıncalanma hissi beni deli ediyor. Hiç azalmıyor. Hiç kesilmiyor.

Ay dolunay, tıpkı iblisimle tanıştığımız gece olduğu gibi, ama bu gece gümüş parlaklığı bulutlarla örtülmüş. Muhtemelen yağmur yağacak. Hem de sert. Havadaki değişimi şimdiden hissedebiliyorum. Fırtına patlamak üzere.

Gözlerim önümdeki dar yolun ötesindeki binaların üzerinde geziniyor, hâlâ yanan birkaç rastgele pencereyi fark ediyorum. Çatıya bakıyorum Rüzgâr şiddetini artırdıkça yol boyunca ceketimi biraz daha sıkı tutuyorum. Tek gördüğüm kasvetli karanlık. Dakikalar geçiyor. Rüzgâr esmeye devam ediyor. Banktan kalkıp içeri girmeye hazırlanırken, ay ışığı bulutları kısa bir süreliğine aralıyor, sokağın diğer tarafındaki karanlık ufku ve parmaklıkların üzerine eğilmiş bir figürü aydınlatıyor.

Gözlerimi kısıyorum. Bu o.

Midem bulanıyor.

Orada ne işi var? Neden bana gelmedi? Belki de o değil de başkasıdır? Hayır. Bu düşük ışıktaki bile onu her yerde tanırım.

Kafam karıştı, bir adım daha yaklaştım. Figür hızla geri çekiliyor ve görüş alanımdan kayboluyor. Bekliyorum. Bu benim iblisim olamaz. Döner dönmez bana geleceğine söz vermişti. Bekleyeceğimi biliyordu.

Acı göğsümü deliyor ve neredeyse elle tutulur bir acı gibi geliyor. O yaptı.

Onu hissettiğimi sandığım ama bu hissi umutsuz umutlarım olarak görüp göz ardı ettiğim tüm o anlar... O zamanlar gerçekten orada mıydı? Haftalar oldu! Bir şey oldu diye ödüm kopuyordu. Onun için o kadar çok korktum ki bu beni fiziksel olarak hasta etti. Ve tüm bu süre boyunca, beni gizlice takip ediyordu. Bana izin bile vermiyordu. onun iyi olduğunu bilmek. Birbirimiz için yaptığımız onca şeyden sonra.

Sırf onunla birlikte olabilmek için ailemi terk etmeye hazırdım. Elim ağzıma gitti, hıçkırığımı bastırdım. Babamın cenazesindeydi! Ve hala uzak duruyordu, bana nasıl olduğumu sorma zahmetine bile girmiyordu. Düşündüm ki . . . I

Beni sevdiğini sanıyordu. Ama sevdiklerinizin acı çekmesine izin vermezsiniz, onlara teselli sunmazsınız. Bunların hepsi onun için bir oyun muydu? Öyle miydim? En umutsuz anında terk edilmek üzere aşık olmaya ikna edilmiş aptal bir kız mıyım? Ona en çok ihtiyacım olduğu anda beni terk etti.

Yalanlar.

Hepsi yalandı, başka bir şey değil.

"Neden?" Gecenin içinde çılgılık atıyorum.

Sorumun cevabı ani, amansız bir yağmur. Gökler açılıyor, yağmur damlaları yüzüme vuruyor ve yanaklarımdan süzülen gözyaşlarıma karışıyor.

"Siktir git!" Ağlıyorum. "Karanlığına geri dön ve orada kal!" O kadar yüksek sesle bağıriyorum ki boğazım acıyor ve son kelime içimi burkan bir iniltiye dönüşüyor.

Arkamı dönerek binaya açılan kapıya doğru ilerliyorum, sanki içim parçalanıyormuş gibi hissediyorum.

Bir daha asla buraya gelmeyeceğim.

Salak!

Kafamı arkamdaki duvara vuruyorum. Beton çatı şiddetli sağanak nedeniyle çalkalanıyor, kışım olduğu yerde kalırken ve acım içinde tek başıma otururken beni yığılmış ve sıırsıklam halde bırakıyor. Dirseklerimi yukarı kaldırdığım dizlerime dayayarak başımı tutuyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Yavrumun yüzünde şok ifadesi ile bana baktığını hayal ettim. Şok, hayal kırıklığı ve çok fazla acı.

Kafamı tekrar duvara vuruyorum. Ve tekrar.

Pervasız aptal. İki ay önce kendimle bir anlaşma yaptım. Onu uzaktan izlemeye devam edeceğim, ama beni görmesine asla izin vermeyeceğim. Geri dönmediğimde incineceğini biliyordum. Ona verdiğim sözü tutmadığım için beni asla affetmeyeceğini biliyordum. Muhtemelen bir süre sonra beni unutacaktı. Hatta öldüğümü bile düşünebilirdi.

Tüm bunlarla yaşayabilirim.

Ama beni bu aptal çatıda fark ettiğinde yüzünde beliren ihanet ve mutlak acı ifadesiyle yaşayamam. Ya da kafamın içinde sürekli tekrar eden karanlığa doğru acı dolu haykırışıyla.

Neden?

Ona koşma, dizlerimin üzerine çöküp beni affetmesi için yalvarma ihtiyacı içimi kemiriyor. Ama ondan beni affetmesini nasıl isteyebilirim? En çok affet

Yaptığım korkunç şey mi? Yaptıklarımı itiraf etmek bile ona daha fazla acı verecekti. Hepsi evine girmesine izin verdiği bir adam yüzünden. Ona dokunmasına, onu öpmesine ve onunla sevişmesine izin verdiği bir adam. Babasını hiç düşünmeden öldüren bir adam. Eğer bilseydi, şu anda acı çektiğinden çok daha fazla acı çekerdi. Çünkü şimdi, şimdi ben sadece onu terk eden adamım.

Ve o adamın artık temelli gitmesi gerekiyor.

Göğsüm sanki ezilmiş, üzerine büyük bir ağırlık binmiş gibi sıkışmış gibi hissediyorum. Başımı yukarı kaldırıp neredeyse gizlenmiş dolunaya bakıyorum.

yağmur damlaları yüzümden sekerken. O haince parlayan küre, karanlık üzerindeki gücü beni yıldız ışığının her şeye rağmen benim olabileceğine inandırdı. Ve kısacık bir an için, o parlaklığı avucumun içinde tuttum. *Onu* tuttum ve huzuru tanıdım.

Göğsümdeki baskı yoğunlaşıyor ve içimdeki her şey kırılmaya başlıyor gibi hissediyorum. Derin bir nefes alıyorum ve gecenin beni parçalayan azabı yutmasını umarak canavarca bir kükreme çıkarıyorum.

Bir yere gitmiyor.

Kafamı bir kez daha duvara vurduktan sonra telefonumu çıkarıp numarayı tuşluyorum. Kruger tek bir çalmadan sonra cevap veriyor.

"Meksika işinin ayrıntılarını bana gönder," diye mırıldanmayı başardım.

* * *

Yirmi iki saat sonra

Küçük özel jet dar piste neredeyse hiç sarsılmadan iniyor tekerlekler asfalt zemine değdiğinde. Ancak ben o gümbürtüyü sanki bir depremmiş gibi hissediyor, tüm varlığımı sarsıyorum. Üç binden fazla Artık kaplan yavrumla aramda kilometreler var.

Güzel.

Koltuğumdan kalkıyorum ve özel olarak modifiye edilmiş bagaj bölmesinden ekipmanlarımın bulunduğu çantayı alıyorum. Keskin nişancı tüfeğimin bulunduğu uzun çanta benimkinin önündeki koltuğun üzerinde duruyordu.

Pilot omzunun üzerinden, "Sizi ne zaman almamı istersiniz?" diye sorar.

"On gün. Aynı zamanda." Kabin kapısını açıyorum ve hava merdivenlerinin mandalını açarak genişlemelerine izin veriyorum. "Araç nerede?"

"İleride ve pistin solunda, çalıların arasına gizlenmiş." Kokpitin ön camını işaret ediyor. "Anahtar kontakta."

Başımı salladım ve merdivenlerden indim.

Bana gösterilen yöne doğru ilerlerken hava yoğun ve ağır, nem tenime yapışıyor. Pisti işaret eden ışık dışında başka hiçbir aydınlatma yok. Hiçliğin ortasında, bir futbol sahasından bile daha büyük olmayan bir deniz kenarı pistinde olduğumuzu düşünürsek şaşırtıcı değil. Etrafı kontrol etme zahmetine bile girmedim, keşifle de uğraşmadım. düşmanca bir bölgede bir araca yaklaşımadan önce. Silahım kılıfın içinde sabit duruyor. Bu beni olası bir tehdide karşı kolay hedef haline getiriyor, ama gerçekten umurumda değil.

Artık hiçbir şey umurumda değil. Yavru kaplanımı kaybettim. Geri kalan her şey anlamsız - hayatım da dahil.

Eski püskü kamyon tam da pilotun söylediği yerdeydi. Sürücü tarafındaki arka kapıyı açtığımda, kabinin ışığı sönük kalıyor. Eşyalarımı içeri yerleştirmek üzereydim ki ensemde keskin bir sızı hissettim. Yıllar süren eğitim sonunda etkisini gösterdi. Etrafımda dönerek boynuma saplanan dartı çıkardım.

Elim silaha uzanıyor ama parmaklarım silahı kavrama yeteneğini kaybetmiş gibi görünüyor. Elimden kayıyor ve bir gümbürtüyle yere düşüyor. Görüşümü kaplayan bulanıklığı göz kırparak gidermeye çalışıyorum. İşe yaramıyor. Tökezliyorum, sırtım kamyonun yan tarafına çarpıyor. Bir düzine kadar adamın bulanık şekilleri yaklaşıyor, el fenerleri beni kör ederken yaklaş.

"Bakalım burada neyimiz varmış?" diyor ağır aksanlı bir ses. "O orospu çocuğu yalan söylemiyormuş."

Önümde bir adamın yüzü beliriyor. Gözlerim kararmış olsa da onu Kruger'ın dün bana gönderdiği görev belgelerinden tanıyorum. Alfonso Mendoza. Meksikalı bir kartelin lideri. Benim hedefim.

"Kruger'ı gerçekten kızdırmış olmalısın," diye gülüyor. "Sana bir ders vermemizi, sonra da komutla nasıl havlayacağını hatırladığında seni geri göndermemizi istedi." Yakınına eğiliyor. "Ama sanırım onun yerine seni tutacağız."

Meksikalı tüfeği omzundan indiriyor ve namlunun soğuk metali şakağıma değiyor.

Bölüm 24

Karşı duvardaki kapı bir çılgılık atarak açılır ve Bu kasvetli odada sessizlik ve Massimo içeri giriyor. Hapishane üniforması giymiş bu korkunç görünümlü adamın aslında üvey kardeşim olduğunu kabullenmekte hâlâ zorlanıyorum. Yıllar boyunca onu düşündüğümde, burada ne yaptığını merak ettiğimde, nedense onu hep takım elbiseli hayal etmiştim.

Masanın diğer tarafındaki sandalyeye doğru yürürken ayak bileklerindeki zincirler şingirdiyor. Onu getiren gardiyan Massimo'nun bileklerini kaldırıyor ve kelepçeleri masanın üstündeki demir halkaya bağlıyor. Massimo başını kaldırıp bakar, gözleri köşeye monte edilmiş kameraya odaklanmıştır. Gardiyan başını sallar ve odadan çıkar. Kameranin çalıştığını gösteren kırmızı ışık canlı bir dakika sonra kapanıyor.

"Nera." Massimo öne doğru eğiliyor ve dirseklerini metal yüzeye koyuyor, bu hareket mürekkepli kollarının kaslarının şişmesine neden oluyor.

"Konuşmamız gerektiğini söylemiştin." Bakışlarını karşılıyorum.

"Daha erken olmasını umuyordum ama bir şey çıktı ve maalesef planımı bozdu."

Evet. Korumalar bana eşlik ederken öğrendiğime göre, Massimo babamın cenazesinden döndüğünde neredeyse bir adamı boğuyormuş.

"Ama şimdi buradasın ve beni bilgilendirmene ihtiyacım var" diye ekliyor.

"Leone devraldı."

"Biliyorum. Ona kim oy verdi?"

"Bilmiyorum. Aile toplantılarına davet edilmiyorum ki."

"Salvo'ya sor."

Kaşlarımı çatıyorum. "Sanki bana böyle bir şey söyleyecekmiş gibi." "Söyleyecek."

"Neden ona kendin sormuyorsun? Seni görmeye gelebilir ve bilmek istediğin her şeyi sana anlatabilir."

"Salvo'yu tam olarak şu anda olduğu yerde istiyorum - benimle belirgin bir bağı olmayan bir alt patron olarak."

"Leone'nin onu terfi ettirdiğini nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Kaynaklarım var. Leone Camorra konusunda herhangi bir hamle yaptı mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Tahminimce onlara ödeme yapmaya çalışacak." "Ödemeye mi?" adam gerildi ve gözlerinde tehlikeli bir şey parladı gözlerini. "Ne için?"

"Bu yılın başlarında kumarhanelerimize yaptıkları yatırım."

Massimo'nun çenesi sıkıştı. "Bana danışmadan işimize girmelerine kim izin verdi?"

Yani, şüphelendiğim gibi. Üvey kardeşim başından beri Family'nin işlerine karışmış.

"Babam," diyorum. "Ama bu fikri ortaya atan Leone'ydi. Planları Camorra'ya yıllık toplantıdan önce ödeme yapmaktı, böylece Aile bunu öğrenmeyecekti. Yaz başında her şey raydan çıktı ama Alvino'nun ölümünden sonra babam Efsio ile yeni bir anlaşma yaptı. Yaptıkları ortaklığı partide duyuracaktı ama sonra öldürüldü. fırsatını bulamadan."

"Mm-hmm. Peki Nuncio'nun bu duyuruyu yapacağını kim biliyordu?"

"Bana söyledi. Sanırım Leone de biliyordu."

"Peki Camorra'yı işin içine katma fikrinin arkasında Leone'nin olduğundan kesinlikle emin misiniz?"

"Babam öyle söyledi."

Massimo sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve kelepçelerini metal masaya vurmaya başlıyor, yavaş ritim odanın içinde yankılanıyor. "Sana ihtiyacım var bana partiyi anlatın. Orada kimler vardı ve geldiğiniz andan ateş edildiği ana kadar olan her şeyi."

Derin bir nefes alıyorum ve konuşmaya başlıyorum, o geceye dair hatırladığım her şeyi anlatıyorum. Fazla bir şey değil. Bir gece önce olanlardan dolayı hala coşkuluydum ve hiçbir şeye fazla dikkat etmiyordum. Ama ona hatırlayabildiğim her şeyi anlattım. Massimo sözümü kesmeden dinliyor, her kelimedeye yüzü daha da kararıyor.

"Peki Leone, Nuncio ile birlikte sahnede değil miydi?" diye soruyor ben bitirdikten sonra. "Hayır. Yan tarafta, içki masasının yanında duruyordu."

Aramıza sessizlik çöküyor, metalin metale vuruşu tek ses olarak duyuluyor.

Odaya.

"Leone beni evlendirmek istiyor. Arnavutluk örgütünden biri mi yoksa Salvo mu olacağına henüz karar vermedi."

"Güzel. Salvo'yu seçtiğinden emin olacağım."

"Onunla evlenmeyeceğim, Massimo. Ya da başka biriyle." Gözlerimi ellerinden kaldırıp bakışlarıyla buluşuyorum. "Ben hamileyim."

Gözleri büyür. "Babası kim?" "Fark etmez."

Massimo öyle ani bir hamleyle ileri atıldı ki sandalyemde irkildim. "Piçin teki kız kardeşimi hamile bıraktı ve bunun bir önemi yok mu?" diye kükreyerek zincirleri çekiştiriyor.

"Hayır. O aileden değil."

"Seninle evlenecek mi?"

"Hayır. O ..." *O da ne?* Merak ediyorum. "O gitti."

Massimo bana bakıyor, burun delikleri şişiyor, sonra yavaşça sandalyeye geri dönüyor. "Kurtul ondan."

"Ben çocuğumdan 'kurtulmuyorum'!"

"Aileden hiçbir erkek, hamile bir kadınla evlenmez. başkasının çocuğu, Nera. Özellikle de o kadın bir Don'un kızıysa. Eğer bir erkekse, senin oğlun gibi liderlik pozisyonuna göz dikerse

dizginleri ele almak için desteğe sahip. İktidarlarını kaybetmemek için çırpınanlar tarafından sonsuza dek bir tehdit olarak görülecektir."

"Don'un pozisyonu kalıtsal değildir."

"Hayır, ama siz de çok iyi biliyorsunuz ki bir önceki Don'un akrabası olmak bile gerekli desteği almak için yeterli."

"Ben gidiyorum."

"Cosa Nostra'dan ayrılmak yok, Nera. Bunu sen de biliyorsun." "Deneyebilirim."

"Ve çocuğun daha doğma şansı bulamadan ölmüş olacaksın. Leone seni öldürtecek. Tıpkı babanı öldürdüğü gibi."

"Ne?"

"Ciddi misin? Şimdiye kadar noktaları birleştirmedin mi?" Massimo masanın üzerine eğildi, gözleri benimkileri delip geçti. "Leone işlerin Camorra'ya 'ödeme yapma' noktasına gelmesine asla izin vermezdi. O, Camorra'nın

Sırf daha sonra bunu Aileye 'açıklayabilmek', babanızı bir hain olarak gösterebilmek ve onun yerini alabilmek için bütün anlaşılmayı yaptı. Muhtemelen sırf bu nedenle Nuncio'yu bana bu konuda hiçbir şey söylememesi için ikna etti. Ve bunu yapmakta tereddüt etmeyecektir. İhtiyaçlarını karşılayacaksa senden

kurtulabilir." "Aman Tanrım."

Ona bakıyorum.

"Bebegi doğurma konusunda ciddi misin?"

"Evet."

"Peki çocuğunuzu güvende tutmak için ne kadar ileri gitmeye hazırsınız?" "Gerekirse cehennemin dibine kadar."

"Güzel. Çünkü tam olarak oraya gidiyorsun," diyor. "Şimdi beni dinle ve sana söylediklerimi aynen yap."

Üvey kardeşimin planını dinlerken midem taklalar ve dik düşüşler arasında gidip geliyor ve o bitirdiğinde kusacak gibi oluyorum. Cehennemin derinliklerine gideceğimi söylerken şaka yapmıyordu.

"Ne kadar süre için?" Boğuk bir

sesle söyledim. "Ben çıkana

kadar."

"Bu neredeyse dört yıl demek, Massimo! Bunu yapamam."

"Özgürlüğünüzün ve çocuğunuzun güvenliğinin bedeli bu." Ağzında bir sırıtma belirir.

Gözlerindeki hesapçı parıltıyı izlerken, bir farkındalık yerleşiyor. "Sen sadece buradaki bazı ipleri çekmiyordun, değil mi? Bunca yıldır Aile işleriyle ilgilenen sendin."

"Nuncio iyi bir adamdı, ama kana susamış bir tarafı yoktu. gerekli kararları ver." Yüzündeki sırıtma o kadar korkunç bir gülümsemeye dönüşüyor ki istemsizce geriye yaslanıyorum. "Boston Cosa'yı yönetiyordum

On dokuz yaşımdan beri Nostra'dayım, kardeşim."

Ürperdim. "Başka bir yolu olmalı."

"Yok." Başımı yana eğiyor, delici bakışları benimkileri yakalıyor. "Bu adil bir takas. Özgürlük karşılığında hayatının dört yılı. Sen ve çocuğun için."

Bir *takas*. Bu terimi duymak bile ağlamak istememe neden oluyor. Görünüşe göre şeytanım bu konuda haklıymış; hiçbir şey bedava değildir.

"Yemin et," diye ısrar ediyorum cılız bir fısıltıyla. "Şerefim üzerine yemin ederim."

Başımı salladım. "Ben yaparım."

Yavaşça sandalyeden kalkıyor, her şeyi sindirmeye çalışıyorum. Tam kapıya gelmiştim ki Massimo'nun sesi bana ulaştı ve beni kısa sürede ayağa kaldırdı.

"Zahara'ya ne oldu?"

"Ona hiçbir şey 'olmadı'. Vitiligosu var. Bu sadece bir deri hastalığı. Ziyaret etmemize izin verseydiniz, bilirdiniz."

"Cezamın indirileceğine güveniyordum, ancak her bir cezam şartlı tahliye başvuruları reddedildi. Bahse girerim bunun arkasında da bir şekilde Leone vardı." Zincirleri zorlayarak ellerini önüne doğru kaldırdı. "İkinizin de beni bu şekilde görmeyi istemedim. İster inan ister inanma, sana değer veriyorum Nera. Sen benim ailemsin. Eğer umurumda olmasaydınız, on sekiz yaşına bastığınızda Nuncio'nun sizi evlendirmesini asla yasaklamazdım."

Gözlerim sandalyeye yayılmış devasa bedeninden aşağıya, sonra yukarıya, dövmeli ellerine ve kollarına kayıyor ve yüzünde duruyor. "Ya da belki sadece planlarınızı ilerletecek bir evlilik ayarlama şansı istediniz."

Dudakları sinsi bir sırıtışla genişliyor. "O da var."

"Hapishane seni dışarıdan değiştirmiş olabilir, ama içeride hala hatırladığım aynı kurnaz adamsın."

"Hayatını yaşamadığın bir insanı asla tanıdığını sanma, Nera."

"Evet"-kapı kolunu tutuyorum-"Son zamanlarda ben de tam olarak bunu fark ettim."

Bölüm 25

"Girin."

Kola uzanırken bir anlığına gözlerimi kapattım. Arabayı sürerken vücudum o kadar titriyordu ki kontrolü kaybedip bir yere çarpmaktan korkuyordum ama İtalyan tarzı kumtaşı binanın önüne park ettiğimde üzerime alışılmadık bir sakinlik çöktü. Okyanusta fırtınadan hemen sonra, havanın hala elektrikle yüklü olduğu ama suyun sıvı cama dönüştüğü zamanki sükunete benziyordu. Ben de şimdi öyle hissediyorum. Dışarıdan bakıldığında sakin bir yüzeyde yüzen dingin bir buzdağıyım, içimde ise lanet olası bir akıntı beni parçalara ayırıyor. Ama çocuğumun güvenliğini sağlamak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım.

Kapıyı itip açıyorum ve Don Leone'nin ofisine giriyorum.

"Kapıdan arandığımda oldukça şaşırmıştım," dedi Batista Leone gözlerini önündeki deri defterden ayırmadan şöyle diyor. "Seni Salvo ile evlendirmeye karar verdim."

Masasına yaklaşıp önündeki ziyaretçi koltuğuna otururken siyah topuklu ayakkabılarım süslü ahşap zeminde tıkırdıyor. Çantamı kucağıma koyuyorum, katlanmış birkaç kâğıttan ilkini çıkarıyorum ve öne doğru eğilerek incelemekte olduğu defterin üzerine bırakıyorum.

"*Senin* için ne yapabilirim diye sorman gerekirdi." Gülümsedim, sonra ekledim, "Batista."

Adını söylediğimi duyunca Leone'nin kafası bir anda yukarı kalktı. "Bu ne cüret!" diye bağırdı.

"Pişman olacağınız bir şey söylemeden önce belgeye bakın."

Babamla birlikte Camorra ile imzaladıkları yatırım sözleşmesinin çıktısını alıyor ve okumaya başlıyor, yüzü her saniye daha da kızarıyor.

"Acaba Aile bunu görse ne derdi?" Tekrar çantama uzanıp bir sonraki kâğıt setini çıkarıyorum. "Ya da belki de kurduğun paravan şirketle daha çok ilgilenirlerdi, o da çok uygun bir şekilde
-Kumarhanelerimizdeki tüm tadilatları tamamlamak için tutuldu. Ve gerçek, bitmiş iş için üç katı ücret talep etti. Aileden çalmak, Batista?"

Leone, kendisini söz konusu şirketin sahibi olarak ifşa eden müfettiş raporunu elimden çekip alıyor ve yüzündeki renk hızla kayboluyor.

"Peki ya buna ne dersin?" Bir yığın fotoğraf çıkarıyorum. Birinde yarı yaşında bir kadını öpüyor. Bir diğeri siyah beyaz ve biraz grenli, ama aynı kadını bir otel odasında arkadan becerdiğini açıkça gösteriyor.

"En büyük yatırımcımızın karısını becermek mi? Tsk tsk tsk . . .
Adriano'nun bu haberi iyi karşılayacağını sanmıyorum."

Leone'nin yüzü artık sarının hastalıklı bir tonunda.

Massimo'nun tüm bunları nasıl elde ettiği hakkında hiçbir fikrim yok ve umurumda da değil. Salvo belgeleri bana getirdiği an, doğruca buraya geldim.

"Ama bunların hepsi küçük şeyler, değil mi? Eminim Aile bunları görmezden gelecektir." Ona küçümseyici bir gülümseme sunuyorum. Bunlar ortaya çıktığı anda ölü bir adam olacağını çok iyi biliyor. "Peki, şuna ne dersin?"

Cosa Nostra Don'a bir suikast düzenlemek, böylece görevi devralabilirsin."

Yüzünde kalan azıcık renk de kaybolur ve onu bir ceset kadar solgun bırakır. Cosa Nostra'da, sırf pozisyonunu ele geçirmek amacıyla bir bağışçıyı öldürmekten daha büyük bir suç yoktur. Hiyerarşi yapısı üyeler için istikrar, güvenlik ve refah sağlamak üzere kurulmuştur. Eğer astların üstlerini öldürmesi yaygın bir uygulama olsaydı, bu kaosa neden olur. Ve kaosun Cosa Nostra'da kök salmasına asla izin verilmez.

Masanın çekmecesine uzanırken gözlerini benden ayırmıyor. Tahminimce, bir silah arıyor.

"Gerçekten buraya tek başıma geleceğimi ve bir tür sigorta olmadan tüm bunları sana göstereceğimi mi düşünüyorsun?" Bacaklarımı çaprazlayıp sandalyede arkama yaslanıyorum. "Eğer bana bir şey olursa, bu belgelerin kopyaları sadece kaptanlara değil, en büyük yatırımcılarımızdan en alttaki askerlerimize kadar Aile'nin her bir üyesine gönderilecek. Birkaç saat içinde seni parçalara ayırıp ibretlik bir hale getirirler."

"Ne istiyorsun?" diye bağıyor. "Salvo'yla evlenmek istemiyor musun? İyi o zaman. Umurumda değil."

"Evlenmek istiyorum Batista. Ama alt patronunla değil." Gülümsüyorum. "Seninle evleneceğim."

"Ne?" diye tersledi, sandalyesinden yarı kalkarak.

"İnan bana, senin gibi iğrenç, yaşlı bir domuza bağlanma fikrini mide bulandırıcı buluyorum. Ama olacak olan bu." Bir an duraksadım, sonra devam ettim. "Pazar günü nişanımızı ilan edeceksin. Düğün bu ayın sonuna ayarlanacak."

"Neden?"

"Çünkü senin karın olmak, ailenin en iyi şekilde çıkarlarımız korunuyor." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve bakışlarımla onu çiviliyorum. "Çoğu insana göre sen hâlâ Don olacaksın ve onlar senin önünde eğilip elini öpmeye devam edebilecekler. Sanki tüm güç ve saygı sendeymiş gibi ortalıkta caka satmana izin verilecek. Ama yapacağın tek şey bu.

"Bugünden itibaren Aile ilişkileri, işler ve özel konularla ilgili tüm kararları ben vereceğim. Herkese, sanki hala görevdesin. Ve dört yıl içinde üvey kardeşim hapisten çıktığında, sağlık nedenlerinden dolayı istifa edecek ve bir sonraki don olarak Massimo'ya tam destek vereceksin."

"Sen delisin."

"Hayır, Batista. Ben deli değilim. Kararlıyım ve eğer o hain zihninde bir gram zekâ varsa, kararlı bir kadının çılgın bir kadından çok daha tehlikeli olduğunu anlarsın." Çantamdan son kâğıt parçasını çıkarıp önüne atıyorum. "Benim listem düğün resepsiyonu için tercihler. Bunlara uyulduğundan emin olun. Ve

Lütfen, bu özel günümüzde son üç öğününüzden kalan lekeleri taşımayan bir kravat taktığınızdan emin olun."

Ben uzaklaşırken gözlerinin sırtımı deldiğini hissedebiliyorum.

Ulaştığımda

Kapıya yaklaşırken durup omzumun üzerinden bakıyorum. "Bir şey daha var. Çocuğum doğduğunda, bebeğin senin olduğunu iddia edeceksin. Ve Tanrı yardımcın olsun, eğer bir gün ağzından kaçırır ve bunun doğru olmadığını söylersen."

Kapı yumuşak bir tıkırtıyla arkamdan kapanıyor.

Arabama dönüp evime doğru giderken, geçtiğim her sokağın gölgelerini tarıyorum. Bakıyorum. Arıyorum. Umuyorum.

Hâlâ her an iblisimin karanlıktan çıkıp geleceğini umuyorum. Ama gelmeyeceğini biliyorum. Artık enseme küçük karıncalanmalar yok. Artık hareketlerimi takip eden gözlerin farkında değilim. Hiçbir şey yok.

Onun gitmesini hiç istemedim. O gece çatımdan ona bağırdığım nefret dolu sözleri kasetmemiştim. Bunu bilmeliydi. Aramızda olan onca şeyden sonra, onsuz yaşayamayacağımı bilmeliydi.

Ve yine de beni terk etti.

"Önce onu aç bırakmayı denemeliyiz."

Bileklerimi bağlayan prangaya bağlı zinciri çekiyorum ve Mendoza'nın adamına bakıyorum, kırık bileklerindeki kanı silerken Burun. Sadece birkaç adım önümde ama işini bitirmek için uzanamıyorum. Zincirin diğer ucu yere sabitlenmiş, bu da bana sadece 20 fitlik bir menzil sağlıyor.

Adam bir bıçak çıkardı ve öne doğru bir adım attı. Etrafımızda geniş bir yarım daire şeklinde duran bir düzine kadar adam alkışlamaya başlıyor. Mendoza'nın uzun vadede benim için ne planladığından emin değilim ama şu an için

GörünüŖe göre askerlerine eğlence sağlamak için buradayım. Beni bu yerleşkeye atmadan önce, adamlarına beni hayatta tuttıkları sürece benimle istediklerini yapmakta özgür olduklarını söyledi.

Yakalandıktan sonraki ilk iki hafta içinde bana sinsice saldırmaya çalışan üç adamını öldürdüm ve birkaçını da yaraladım. Şimdi, beni ilk kimin alt edeceğine dair bahisler oynanıyor.

Rakibim bir adım daha yaklaşıyor ve bıçağını bana doğru savuruyor. I kaçıyor ve dizine bir tekme atmayı başararak onu kış üstü yere yuvarlıyor. Seyircilerden birkaçı bize doğru koşuyor, şüphesiz yoldaşlarına yardım etmeye çalışıyorlar. Ama çok geç kalmışlardı. En hızlıları bana ulaşp karnıma tekme atmadan önce, bıçağı rakibimin kürek kemiklerinin arasına gömmüştüm bile.

Bir tekme alınma çarpıp kafamı yana savuruyor. Bir sonraki tekme kaburgalarımı yakalıyor. Vücudumun her yerine daha fazla darbe inerken bakışlarımı gökyüzüne odaklıyorum ve acıyı memnuniyetle karşılıyorum. Umarım bu acıyı dindirecek kadar güçlü olur. kalbimdeki acının üstesinden gelirim.

Öyle değil.

Bölüm 26

İki ay sonra

Çıktılar, klasörler ve not defterleri önümde, Batista'nın büyük boy ofis masasının meşe ağacından yüzeyine yayılmış durumda. Sanırım artık benim. Sevgili kocamın birkaç haftalığına görevdeyken neden olduğu sorunlarla birlikte. Yenilemediği mekan kiralamaları. Gözden geçirilmesi ve imzalanması gereken ve artık zamanı çoktan geçmiş sözleşmeler. Ve gelecek yıl için gelir tahminleri isteyen, ensemde soluyan öfkeli bir yatırımcı sürüsü. Batista'nın zamanının çoğunu Aile'nin striptiz kulüplerinden birinde geçirebilmek için üzerime yıkmaya çok hevesli olduğu bir karmaşa.

Eski mobilyaların kokusu, döşemelere ve perdelere sinmiş sigara kokusu kesinlikle mide bulandırıcı. Evlendiğimizden ve onun evine taşındığımdan bu yana bir aydan biraz fazla zaman geçti. Üzerime yıkılan onca iş yüzünden bu odayı yeniden düzenleyecek vaktim olmadı ama bunu yakında düzeltmem gerekecek.

Kütüphane kapısı sert bir şekilde çalınır.

Gözlerim bankamızın gönderdiği kredi ekstrelerinin üzerinde gezinirken, "Girin," diye mırıldanıyorum.

Salvo içeri girer ve masanın diğer tarafındaki sandalyeye oturur. "Bir sorunumuz var."

"Daha fazla yatırımcı arayıp Aile'nin mali işlerinin yürütülme şeklinden memnun olmadıklarını mı söyledi?" İçimi çektim. "Bugün onlarla uğraşabileceğimi sanmıyorum."

"Bir köstebek bulduk, Nera."

Başımı kaldırdım. "Birisi yetkililerle mi konuşuyor?"

"Daha da kötüsü. Görünüşe göre güvenlik elemanlarımızdan biri Salvatore Ajello'nun maaş bordrosunda."

Belgeleri indiriyorum. Kredi limitlerimizle ilgili sorunlar birdenbire küçük bir rahatsızlık gibi görünmeye başladı. "Emin misiniz?"

"Evet. Adamlarımdan biri sabahtan beri onu çalıştırıyor. Bir saat önce şarkı söylemeye başladı."

"Tamam. Massimo'yu ziyaret edeceğim ve bu işi nasıl halletmemizi istediğini öğreneceğim." "Bu durumla başa çıkmanın tek bir yolu var ve

Massimo

Sana da aynı şeyi. Yarına kadar bekleyemeyiz zaten. Birisi Brio'ya bir hain yakaladığımızı söylemiş.

Adam. Sanırım hepsi olmasa bile bazı kaptanlar da oraya doğru yola çıkmışlardır. Bu meselenin çözüldüğünü bizzat görmek isteyeceklerdir."

Nefesim kesiliyor. Aileye ihanet edenlerin cezası ölümdür.

"Gidip Batista'yı uyandırayım," diyorum. "Ve ona gitmesi gerektiğini söyle o."

Salvo bakışlarımı tutuyor ve belli etmemeye çalışsa da Gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. Acımanın yanı sıra. "Bu sen olmalısın, Nera."

O kadar ani bir şekilde geri çekiliyorum ki, ofis sandalyem yerde bir karış yuvarlanıyor. "Don Batista'dır. Etrafta gösteriş yapmayı ve insanlara elini öptürmeyi çok sevdiği için, babamın Camorra ile yarattığı karmaşayı nasıl düzelttiğiyle ilgili övünmesi yüzünden kışından bahsetmiyorum bile, insanları öldüren o olmalı."

"Ailenin geri kalanı dizginlerin aslında senin elinde olduğunu bilmiyor olabilir, ama kaptanlar biliyor. Camorra'nın kumarhanelerimizdeki yatırımının bir kısmını ödemeyi başardınız, ancak bu gerçek onları sadece kısa bir süre için uzak tutacaktır. Capo'ların sizin Aile'nin iyiliği için gerekenleri yapabileceğinize ikna olması gerekiyor."

"Ben kimseyi öldürmüyorum, Salvo."

Dirseklerini masanın üzerine koyup öne doğru eğiliyor.

"Kaptanlar arasında sessiz yorumlar yapıldı. Brio bir sonraki toplantıda liderlik değişimiyle ilgili bir tartışma başlatma olasılığını gündeme getirdi. Eğer Batista'yı bu görev için uygun bulmazlar ve onu görevden almaya karar verirlerse, sen de ikincil hasar olarak kalırsın." Gözleri göğsümün üzerinden geçip karnımda durdu. "Herkes bebeğinin babasının o olduğuna inanıyor."

Sanki sadece kucaklamak çocuğumu Salvo'nun ima ettiği şeylerden koruyabilmiş gibi ellerim hemen zaten oldukça belirgin olan şişliği örtmek için uçuyor. Batista'nın ebeveynlik iddiasında bulunmasının çocuğumu koruyacağını düşünmüştüm ama bu sadece o don ise işe yarayabilir. Batista tahtından indirilirse Massimo yönetimi devralamaz. Özgürlüğümü asla elde edemeyeceğim ve cinsiyeti ne olursa olsun, çocuğum engellemeye çalıştığım kaderle yüzleşecek. Eğer erkek olursa, er ya da geç biri onu öldürmeye çalışabilir. Eğer kız olursa, kim bilir kiminle evlendirilecek. Ve ben ikisini de engellemek için bir şey yapamam.

Dehşet midemde çalkalanıyor, zehri tüm bedenimi sarıyor. Bir adamın hayatına son vermeye kendimi nasıl ikna edebilirim? Özellikle bana hiçbir şey yapmamış birini öldürmeye? Kolçağı tutup öyle bir sıkıyorum ki parmak eklemlerim bembeyaz oluyor. Bu adam bana doğrudan bir şey yapmamış olabilir ama bebeğim için bir tehdit. Derin bir nefes alarak çantamı alıp odanın diğer tarafına geçtim. "Hadi

gidelim." "Nereye?"

"Ajello'nun casusunu her nerede tutuyorsanız oraya," diye fısıldıyorum.

Çocuğumun güvende olmasını sağlamak için *her şeyi* yaparım. Bu, bir adamı öldürerek ruhumu şeytana satmak anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Bölüm 27

Üç yıl sonra

Boston dışındaki yüksek güvenli hapis hane

Üç yıllık haftalık ziyaretlerden sonra bile, Massimo metal masada karşıma otururken bu sessiz odanın içindeki zincirlerin şingirtısı hâlâ soğuk bir korku gibi omurgamı sarıyor. Her zamanki gibi gardiyan prangaları metal halkaya sabitliyor ve gidiyor. Birkaç dakika sonra odanın köşesindeki kamera kapanıyor.

"Sana söyledim Nera," diyor üvey kardeşim dişlerinin arasından, "haftada sadece bir ziyaret, yoksa birileri bunun sıcak bir aile buluşmasından daha fazlası olduğundan şüphelenebilir."

"Biliyorum."

"Peki bugün burada ne halt ediyorsun?" diye kükrüyor.

Önceden, Massimo'nun patlamaları beni bir yaprak gibi titretirdi. Bu sandalyede oturur ve öfkesine katlanırdım, ona cevap vermeye korkardım. Artık öyle değil. Bana yaptırdığı onca şeyden sonra, bu maskaralığa başladığımızdan beri onun emri olmadan yaptığım onca şeyden bahsetmiyorum bile, bağırmasının üzerimde hiçbir etkisi yok.

İlk cinayetimin ardından, Ajello'nun sızıntılarından iki tanesi daha kişisel "dikkatimi" gerektirdi. Her seferinde silahı adamın kafasına dayadım ve parmaklarım en ufak bir titreme bile göstermeden tetiği çektim. Ayrıca birkaç adamımızı New York'a göndererek ölüme mahkum ettim.

York'ta o piçi gözetlemek için. Her birini keşfetti. Onları parçalar halinde özel bir kuryeyle geri aldım.

Dahası da vardı. Kumarhanelerden birinde hırsızlık yaparken yakalanan bir çalışan. Hesaplarda sahtecilik yapan ve paranın kaymağını yiyen bir muhasebeci. Benim elimle ölmemiş olabilirler ama emirleri veren bendim. Ya onların hayatı ya da küçük kızımın güvenliği söz konusuydu. Benim gözümde bu bir seçim değildi. Çocuğumu güvende tutmak bu lanet olası dünyada her şeyden daha önemli.

"Buraya kesinlikle yüzünüzü görmek istediğim için gelmedim, Massimo." Kollarımı göğsümün altında kavuşturuyorum. "Batista'nın sağlığı kötüye gidiyor."

Üvey kardeşimin yüz ifadesi öfkeden endişeye dönüşüyor. "Ne oldu? Bu mu?"

"Beyin anevrizması geçirdi. Küçük bir şeydi. Eve gönderiliyor. Birkaç gün sonra tekrarlamasını önlemek için özel ilaçlar veriliyor ama doktor bir daha olmayacağını garanti edemiyor ya da olursa ne kadar ciddi olabileceğini söyleyemiyor." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "O ölmeden önce dışarı çıkmalı ve yönetimi devralmalısın."

"Sence burayı seviyor muyum? Daha erken çıkmanın bir yolu olsa kendimi bu çöplükte çürümeye bırakır mıydım sanıyorsunuz? Tahliyeme sekiz ay daha var. Umalım da yeterince uzun yaşasın."

"Ya yapmazsa?"

"Eğer yapmazsa, ikimiz de boku yeriz, kardeşim."

Alfonso Mendoza'nın yerleşkesi, Meksika

Bir patlama sesi puslu bilincimi delip geçiyor. Göz kapaklarımı aralıyorum ama karanlıktan başka bir şey göremiyorum. Yakınlarda bir yerde birkaç patlama daha gerçekleşirken altımdaki zemin titriyor, ardından bağırışlar ve çığlıklardan oluşan bir kakofoni genel kargaşaya ekleniyor.

İçimdeki her şey gözlerimin açık kalmasını istiyor ama sanki kirpiklerim kurşunla ağırlaştırılmış gibi kapanmaya devam ediyorlar.

Otomatik silah sesi. Yaklaşıyor. Daha fazla çığlık, bağırış. Sanırım Mendoza'nın rakiplerinden biri yerleşkeye saldırıyor. Kim olursa olsun ya da başka ne oluyorsa olsun, pek umurumda değil. Zihnim, gürültü onu uzaklaştırmadan önce gördüğüm rüyaya dönmek istiyor.

Sebzelerle dolu bir tezgah ve koklamam için çeşitli yeşillikleri kaldıran güzel bir kadın.

O kadar gerçek görünüyordu ki neredeyse keskin toprak kokusunu içime çekecektim ama nedense adını hatırlayamıyordum.

Onu tanıyorum.

Onu çok iyi tanıyorum.

Onu her gördüğümde kalbim daha hızlı atıyor. O hep rüyalarımnda. Ama son zamanlarda -son birkaç gündür, belki de haftalardır- onun adı benden kaçıyor. Her seferinde dilimin ucuna geliyor ama bir türlü hatırlayamıyorum.

Koşan ayak seslerinin yankısı. Daha fazla silah sesi, şimdi daha yakın. Her şeyi bir kenara itip rüyama geri dönüyorum.

Bir çatıda oturuyorum, kadın yanıma sokulmuş. Saçları başının tepesinde kırmızı bir eşarpla bağlı.

Onun adı ne?

"Kutsal Meryem Ana, İsa ve Yusuf," diyor bir erkek sesi yakınımda bir yerde. "Doğu köşesi. Kaldır kıcını da buraya gel. Şimdi, Az."

Kısa bir süre sonra başka bir ses daha katılıyor ama zihnimdeki görüntüye tutunmaya çalışarak ikisini de engelliyorum.

Yumuşak bir kadın sesi, kulağımın dibinde bir şeyler söylüyor. Yine o. Bana okuyor. İneklerle ilgili bir şey mi?

Adı, adı neydi?

"Tutun onu. Beni dūřman sanarak çılgına dönmesini istemiyorum."

Eller bacaklarımı kavırıyor, neredeyse kavradığım gibi bu his hayalimi yok ediyor. Ayağım la dikkatimi dağıtan şeye vurarak ters dönüyorum. R yamı geri istiyorum!

"Lanet olsun! Sana onu tutmanı söyledim, lanet olsun!"

 st me ağır bir şey düştü. Kükredim ve kıçını göğsüme dayayan orospu çocuğuna kafa attım. Kalçama bir iğne battı. Adamı üzerimden atmaya çalışarak  ırpınıyorum.

Onun adı ne?

Sis zihnimi işgal ediyor, adamların seslerini daha uzak hale getiriyor.

Narin eller. Manik rl  tırnakları olan nazik parmaklar, kolumdaki kesiğ i temizliyor.

Yavru. Benim

kaplan yavrum.

Evet, adı bu.

Bölüm 28

İki hafta sonra

Bir adamın kafasını yana çevirip boynunu kırdığımda sessiz bir çıtırtı duyuluyor. Cesedi yere indirdikten sonra maymuncuğumu kullanarak bodrum kapısını açıyorum. Gardiyanların hareketlerini öğrenmek için dört gün boyunca dikkatli bir gözlem yaptım, böylece altısından da hızlıca kurtulabildim. Alarm sistemini de kırmak zorunda kalsaydım, başka bir yer seçmem gerekebilirdi, ama Felix Az'a şantaj yaparak teknolojiyi benim için halletmesini sağlayacak kadar nazikti.

Ahşap basamaklar zemin kattaki koridora çıkıyor. Sağa dönüyorum ve televizyonun açık olduğu, haberlerin yayınlandığı oturma odasına gidiyorum. Bir adam kanepeye çökmüş, yüzü bana dönük. Sessizce ona yaklaşıyorum ve silahımın namlusunu kafasının arkasına dayadım.

"Merhaba, Kaptan."

Vücudu bir an için kaskatı kesiliyor ama sonra gevşiyor. "Görüyorum ki sonunda özgürlüğüne kavuşmuşsun. Yeterince uzun sürdü, Mazur."

Diğer elimle ikinci silahımı çıkarırken silahımı kafatasına dayıyorum. "Evet, öyle görünüyor." Sol dizine nişan alıp ateş ediyorum. Diğer diz kapağını da vurduğumda Kruger çığlık atıyor.

Kanepenin etrafında dönerek karşısındaki yatar koltuğa oturuyorum. Kruger ellerini bir zamanlar dizleri olan dağınıklığın üzerine bastırıyor, yüzüne kazınmış sefalet ve öfke karışımı bir ifadeyle bana bakıyor.

"Bunun için üzgünüm," diyorum. "Kaçmaya çalışırsan seni kovalamak için fiziksel olarak çok iyi durumda değilim."

Alçak sesle, hafif histerik bir kıkırdama duyulur. "Yüzyılın ifadesi. Ne kadar berbat görüldüğüne bakılırsa, Medoza'da VIP muamelesi görmüş olmalısın. Seni aç mı bıraktılar yoksa daha lüks bir şey miydi?"

"Her şey dahil bir paket aldığımı söyleyebilirim."

Kruger yine kıs kıs gülüyor, sesi kontrolsüz çıkıyor ama hızla acı dolu bir iniltiye dönüşüyor. Kimsenin acı çekmesini izlemekten hoşlanmam. Aksi özellikle emredilmedikçe, öldürmelerim her zaman hızlı ve etkili olmuştur. Ama bu ... Lennox Kruger'ın acı içinde kıvrandığını görmek bana muazzam bir keyif veriyor. Ve bunun bana hizmet ettiği gerçeğiyle hiçbir ilgisi yok.

Mendoza gümüş tepside.

Kollarımı kavuşturuyorum ve onun biraz telaşlı bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Bu bir tuzak mıydı?" "Tabii ki tuzaktı, seni orospu çocuğu!" diye bağıyor, tükürükler havada uçuşuyor ağzından. "Beni yüzüstü mü bıraktın?" Aceleyle bir nefes alıyor, öfke yüzünü kırmızıya boyarken gözleri parlıyor. "Bir kadın için mi?" Duygularının kontrolünü kaybetmiş gibi görüldüğü için kelimeleri çıkarması giderek zorlaşıyor. "Seni ben yarattım, seni piç!" diye bağıyor. "Bir derse ihtiyacın vardı. Ama o pislik Mendoza seni geri göndermek için yaptığımız anlaşmaya uymadı."

"Meksika hakkında konuşmuyorum." Öfke içimi parçalarken eşit bir tonda homurdanıyorum.

Kruger'ın dudakları uğursuz bir gülümsemeyle genişler ve sanki yeni bir enerjiyle dolmuş gibi yaralarını unutarak geriye yaslanır.

"Öyleydi, değil mi? Beni tamamlamam için gönderdiğin son vuruş. İtalyan büyük lig oyuncusu."

"Sen benimsin, Mazur." Küçümsüyor. "Bensiz bir hiç olurdun. Önemsiz bir bok yığının aldım ve onu muhteşem bir sanat eserine dönüştürdüm. Kimse benim eserimi elimden alamaz!" diye hırlıyor. "Görüştüğün kadının bir Cosa Nostra prensesi olduğunu biliyor muydun?"

Hayır, öğrenmedim. Sadece bir hafta önce Felix benim için onun hakkında bilgi topladığında öğrendim. Silahımı kaldırdım ve Kruger'ı sol omzundan vurdum. "Devam et."

Bana dik dik bakıyor, yüzü acı dolu bir maskeye dönüşmüş. Saç çizgisinde boncuk boncuk ter birikiyor, hızlı ve sık nefes alıyor ama sırtını dimdik tutuyor. Her zaman sert bir orospu çocuğu olmuştur.

"Biliyor musun, ilk başta, sadece senin küçük amcığını öldürmeyi düşündüm. Ama sonra, babası için bir suikast sözleşmesi gördüm. Sevgilisine tek ebeveynini öldürtmek mi? Kader bana gülümsüyordu, bu mükemmel hediye kaçırılamazdım. koşullar." Çılgınca bir kahkaha atıyor. "Şu anda mutlu bir evliliği olduğunu biliyor musun?"

Felix bana bu detayı anlattığında olduğu gibi göğsümde bir acı patladı. Yavrum evlendi. Bunun bir gün olacağını biliyordum ama yine de bunu duyduğumda bir parçam öldü.

"Sanırım sonuçta ona bir iyilik yaptım," diye devam ediyor Kruger. "Güçlü ve saygın bir adamın karısı. Sonunda seninle kalsaydı olacağından çok daha iyi bir duruma geldi."

"Biliyorum."

"Onu görmeye mi gittin? Daha önce yaptığın gibi onu bir sürüngen gibi izlemek için mi?"

Koltuğumdan kalkarak, kendim için istediğim tek şeyi kaybetmeme neden olan her şeyi düzenleyen adama yaklaştım
-Yavrum. Kocasını benden daha iyi bir adam olabilir ama kimse onu benim sevdiğim gibi sevemez.

Ellerimi Kruger'ın boynuna dolayarak soluk borusunu yüzü morarana kadar sıkıyorum. "Cehennemde iyi vakit geçir, Yüzbaşı. Sana orada katıldığında, seni tekrar öldüreceğim."

Kruger nefes almak için çırpınıyor. Daha sert sıkıyorum. Boğulma sesleri dudaklarından çıkarken gözleri irileşiyor, dehşet içindeki yüzünden bana bakıyor. En güzel melodiymiş gibi çıkardığı seslerin tadını çıkarıyorum ve vücudu hareketsiz kaldıktan sonra bile sıkmaya devam ediyorum.

Kruger'in evinden ayrıldıktan sonra arabama binip havaalanına doğru yola çıkıyorum.
Sonunda kaplan yavruma geri dönüyorum. Bu riski göze alamazdım. ama artık hiçbir şey beni uzak tutamayacak. O artık benim olmayabilir ama ben hâlâ onunum. Ve son nefesime kadar ona göz kulak olup güvende olduğundan emin olacağım.

Bölüm 29

İki ay sonra

Önümdeki caddede ilerleyen parlak siyah sedan yavaşlayıp kırmızı ışıktaki duruyorum. Güvenli mesafeyi koruyarak gaz pedalına hafifçe basıyorum ve kavşağa yanaşırken başka bir aracın benimkinin önüne geçmesine izin veriyorum.

Bu gece geç saate kadar dışarıda kaldı.

Her ihtimale karşı Nera'nın arabasına bir GPS takip cihazı yerleştirdim, ancak onun güvenliği söz konusu olduğunda lanet olası bir cihaza güvenmiyorum. Son iki aydır yavrumu izliyor, evinden her çıkışında onu takip ediyordum.

Lanet bir sapık olmaya geri mi döndüm? Evet, ama bu onu güvende tutmaya devam edeceğim anlamına geliyor.

Malikaneden çok sık ayrılmaz, genellikle haftada bir ya da iki kez. Ve her zaman yemek saatinden önce eve döner. Neredeyse gece yarısı oldu, yani beklenmedik bir şey olmuş olmalı. Kocasının ölümüyle bir ilgisi var mı?

Dünkü cenaze töreninde, mezarlık arazisinin yüksek kesimindeki çalıların arkasına gizlenerek onu izledim. Bu pozisyon bana cenazeye katılan herkesi rahatsız edilmeden görebileceğim bir manzara sunuyordu. O lanet toplantı neredeyse kendimi kaybetmeme neden oluyordu. Yüzden fazla insan bir araya toplanmıştı ve her biri yavrum için potansiyel bir tehditti.

Bir saatten fazla bir süre boyunca MK 13'ümün dürbünü bir kişiden diğerine geçip durdu, ben de onların vücut dillerini değerlendirdim ve herhangi bir

Nera'ya doğru ani bir hareket. Erkeklerin takım elbise ceketlerinin altındaki şişkinliklerden de anlaşılacağı üzere çoğu silahlı bir sürü yas tutucu. Yavrum nihayet kız kardeşiyle birlikte arabaya binip mezarlık alanından ayrıldıktan sonra tekrar normal bir şekilde nefes alabildim.

Oradayken yüzünü bir an bile görememiştim. Tül gibi siyah bir duvağın arkasına saklamıştı. Kocasını kaybettiği için mi ağlıyordu? Muhtemelen öyleydi. Nera etrafındaki insanlara her zaman çok değer vermiştir. Şimdi acı çekiyor olmalı. Bunun farkına varmak bende o pisliğin cesedini kazıp onu öldürme isteği uyandırıyor. Ona daha fazla acı çektirmek için değil ama Çünkü istediğim şey onda vardı.

Onları birlikte hiç görmedim, ki bu bir bakıma bir lütuf. Eğer görseydim, adamın kafasına bir kurşun sıkmadan durabilir miydim emin değilim. O pisliğin ölmesine sevindim ve bu gerçek beni hasta ediyor. Nera onunla evlendi, yani onu sevmiş olmalı. Ne olursa olsun, herifin yerin dibine girmesine sevinmediğimi söyleyemem.

Işık yeşile dönüyor ve Nera'nın aracı sola dönerek kuzeye doğru ilerliyor. Yarım saat boyunca takip ediyorum, aramızda üç araba boyu mesafe bırakıyorum, ta ki sedanı yüksek demir çitin önüne yanaşana kadar. Yeni evi. Sokağın aşağısına park ediyorum ve güvenlik görevlisinin kapıyı açmasını bekliyorum. Bir dakika sonra yavrumun arabası gözden kayboldu.

Koltuğumda arkama yaslanarak demir bariyerin yerine dönmesini izliyorum. İyi yağlanmış ve kapanırken ses çıkarmıyor ama yine de kafamın içinde metalin şangırtısını duyuyorum. O kalın demir kapının ardında her kayboluşunda olduğu gibi, göğsümde bir bıçak yarası gibi hissediyorum.

Geldiğimden beri her gece, arabamla o lanet kapıya çarpıp içeri girmeyi ve benim olanı geri almayı hayal ettim. Çaresiz bir adamın aptalca bir hayali. Bu gece, hayal kuracak enerjim bile yok. Yine de kendimi arabayı geri çevirip gitmekten alıkoyamıyorum. Şu anda ona en fazla bu kadar yaklaşabiliyorum ve biraz daha kalmak istiyorum.

"Biraz daha uzun" derken bir saatten fazla oldu. Sadece birkaç blok ötede kiraladığım daireye girdiğimde saat sabahın bir buçuğuydu. Ceketimi mutfak sandalyesinin arkasına atıp buzdolabına yöneldim ve ısıtmak için biraz yemek artığı aldım. Bir kase makarna ve Peynir mikrodalgada dönüyor, telefonumu çıkarıyorum ve dark web'de gizlenmiş tanıdık bir siteye gidip giriş bilgilerimi giriyorum. Normal

İnsanlar kafalarını dağıtmak istediklerinde sosyal medyaya ve haber uygulamalarına göz atıyor; ben ise hit iş ilanlarına bakıyorum. Amerika'ya döndüğümünden beri tek amacımın Nera'ya göz kulak olmak olduğunu düşünürsek, şu anda bir işe girecek zamanım yok ama eski alışkanlıklar zor ölür, bu yüzden hala zaman zaman yapıyorum. Belki de sadece duygusalımdır.

Listeye göz atıp yerleri ve ayrıntıları kontrol ederken bir kayıt dikkatimi çekiyor. Hedef Boston'da ve kontrat bugün erken saatlerde Sicilyalılar tarafından alınmış - sert ve hızlı saldıran, hedeflerini yirmi dört saatten kısa bir sürede ortadan kaldıran acımasız tetikçilerden oluşan bir ekip. Girişe tıklıyorum ve bir kadının siyah-beyaz görüntüsü yüklenmeye başlıyor.

Lanet kalbim durdu. Bu

Nera.

Toprak ayaklarımın altından kayıp gidiyor.

Tanımadığım bir ibne yavrumu vurdu.

Fazladan silah almak için yatak odama gitmek için bir saniye bile ayırmıyorum, sadece daireden fırlayıp çıkıyorum. Binamı Nera'nın evinin bulunduğu mahalleden ayıran birkaç sokakta bir manyak gibi koşarken panik midemi dolduruyor. Sicilyalılar dışında başka biri olsaydı, bu tehditle başa çıkmak için daha fazla zamanım olurdu. Ama lanet olası Rafael De Santi, örgütünün üstlendiği herhangi bir sözleşmenin geri dönüş süresiyle gurur duyuyor. Öldürmek için gidiyorlar. Bu gece.

Benim gözetimimde olmaz!

Mülkün girişini kapatan heybetli demir kapının önünde frene basıp arabadan dışarı fırladığımda ellerim titriyor. Giriş hala kapalı, şükürler olsun ve öldürme emrini gördüğümünden beri ilk kez tam bir nefes alıyorum. Ta ki kapının yan tarafındaki elektrik kutusundan çıkan kesik kabloları fark edene kadar. Güvenlik görevlileri görünürde yok.

Döner kapının üzerindeki metal çubuğu tutup iterek açtığımda dehşet beni yeniden sarıyor. Engel kolayca sağa doğru hareket ediyor. Kapının devrelerinin bir parçası olan kilitlerin ve alarımın etkisiz hale getirildiğine şüphe yok. Lanet olası piçler çoktan içeri girmişler. Açıklıktan kayarak geçiyorum ve çitin güney tarafı boyunca, doğruca konağa doğru koşuyorum.

Zemin katın doğu kanadı boyunca uzanan pencereler aydınlık. Perdeler açık ve geniş bir odada büyük bir masanın arkasında oturan kadın şeklini görebiliyorum. Burası Nera'nın ev ofisi olmalı. Rahatlama üzerime çökerken hava ciğerlerimden büyük bir nefes halinde çıkıyor. O yaşıyor. Yavrumun görüntüsünü içime çekmek için kendime sadece bir saniye izin veriyorum, sonra görevime devam ediyorum.

Sicilyalılar her zaman dört kişilik ekipler halinde çalışırlar: çıkış yollarındaki iki adam gözetlemeyi denetler ve çevre içindeki hareketi yönlendirir, biri gerektiğinde koruma ateşi veya destek sağlar ve lider adam
İşaret. İnfazları için tipik yöntemleri hedef uyurken boğmaktır, bu yüzden atanan suikastçı çoktan Nera'nın yatak odasında saklanıyor ve o yatana kadar bekliyor olabilir.

Hareketlerini bilmek bana avantaj sağlıyor, ama sadece atanmış cani burada olduğumu öğrenmezse. O ya da arkadaşları beni fark ederse taktiklerini değiştirirler. Nera'nın hayatıyla kumar oynamamın imkanı yok. Orosu çocuğu pozisyonunu almışsa, Nera güvende demektir. çalışma odasında kalıyor. Bu da baş suikastçıyı diğer üçünden kurtulduktan sonra en sona bırakabileceğim anlamına geliyor.

Ana girişe yakın bir yerde nöbet tutan kalın bir meşe ağacının yanındaki gözetleme elemanlarından birini gözetliyorum. Gölgeleleri siper olarak kullanarak, tam arkasına gelene kadar malikânenin duvarı boyunca sürünüyorum, adamı hızla yere seriyorum ve kolumu boynuna doluyorum. Bir an sonra, sessiz boğuşma sırasında küçük bir çıtırtı yankılanıyor ve boyun omurunu kırdığımı doğruluyor. Cesedi yere indiriyorum ve evin arkasına doğru ilerliyorum, bir kez daha iblis yavrusunun beni iddia ettiği gibi karanlığın arasında saklanıyorum.

Bir başka Sicilyalı evin arka kapısına yakın bir yerde, bir tür bahçe düzeneğinin yanında çömelmiş, başını yukarı kaldırmış duruyor. Onun görüş açısını takip ediyorum ve üçüncü ekip üyesinin çatı hattına doğru tahliye borusuna tırmandığını görüyorum. Tırmanıcı kenarda gözden kaybolduğu anda yerdeki adama saldırıyorum. İkimiz de benim gücümün etkisiyle boşalan bir çeşmeye düştük.

Saldırı. Avucumu ağzına kapatıp bıçağımı bağırsaklarına gömüyorum, kabzasına kadar. Adam çırpınmaya devam ediyor, eli boğazıma uzanıyor. Bıçağı etinin derinliklerine sokuyorum ve sapını çeviriyorum. Sol tarafımda ağrı patladığında Ka-Bar.

"Geber, seni lanet kemirgen," diye homurdanarak bıçağı çekip adamın çenesinin altından kafatasına saplıyorum. Gövdemin yan tarafında, piçin beni kestiği yerdeki yarayı kontrol etme zahmetine girmiyorum, sadece çatıya çıkan adamın peşinden koşuyorum.

Konağın L köşesine sıkışmış buz gibi metal iniş borusunu kavrarken avuç içlerimin derisi yanıyor. Zirveye ulaşmam bir dakikadan az sürüyor ama bana saatler sürmüş gibi geliyor. Bilmediğim zaman harcamak zorundayım. Kalça kemiğimin hemen üstündeki acı veren nabız atışı, lanet Sicilyalı'nın beni iyi hakladığını söylüyor ama yaranın benim için bir anlamı yok. Gerekirse sürüneceğim. Bugün kimse yavruma zarar vermeyecek. Ya da asla. Yaşadığım sürece. Kenardan tutup kendimi çatıya doğru çekiyorum.

Ay bulutların ardına gizlenmiş, ama birkaç başıboş ışın içeri girerek en uçta çömelmiş, dikkati aşağıdaki çimenliğe odaklanmış siyah giysili figürü aydınlatıyor. Az önce düz çatı için şanslı yıldızlarıma şükrederken, şimdi o lanet şeye lanet ediyorum. Orospu çocuğuna gizlice yaklaşmam için önümde hiçbir engel yok. Çok az seçeneğim olduğu için silahımı çıkarıp susturucuyu takıyorum. Adam elini kulaklığına götürdüğünde, muhtemelen ekibinin geri kalanıyla iletişime geçmek için, kafasının arkasına nişan alıyorum ve mermiyi uçuruyorum. Adam öne doğru sarsılıyor ve yüzüstü çatının yüzeyine yayılarak kenara doğru sarkıyor.

Nabzını kontrol etmek için cesede yaklaştığımda gömleğimden sızan kanı hissediyorum. Yan tarafımdaki bıçak gibi ağrı, aşağıdaki balkona atladığımda daha da kötüleşiyor. Çok geniş olmayan balkon, daha önce Nera'yı gördüğüm çalışma odasının hemen üzerinde yer alıyor. Zemin kattaki odadan sızan ışık tam ben korkuluktan bakarken kapanıyor. Zamanım doldu ama hâlâ son tetikçiden kurtulamadım. Lanet olsun. Elimde bir silahla balkon kapısını açıp odanın içine giriyorum.

Nera'nın evine hiç girmediğim için yönümü bulmam biraz zaman alıyor. Ancak, Boston'a döndüğüm gece arazide keşif yapmış ve bina planlarına bakmıştım, bu yüzden yerleşim planı hakkında genel bir fikrim var. Odaları bu üst katta ama mülkün diğer tarafına bakıyor. Kaybedecek zamanım olmadığı için, kumaş parçaları ve başka şeylerle dolu oturma odasını koşarak geçip koridora çıkıyorum. Sadece bir kapı daha var, tam önümde.

"Evet, bu gecelik benden bu kadar Timoteo." Nera'nın sözlerinin cınlaması alt kattaki koridordan bana ulaşıyor, sessizlikte yankılanıyor. "Kaptanlar yarın saat onda burada olacak. Lütfen konferans odasının hazır olduğundan emin olun."

İçime bir acı saplanıyor, ama bu kez yanımdaki yarayla bir ilgisi yok. Onun sesini duymayalı üç yıldan fazla olmuştu. Ya da ona bu kadar yaklaşmayalı. Aramızda birkaç düzine metreden fazla mesafe yok, Ama yine de bu mesafenin her santimi bir mil uzunluğundaymış gibi geliyor. Gözlerimi kısacık bir an için kapatıyorum, sadece bir kalp atışı kadar.

Melodik ses hafızama kazındı, sonra silahımı hazırladım ve özel odasının kapısını açtım.

Süit karanlık, ama Mendoza'nın pis hangarının çukurlarında geçirdiğim onca zamandan sonra gözlerim düşük ışıktaki görmeye alıştı, bu yüzden avımın odada olmadığını doğrulamam on saniyeden az sürdü. Etrafı iyice kontrol etmeme bile gerek kalmıyor. Benim işimde, avcı etrafı hissetmek için bir içgüdü geliştirme eğilimindedir. Kimden Odaya adımımı attığım anda orada yalnız olduğumu anladım. Ama uzun sürmeyecekti.

Balkona açılan cam kapı hafif aralık. Benim kullanacağım giriş noktası orası. Çatıdaki adamı elediğime göre, tahminimce Katil adayı alt kattan yukarı tırmanmaya çalışacak. Halı kaplı zeminde yürüyorum ve kitaplığın yanında duran koltuğa oturuyorum. Açık perdelerin arasından dış güverteyi doğrudan görebiliyorum.

Sadece bir dakikalığına, ürkütücü bir sessizlik beni sardı. Sonra, boğuk Parke zemindeki topuk sesleri, birkaç dakika önce geçtiğim koridorda yankılanıyor ve giderek yaklaşıyor. Boştaki elimle kolçağı sıkarken deri gıcırıyor ve içimde bir fırtına kopuyor. Yavrumla bir kez daha yüzleşmek asla planım değildi. Beni burada bulduğunda Nera'nın gözlerindeki nefret ve kınamaya tanık olmak, şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha kötü bir işkence olacak. Umurumda değil. Onun için katlanamayacağım hiçbir şey yok. Onu bırakarak hayatta kaldım. Bunu da atlatacağım. En azından zarar görmediğinden ve güvende olduğundan emin olacak kadar uzun süre.

Süitin kapısı açılıyor ve Nera içeri giriyor. Bir an için unutuyorum. nasıl nefes alacağını bilemiyordu, onu görünce çok sarsılmıştı. Onun yakınlığı. Benim parlayan yıldızım, en karanlık kasvette bile parlayan. Yürürken onu izliyorum

odanın ortasına gelir ve gölgeli köşelere bakmaya çalışır gibi etrafına bakınır. Sanki daha önce birçok kez yapmış gibi.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu,
kaplan yavrusu," diye
mırıldanıyorum. Nera tamamen
hareketsizleşiyor.

Derin bir nefes alıyorum ve yanımdaki lambayı yakıyorum. Tanrım,
hatırladığımdan daha da güzel.

"Öldüğünü sanmıştım," diye boğuk bir sesle konuştu, yüzünde şok ve
acı karışımı bir ifade vardı.

Öyleydim. Hala öyleyim. Ölüydüm. Hayatımın çoğunda ölüydüm.
Sadece bir kez
Onunla geçirdiğim o kısa süre boyunca gerçekten yaşadığımı hissettim.
Ondan önceki ve sonraki tüm günler lanet bir çöplüktü.

"Beni özledin mi?" Soruyorum ve kelimeler ağzımdan çıktığı anda
pişman oluyorum. Düşük ışıktaki kaslarının gerildiğini görebiliyorum.
Bunu ikimiz için de zorlaştırıyorum ama kendimi kontrol edemiyorum,
öyle görünüyor.

"Adını bile bilmediğim bir adamı özlemek zor." Nera'nın sesi zar zor
duyuluyor ama hafif bir titreme seziyorum. İfadesindeki incinmişlik artık
açıkça görülüyor. Ama başka bir şey daha fark ediyorum. Gözlerinin
kenarlarında bir parıltı. Dünyadaki en bencil orospu çocuğu ben
olmalıyım,
Çünkü onun gözyaşlarını görmek göğsümdeki ateşi alevlendiriyor ve ölü
varlığıma küçük bir yaşam kıvılcımının geri döndüğünü hissediyorum.
Belki de beni özlemiştir. Birazcık.

Bir yıldızın çekim gücüyle savaşıırken, gözlerim Nera'nın yüzünden
uzaklaşıyor ve arkasındaki harekete odaklanıyor. Siyah deri eldiven giymiş
bir el, balkonun korkuluklarını kavıyor ve kenarına bağlanmış bir kancayı
tutuyor. Son tetikçi de sonunda ortaya çıkmaya karar verdi.

"Ben de seni özledim yavrum," diye fısıldıyorum. Silahı kaldırıp
balkonda duran adama nişan alıyorum. "Kımıldama."

BÖLÜM 2

Mevcut

Bölüm 30

Günümüz

The Leone Villa, Boston

Kırılan camların ve yere çarpan büyük bir şeyin sesi arkamda patlıyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum ama kıpırdamadan duruyorum. Bana hareket etmememi söyledi ve konu güvenliğim olduğunda ... Ona tamamen güveniyorum.

"Bu sonuncusu," diyor iblisim ve silahını yavaşça indiriyor. "Güvenliği ara ve araziye taramalarını ve cesetleri toplamalarını söyle. Arka bahçedeki çeşmenin orada bir tane var. Bir tanesi ön kapıya yakın meşe ağacının yanında. Ve bir diğeri de çatıda."

"Alarmlar mı?" Ben soruyorum.

"Tehlikede. Yenilerini yüklemeniz gerekecek."

Omzumun üzerinden bir bakış fırlatıyorum. Siyah giysiler giymiş ve yüzüne kar maskesi takmış bir adamın cesedi balkonda yatıyor.

"Paralı askerler mi?"

"Evet. Sicilyalı'nın ekibi." Silahı yan masadaki okuma lambasının yanına koyuyor ve bu sırada inliyor. "Tebrikler. Kafan bugünlerde iki milyon değerinde."

İçimde derinlerde bir yerde korku ateşleniyor. Yanlış bir şeyler var. Odanın öbür ucuna koşup lambayı aldım ve ona doğru çevirdim. Ön ve arka

Gömleğinin yan tarafları kana bulanmış ve kanın bir kısmı sandalyenin döşemesine sızıyor.

"Kahretsin." Bacaklarının arasına diz çöktüm ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladım. "Kurşun mu?"

"Bir bıçak." Yanağımı okşayıp başımı yukarı kaldırıyor. "Seni tekrar görmek güzel, yavru kaplanım."

Titremelerini gizlemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum, gözlerine bakıyorum ve aniden, birbirimizi son gördüğümüzden bu yana neredeyse dört yıl geçmiş gibi hissetmiyorum. Aynı gözler. Hâlâ çok perili. Ama derinliklerinde yeni sırlar var.

O yaşıyor.

Bu gerçek mi? Tüm bunların acımasız, zalim bir rüya olmasından korkuyorum. Manyetik bakışını kırarak, değişiklikleri görmek için başka tarafa bakıyorum.

Artık gizleyemeyeceği küçük farklılıklar var.

Işık. Örgüsünden kurtulmuş ve biraz zayıflamış yüzüne düşmüş saç tellerinden biri gibi. Çok kilo vermiş ve saçları kısalmış gibi görünüyor, uçları göğüs kemiğinin yarısına kadar iniyor.

"Bunca zamandır neredeydin?" Soruyorum ve gömleğinin düğmelerini açmaya devam ediyorum. "Önemli değil."

Başımı sallıyorum ve düğmeli bluzun kenarlarını açarak göğsünü ve karnını ortaya çıkarıyorum. Dudaklarımdan şok olmuş bir nefes çıkıyor. Kalçasının üzerinde, kaburgalarının üzerinde dikey olarak uzanan neredeyse dört inçlik bir kesik var. Yaklaşık beş yıl önceki kurşun yarasıyla aynı genel nokta.

"Seni yatağa yatırmamız gerek." Blazer ceketimi çıkarıp kesimin üzerine bastırdım. "Yürüyebilir misin?"

"Evet."

"Tamam." Doğrulup silahı masadan alıyorum, emniyetini açıyorum ve arkamdaki bel kemerime sokuyorum.

Kaşını kaldırıyor. "Silahıma el mi koyuyorsun, yavrum?"

"Oturma odamda silah bulunduramam," diyorum ve elimi ona doğru uzatıyorum, "Gel."

Nasırlı parmaklarını bileğime sararken gözleri gözlerimi tutuyor, başparmağı tam nabız noktamın üzerine bastırıyor. Onunla tanıştığımдан beri gözlerindeki bakış biraz gerçeküstü, sanki arkasında bir şeytan gizleniyormuş gibi

O buzlu griler. Gözleri, hedeflerinin bu dünyadan ayrılmadan önce gördüğü son manzara mı? Korkuyor olabilirler, ama onların yerinde olsam, bu manzarayı memnuniyetle karşılardım.

"Çok fazla kan kaybediyorsun," diye fısıldıyorum.

Gözlerinin kenarları kırışıyor. Elimi ağzına götürüyor ve dudaklarını parmaklarımın ucuna dokunduruyor. Çok hafif bir öpücük ama sanki kızgın demir tenimi dağlıyormuş gibi hissediyorum.

Ve neredeyse dağılıyordum.

"Senin için kaybedilen kan, iyi harcanmış kandır," diyor titreyen avucuma karşı.

Siper gibi bir kavrama göğsümü sıkıyor. Bu adam. Bu ne cüret? Yaşadıklarımızdan sonra. Onu kaybettikten sonra. Ve şimdi . . . Şimdi bana *bunu* mu söylüyor? Kalbimi hızlandıran, uzun zamandır hayalini kurduğum her şey için o umutsuz özlemi yeniden alevlendiren sözler. Onun olmak için. Benim olmasını. Aramızdaki bu uçurumu aşmak, bizi ayrı tutan görünmez barikatı yıkmak. Benim için kurşun yemişti ama beni asla koruma duvarlarının arkasına almamıştı.

Elimi onun elinden çekiyorum. "Hadi gidelim."

Yavaşça koltuktan kalkıyor, üzerimde yükseliyor. Ne kadar uzun olduğunu unutmuşum. öyle.

"Bu taraftan." Kolumu beline doladım ve kapıya doğru başımı salladım. yatak odamı villa içindeki dairemin açık kat oturma ve mutfak alanından ayırıyor.

Ceketimi yanına bastırırken avuç içimle eline baskı uygulayarak orta boşluktan geçmesine yardım ediyorum. Yatak odamın eşliğine geldiğimizde vücudu öne doğru savruluyor ve ben onu zorlukla sabit tutuyorum.

"Bizim ormandaki bıçakçı serserilerle olan şansınız değişmemiş sanırım."

"Hâlâ çok güzel olduğumu düşünüyorlar," diye mırıldanıyor.

Birkaç yavaş adımda yatağa ulaşıyoruz, tam zamanında çünkü bir sonraki anda baygın bir şekilde yatağa düşüyor. Bacaklarını yatağın üstüne kaldırıyorum.

kapaklarını teker teker kapattıktan sonra benimkinin hemen karşısında, üst katın diğer tarafında yer alan kız kardeşimin süitine koştum.

"Zara!" Omzunu sarsarken fısıltıyla bağıyorum. "Uyan. Yardımına ihtiyacım var."

"Ne?" Yavaşça göz kırpmıyor, sonra gözlerini kısarak bana bakıyor.

"Hadi gel." Diğer tarafta uyuyan kızımı kontrol etmek için yatağın etrafında dönmeden önce onu tekrar sallıyorum.

Ben yatma saatinde yanında olmadığım zaman, Lucia kız kardeşim yanına yatmadığı sürece uyumuyor. İkiisi birlikte küçük çocuk yatağına sığamadıkları için kızım koridorun karşısındaki Zara'larda uyuyor. Yorganı onun minik bedenine göre ayarlıyorum, sonra kız kardeşimin elinden tutup onu odamdaki mutfığa sürüklüyorum.

"İlk yardım çantasına ve temiz havlulara ihtiyacım var," diyorum dolaptan bir tencere çıkarıp ılık suyla doldurmak için lavaboya koyarken. "Ve bana banyodan sabun getir. Şimdi, Zara."

Bana göz kırpmıyor, sonra topuklarının üzerinde dönüp kapıdan dışarı fırlıyor. Tencerenin yarısı dolar dolmaz çekmecedan temiz bir mutfak çarşafı alıyorum ve ikisini de yatak odama taşıyorum.

İblisimin gömleğini çıkarmak imkansız olacak, bu yüzden onu bırakıp karnındaki ve yan tarafındaki kanı yıkamaya odaklanıyorum. Bezi durularken su hızla kırmızıya dönüyor.

Arkamdan keskin bir nefes alma sesi geliyor. Arkamı döndüğümde Zara'yı elinde bir demet havlu ile kapı aralığından bakarken buluyorum.

"Bu o," diyorum. İki kelime ama yeterli.

Gözleri genişliyor, yatağımın üzerinde yatan kanla kaplı devasa bedeni tarıyor, sonra yaklaşıyor. Yanımda yere diz çöktü. havlulardan birini bıçak yarasının üzerine bastırır.

Kesiğin kendisine odaklanabilmem için kanı temizlemek on dakikamızı ve üç kap suyu aldı. Uzunluğuna bakılırsa, yaklaşık on beş dikiş gerekecek.

"Bundan sonrasını ben hallederim," diyorum ve pamukla ıslatılmış bir top kullanıyorum. yaranın etrafındaki deriyi temizlemek için antiseptik solüsyon. "Geri dönebilirsiniz. Gecenin geri kalanında seninle kalabilir mi?"

Zara başını sallar ve ayağa kalkarak odadan çıkar. Kapı bir an sonra boğuk bir tıkırtıyla arkasından kapanır.

Kızgın eti dezenfekte etmeyi bitirdikten sonra, çantamdan bir şırınga ve bir şişe anestezi çıkartıyorum, ona ağrı kesici vermeye hazırım, ama güçlü parmaklar bileğimi tutuyor.

"Hayır."

Dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırıyorum ve iblisime bakıyorum. "Anestezi olmadan seni dikmekten bıktım."

Gözlerini bana dikeyiyor, bakışları benimkileri arıyor. Bakışları temkinli, sanki bir aldatmacanın kanıtını bulmaya çalışıyor. Öne doğru eğilip doğrudan yüzüne bakıyorum.

"Ve hemen ardından bir antibiyotik iğnesi vurulacaksın," diye bağıyorum.

"Bana şırıngayla yaklaşan son kişiye ne yaptığımı bilmek ister misin?" Sesi alçak ve tehlikeli bir tınıya sahip. "O sık kafalının canını çıkardım."

"Neyse ki çantamda bir at sakinleştiricisi var." Elimi kurtarıyorum ve şırıngayı kesik tarafının yanına sokuyorum.

Şırıngayı çekip iğneye ve ipliğe uzandığımda sessizce beni izliyor. Yapmam gereken şeye odaklanmakta zorlanıyorum, bunca yıldan sonra ona tekrar dokunabilecek olmanın şaşkınlığı içindeyim. Zihnimde bir sürü soru dönüp duruyor; ona bağırarak istediğim sorular. yüzleşmek ve cevap talep etmek.

Neredeydin? Neden gelmedin, en azından bir kere, sadece hayatta olduğunu bilmem için? Neden beni terk ettin?

Hiçbirine sormuyorum. Ne anlamı var ki?

İlk dikiş başlıyorum. Anesteziye rağmen acıyor olmalı ama hiç ses çıkarmıyor. Bu muhtemelen onu beşinci dikişim ve bir kez bile şikayet etmedi. Gerekli tüm dikişler boyunca ilerliyorum ve nefesindeki hafif bir değişiklik olmasaydı, hiçbir şey hissetmediğini düşünebilirdim.

"Gidip sana biraz su getireyim. Bir şeyler yemek ister misin?" Yaranın üzerine kalın bir pansuman yaparken sordum.

"Hayır."

"Tamam. Hemen döneceğim."

Yatak odamdan çıktığımda, çantamdan telefonumu almak için mutfak tezgahına yöneliyorum.

"Bayan Leone?" Güvenlik şefim Ernesto ikinci zil sesinde cevap veriyor. "Bir sorun mu var?"

"İmha etmeniz gereken cesetler var. Çatıda. Girişte. Ve arka kapıda." Buzdolabını açıyorum ve su şişesine uzanıyorum. "Ve balkonumda bir tane daha var-"

Ağır ayakların altındaki camın çıtırtısı arkamdaki oturma odasından yankılanıyor. Tam zamanında arkamı döndüğümde iblisimin ölü tetikçinin cesedini parmaklıkların üzerinden buzla kaplı çimenliğe attığını görüyorum.

"Balkonumun altında, Ernesto," diye düzeltiyorum kendimi. "Cesetler mi?"

"Evet. Kurtul onlardan. Alarm şirketini ara, sabah ilk iş buraya gelsinler." Telefonu tezgâhın üzerine fırlatıp dolaptan bir bardak alıyorum. "Bakalım sana giyecek bir şeyler bulabilecek miyim?"

Ona bakmaktan kaçınarak bardağa su dolduruyorum. Oturma odasını mutfaktan ayıran adanın etrafından dolanıp arkamda durduğunda parke zemin ayakkabılarının altında gıcırıyor.

Tezgâhın kenarına tutunup gözlerimi kapatıyorum. Hâlâ burada olduğu için şaşkınım. Onun yokluğu göğsümde bir boşluk bıraktı, dünyadaki hiçbir şey bu boşluğu dolduramazdı.

"Beni unuttuğunu sanmıştım," diye fısıldadım.

Sıcak nefes enseme okşuyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

"Deliliğin eşiğindeyken, zar zor hayattayken ve nerede ya da kim olduğumu kavrayamazken bile seni hatırladım." Sesi kulağımın dibinde hırıltılı. "Silahım nerede? Halletmem gereken şeyler var."

Tanıdık bir acı göğsümü deliyor. Gidiyor. Yine gidiyor. "Ön kapının yanındaki üst rafta."

Dokunuşu kayboluyor. Geri çekilen adımlarını dinlerken gözlerimi su bardağına odaklıyorum. Birkaç dakika sonra ön kapının açıldığını ve ardından yürek parçalayan bir tıkırtıyla kapandığını duyuyorum.

Gitmiş.

Bölüm 31

Uzun zaman önce Leone Villası'nda bir toplantı alanına dönüştürülmüş olan resmi yemek odasına girip uzun siyah masanın başına oturduğumda altı adamın gözleri beni takip ediyor. Bir yıl öncesine kadar Batista'nın yeri burasıydı, sağlığı artık burada bulunmasına izin vermiyordu. Yakın çevrem her zaman Aile adına kararları benim verdiğimi biliyordu, kocam bu tür toplantılara başkanlık etse bile, ancak katılamayacak kadar hasta olduğunda, bu maskaralığı tamamen bıraktık.

Pelüş siyah deri sandalyede arkama yaslanıyorum ve gözlerimi orada bulunan adamların yüzlerinde gezdiriyorum. Salvo sağımda oturuyor, yüzü sert çizgilerle belirlenmiş. Muhtemelen dün geceki durum için kendini suçluyor ve suikast girişimi haberi üvey kardeşime ulaştığında Massimo'nun onu da sorumlu tutacağından eminim. Bunun gerçekleşmediğinden emin olmalıyım, yoksa Massimo Salvo'yu cezası biter bitmez öldürebilir. Alt patron olarak Salvo'nun zaten çok fazla işi var ve benim güvenliğimi de bizzat denetlemesini bekleyemem.

Bakışlarım birinden diğerine geçerken adamlar sessiz kalıyor ve her bir yüzün üzerinde birkaç dakika duraklıyorlar. Vur emrini veren piç kim? Batista öldüğünde ve ben istifa etmeyeceğimi açıkladığımda böyle bir şeyin olabileceğini biliyordum. Kimse bunu beklemiyordu. Bir kadın, resmi olarak bir Cosa Nostra Ailesi'ne liderlik mi ediyor? Böyle bir şey duyulmamış bir şeydi. Ama kimsenin beni kendi evimde öldürmeye çalışacak kadar cüretkar olmasını beklemiyordum.

"Sence Ajello muydu?" New York Don olmadığından emin olmama rağmen soruyorum. Suçlu tam burada, bu odada oturuyor. Sadece kim olduğunu henüz bilmiyorum.

Altı çift göz bana bakıyor ama kimse tek kelime etmiyor. Eminim Ernesto dün gece olanları, evin etrafından toplamak zorunda kaldığı cesetlerin sayısı da dahil olmak üzere onlara çoktan anlatmıştır. Suikast emrimi veren adam ya da adamlar şimdi büyük ihtimalle kafalarını duvara vuruyorlardır, acaba biri ağzındaki baklayı çıkarıp beni uyardı mı diye merak ediyorlardır. Tüm tetikçi ekibinin etkisiz hale getirilmiş olması karşısında şaşkına dönmüş ve bunu kimin yapmış olabileceği konusunda kafaları karışmış olmalı.

Belki de benim yaptığımı düşünüyorlardır. Eğer öfkeli olmasaydım, gülerdim. Katilleri öldürdükten sonra kanlar içinde o koltukta oturan iblisimin görüntüsü zihnimde canlanıyor ve tam o anda içime bir sızı giriyor
Göğsünün ortasına.

Geri döndüğüne
inanamıyorum. Gittiğine
inanamıyorum.

Tekrar.

Bu düşünceyi bir kenara itiyorum ve öne doğru eğilerek ellerimi masanın üstünde çaprazlıyorum.

"Ya da belki Arnavutlar yapmıştır," diye ekliyorum sakın bir ses tonuyla. Şimdilik, hepsinin bunun dışarıdan bir iş olduğunu düşündüğüme inanmasına izin vereceğim.

"Dushku," diye onaylıyor Brio. "Arnavutlarla onlarca yıldır ortağız ve siz düzgün bir açıklama yapmadan onlarla bağlarınızı kopardınız. Böyle bir hareketi ihanet olarak görmelerini anlayabiliyorum. Eklemeliyim ki, bu hamleyi diğerlerine danışmadan kendi başınıza yaptınız. bize."

"Popov bize daha iyi fiyatlar verdi." Bakışlarına karşılık veriyorum. "Yoksa teklifini reddetmemi ve Aile için gereksiz mali kayıplar anlamına gelse de Dushku ile çalışmaya devam etmemi mi öneriyorsun?"

Brio çenesini sıkar. "Tabii ki hayır."

"O zaman bir sorun göremiyorum. Endişenizi takdir ediyorum ama tüm dikkatinizi kumarhanelere vermenizi istiyorum. Silah tedarikçimizle ilgili itirazları bana ve Salvo'ya bırakın." Patron yardımcısına dönüyorum. "İçeride Arnavut grupla bağlantısı olan biri var mı?"

"İki asker," diye onaylıyor. "Ama besin zincirinde bu tür bilgilere sahip

olacak kadar yüksekte değiller. Eğer Dushku olsaydı

bilmesi gerekenler bazında tuttuk." Salvo diyor ki. "Ama yine de New York'a birini göndereceğim. Ajello olma ihtimaline karşı, tamamen emin olmalıyız."

Başımı salladım. "Hayır. Ajello sözünü tutuyor ve bizim işimize karışmıyor. Bu şekilde kalsın ve şimdilik Arnavutlara odaklanalım. Tabii burada başka bir fikri olan yoksa?"

Bazı sessiz mırıldanmalar oluyor ama kimse başka bir öneri getirmiyor. Beklendiği gibi.

Üç yılı aşkın bir süredir Massimo'nun rehberliğini takip ediyor ve Ailemiz ile ortaklarımız ve rakiplerimiz arasındaki olası çatışmaları en aza indiriyorum. Ailenin ticari yönüyle başa çıkabilirim, ancak başka bir suç örgütüyle bir Mafya savaşını yönetemeyeceğim. Cosa Nostra kesinlikle ataerkildir. Capo'ların bir kadının direktiflerine uymasını sağlamak zordur, ancak bu emirler çok para getirdiği sürece yapılabilir. Ama savaş patlak verirse, kaptanlar gerekli kararları almama asla izin vermezler. Massimo'nun dışarı çıktığında olası bir çatışmayı hallededeceğini biliyorum ve ima ettiklerine bakılırsa bu bir fırtına olacak. Sadece o zamana kadar önümüzdeki altı ayı atlatmam gerekiyor.

"Pekâlâ, bu iş hallolduğuna göre, bugünün iş gündeminin üzerinden geçelim." Brio'ya dönüyorum. "Geçen haftaki kumarhane geliri detaylarına ihtiyacım var."

En büyük kumarhanemizden başlayarak rakamları dökmeye başlıyor ve ben yüz hatlarımı sakinlikten başka bir şey göstermeyecek şekilde düzenlerken, içimin derinliklerinde panik kol geziyor. Bütün geceyi Lucia'nın yanında oturarak, kız kardeşimi ve kızımı uyurken izleyerek ve ailemi nasıl güvende tutacağımı düşünerek geçirdim.

Ernesto bu sabah ilk iş olarak üst kattaki oturma odamın penceresini değiştirtti ve alarm şirketiyle temasa geçti. Sistem bugün ilerleyen saatlerde güncellenecek. Dün gece nöbet tutan altı adamdan üçü öldürüldü, bu yüzden ona bundan sonra her güvenlik vardiyasına en az sekiz kişi ataması talimatını verdim. Bu yeterli olacak mı?

Kaçma fikri bir kez daha kafamda şekilleniyor. Riske girmeye cesaret edebilir miyim? Ben ortalıkta yokken, ölmemi isteyen her kimse, beni yalnız bırakarak yönetimi ele geçirebilir. Yoksa peşimden yine tetikçiler mi gönderecekler? Yüce Tanrım, ne yapacağım ben?

Brio kumarhanelerdeki gelirler hakkında gevezelik etmeyi bitirdi ve Tiziano striptiz kulüplerimizdeki işlerle ilgili güncel bilgiler vererek görevi devraldı. Beni saran endişe azalmıyor. Derin bir nefes alıyorum ve Ellerimi yumruk yapıp rahatlamaya çalışıyorum. Boğazım sıkılıyormuş gibi hissediyorum, sanki biri beni boğmaya çalışıyormuş gibi. Yıllarca olmadığım biri gibi davranmak, sırf bu adamlar bana eşitmişim gibi davransınlar diye sayısız korkunç şey yapmak beni iliklerime kadar eziyor. Başkalarına korku vermekten yoruldum, sadece onların benim aslında ne kadar dehşete düşmüş olduğumu fark etmelerini engellemek için. Onlar yırtıcı hayvanlar, korkunun kokusunu aldıkları an ben ölürüm. Çatlamadan önce bunu daha ne kadar sürdürebilirim? Ben acımasız izlerken Masanın etrafında oturan adamların yüzleri, göğsümde sessiz bir çığlık oluşuyor, içimi pençeliyor, dışarı çıkmak için savaşıyor. Artık bunu yapamam!

Konferans salonunun diğer tarafındaki maun çift kapı açılır ve bir adam içeri girer.

Kalbim göğsümdeki aralıksız gümbür gümbür atışını durduruyor.

Kısa bir an için, orada bulunan herkes yeni gelene bakarken bir durgunluk çöküyor, ama sonra herkes yerlerinden fırlayıp silahlarına uzanıyor.

"Oturun," diye emrediyorum. "Ve silahları kaldırın."

Gözlerim eşikte duran iblisime takıldığı anda zihnimde patlayan kargaşayı düşününce sesimin bu kadar güçlü ve kontrollü çıkması beni şaşırtıyor. Mükemmel bir şekilde dikilmiş siyah bir takım elbise giymiş ve buradaki diğer erkekler de benzer kıyafetler giymiş olsa da, o bir bakıma daha zarif görünüyor. Gümüş gözleri benimkilerle buluşuyor ve sonra sandalyelerine dönen adamların üzerinde gezinerek onları bir şekilde değerlendiriyor.

"Bu da kim lan?" Ernesto masanın sonunda, kapıya en yakın olan yerinden havlıyor. "Ve benim haberim olmadan kapıdan nasıl geçti?"

İblisim bir adım öne çıkıp Ernesto'nun hemen yanında dururken bakışları tekrar benimkilere yöneliyor.

"Güvenlik şefiniz mi?"

"Evet," diye
yanıtlıyorum.

"Başın sağ olsun, yavrum."

Elinin darbesi bir bulanıklıktan başka bir şey değil. Büyük kırmızı bir kan yayı

Masaya ve etrafında oturan adamların yüzlerine sıçırıyor ve damlacıkların bir kısmı ellerime bulaşıyor. Kimse kıpırdamıyor, herkes Ernesto'nun sandalyesine yığılmış, boğazı açık, göğsünden aşağı kıpkırmızı bir nehir akan bedeninin görüntüsü karşısında şok olmuş durumda.

Cosa Nostra'nın üst düzey yöneticileri, insanların gözlerinin önünde katledilmesine pek tanık olmazlar. Biri olmadığı sürece Kişisel misilleme gerektiren durumlarda, genellikle tüm kirli işleri askerler halleder.

Aklı başına ilk gelen Salvo oluyor ve ceketinin içine uzanıp tekrar silahına davranıyor. Patron yardımcısının bileğini tutup başımı sallıyorum.

"Sanırım kendimi tanıtmalıyım," diyor iblisim Ernesto'nun cesedini ceketinin yakasından tutarken. Cesedi sağa doğru fırlatıyor ve ceset gürültüyle duvara çarpıp yere düşüyor. Artık boş olan sandalyeye rahatça oturup kollarını göğsünde kavuştururken gözleri bir saniye bile benimkilerden ayrılmıyor. "Ben Kai Mazur. Bayan Leone'nin yeni güvenlik şefiyim."

Öfkeli mırıltılar hızla bağırışlara dönüşüyor, odadakilerin kulaklarını sağır ediyor, çünkü erkeklerin hepsi aynı anda konuşuyor, değişiklikten neden haberdar edilmediklerini veya Aile dışından birinin Ernesto'nun pozisyonunu devralmasına nasıl izin verildiğini öğrenmek istiyorlar. Onları duymazdan geliyorum, sesleri beyaz gürültüden başka bir şey değil ve uzun masanın diğer ucunda tam karşımda oturan adama odaklanıyorum. O da bana bakıyor, çenesi sıkıca kenetlenmiş ve gözleri hafifçe kısılmış. Bu bana yıllar önce, ilk tanıştığımız gece bana nasıl baktığını hatırlatıyor.

Bu toplantının başlangıcından beri içinde bulunduğum çalkantılı durum Şu anda içimde kopan fırtınanın yanında küçük bir rahatsızlık gibi kalıyor. Çok fazla şey aynı anda beni vuruyor. Sonunda adını öğrendim. Ve görünüşe göre, kalmayı planlıyor.

Onu öpmek istiyorum. Ve ona vurmak. Ve onu cehenneme göndermek. Hepsi aynı anda.

Derin bir nefes alıyorum ve "Herkes çenesini kapasın!" diye bağırıyorum.

Sessizlik sadece birkaç saniye sürer, sonra bağırış çağırış yeniden başlar.

"Bu çok çirkin!" Brio kükrer.

"Önce kaptanlara danışmadan birini işe almaya nasıl cüret edersin?" Armando.

"Bir yabancıya tahammül edemem!" Bu Tiziano.

"Hiç kimse sonuçlarına katlanmadan Aile'nin bir üyesini öldürmekten kurtulamaz!" Yine Brio.

Dikkatim sadece onda, Kai'de. Ceketinin içine uzanışını izliyorum. Hava karışıyor ve gözlerim bir hareket bulanıklığı yakalıyor. Bir sonraki anda, büyükçe siyah bir bıçak masanın ortasına, en gürültücü olan Brio'nun tam önüne gömülüyor. Sessizlik bir kez daha çöküyor ve, Bu sefer odayı sarıyor.

"İstediğim kişiyi işe alabilirim," diyorum. "Ve kendi güvenliğini seçmek için sizin onayınıza ihtiyacım yok."

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. İblisimin etrafta kalma konusunda ciddi olup olmadığından ya da ne kadar süre kalacağından tam olarak emin değilim ama odadaki kimsenin bu sonuca varmasına izin veremem. Birkaç mırıldanma sesi duyuluyor ama kimse bana karşı çıkmıyor.

"Ve Ernesto söz konusu olduğunda-" diye devam ediyorum, ama Kai'nin konferans masasının karşısından gelen derin sesi araya giriyor.

"Ernesto," diyor o çok sevdiğim boğuk sesiyle, "Bayan Leone'nin güvenliği kendisine emanet edilen ama işini düzgün yapmayan herkesin başına geleceklerin bir örneği."

Kaptanların gözleri konferans masasının ortasına saplanmış bıçakla Kai arasında gidip geliyor.

"Nera"-Salvo bana doğru eğiliyor-"Bunun olduğunu sanmıyorum-"

"Bugünlük işimiz bitti," diye sözünü kestim. "Hepiniz gitmekte özgürsünüz."

Adamlar ayağa kalkıp teker teker dışarı çıkarken sandalyeler cilalı ahşap zeminde sürtünüyor. Bu işin peşini o kadar kolay bırakmayacaklarını biliyorum ama bu sorun başka bir günü beklemek zorunda. Masadan en son Salvo kalkıyor ve kapıya ulaştığında durup bana sert bir bakış atıyor.

Massimo bundan hoşlanmayacak, bakışı öyle diyor.

Çıktıktan sonra kapıyı kapattı ve beni kalbimi kıran adamla yalnız bıraktı. O kadar tamamen kırdı ki, bir daha asla bir araya getiremeyeceğimden eminim.

"Gittiğini sanıyordum."

Nera'nın dudaklarından dökülen her kelime göğsüme bir hançer gibi saplanıyor. Dün gecedен bahsettiğini biliyorum, ama yine de beni çatıda, yaklaşan fırtınaya karşı çığlık attığı zamana götürüyor.

"Ben yapmadım," diyorum.

"Yani öylece içeri dalmaya, toplantımı bölmeye ve güvenlik şefimi katletmeye mi karar verdin?"

"Doğru. Sizin için tehlike arz eden herkese aynısını yapacağım. Ya doğrudan ya da beceriksizlikleri yüzünden."

"Seni burada istemiyorum. . . Kai."

Göğsüme bir darbe daha, bu seferki öncekinden daha derin. Adımdan nefret ediyorum ama onun söyleyişine bayılıyorum. "Fark etmez, kaplan yavrusu. Güvende olduğuna ikna olana kadar kalacağım."

"Beni güvende tutmak senin işin değil."

"Belki de yapmayacağım. Yine de yapacağım." "Ve sonra, temelli mi gideceksin?"

"Evet," diye yalan söyledim. Yaşadığım sürece onu bir daha asla terk etmeyeceğim. "Değişmişsin. Ne oldu?"

"Hayat." Ellerini saçlarının arasına gömüyor ve önündeki siyah ahşap yüzeye bakıyor. "Hayat oldu."

"Suikast emrini kimin vermiş olabileceğine dair bir tahmininiz var mı?"

"Muhtemelen kapolardan biri." "Bu gece onlardan kurtulacağım."

Nera başını kaldırdı ve gözleri benimkileri buldu. "Benim iznim olmadan başka kimseyi yok edemezsin."

"Size yönelik potansiyel bir tehdidin gereğinden fazla nefes almasına izin vermeyeceğim!" Kükredim. "Üzerinde resmin olan bir suikast sözleşmesiyle karşılaştığımda yaşadığım şoku hayal edebiliyor musun? Ya da Sicilyalıların işi çoktan aldığını gördüğümde? Nefes alamadım - senin için çok endişelendim

Ben evinizin etrafında koştururken, piçlerden biri size ulaşmadan önce onları yakalamaya çalışıyordum!"

"Bana sesini yükseltme. Hayatımı kurtardın ve bunun için minnettarım. Ama bu bana bağırabileceğin anlamına gelmiyor."

"Ölebilirdin," diye homurdandım. "Hakkındaki öldürme emri artık kapandı ve bir daha da olmayacak. Ama bu, emri verenin başka yollara başvurmayacağı anlamına gelmiyor."

Bu sabah Sicilya grubunun başı Rafael'i aradım ve işi bıraktıklarından emin oldum. Sonra bir telefon daha ettim. Tüm üst düzey suikast işlerinde arabuluculuk yapan bir adamı. Nera'nın suikast listesini kaldırmazsa onunla işim bittikten sonra iç organlarına ne olacağını acı verici ayrıntılarla anlattım. Ve bu tehdidi, Nera'yı öldüren herkesi kapsayacak şekilde genişlettim.

yavrumu öldürme işini üstlenmeyi düşünüyor. Sosyal biri olmayabilirim ama işimdeki çoğu insanı tanırım. Ve daha da önemlisi, onlar beni tanıyor.

Nera gözlerini kapatır ve sandalyesinin kolçaklarını kavrayarak yutkunur.

Tutuşu o kadar sert ki parmak eklemleri bembeyaz, ama o anki kabadayılığının içini görebildiğim farkında değil gibi görünüyor. Bu ilk işaret

odaya girdiğimden beri gösterdiği tedirginlik. Güvenlik şefinin boğazını kestiğimde bile gözünü bile kırpmadı. İki ay önce Boston'a döndüğümde, onun farklı görüldüğünü hemen fark ettim, ama bu değişikliğin ne kadar önemli olduğunu ancak bugün anladım.

"Pekâlâ," diye fısıldıyor ve bakışlarımla buluşuyor. "Güvenliğimi denetleyebilirsin ve hizmetlerinin karşılığını alacaksın. Altı ay süreli bir sözleşme imzalayacağız."

Vücudum geriliyor, her kelimesi ruhumu kavuruyor. Onu güvende tutmam karşılığında bana para mı vermek istiyor?

"Seninle lanet olası bir sözleşme imzalamayacağım, yavrum," diye homurdandım. "Peki neden altı ay?"

"İşte o zaman üvey kardeşim hapisten çıkacak. O noktadan sonra bu boktan işi o devralacak." Ayağa kalktı ve yanımda durana kadar odanın içinde yürüdü. "Ev halkını ve personeli güvenlik departmanındaki değişiklik hakkında bilgilendireceğim. Kalacağınız yere kadar size eşlik edecek biri gelecek. Onlar diğer binada."

Bu sözlerle birlikte, kan gölü içinde yatan cesedin üzerinden geçerek odadan çıkar.

Dişlerimi sıkıp bakışlarımı masaya gömülü bıçağa sabitleyerek yavrumun peşinden gitme isteğimi bastırmaya çalışıyorum. Onu kollarıma almak ve dün gece yapmak istediğim gibi göğsüme bastırmak için. O lanet yerleşkede çürüdüğüm üç yıl boyunca her gün yapmayı hayal ettiğim gibi ve bu son aylarda, gizlice onu tekrar izlerken.

Ama bunu yapmayacağım. Babasını öldüren ellerin ona bir daha dokunmasına izin vermeyeceğim. Eğer yaparsam, gitmesine asla izin veremem. Soğuk omuzla başa çıkabilirim. Ona verdiğim sözü tutmadım ve bunu kabul edeceğim.

bunun sonuçlarını. Onun için işleri kolaylaştıracaksa o lanet sözleşmeyi bile imzalarım.

Öne doğru eğilerek parmaklarımı bıçağın sapına doladım ve bıçağı çıkardım.

Ama diğer binada uyumayacağım.

Bölüm 32

"Evet, güvenlikle ilgili tüm konularda Bay Mazur'un emirlerine uyacaksınız," diyorum telefonda.

"Ama, Donna Leone ... o gözetleme ekipmanını kurdurduk. üç ay önce," diyor kahya bağlantının diğer tarafında. "Birinci sınıf."

"Ekipmanın neden değiştirilmesini istediğini ayrıntılı olarak açıkladı mı?"

"Sormaya çalıştım ama o vahşi boğazıma bir bıçak dayadı ve ya ekipmanı sipariş ettiği şeyle değiştirmemi ya da kafamı değiştireceği konusunda beni uyardı. Bunu hiç komik bulmadım."

"Şaka yapmıyordu, Timoteo. Ne diyorsa onu yap." Telefonu kapatıp pencerenin kenarında durmuş bahçeye bakan Zara'ya yaklaşıyorum ve "Hâlâ 'röportaj' yapıyor mu?" diye soruyorum.

"Evet."

Kai tüm güvenlik personelini, üç vardiyayı da çağırdı. Onları personel lojmanlarının yanında, idam mangasının karşısındaki mahkumlar gibi uzun bir sıraya dizdi. İlk başta her bir adama kimliklerini, özel yeteneklerini ya da buna benzer bir şey soracağını düşündüm ama sadece kıpırdamadan durmalarını söyledi. Yirmi altı adam ve yirmi dakikadan fazla bir süredir tek yaptıkları sırtları duvara dönük bir şekilde orada durmak.

"Ne halt ediyor bu?" Nefesimin altında, çimenlerin ortasında elleri cebinde güvenlik görevlilerini gözleyerek bekleyen iblisimi izlediğimi söylüyorum.

"Bunun akıllıca bir karar olduğundan emin değilim," diye fısıldıyor Zara.

"Evet." Alnımı pencere çerçevesine bastırıyorum. "Ama bizi güvende tutmanın tek yolu bu. Senden başka tamamen güvendiğim tek kişi o."

"Seni terk etti, Nera. Sen onun çocuğuna hamileydin ve o ortadan kayboldu."

"Bilmiyordu."

"Eğer seni bir kez bile arasaydı, arardı."

"Başka şekilde ifade edeyim." İçimi çektim. "Hayatlarımız konusunda güvendiğim tek kişi o."

"Ona Lucia'dan bahsedecek misin?" "Hayır."

"Bilmeye hakkı var."

"Dediğiniz gibi, eğer arama zahmetine katlansaydı, bunu bilirdi."

Herkesin inandığı şeye, Lucia'nın Batista'nın kızı olduğuna inanmasına izin vereceğim. Açık kahverengi saçları ve sarkık dudaklarıyla benim küçük bir versiyonuma benziyor. Gözleri hariç.

Zara kolunu omuzlarıma doluyor. "Neden tek kelime etmeden gittiğini sana söyledi mi?"

"O yapmadı."

"Ve bunun nedeninin ne olabileceği hakkında hiçbir fikriniz yok mu?"

Gözlerimi kapatıyorum ve yanağımı ısıırıyorum, ağızımdaki metalik kan tadını anında alıyorum.

"Hayır," diye yalan söyledim.

Dışarıda birkaç el silah sesi duyuldu. İrkildim, gözlerim şak diye açıldı. Aşağıda, çimenlerin üzerinde Kai silahını kaldırıyor. Bakışlarım Güvenlik görevlilerinin arasından geçerken üç adamın yere yığıldığını görüyorum, kafaları eskisi kadar sağlam değil. Arabanın kolunu tuttum. pencere camını iterek açıyor, tam da Kai adamlara doğru adım atarken.

"Bu üçü dün gece tesisler ele geçirildiğinde nöbetçiydiler." Kai'nin derin sesi bana ulaşıyor. "Şu andan itibaren, eğer bir lanet Sincap etkisiz hale getirilmeden çevreyi ihlal ederse, o vardiyada çalışan her adamı öldüreceğim. Anlaşıldı mı?"

Güvenlik ekibi şaşkın şaşkın ona bakar, sonra hep birlikte başlarını sallarlar.

"Gidebilirsiniz." Kai arkasını döner ve araba yoluna doğru ilerler. Bölgenin etrafına birkaç araba yerleştirilmiş ve bir adam aralarında dolaşarak garip görünümlü bir aletle her aracın altını inceliyor. Patlayıcı bir cihaz mı arıyor?

Kai'nin aleti adamdan alıp arabaları kendi başına incelemeye devam edişini, her araçta acele etmeyişini izliyorum. Onu "iblisim "den başka bir şey olarak düşünmek garip geliyor ama adını seviyorum.

Son arabaları da kontrol etmeyi bitirdiğinde, çubuktaki aynayı adama geri fırlatır ve yeni arabanın bulunduğu kapıya doğru yola çıkar. gözetim ekipmanı kuruluyor.

"Ben Lucia'yı kontrol edeceğim." Kız kardeşimi pencerenin önündeki gözetlemesiyle baş başa bırakıp geniş oturma odasına doğru ilerliyorum.

Don'un karısı olarak kocamla birlikte yaşamam bekleniyordu, ancak Batista'nın evine vardığımda yaşam alanımı onunla paylaşmaya niyetim olmadığını açıkça belirttim. O sırada zaten Merdivenleri çıkmakta zorlandığı için çoğunlukla ofisinin ve diğer iş odalarının bulunduğu zemin katı kullanıyordu. Bu nedenle ben, biri kendime diğeri Zara'ya ait olmak üzere iki süitten oluşan ikinci katı talep ettim. O arka bahçeye bakan küçük daireyi aldı, ben de kendi zevkime göre yeniden düzenlediğim üç yatak odalı geniş daireyi.

Lucia'nın öğleden sonra dinlendiği yatak odama gidiyorum. Genelde kendi odasında uyurdu ama öğle yemeğinden sonra benim yatağında uyuyakalınca onu uyandırma riskini almak istemedim.

Sol tarafımdaki açık konseptli mutfağın önünden geçerken gözüm buzdolabının üzerinde asılı duran renkli magnetlere takılıyor. Lucia onlarla oynamayı çok seviyor, bu yüzden bazıları yontulmuş ya da birbirine yapıştırılmak zorunda kalmış. Yoldan sapıp hediyeelik eşya mozaığının önünde duruyorum. Çağdaş, beyaz mutfakta tamamen yersiz görünüyorlar. Parmaklarım mozaiklerin üzerinde geziniyor. Üzerinde bir köprü resmi olan mıknaşın ortasında uzun çapraz bir çatlak var ve dudaklarımda hüznü bir gülümseme beliriyor. Bu onun bana getirdiği. Talihsiz partinin olduğu gece, onu orta noktaya taşımak istedim ama mıknaş elimden düştü. O ana dönüp baktığımda, şimdi bunun bir tür kehanet olduğunu düşünüyorum.

Duvardaki ana alarm kutusunu kurcalayan güvenlik uzmanına, "Güvenlik kamerası görüntülerinin nizamiyeye, zemin kattaki ofiste bulunan ana bilgisayara ve benim dizüstü bilgisayarına aktarılmasını istiyorum," diyorum. "Gecikme olmadığından emin olun."

"Um . . . Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum efendim. Tüm görüntüler merkezimize iletilecek ve bunları yedi gün yirmi dört saat izleyecek bir ekibimiz var."

Ona doğru tehditkâr bir adım atıyorum ve bakışlarımla onu kısıtıyorum.

"Elbette." Adam iki adım geri çekilir. "Hiç sorun değil."

Başımı sallıyorum ve garaj yolunda diğer araçlardan biraz uzakta park etmiş olan arabama doğru ilerliyorum. Keskin nişancı tüfeğimin bulunduğu çanta arka koltukta, bu yüzden önce onu çıkardım, sonra bagajı açtım. İki büyük spor çantanın içinde Ekstra silahlar kargo alanının sağ tarafında ama şimdilik onları bırakmaya karar veriyorum ve sadece kıyafetlerimin olduğu spor çantasını alıyorum.

Penguen kıyafeti giymiş kısa boylu bir adam yanıma yaklaşarak odamın hazır olduğunu ve birinci katta bulabileceğimi söyledi. personel binası. Omzumun üzerinden söz konusu yapıya doğru bakıyorum. Ana binadan yaklaşık iki yüz metre uzakta. Olmuyor. Elimde başka bir tür "savaş" olduğunu bilerek, keskin nişancı çantamı bagajda bırakıyorum ve Leone Villa'nın ön kapısına gidiyorum.

Giriş holünde bir hizmetçi ofise açılan cam kapıları temizlemekle meşguldü. Beni fark edince elindeki bezi yere atıp hızla oradan uzaklaştı. Toplantı odasındaki kanı temizlemek zorunda kalan şanslı kişi olmalı.

Merdivenlerden ikinci kata çıkarken etrafıma bakıyor, bu sabah evi keşfe çıktığımda gözden kaçırdığım ayrıntıları kaydediyorum. Duvarlar lambri kaplı. Büyük boy süslü çerçeveler içinde yağlıboya tablolar. Devasa bir eski dede saati. Duvarlarda kristal bir avize ve ona uygun aplikler. Müze gibi görünüyor. Hatta müze gibi kokuyor.

Buranın hiçbir yanı yavrumun üst kattaki odalarına benzemiyor. Onun mekânı tamamen modern, tıpkı uzun zaman önceki dairesi gibi. Duvarlar ve pencereler boyunca saksılar içinde dizilmiş bahçe otları bile hâlâ duruyor.

Sahanlıkta iki kapı vardır. Sağ taraftaki kapı ayrı bir birim. Dün gece çatıdaki tetikçinin icabına baktıktan sonra içeri girmek için bunun balkonunu kullandım. Önümdeki çift kapı Nera'nın süitine açılıyor. Kapı kolunu tutup içeri giriyorum.

Nera, mutfakı yemek alanından ayıran kahvaltı barının yanında duruyor, yüzünde şaşkınlık ve telaş karışımı bir ifade var. A Kesilmiş portakal ve elma parçalarıyla kısmen dolu, kalp şeklinde sarı bir kâse önündeki mermer tezgâhta duruyor. Bir elmanın yarısı kesme tahtasının üzerinde duruyor.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Senin kaldığın yerde kalıyorum." Yaşam alanının ortasındaki büyük kahverengi kanepeye doğru başımı sallıyorum. "Bu işe yarar."

"Anlaştığımız şey bu değildi." Sesi sakın görünüyor ama içinde ince bir panik tonu var.

Kahvaltı barına yaklaşıyorum, karşı tarafta duruyorum. İçinde Tezgâhın ortasında, toprak bir saksıda bir maydanoz bitkisi büyüyor. Bitkinin hafif aroması burun deliklerimi sızlatıyor. "Seni güvende tutacağım konusunda anlaşmıştık. Bunu ayrı bir binada kalarak yapamam."

Nera'nın ağzı şüphesiz sert bir cevap vermek için açıldığında, bakışları keskin bir şekilde sola dönüyor. Silahıma uzanıyorum ve onun görüş açısını takip etmek için başımı çeviriyorum. Gözlerim açık beyaz bir kapağa takılıyor. ve içimdeki her şey donuyor. Üzerinde beyaz çiçekler olan pembe pijamalar giymiş küçük bir kız çocuğu, göğsünde bir oyuncak ayı tutarak kapının önünde duruyor. Karmakarışık koyu sarı saçları - benim yavrumunkine çok benziyor - yüzünü kısmen gizliyor.

"Susadım anne," diye mırıltıyor kız ve uykulu bir şekilde elinin tersiyle gözlerini ovuşturuyor.

Sanki biri beni kalbimden bıçaklamış gibi sarsılıyorum. Bir çığ gibi büyüyen duygular göğsümü ezerken tüm hava ciğerlerimi terk ediyor.

Şok.

Yaralandım.

İhanet.

Silahımı bırakıyorum ve gözlerimi küçük kızdan ayırmadan bir adım geri çekiliyorum.

Boston'a geri döndüğümünden beri, bu sefer yavrumu güvende tutmak için gerekenden daha fazla yaklaşmayacağıma yemin ettim. Felix bana evlendiğini söyledi ama o çatlak başka bir şeyden bahsetmedi. Ve rahmetli kocasıyla bir çocukları olduğu hiç aklıma gelmedi.

Nera kızına doğru koşuyor ve onu kucağına alıyor. Kız küçük çenesini Nera'nın omzuna bırakıyor ve başını eğiyor, masum gözleri beni ilgiyle izlerken parıldıyor.

"Bu Lucia." Cub'ın sesi beni ele geçiren sersemliği delip geçiyor. "Benim kızım."

Kahvaltı tezgahının kenarına tutunup tüm gücümle sıkıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Bu yürek parçalayıcı acıyı ve aynı anda öfkeyi hissetmeye hakkım yok ama her iki duygu da beni içten içe parçalıyor.

"Özür dilerim, bilmiyordum." Kendime bunu söyletiyorum ve bir can simidi gibi tuttuğum mermer kenarı bırakıyorum. Tabii ki benim gibi birini çocuğunun yakınında istemez. "Eşyalarımı personel odasına götüreceğim."

Çantamı alıp süitin kapısına doğru ilerliyorum. Zihnim dönüyor ama bu işi başarabileceğimi biliyorum. Gün boyunca mülkün etrafında tur atacağım ve Nera'nın görüş alanından uzak duracağım, ancak Onu ve kızı geceleri evde yalnız ve korumasız bırakacağım. Bagajımda sakladığım uyku tulumunu alıp herkes uyuduktan sonra kapılarının önünde pozisyon alacağım.

Elim kapı koluna gidince kendimi tutamayıp onlara bir kez daha bakıyorum. Nera arkasını dönmeye zahmet etmemişti. Hâlâ sırtı bana dönük, küçük kıızı vücuduna sarmış bir şekilde duruyor. Çocuğun bakışlarıyla karşılaştığımda kıkırdıyor ve yüzünü annesinin saçlarına gömüyor.

Kızın küçük yumruklarıyla Nera'nın buklelerini sıkmasını izlerken göğsümde garip bir his filizleniyor. Acı, özlem ve kıskançlığın bir karışımı ama aynı zamanda mutluluk da var. Yavrumun artık kendine ait biri var. Belki başka bir hayatta, o küçük kız benim de kızım olabilirdi.

"Tıpkı sana benziyor kaplan yavrusu," diyorum usulca ve gitmek için dönüyorum.

"Evet. Gözleri hariç," diye cevaplıyor Nera, sesi kısık ve titrek. "Gözleri babasınıninkilere benziyor. Soluk gri, yıldızsız bir geceyi bitiren ilk ışık gibi."

O kadar hızlı dönüyorum ki spor çantam kapının çerçevesine çarpıyor. Kulaklarıma hafif bir çınlama yerleşiyor, başım patlayacakmış gibi hissedene kadar her kalp atışında daha da yükseliyor.

Nera hâlâ eskisi gibi aynı yerde duruyor ama şimdi bana bakıyor ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "Gözlerin, iblis," diyor, fısıltının biraz üzerinde bir sesle.

Sessiz sözleri göğsüme bir darbe daha indiriyor, arkamdaki kapıya çarparak sendelememe neden olacak kadar güçlü. Spor çantamın askısı omzumdan kayıyor, çanta bir gümbürtüyle yere düşüyor. Ben bile Yavrumun ve küçük kızın tam önünde durana kadar odanın içinde yürüdüğümü kaydediyorum. Ellerim kendi iradeleriyle kalkıyor -sol elim yumuşak küçük yanağa dokunmak için, sağ elim ise rüyalarımın giren gözyaşlarıyla ıslanmış pürüzsüzlüğü avuçlamak için- o sırada gerçeklik üzerime çöküyor.

Kan püskürmesi.

Çığlıklar.

Ölüm.

Babasının cesedini kucağına alan yavrumun ayaklarının dibinde yere atılmış kırmızı bir eşarp. İpeğin canlı kırmızı tonu, alnının ortasındaki kırmızı delikten damlayan kan şeridiyle alay ediyordu.

Parmaklarım cennete sadece bir santim kala durdu. Derin bir nefes alıyorum ve ellerimi indirip bir adım geri çekiliyorum. Sonra bir adım daha. İstedğim tek şeyden odanın öbür ucuna kadar geri çekiliyorum. Sırtım duvara yapışıyor ve tek yapabildiğim onları izlemek.

Bölüm 33

Lucia yatağının yanındaki halının üzerine serpiştirilmiş oyuncak yemek takımına uzanıyor ve minyatür bir fincanı bana doğru kaldırıyor. "Annen için çay."

İkramı alıyorum ve Kai'yi gözlemlerken içiyormuş gibi yapıyorum. Eşiğin ötesinde çömelmiş duruyor ve son dört saattir bana tek kelime etmedi. Mutfakta bizden uzaklaştığında kalbim çok kırılmıştı. Lucia'yı kollarına almak istemedi. Ona dokunmadı bile. Sadece geri çekildi.

Sırtını en uzak duvara dayamış öylece duruyordu. Lucia'ya meyveli atıştırmalıklarını verdim ve daha sonra Zara'nın onun için aldığı boya kalemleriyle resim yaparken. Lucia'nın yemek vakti geldiğinde, ben yemeği hazırlarken onu mama sandalyesine oturttum. Kai birkaç adım kenara çekildi ve onu uzaktan izlemeye devam etti. Bakışları onca zaman boyunca bir saniye bile ondan ayrılmadı. Sanki gözleriyle kızımızı içine çekmeye çalışıyor gibiydi.

Tıpkı şu anda yaptığı gibi.

Lucia aniden, "Erkekler için mavi," diye haykırır, mavi plastik bir bardakla bir bardak altlığı alır ve ayağa fırlayarak Kai'ye doğru yönelir.

Gözlerini kırıştırıyor, rengi soluyor ve gözleri alarmla açılıyor. Lucia onun önünde durur ve oyuncak bardağı kaldırır. Uzattığı kollarına bakarken yüzünde beliren ifadeye bakılırsa, Lucia'nın ona patlayıcı bir alet verdiğini sanırsınız. Yavaşça bardağı ondan alıyor - kocaman elinde gülünç görünüyor - sonra benim içiyormuş gibi yapma hareketimi taklit ediyor.

Lucia gülümsüyor, sonra elini onun başının üstüne koyuyor ve kıkırdıyor. "Kız gibi saçların var."

Kai tamamen hareketsiz kalıyor, nefes alması bile tamamen durmuş durumda ama gözlerindeki duygusal karmaşa kıpırdamayan bedeniyle tamamen çelişiyor. Kızımız her zaman yaptığı gibi başını okşamaya devam ediyor.

peluşlarına yapıyor, sonra onun etrafından dolanıp Zara'nın kanepenin minderlerini düzelttiği oturma odasına koşuyor.

Bir saat önce buraya geldiğinden beri kız kardeşim bir yandan dairemdeki işlerle meşgul görünmeye çalışırken bir yandan da dikkatli gözlerini bizden ayırmıyor. Lucia'ya karşı her zaman korumacı olmuştur ama başka bir tepki vermemesi beni şaşırttı. Soru yok, suçlama yok, talep yok. Kai'nin burada bulunmasıyla ilgili tek kelime etmedi. Ve bunun nedeni tanımadığı insanların yanında konuşmaya olan eski isteksizliği değil. Bu farklı bir şey.

Onda tanıdığım hiçbir şey yok.

"Banyo yapacağız," diyor Zara Lucia'yı kucağına alırken. "Ben de onu yatıracağım."

Başımı salladım. "Tamam."

İblisim banyo kapısında gözden kaybolana kadar gözleriyle onları takip ediyor, sonra yavaşça ayağa kalkıyor ve gelip yatakta yanıma oturuyor.

"Öyle mi ..." Önündeki beyaz duvara bakarken yutkunuyor. "Kimse biliyor mu?"

"Hayır. Kız kardeşim ve üvey kardeşimiz Massimo dışında herkes onun Batista'nın olduğuna inanıyor."

"Neden?"

"Çünkü böylesi daha güvenliydi."

Başını eğiyor ve iki yana açılmış dizlerinin arasında kenetlenmiş ellerine odaklanıyor.

"Yarayı kontrol etmem gerek,"

diyorum. "Bir şeyim yok."

"Hâlâ kontrol etmem gerekiyor." Ayağa kalkarken omzum koluna değiyor ve bu tesadüfi dokunuştan dolayı içimi bir ürperti kaplıyor. "Gidip ilk yardım çantamı getireyim."

Tıbbi malzeme kutusu mutfakta ve ben onu almak için kahvaltı barının etrafından dolanırken banyodan kahkahalar yükseliyor. Kalbime dokunuyor,

beni gülümsetiyor. Zara'nın Lucia'ya banyo yaptırırken sırılsıklam olduğunu hayal edebiliyorum.

Yatak odama geri döndüğümde Kai komodinin yanında, üst üste dizilmiş resim çerçevelerine bakıyordu.

"Gömleğini çıkar," diye fısıldadım.

Çenesi sertleşir. "Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum, yavrum."

"Daha önce görmediğim bir şey değil." Ona doğru bir adım atıyorum ve ilk düğme üzerinde çalışmaya başlıyorum.

Nasıl kayıtsız görüneceğime dair bir fikrim vardı. Onun tarafındaki kesiği kontrol edecek ve sıradan bir işmiş gibi bu işi bitirecektim. Ne de olsa aramızdaki bu mesafeyi yaratan oydu. Kendime bunu yapabileceğimi söyledim. Artık aramızda hiçbir şey kalmamış gibi davranabilirim.

Yanlış. Yakınlığı, kokusu, dokunmadığımız zamanlarda bile vücudunun sıcaklığı benimkine sızıyor gibi görünüyor ve tüm bunlarla birlikte duygularım serbest kalmakla tehdit ediyor. Ona doğru eğilme ve burnumu tenine gömme, yeniden güvende ve sevilmiş hissetme ihtiyacı çok büyük.

İlk düğmeyi zar zor açmayı başarıyorum. Parmaklarım titriyor ve dökülmemiş gözyaşlarımla görüşüm bulanıklaşıyor. Derin bir nefes alıyorum ve bir sonrakine, sonra bir sonrakine geçiyorum, görüşüme güvenmek yerine sadece dokunarak çalışıyorum. Son düğme de çözülünce gömleğini bırakıyorum ve gözlerimi göğsünde sabit tutuyorum, bakışlarıyla buluşmaya cesaret edemiyorum.

Kesğin üzerindeki gazlı bez kurumuş kanla kaplanmış. Dikkatlice soyuyorum, sonra kalın bir antibiyotik krem tabakası sürüyorum. Yara enfekte olmuş gibi görünmüyor.

"İlaç alıyor musun?" "Evet."

Yeni bir pansuman uygulamaya başlıyorum. "En az beş gün boyunca almaya devam edin. daha fazla gün. Ne olur ne olmaz."

Bu kadar yakın olmak çok zor, tüm varlığım ona sokulmak. Sıcaklığının beni sardığını hissetmek için. Her zaman onun kollarındayken hiçbir şeyin bana dokunamayacağını hissettim. Beni nasıl terk edebilirdi?

"Beni sevdiğini sanıyordum," diye fısıldadım. "Sanırım yanılmışım."

Kai'nin kolu dışarı fırlıyor, belimi sarıyor ve beni vücuduna yapıştırıyor. Göğsünün inip kalkışını hissedebiliyorum. Hızlı ve sığ nefes alıp veriyor. Diğer eli başımın arkasına geliyor, parmakları saçlarımı. Ağzı kulağımın yanına gelene kadar başını eğdiğinde ılık nefesi tenimi ürpertiyor.

"Öyleydin." Sesinin boğuk tınısı içimde, iliklerime kadar yankılanıyor. "Ama sadece geçmiş zaman kullanmanla ilgili. Seni *hâlâ* sevmekle kalmıyorum. Senin için yaşıyorum, kaplan yavrusu."

Nefesim kesiliyor. Kollarımı ona dolayarak sıkıca sarılıyorum.

"Her nefes," diye devam ediyor. "Her kalp atışı. Kanımın her damlası senin. Tanıştığımız andan itibaren hepsi senin oldu. Yıllar önce. Eğer istersen, lanet kalbimi oyar ve ayaklarının altına sererim. O senin ve her zaman senin olacak."

Artık sadece ellerim titremiyor; tüm vücudum sarsıntılarla sarsılıyor. Tırnaklarımı tüm gücümle sırtına geçirirken, gözyaşlarım utanmadan yanaklarımdan aşağı akıyor.

"Peki beni neden terk ettin?" Bir çılgılık olması gerekiyordu ama acı dolu bir inilti olarak son buldu. "Neden?"

Kucaklaması daha da güçleniyor, sanki bedenimi kendi bedeniyle birleştirmeye çalışıyormuş gibi beni sıkıyor. Bir sonraki anda beni kaldırıyor ve şifonyerin üstüne koyuyor. Avuç içleri sanki dokunuşun tadını çıkarıyormuş gibi yavaşça kollarımdan yukarı çıkıyor, sonra omuzlarımdan üzerinden geçip yüzümü kavlıyor.

"Bana bunun dışında her şeyi sor." Gözleri benimkilerle buluştuğunda bakışları azap ve keder dolu. "Eğer sana söylersen, benden sonsuza dek nefret edeceksin yavrum. O kelimeyi söyle ve sana her karanlık günahımı itiraf edeyim. Sadece bunu değil."

Yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve alnımı onunkine bastırıyorum.

Babam öldürüldüğünde, hiçbir şey düşünemeyecek kadar sarsılmıştım. Ama bir süre sonra, yatağымda uyanık yatarken, şeytanımın geri dönmesini boşuna beklerken, yapabildiğim tek şey düşünmek oldu. Son kez birlikte olduğumuzda aldığı o telefon. Babamın kafasına tek kurşunla öldürüldü. Sonra iblisim ortadan kayboldu. Biraz zamanımı aldı ama sonunda noktaları birleştirdim.

"Zaten biliyorum," diye fısıldadım. "Sen olduğunu biliyorum."

Kai sarsılıyor ve çekilmeye başlıyor, ama bacaklarımı ortasına dolayarak onu yerinde tutuyorum.

"Sen olduğunu anladığımda çok kızdım ve incindim," diye devam ediyorum. "Bir süre senden nefret bile ettim. Kesinlikle güvendiğim tek adam. Bana asla zarar vermeyeceğini söyleyen adam. Hayatımın aşkı ..."

"Lütfen," diye boğuldu, "söyleme."

"Babamı öldüren adam." Titreyen bir nefesle bitiriyorum.

Vücudundan titremeler geçer, önce hafiftir ama sonra tüm vücudu titremeye başlar.

"Bilmiyordum, yavrum." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülür. "Yemin ederim, bilmiyordum. Seni orada, ona doğru koşarken gördüğümde ve ne yaptığımı anladığımda Ölmek istedim, Nera. Sana en ufak bir ıstırap vermektense kendimi binlerce kez öldürmeyi tercih ederdim. Ama bilmiyordum. Lanet olası zar zor Okuryazar bir piç olduğum için hedefin biyografisini okuma zahmetine bile girmedim. Lütfen, inanın bana. Bilmiyordum. Bilmiyordum amına koyayım."

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı eğip burnumu boynunun kıvrımlarına gömüyorum.

"Silahımı al, yavrum. Önünde diz çökeceğim, böylece beni vurabilirsin. başını." Sesi o kadar kırık geliyor ki, içinde duyabildiğim acının ağırlığı beni incitiyor.

"Bazen kader hayatlarımızla acımasız bir oyun oynamayı sever," diyorum avucumu saç örgüsünün üzerinde gezdirirken boynuna doğru. "Beni incitecek bir şeyi asla kasıtlı olarak yapmayacağını biliyorum."

"Çok üzgünüm yavrum." Eli şimdi sırtımda, beni hâlâ titreyen bedenine bastırıyor.

Babamı seviyordum. Onu öldürenin iblisim olduğunu fark etmek beni neredeyse mahvediyordu. Neredeyse. Ama onu affettim. Neredeyse gerçeği kavradığım anda. Onu affetmeyecek kadar çok seviyordum. Yine de gitti. Ve bu beni yıktı.

Beni yok etti. Beni

cehenneme mahkum etti.

Ama kalbim biliyor ki. Bunu da affedeceğim.

Doğruluyorum ve avuçlarımla yüzünü kavıyorum. Gözleri kırmızı çerçeveli ve camısı. Kaybolmuş. Başparmaklarımla yanaklarındaki nemi silerek derin bir nefes alıyorum. "Seni affettim. Babam için. Yıllar önce."

"Bazı şeyler asla affedilemez, kaplan yavrusu."

"Affedebilirler. Birini sevdiğinizde her şeyi affedebilirsiniz." "Bunu değil."

Dudaklarım dudaklarına değene kadar ona doğru eğildim. "Bir takasa ne dersin?
o zaman?"

"Sana sunacak hiçbir şeyim yok yavru. Sadece kanım, hayatım ve gittiğim her yerde arkamda olan hayaletler ordusu."

"O zaman sana olduğun gibi sahip olacağım iblisim," diyorum ağzının içine. "Ve hayaletler umurumda değil."

Göğsümün içinde bir şey kırılıyor ve fiziksel acıya neden oluyor. Öyle ki
Bir an için nefes alamayacak kadar büyüktü. Gözlerim Nera'nınkilere dikilmiş, yalan ya da hile arıyor. Hiçbiri yok. Sadece şefkat. Sevgi. Sevmiyorum.
Hak ediyorum. Onu hak etmiyorum. Ama yine de alacağım.

"Tamamdır." Alt dudağını ısırarak pazarlığı mühürlüyorum. "Ben zaten seninim, kaplan yavrusu."

Onu tekrar görmek için yıllarca beklemek, bir daha asla şansım olmayacağını bildiğim halde ona bir kez daha dokunmayı hayal etmek. Özlem. Acı. Öfke.

Aşk. Uzun zamandır içimde kaynayan her şey sonunda patlıyor. İpek gömleğinin kenarlarından tutup yumuşak kumaşı çekiştiriyorum, vücudundan yırtıyorum ve Nera'nın dudaklarından küçük bir çığlık çıkmasına neden oluyorum. Gömleğimi omuzlarımdan itiyor ve dişlerini boynuma geçiriyor, bu sırada ellerim

dolgun göğüslerini tutan narin siyah dantel. Onu da yırtıyorum, sonra ellerimi kalçalarından yukarı kaydırıp eteğini kaldırıyorum.

"Kıç. Yukarı," diye homurdanıyorum.

Dudaklarımı ısırırken kolları boynuma dolanıyor. "Bana emir yağıdırman çok ateşli, iblis."

Parmaklarımı külotunun ipine geçirip bacaklarından aşağı kaydırıyorum. Sikim pantolonumun fermuarını o kadar geriyor ki, fermuarı indirmeyi zar zor başarıyorum.

"Yıllardır tekrar içinde olmanın hayalini kurdum," diyorum kulağının dibinde, avuçlarımı sırtının altından geçirip kışını kavrarken, kendimi girişine konumlandırıyorum. "Nasıl kokacağını hayal ettim. Çıkaracağın küçük sesleri." Yavaşça, her seferinde yarım inçlik bir acı çekerek, her anın tadını çıkararak sıcaklığının içinde kayıyorum. "Aynı hissi verip vermeyeceğini merak ettim. Eskisi gibi."

Beni ıslak çekirdeğine alırken boğazından gergin bir ses çıkıyor. Gözleri kapalı ve elleri saçlarımda, bazı tutamları tuttukları yerden kurtarıyor. "Peki öyle mi? Aynı hissi veriyor mu?"

"Daha da iyi." Kabzasına kadar sokuyorum, sonra çenesini tutup yüzünü bana bakması için eğiyorum. "Seni çok özledim."

Üflemek üzereydim, ama kendimi durdurdum ve bakışlarımı onunkilerle birleştirerek hareketsiz kaldım. Onun içinde olma hissi, bedenlerimizin en mahrem şekilde birleşmesi - yaşamak böyle bir şey mi?

"Eğer yanımda olmazsan ruhumdaki hiçliğin enginliğini kavrayabilir misin?" Çekiliyorum, sonra tekrar içine kayıyorum. Küçük titremeler vücudunu sarsıyor ve göz kapakları bir kelebeğin kanatları gibi çırpınıyor, ama kehribar rengi gözleri benimkilere sabitlenmiş halde kalıyor. "Her şey gri ve boş. Sen benim yaşam çizgimsin, kaplan yavrusu, çünkü sen içinde olmazsan benim için hayat yok."

"Ölmek istedim," diye kesik kesik nefes alıp veriyor, sonra ben tekrar onun sıcaklığına daldığımda nefesi kesiliyor. "Seni bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğümde, sadece ölmek istedim."

Ellerinden biri aşağı kayıyor, çenemi kavırıyor ve benim tutuşumu taklit ediyor. Birbirimize sabit bakışlarla bakarken nefeslerimiz birbirine karışıyor. Saçlarımı avucunun içinde sıktağında kafa derimde bir acı hissediyorum. Sarsıntı spazm geçiren duvarlarının içinde nabız gibi atan sikime doğru ilerliyor ve serbest kalma ihtiyacını canlandırıyor.

"Sakın beni bir daha terk etmeye cüret etme," diyor dişlerinin arasından.

"Doksan dokuz milyondan fazla," diye homurdanıyorum ona çarpmaya devam ederken. "Sensiz geçirdiğim saniye sayısı bu kadar. Ve her biri bana ölüm gibi geldi, Nera." Ağzımı onunkine yapıştırıyorum. "Bir daha asla."

Çekip tekrar içine girerken gözlerim onunkilere kilitlendi. Ve tekrar. Ve tekrar. Amansız ritmimiz yüzünden şifonyer sallanıyor, kalçalarımın her darbesinde duvara çarpıyor. Nera'nın yumuşak iniltileri iniltiye dönüşüyor, ateşli ve daha yüksek sesle. Ben de avucumu dudaklarının üzerine kaydırıyorum.

"Isır onu, yavrum."

İki sıra beyaz diş etime batıyor. Boştaki elimle bacağını kavrayıp daha geniş açıyorum. Aletim her hamlede daha da derine giriyor, içimdeki basınç artıyor. Şu anda olduğumuzdan daha yakın olamayız ama yine de yeterli gelmiyor. Tempomu artırıyorum, ona şeytani bir hızla çarpıyorum. Dişleri elimi daha da sıkıyor.

Odayı aydınlatan ışıklar sayesinde, güzel yüzündeki her ince ayrıntıyı yakalayabiliyorum. İki uzak yıldız gibi parıldayan parlak gözleri. Pembe ağzının mükemmel yayı. Minik, düğme burnu. Her bir özelliği zihnime kazınmış durumda ve yine de onu izlemeyi bırakamıyorum.

İt. Benimki! Bir tane daha. Bir tane daha. Şifonyer sallanıyor. Yavru kaplanım!

Benim parlayan yıldızım. Geri çekilmeliyim, sakın olmalıyım. Ona karşı çok sert davranıyorum.

-Ama yapamam. Ya *bu* sadece bir rüyaysa? Ya uyandığımda o burada değilse? Ona daha hızlı vuruyorum. Daha sert. Daha çok.

Koyu sarı saçları tamamen çözülmüş ve terden ıslanmış yanaklarına yapışmış. Sert nefesler tenimi havalandırıyor. Şiddetli sevişmemizin kokusu. Ve boğazından kaçmayı başaran boğuk miyavlama sesleri.

Benim. Hepsi benim.

Nera'nın vücudu titremeye başlıyor, amcığı sikimin etrafında titreşiyor. Elimi ısırmayı bıraktığında, onu kendime çekiyorum ve ağzımı onunkine çarpıyorum, çözülürken çığlığını yutuyorum. Dalga dalga gelen sarsıntılar vücudunu sarsıyor. Her gelgitte bakışlarını tutuyorum. Benim güzel kaplan yavrum. Can simidim. Benim için çözülüyor.

Ama bir kez yeterli değil. Tekrar görmem lazım. Hemen şimdi. Ağrıyan sikimi çekiyorum ve başparmağımı titreyen göbeğine bastırıyorum, masaj yapıyorum

Yavaş ama sert vuruşlarla klitorisini okşuyor. Nera'nın dudaklarından bir inilti çıkar ve gözleri kapalı bir şekilde arkasını döner.

Boştaki elimle çenesini tutup hafifçe sıkıyorum. "Bana bak." Gözleri çırpınarak açıldı, uzun zamandır yakalamaya çalıştığım yıldız ışığı gibi parlıyordu.
önce.

"Seni tekrar boşaltmam gerek yavrum. Seni almaya devam edeceğim ve ta ki senin gerçek olduğuna, kollarımda olduğuna ve hayal ürünü olmadığına ikna olana kadar. Dokunuşumun altında paramparça oluşunu izlemem gerek. Tekrar. Ve tekrar." İki parmağımı içine sokuyorum ve kulağına fısıldamak için eğiliyorum. "Lanet olası sikim patlayana ve beynim sonunda benimle olduğunu ve rüya görmediğimi kabul edene kadar seni becereceğim. Sen benimsin." Parmaklarımı yukarı doğru kıvrıyorum. "Beni anladın mı, yavrum?"

"Evet," diye miyavlıyor.

"Güzel." Parmaklarımı çekiyorum ve sularını yalamak için elimi kaldırıyorum.

Sonra onu zonklayan sikimin üzerine oturttum.

Sert nefesler. İnlemeler. Nefes nefese. Ona acımasızca vururken terlerimiz birbirine karışıyor, her hamlede aletimi daha derine sokuyorum. Daha fazla. Daha fazla. Tekrar. Tekrar. Tekrar. Nera tırnaklarını omuzlarıma gömdüğünde neredeyse kendimi kaybediyordum. Derimiz kırılıyor. Şifonyerin çekmeceleri takırdıyor ve gürültülü bir çatırtı, uçucu gümbürtüleri ve çıplak etlerimizin tokat seslerini bölüyor. Bu lanet şey

kırılacak. Nera'yı poposunun altından tutarak bizi sola kaydırıyorum ve onu hırpalanmış mobilya parçasının yanındaki duvara yaslıyorum.

İçine her daldığımda nefes alıyor, küçük küçük soluklar çıkarıyor. Tanrım, o kadar güzel ki ve çıkardığı sesler beni çıldırtıyor. Bakışlarımızı birleştirerek hızımı arttırıyorum. Kontrolden çıktığımı biliyorum ama kendimi dizginleyemiyorum.

"Seni o kadar çok seviyorum ki," diye törpülüyorum, bir yandan da amcığı uzunluğumun etrafında kasılırken vücudunun kollarımda titremesinin verdiği hissi hayretle izliyorum. Dudaklarından kısık bir inilti çıkıyor ve sonra kucağımda paramparça oluyor.

"Ben de seni seviyorum iblis." Sesi boğuk.

"Güzel," diye homurdanıyorum ve ağzımı onunkine çarpıyorum.

"Çünkü şimdi yatağa geçiyoruz."

"Kaç kişiyi öldürmemi istiyorsunuz?"

Yanağımı Kai'nin göğsünden kaldırıyorum ve gözlerimi ona dikiyorum. "Şimdilik başka kimse yok. Lütfen."

"Birisi seni öldürtmek için iki milyon dolar yatırdı. O orospu çocuğunun bunu yapamayacağından emin olmak için o vur emrini gören herkesi öldüreceğim."

Son derece ciddi olduğundan emin olmasaydım bu sözüne gülümseyebilirdim. "Bir anlaşma yaptık iblis. Başımın peşinde kimin olduğunu öğrendiğimde, ona istediğini yapmakta özgürsün. Ama bu işi nasıl halledeceğime karışmayacaksın."

"Seni incitmeye cüret eden adamı bulacağım," diye homurdanıyor. "Ve bulduğumda, kollarını koparıırken attığı çığlıkların tadını çıkaracağım. Ve bacaklarını. Sonra da o lanet kafasını koparıp çürümesi için bir kazığa geçireceğim."

"Bu büyüklükte bir uyarıya gerek olacağını sanmıyorum."

"Bu bir uyarı olmayacak. Diğer herkes için bir garanti olacak." Başını eğiyor ve çeneme bir öpücük bırakıyor. "Bana ondan bahsedecek misin? Hakkında . .
. kızımız."

Gülümsedim ve yüzümü tekrar göğsüne yasladım. Ve sonra, ona söyledim.

Ona kaptanlarla bir toplantının ortasındaiken suyumun nasıl geldiğini anlattım. Onu ilk kez bana verdiklerinde, çığlık atmasına rağmen nasıl en güzel bebek olduğunu düşündüğümü bir banshee gibi. Lucia'nın ilk kelimesi hakkında (Hayır!). En sevdiği oyuncaklar ve şarkılar. Hizmetçilerimizden biri olan Adele yıkamak için oyuncak ayısını almaya çalıştığında onu nasıl ısırıldığını. Kai'ye aklıma gelen her şeyi anlatıyorum.

Konuşmaktan dudakları uyuşmuş gibi. Sessizce dinliyor, göğsü hızla inip kalkarken kollarıyla beni kendine bastırıyor.

Anlatacaklarım bittikten sonra bile tek kelime etmiyor, titreyen parmaklarıyla sırtımı okşamaya devam ediyor.

"Neredeyse her gün onun fotoğraflarını çekiyordum. Tüm büyük ve küçük anları kaydetmek istedim, böylece onları unutmayacaktım. Ve bir gün geri gelersen sana gösterebilmek için" diye fısıldıyorum karanlığın içine. "Bunca zamandır nerede olduğunu bana söyleyecek misin?"

"Cehennemde, yavrum. Bebeğimin doğuşunu görmek yerine cehennemdeydim.

Ait olduğum yere."

Başımı kaldırıp yüzünü görmeye çalışıyorum ama çok karanlık. Bir bacağımı kalçalarına atarak üstüne çıkıyorum ve avuçlarımı yanaklarına bastırıyorum. Islaklar.

"Sen buraya aitsin," diyorum. "Benimle birlikte. Ve kızımızla. Ama bilmem gerek Kai. Bilmek istiyorum. Yalan yok. Ve daha fazla sır yok."

Kalbinin atışını duyabiliyorum, göğsünün hareketini hissedebiliyorum. Yavaş, derin nefesler. Avuç içleri sırtımın küçük kısmına dayanıyor, tenimi okşuyor.

"Pek çok şeye katlanabilirim Nera, ama seni gözlerindeki nefretle görmek? Buna katlanamazdım. Bu yüzden günlerimi ve gecelerimi seni takip ederek ya da dairenin karşısındaki çatıda gizlenerek geçirdim. Seni izleyerek.

Seni hem bu kadar yakınımda hem de ulaşamayacağım bir yerde görmek işkencenin en kötüsüydü. O gece beni görmeni hiç istememiştim." Eli sırtımda ve saçlarımda geziniyor. "Seni duydum, biliyor musun? Çatıdan karanlığa doğru bağırdığında."

"Öyle demek istemedim. İncindim ve-"

"Biliyorum." Alnımdan öpüyor. "Her şeye hakkın vardı. Karşıma çıkıp sana gerçeği söylemeye kendimi zorlayamadım. Ama sessiz varlığım, hiçbir açıklama yapmamam sana zarar veriyordu. Kendimi senden olabildiğince uzağa götürmem gerekiyordu, çünkü eğer yeterince Aramızda mesafe olsa, sana geri dönerdim. Sadece yakınımda olman için. Arada bir seni görebilmek için. Ama benim zehirli yakınlığım hayatının geri kalanını zehirleyecekti. Bu yüzden Meksika'da bir iş buldum.

"Bunun basit bir keşif görevi olması gerekiyordu. Karteller arasında patlak veren son sorun hakkında bilgi toplamak ve fark edilmeden kaçmak. Ama daha havaalanından ayrılmadan pusuya düşürüldüm."

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Kartellerle hiç işim olmadı ama hikâyelerini duymuştum. "Ne yapmışlar?"

"Önemli değil."

"Benim için önemli!" Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. "Benim için önemli, iblis." "Akıllarına gelebilecek her şey ve her şey. Benden bir şey koymamı isteme.

Kafandaki o görüntüler, yavrum. Lütfen. Sadece . . .

yapma." "Ne kadar süre?"

"Üç yıl."

Dudaklarımdan acı dolu bir uluma çıkıyor. Kollarımı boynuna doladım ve yüzümü göğsüne gömdüm. Vücudunda gördüğüm tüm o yeni yara izleri şimdi anlam kazanıyor. "Ama sen kaçtın?"

"Ben yapmadım. Arkadaşlarım beni kurtarmaya geldi. Arkadaşlarım *olduğunu* bilmiyordum. Birinin benim için geleceğini hiç düşünmemiştim. Özellikle de o iki salağın. Neredeyse diğerleriyle birlikte beni de havaya uçuracaklardı.

Esir tutulduğum yer. Lanet Belov ve onun patlayıcı takıntısı. Onu bir daha gördüğümde öldüreceğim. Ve sonra, o orospu çocuğu Az bana lanet olası bir fili uyutmaya yetecek kadar sakinleştirici verdi. İlk fırsatta onu da öldüreceğim."

"Onlar senin hayatını kurtardı." Burnumla boynuna sokuluyorum. "Onlara teşekkür etmelisin."

"Ben insanlara teşekkür etmem."

"Biliyorum. Ama belki bu sefer bir istisna yapabilirsin?"

"Bunu düşüneceğim." Saçlarıma bir öpücük konduruyor. Tekrar konuşmadan önce birkaç uzun dakika boyunca sessizlik hüküm sürüyor.

"Az ve Belov beni çıkarıp ABD'ye geri getirdiklerinde yarı ölüydüm. Bana tuzak kuran piçin izini bulup onu öldürecek kadar işlevsel hale gelmem birkaç haftamı aldı. Eski patronum. Bizi biliyordu ve geri döndüğümü anladığında senin peşine düşme riskini almak istemedim." Parmakları saçlarımda, hafifçe çekiştiriyor. "Sonra Boston'a geri döndüm ve seni uzaktan izledim. "Sonra Boston'a döndüm ve seni uzaktan izledim. Artık benim değil. Yaptığım şeyden sonra olmaz. Seni kaybettiğimi sandım, yavrum."

"Beni hiç kaybetmedin." Çenesinden öperim. Sonra köprücük kemiğini. "Ben her zaman sadece senin oldum. Seni bir daha asla

göremeyeceğime inandığım zamanlarda bile." Süpürüyorum

saç tellerini yüzünden çekip yanağına bir öpücük kondurdu. "Beni unuttuğuna ya da artık umursamadığına inandığım zamanlarda bile."

"Seni unuttum mu?" Beni belimden kavırıyor ve ağırlığının altında sıkıştırarak bizi döndürüyor. "İnsan hayatının sefil karanlığındaki tek ışığı nasıl unutabilir?" Kaba avuç içi göğüs kafesimden ve kalçamdan aşağı doğru kayıyor, sonra daha aşağı. Parmağı kıvrımlarımda uzun ve yavaş bir okşayışla geziniyor.

sikini içeri kaydırmadan önce. Nefesimi tutarak omuzlarını kavırıyorum. Daha önceki sevişmemizin çılgınlığından sonra hâlâ ağrım var ama önemli değil. Kalçalarımı kaldırıp onu daha çok içime alıyorum. Onu içimde daha fazla hissetmeye ihtiyacım var.

"Hapsedildiğim süre boyunca çoğu zaman nerede olduğumu bilmiyordum. Ya da gece mi gündüz mü olduğunu. Ve bazen *kim olduğumu* bile bilmiyordum." Yüzü benimkinin bir saç teli kadar üstünde olana kadar başını eğiyor. "Ama sayıklıyor olsam da, gerçeklikle bağlantım kopmuş olsa da, dağılmış olsam da

Anılarımdan gelen flaşlar zihnimi istila etmeye devam etti." Tekrar içeri kayıyor, daha derine batıyor. "Kırmızı bir eşarp. Sıcak eller, tenimi dikeyiyor. Çikolatalı kekin tadı." Eli çenemi kavırıyor, öpmek için başımı eğiyor.

"Yumuşak bir ses, bana inekler hakkında saçma sapan bir şeyler okurken, narin bir parmak takip edebilmem için kelimelerin altında hareket ediyordu."

"Kai. . ." Adı boğuk bir inilti olarak çıkıyor.

Pencereden süzülen ay ışığı üzerine düşüyor, sert yüzünü solgun bir ısıltıyla yıkıyor. Şimdi gözlerini görebiliyorum, iki gümüş alev gibi parlıyor, benimkileri yakıyor. İki yıldız feneri ölçülemez bir çekim gücü var. Ve ben onların gönüllü esiriyim, içine düşmeye hazırım. Bana böyle bakacak birine sahip olacağımı hiç düşünmemiştim.

"Sen, benim kaplan yavrum, hatırladığım tek şeydin." Başını eğdi ve içime gömüldü. "Benim her şeyim."

Bölüm 34

"Acıktım."

Arkamı dönüyorum, gözlerim kısık sesin sahibine odaklanıyor. Lucia eşikte duruyor, başını yana eğmiş, geniş, solgun gözlerindeki ilgiyle beni izliyor. Benim gözlerimi. Kalp atış hızım fırlıyor, o kadar sert ve hızlı çarpıyor ki neredeyse her yumruğu içimde hissediyorum. Kaburgalarımın yapısı. Bizim çocuğumuz. Benim kızım. Onu kucağıma alma dürtüsü beni pençeliyor. Ama harekete geçmek için çok korkak davranıyorum.

Dün gece Nera bana Lucia hakkında her şeyi anlattı. Sonra da Boston'daki Cosa Nostra'nın başına nasıl geçtiğini anlattı. Son üç yıldır lanet bir kâbusun içinde sıkışıp kalmış. Onun sözleriyle, küçük kızımızı korumak için kendini bu bok çukuruna isteyerek bıraktığını biliyorum. Güçlü olmak zorundaydı ve öyleydi de. Benim korkusuz kaplan yavrum.

Nera uyuduktan sonra gizlice yatak odasından çıktım ve sessizce yandaki odaya gittim. Kapı aralığında durdum ve Lucia'nın uyuyan küçük halini izledim. Daha fazla yaklaştırmaya cesaret edemedim, sadece kabarık sarı battaniyesinin altında kıvrılmış yatarken aldığı nefesi dinledim. Sonra, sabahın üçü civarında, bebeğimin yatağının yanına çömelip onun melek yüzünü izledim. Uyurken tıpkı Nera'ya benziyor. Daha önce hiç bu kadar güzel bir manzara görmemiştim.

Benim kızım.

Sanki bir mucizeyi gözlemliyormuşum gibi hissettim. Benden nasıl bu kadar mükemmel ve masum bir şey çıkabilirdi? Ona dokunursam onu kirletir miydim? Onu günahlarımla lekeleyebilir miydim?

Minik eli bir yastığın üzerinde duruyordu ve ben uzanıp kendi ellerime almak. Bu özlem o kadar güçlüydü ki ellerim zorlanmadan ona gitmesin diye yatağın çerçevesine tutunmak zorunda kaldım. Sonunda kendimi gitmeye zorladığımda, on beş dakika bile uzak kalamadım. Geri döndüm ve gecenin geri kalanını Lucia'nın uyumasını izleyerek geçirdim. Şafak söktüğünde Nera'nın yatak odasına geri döndüm, kızım uyanır ve beni yanında görürse korkacağından korkuyordum.

"Acıktım, Rapunzel-oğlan." Yine küçük bir fısıltı, ama şimdi öncekinden daha kararlı.

Göz kırpıyorum. Rapunzel çocuk mu? Saçım yüzünden olmalı. Daha yeni duş almıştım ve normalde yaptığım gibi örmemiştim. Lucia minik burnunu bana doğru kıvrıyor ve arkasını dönüp kaçıyor. Peşinden atılıyorum.

Mutfığa doğru aceleyle ilerlerken pelüş halı küçük ayaklarının sesini bastırıyor ve kahvaltı barında duran mama sandalyesinin yanında duruyor. Bana bakıyor ve elini kaldırıyor, elinde bir oyuncak ayı tutuyor. Bana oyuncağını mı sunuyor?

"Yukarı," diyor parmak uçlarında zıplayarak.

Ne sorduğunu anlamıyorum ve kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum. "Acıktım. Kalk."

Gözlerim mama sandalyesi ve kızım arasında gidip geliyor. Onu belinden kavrayıp kaldırmak için eğildiğimde ellerim titriyor. Daha önce hiç bir çocuğu kucağıma almamıştım ve onu düşürmekten ya da istemeden incitmekten çok korkuyorum

Bir şekilde. Elimden geldiğince dikkatli bir şekilde Lucia'yı sandalyeye oturtuyorum ve

Nera'nın kapısına doğru çılgınca bir bakış. Şimdi ne olacak? Gidip onu uyandırmalı mıyım? Yoksa ben- *Ah*.

"Yemek istiyorum, Rapunzel çocuk." Lucia bana sırtarak elimi çekiştiriyor.

Saç.

"Tamam. Ne yemek istersin?"

"Kurabiyeler!" Gülümsemesi genişliyor. "Ve ketçap."

"Um . . . Bu ikisi birlikte gitmez. Ve ben yeterince olduğunu sanmıyorum

kurabiyelerdeki besin değeri. Yani ... bebekler için iyi değiller."

Lucia kaşlarını çatıyor, gözleri kırış kırış yarıklara dönüşüyor.

"Ben bebek değilim." Saçımı bir kez daha çekti. "Ben bir kızım."

"Evet, şey... Um . . . Çırpılmış yumurta ister misin?" diye sordum. Nasıl pişirileceğini bildiğim birkaç şeyden biri bu.

"Hayır."

"Sosis mi?"

Başını sallıyor, sevimli yüzünde tiksinti okunuyor. "İğrenç." "Sandviç mi?"

"Kurabiye istiyorum, Rapunzel-oğlan. Ve ketçap. Ve turşu."

Tekrar Nera'nın kapalı kapısına bakıyorum ama yardım gelmiyor.

"Tamam.

Bir göz atacağım."

Dolaplardan birinde ballı kurabiyelerle dolu bir kutu buluyorum ve buzdolabından ketçap ve bir kavanoz turşu alıyorum. Lavabonun yanındaki rafta üzerinde çizgi film karakterleri olan birkaç küçük tabak kuruyor. Bir tanesini alıyorum.

üzerine birkaç kurabiye yerleştirip ketçapla birlikte kahvaltı barında Lucia'nın önüne koyuyorum. Turşu kavanozunu tezgahın kenarına bırakıyorum.

Lucia ketçap şişesini açar ve en azından yarısını sıkar. kurabiyelerin üzerine döküyor. Sonra dağınıklıktan bir gofret koparıyor ve onu kemirmeye başlıyor. Kahvaltı barının diğer tarafına oturuyorum ve küçük kızıma bakıyorum. Sandalyesi kırmızı lekelerle kaplı, pijamasının üstü de öyle. Ketçap yüzüne bulaşmış. Cub beni öldürecek.

Sol tarafımdaki askıdan bir kâğıt havlu alıp Lucia'nın etrafındaki felaketi temizlemeye başlıyorum, o da meraklı gözleriyle her hareketimi takip ediyor. Sandalyeyle işim bittiğinde, yüzünü temizlemek için birkaç yaprak kâğıt havlu daha koparıyorum. Kendimi durdurana kadar elim yarısına kadar gelmişti. Havlunun dokusu onun yumuşak cildi için çok sert görünüyor. Daha iyi bir alternatif bulamayınca kâğıtları bırakıp elimi yavaşça uzatıyorum ve küçük yanağındaki ketçap lekesini sadece başparmağımla silmeye niyetleniyorum.

Lucia hareketsiz. Ben de donuyorum. Panik sistemimde patlıyor. Onu korkuttum.

"Özür dilerim, ben ..." Uzaklaşmaya başlıyorum, bu sırada daha önce hissettiğim her şeyden daha keskin bir ağrı göğsümü deliyor.

"Turşularımı unutmuşsun," diye homurdanıyor Lucia, iki eliyle elimi tutuyor. İşaret parmağımı ve serçe parmağımı tutup yüzüne doğru çekiyor. Elimini ağzına bastırıp ketçap lekelerini silmek için bir havlu gibi yüzünü avucuma sürerken kalbim duracak gibi oluyor. Bitirdiğinde, daha önce olduğundan daha kötü görünüyor, kırmızı Burnunun her yerinde ve hatta alnında lekeler var.

"Annem bunu yapmamdan hoşlanmıyor," diyor ve bana dişlek bir sırıtış atıyor. "Ben çok seviyorum."

Yutkunuyorum ve hâlâ bana tutunduğu yere bakıyorum. Çok küçüktü. Parmakları nasıl bu kadar küçük olabilir? Başparmağımı oynatıyorum ve minicik yumruğunu okşuyorum.

Benim kızım.

Elimi yavaşça çevirip onunkilerden birini elime alıyorum ve artık yapışkan olan küçük parmaklarını okşuyorum.

"Kuaförcülük oynamak ister misin?"

Gözlerimi avucumdaki değerli hazineden ayırmadan eğiliyor ve ketçapla kaplı uçlarını öpüyorum. Ve başımı sallıyorum.

Balkon kapısının hafif aralık bırakıldığı yerden hafif bir cereyan odayı istila edene kadar uyanıklık ve uyku arasındaki o cisimsiz boşlukta süzülüyorum. Açıkta kalan bedenimin üzerinde bir ürperti geziniyor. Uykuyu göz kırparak uzaklaştırırken, bir an için zihnim mutlulukla bomboş, ama sonra dünün Olaylar bir anda üzerime çöktü.

Yuvarlanıyorum ve yatağın diğer tarafına bakıyorum. Çarşaf lar kırıkmış ama Kai orada değil. Panik beni buz gibi yumruğuyla kavırıyor ve birkaç saniye boyunca yapabildiğim tek şey yastığın üzerindeki girintiye bakmak oluyor. Bir an sonra, yorganın altından çıkıyorum ve koşarak

yatak odam. Kapıyı çekerek açıyorum, neredeyse bitişikteki duvara çarpmasına izin veriyorum ve eşikte kısa süre durmak için aceleyle içeri giriyorum.

Kai kanepenin önünde yerde oturuyor, sırtını kanepeye yaslamış Yastıklı kenar. Kollarından biri garip bir açıyla kalkmış, Lucia'nın lastikleri, tokaları ve diğer saç aksesuarlarıyla dolup taşan yuvarlak hasır bir sepeti tutuyor. Kızım onun arkasında, aynı kanepenin kenarına tünemiş, babasının başının tepesindeki büyük boy pembe ipek çiçeği sabitlemeye çalışırken alt dudağını sevimli bebek dişleriyle endişelendiriyor. Bu arada, Kai'nin saçlarının büyük bir kısmı - arkada eğri büğrü duran, beceriksizce birbirine bağlanmış sıska bir atkuyruğu dışında - yüzüne dökülmüş durumda. Zavallı kalbim, hiç kıpırdamadan duran iblisimi görünce çırpınıyor.

Bu sırada tellerin arasından bakan açık gözleri odanın içinde çılgınca uçuşuyor.

"Onları bir saat önce mutfakta buldum," diyor Zara yanımda. Onun varlığını fark etmemiştim bile, oturma odasındaki manzaraya dalmıştım. "Anlaşılan Lucia uyanmış ve senin yatak odana gitmiş. Sen hâlâ uyuduğun için ondan kahvaltı hazırlamasını istemiş."

Elimi kalbimin üzerine bastırıyorum ve yutkunuyorum. "O ne yaptı?"

"Bir kutu kurabiye, ketçap ve bir kavanoz turşu buldum. Umarım bunların hepsini aynı anda ona vermemiştir." Başını söz konusu adama doğru eğiyor. "Çocuklarla fazla haşır neşir olduğunu sanmıyorum. Yüzüne bir bakın. Tamamen korkmuş görünüyor."

"Evet." Gözlerimi kırıştıtarak dökülmek üzere olan gözyaşlarımı uzaklaştırıyorum. "Dün gece ona gerçeği söyledim."

"Neden?"

"Yalan yok. Sadece sırlar." Gülümsüyorum, sonra Zara bana şaşkın bir bakış attıktan sonra detaylandırıyorum. "Başından beri aramızdaki şey buydu. Ama artık değil. Artık sır kalmadı."

Zara başını sallar. "Bugün Massimo'yu görmeye gidecek misin?"

"Yarın. Öğle yemeğinden sonra Bay View kumarhanesinde yatırımcılarla buluşacağım." Ona bir bakış attım. "İkinizin arasında neler olduğunu bana hâlâ anlatmayacak mısın?"

"Üç yaşımdan beri Massimo'yu sadece babamızın cenazesinde gördüm. Eski fotoğraflar dışında üvey kardeşimizin ne olduğunu bile bilmiyordum.

daha önce nasıl görünüyordu. Aramızda ne olabilir Nera?" Sesi kuru ve hafif titrete. "Bu gece Dania'nın pantolon takımını bitirmem gerekiyor. Akşam yemeğine gelecek misin?"

"Evet." Kolumu beline dolayarak ona sarılıyorum. "Kızıma bakmama yardım ettiğın için teŖekkr ederim."

"Her zaman." O da bana sarılıyor ve yemek masasına yöneliyor, dikkati hemen eskiz defterindeki sayfaya çekiliyor.

Omzumu kapının pervazına yaslamış, Ŗeytanımın Lucia'ya Disney Prensesi sa fırçasını verişini izliyorum. Kızımız uzun saçlarından bir tutamı kaldırıp geriye doğru taramaya başladığında gözleri benimkileri buluyor ve kilitleniyor.

Bölüm 35

"Neler oluyor?" Altı devasa SUV garaj yolunda U dönüşü yapıp yan yana mükemmel bir sıra halinde park ederken soruyorum.

"Sicilyalılar geç kalır," diyor Kai ve kolunu belime dolayarak beni kendine çekiyor.

Biri hariç tüm ciplerin kapıları aynı anda açılır. Siyah taktik kıyafetli adamlar araçlardan iniyor ve yolun kenarı boyunca yan yana diziliyor. Yirmi kişiler ve her biri vücuduna bağlı birkaç silah taşıyor.

"Sicilyalılar mı?" Yolumun üzerindeki küçük orduya şaşkınlıkla bakıyorum. "Beni öldürmeye çalışan aynı Sicilyalılar mı?"

"Evet. Asla unutmayacağım bir hata."

Öndeki cipin sürücü kapısı açılır ve uzun boylu, ağır kaslı bir adam dışarı çıkar. Üzerinde üç parçalı tunç grisi bir takım elbise, altında siyah bir gömlek ve siyah bir kravat var. Sicilyalı etrafına bakınıyor ve elleri pantolonunun cebinde bize doğru yöneliyor. Koyu renk havacı güneş gözlükleri gözlerini kapatıyor ama bu aksesuar yüzünde bir şeylerin yolunda gitmediğini gizleyemiyor. Çenesindeki ve yanaklarındaki deri ezilmiş görünüyor.

Bir şekilde, bu da yaşını tam olarak belirlemeyi zorlaştırıyor, ama onunla ilgili diğer her şey bana genç olduğunu söylüyor. Muhtemelen yirmili yaşların ortasında. Görünüşe göre Ancak Kai'nin bakışları, sanki en büyük tehdidi silahlı paralı askerlerden oluşan bir müfreze değil de bu adam oluşturuyormuş gibi ona sabitlenmiş durumda.

"Geç kaldın, Rafael," diye bağıyor Kai.

"Özür dilerim," diyor yeni gelen. "Yirmi adam istemiştiniz. Bu öğleden sonra için planlanan bir işten bir ekibi çekmek zorunda kaldım. Bu da bir ayarlama gerektirdi."

biraz lojistik." "İşi

bırakmak mı?"

"Tabii ki hayır. O sözleşmeyi kendim halledeceğim." Adam güneş gözlüklerini çıkarıp bana döndü. Geri çekilmemek için kendimi zor tutuyorum. Yüzü sanki vahşi bir hayvan tarafından parçalanmış gibi yara izleri ve hırpalanmış deriyle dolu. Hasar görmemiş tek özelliği gibi görünen gözleriyle, delici bakışlarıyla beni yokluyor. "İki gece önce meydana gelen yanlış anlaşılma için çok özür dilerim. Kabul ettiğimiz sözleşmenin Mazur'un kızını içerdiğinden haberimiz yoktu."

Ben cevap veremediğim ışık gümüş bir bıçaktan yansıyor. Nefesimi tutup Kai'nin adamın boynuna dayadığı kötü görünümlü bıçağa bakıyorum. Uzun adama battığı yerde kan birikiyor ve ince bir damla soğuk çelikten aşağı doğru yavaşça kayıyor. Sicilyalı gözünü bile kırpmıyor. Sadece Kai'ye bakar ve kaşlarını kaldırır.

"Kadınımı dik dik bakamazsın, Rafael." İblisimin sesi alçak ama tehdit yüklü. "Anladın mı?"

"Not edildi."

Kai bıçağını yavaşça indirir. "Sana evin ve arazinin planlarını gönderdim. İşini doğru yapsan iyi edersin, yoksa adamlarının hepsini katlederim, sonra da peşine düşerim."

"Aileniz bizim ellerimizde güvende." Sicilyalı güneş gözlüklerini tekrar takıyor ve benim gözlerim, vücudunu boydan boya kesen çok sayıda kabarık yara izine takılıyor. Bileklerinden parmak uçlarına kadar derisi yüzüldü. Hazır olda bekleyen silahlı adamlara başını sallayan Rafael arabasına geri döner.

Adamlar dağılır. Beşi eve doğru koşar, köşelerde ve ön kapının yanında nöbet tutar. İki sol taraftaki iki katlı binaya, personel lojmanlarına gider. Geri kalanlar da farklı yönlerde doğru koşturuyor. Çimlerin üzerinden çevre duvarlarına doğru ilerliyor.

Lider Rafael etrafına bir kez daha baktıktan sonra direksiyona geçip yola koyuluyor.

"Yüzüne ne oldu?" Fısıldıyorum.

"Hiçbir fikrim yok. Yıllar içinde yollarımız birkaç kez kesişti. Rafael'le ilk kez on yıl kadar önce Camorra sendikası için bir iş yaparken tanıştım,

Belki bundan biraz daha az. Hâlâ bir çocuktuk, belki on sekiz yaşındaydı ve Yüzü normaldi. Birkaç yıl sonra onunla tekrar karşılaştığımda yine böyleydi," diyor Kai ve beni arabasına doğru yönlendiriyor.

"Peki, neden adamlarını evin dört bir yanına yerleştirdiğin konusunda beni bilgilendirmek ister misin?"

"Kızlarımın hayatını riske atamam. Güvenlik olarak kullandığınız puştlar bir kütüphaneyi bile koruyamaz."

"Yani onun yerine tetikçi ekibi mi tuttun?"

Benim için arabanın kapısını açtı. "Aynen öyle."

"Peki ne kadara mal oldu?" Yolcu koltuğuna kayarken sordum. "Sicilyalılar pahalıdır."

"Vuruş için yapılan orijinal sözleşmeden biraz daha fazla."

Kaputu çevirip sürücü koltuğuna otururken gözlerimle onu takip ediyorum. Bu çapta küçük bir özel ordu kiralamak için gereken para miktarı çığınca olmalı. Başıma konan ödülün iki bin dolar olduğunu söylemişti.

Yani bunun için en az iki buçuk milyon harcamış olmalı. Belki de tam üç. Mafya standartlarına göre bile absürd bir ücret. "Üç milyon mu ödediniz, yoksa onları sadece bir buçuk milyonu kabul etmeye mi ikna ettiniz? artar mı?"

Hızlı bir hareketle parmakları çenemi kavırıyor. Eğilip yüzünü benimkiyle aynı hizaya getiriyor.

"Senin ve kızımın güvenliğinin bir bedeli yok," diye homurdandıktan sonra ağzını benimkine yapııştırıyor. "Bırak gitsin, Nera."

"Yalan yok." Alt dudağını dişlerimin arasına alıp ısırıyorum. Sertçe. "Ve artık sır yok."

Gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. Dudaklarıma hızlı bir öpücük daha konduruyor ve arabayı çalıştırıyor. "Sıfır, yavrum. Rafael yeni bir sözleşmeyi kabul etti, korumaya sıfır eklendi."

Arabayı garaj yoluna doğru sürerken profilini izliyorum. Bana daha önce hiç yalan söylememişti ama Sicilyalıların bedavaya çalışmayacağını biliyorum. Sonunda kafama dank ettiğinde neredeyse kapıya varmıştık. Orijinal fiyata bir sıfır eklenmiş. Yirmi milyon.

"Bana astlarından bahset," diyor Kai bir dönüş yaparken. "Sarışınla başla. Toplantıda kafası güzel olanla."

"Armando mu?" Gözlerim şaşkınlıkla açılıyor. "Borçları toplayan askerlerden o sorumlu. Babası yatırımcılarımızdan biri ve Batista oğlunu kaptan yaptı. Armando'nun uyuşturucu kullandığını bilmiyordum."

"Sulu gözler. Burun akıntısı. Takım elbisesi iki beden büyüktü. Son zamanlarda çok kilo vermiş olmalıydı. Kollarıyla oynuyordu, büyük ihtimalle çizikleri gizlemek için kollarını aşağı çekiyordu. O bir eroin bağımlısı. Parmaklarının arasında iğne izleri var, bu da yıllardır kullandığı anlamına geliyor."

"Bunların hiçbirini fark etmedim."

Kai, "Yazılı kelimeleri çok iyi okuyamayabilirim ama insanları okumakta ustayım," diyor. "Uyuşturucu bağımlılığı para gerektirir. Bir bağımlının cebi dolu değilse para kazanmak için her yola başvurur. Eğer sevgili babacığı bir işte ısrar ettiyse, belki de oğlunun kendi kazanmadığı paraları çarçur etmesinden bıkmıştır. Yani, eminim sarışın zaten topladığı borçlardan pay alıyordur. Ama senin ölümünle kazanacağı bir şey var mı? ödül?"

"Beni öldürmek mafya bankasını sihirli bir şekilde açmayacak, bu yüzden paranın sebep olduğunu sanmıyorum. Benim öldürülmemi kim emrettiyse, bunu bir prensip yüzünden yaptı. Benden önce hiçbir kadın Cosa Nostra'da liderlik pozisyonunda değildi." Başımı arkaya yasladım ve iç çektim. "Muhtemelen eski üyelerden biridir. Geleneklerine bağlılar. Bri - siyah gözlüklü olan- bu rolü üstlenmeme karşı çıkan en yüksek sest. Çok gelir getiren kumarhane operasyonlarımızı o yönetiyor. Ya da finansçı Primo. Kara para aklama ve yatırımlarla ilgilenir. Ernesto'nun solunda oturuyordu. İkisi de Sicilyalıların ücretini rahatlıkla karşılayabilir."

"Peki ya sağında oturan adam?"

"Salvo, üvey kardeşimin en iyi arkadaşı. Massimo beni bu bok fırtınasının içine ittiğinden beri bana yardım ediyor. Bu o değil."

"Sana bakış şeklinden hoşlanmadım." Kai sokak lambasının önünde duruyor ve çenemi parmaklarının arasına alıyor. "Ben paylaşmam, Nera. Paylaşmam bile."

platonik anlamda. Hava emmeye devam etmesini istiyorsan gözümün önünden kaybolduğundan emin olsan iyi edersin."

"Salvo ile aramızda hiçbir zaman bir şey olmadı. Emin olamıyorum, çünkü bundan hiç bahsetmedi, ama sanırım kız kardeşime aşık."

"Umurumda değil. Bir daha onu sana bakarken görürsem, ölmüş demektir." Kai dudaklarımı dudaklarıyla yakaladı.

* * *

En büyük lüks kumarhanemizin lobisine adım atıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Tavan yüksek ve en az bin metre kare çoğunlukla boş alan var ama yine de sanki duvarlar üzerime geliyor gibi hissediyorum. Yatırımcılarımızla görüşmek kaptanlarla görüşmek kadar sinir bozucu olmayabilir, ancak neredeyse dört yıl sonra bile beni hala endişelendiriyor. Çok fazla sayı var. Hatırlanması gereken çok fazla ayrıntı. Her zaman bir şeyleri unutacağımdan ya da atlayacağımdan korkuyorum.

Bizim dünyamızda imaj her şeydir. Olmak için çok çabaladığım hesapçı, becerikli kaltak görüntüsünü kaybedersem, beni desteklemeyi bırakırlar. Yatırımcılarımızın desteği olmadan, patronlar bir araya gelir ve beni en üst koltuktan indirirler. Eğer bu olursa, kurtlar için bir av olacağım ve korkarım ki o zaman iblisim ve paralı askerlerden oluşan bir ordu bile beni ve Lucia'yı güvende tutamayacak. Aylardır soğukkanlılıkla kendimi kaybetmek arasında ince bir çizgide gidip geliyorum ama şimdi Kai'nin bir adım arkamda yürüdüğünü hissedince o kadar da korkunç gelmiyor.

Gösterişli takım elbiseli bir adam köşeyi dönerek bana doğru geliyor. Lotario'nun yaklaşmasını izlerken boğazımdan aşağı kaynar sular dökülüyor, yüzünde pespaye bir gülümseme belirliyor. Ay sonu olduğunu ve tüm kumarhane müdürlerinin bugün toplantıda hazır bulunacağını unutmuşum. Sümüklü eski sevgilim de dahil.

"Nera." Lotario koridorda aceleyle bana doğru geliyor, elini uzatıyor. "Biz de seni bekliyorduk."

Kai'nin kolu omzumun üzerinden fırladığında, neredeyse üzerimdeydi, uzvu sadece birkaç santim uzağımdaydı. Silahının namlusu Lotario'nun burun köprüsüne dayandı.

"Geri. Kapalı."

"Nera?" Loratio hareketsiz kalır, gözleri şaşır, silaha bakmaktadır.
"Ne var-"

Kai silahını çeker ve Lotario'ya öyle sert bir ters vuruş yapar ki adam birkaç metre ötedeki cilalı fayans zemine yığılır.

Kai, "Donna Leone'den sana," der ve silahını ateşler. Lotario'nun elinin yanındaki noktadan kayrak parçaları patlar. "Ona bir metreden fazla yaklaşırsan, beynin parçalanır."

Lotario biraz geri çekilir, sonra ayağa kalkar ve pantolonunun tozunu almaya başlar. Parmakları titriyor.

"Yeni güvenlik şefim Lotario ile tanıştığınızı sanmıyorum. Onu ciddiye alın." Gülümsüyorum ve lobiden toplantı odasına doğru ilerliyorum. Kai yanıma geliyor ve kolunu belime doluyor.

Lotario peşimizden koşuyor, sol tarafımızdaki duvara yakın duruyor.

"Um . . . Ernesto'ya ne oldu?" diye sorarken gözleri Kai'nin yüzünden kalçamda duran eline kayıyor.

"Kai, Ernesto'nun pozisyonu için uygun olmadığına karar verdi. Bu yüzden onu görevden aldı.
Kalıcı olarak." Lotario'nun duyamayacağı kadar uzaklaşmasını bekliyorum, sonra Kai'nin kolunu çekip fısıldıyorum, "*Donna Leone senin için' mi?*"

"Kulağa hoş geliyor." Bana bakıyor, dudakları küçük bir sırıtışa dönüşüyor. "Sen de sır saklıyordun. O zamanlar. Cosa Nostra prensesi, daha az değil."

"Hiç sormadın, iblis." Kai'nin yüzü düşer. "Biliyorum."

Toplantıların yapıldığı konferans salonu, binanın en ucunda yer almaktadır.

ve ben oyun alanından geçerken sayısız gözün üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

uzakta. Büyük altın sarkıt lambalar yeşil keçeyle kaplı masaların üzerinde parlıyor. Halının üzerindeki koyu sarı desen, tavandaki yaldızlı kabartma süslemelerle eşleşiyor ve kendimi tuhaf bir labirentte kapana kısılmış ve kaçamayacakmışım gibi hissetmeme neden oluyor. Saat henüz erken ve kumarhane henüz açılmadı ama etrafta düzinelerce çalışan vızıldıyor, temizlik yapıyor ve

Bir yandan gelecek müşteriler için her şeyi hazırlıyor, bir yandan da gizlice bana bakıyor. Buraya haftada en az bir kez gelirim, ama ilk kez burada

değilim

Batista'nın temsilcisi olarak değil, Boston Ailesi'nin resmi lideri olarak. Binada hiç pencere yok ve alan çok büyük olmasına rağmen sanki yeterince hava yokmuş gibi hissediyorum.

Buzlu cam panelli meşe çift kapının önünde duruyorum. ve bir rpertiye bastırmaya çalışıyorum. Arkamı dönüp kaçma dürtüsü çok baskın. Duraklamam bir kalp atışı kadar uzun olmalı ve Kai'nin belimdeki tutuşu sıkılaşıyor.

"Sadece emri ver," diyor. "Ve içerideki herkesi öldüreceğim."

Kafamı kaldırıp iblisimin bakışlarıyla karşılaşıyorum. Rahat görünüyor, sanki gecenin tadını ıkarıyormuşuz gibi, ama gözlerindeki bakış saf bir tehdit ve teklifinin kesinlikle ciddi olduğunu söyleyebilirim.

Bir keresinde, henüz lisedeyken Dania'yla yatıya kalmıştık ve saatlerce yatağımda uzanıp erkekler hakkında konuşmuştuk. Hayalindeki erkeğin düşünceli ve iyi biri olduğunu, onu hediyelerle şımartacak ve tüm sorunlarını onun için üzecek biri olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Ergen kulaklarıma ideal gibi geliyordu. Ve Kai'nin sert gözlerine bakarken, hayalimdeki erkeği bulduğumu fark ettim. Ancak o, kıyıya vuran ve önüne çıkan her şeyi yok eden bir kasırğa kadar düşünceli. Vahşi, Durdurulamaz bir g, tüm sorunlarımı kolayca zebilecek biri, ama ondan istediğim için kendi işimi kendim halletmeme izin vermeyi seçen biri.

"Bunun gerekli olacağını sanmıyorum." Gülümsüyorum ve odaya giriyorum.

* * *

İki buçuk saat.

Gelirlerin çıktısından başımı kaldırıyorum ve bakışlarımı Kai'ninkilere kilitliyorum. Toplantı odasının karşı tarafında, kapının yanındaki duvara yaslanmış durumda. Uzun masanın sol tarafında oturan kumarhane müdürleri konferans masasında, koyu lekeli ahşap yüzey üzerinde, çeşitli b kesintileri talep eden sağ taraftaki yatırımcılarla tartışıyorlar. Para babalarından biri, bir şirkete daha fazla sermaye koymayacağını söyleyerek bağırmaya başlıyor. gelir düşüşü gösteren bir iş. Masanın başında oturuyor olabilirim, ancak sanki tam ortada sıkışmışım ve her iki taraftan da bombardımana tutuluyormuşum gibi hissediyorum.

Daha içeri adımımı atmadan önce hissettiğim endişe birkaç katına çıktı, ama onu bastırmayı başardım. Kontrol altında. Müstakil. Sakin. Bu akbabaların görmesine izin verdiğim tek şey bu çünkü burada olmam gereken kişi bu. Ama şu anda, dikişlerim patlayacakmış gibi hissediyorum, onların önünde yıkılacağımdan korkuyorum. Bu sirkin başında olmak istemiyorum. Hiçbir zaman hiçbir şeyin başında olmak istemedim. Sadece tüm bunların gitmesini istiyorum, böylece kendimi bırakabilir ve yalnız başıma eriyebilirim.

"Bu kadar yeter," diye bağıryorum. Sesim kararlı gelebilir ama hissettiklerim bu duruma tamamen zıt. "Burada işimiz bitti."

"Ne?" Lotario masanın ucundaki koltuğundan kalktı. "Yarın döşemeleri ve aydınlatma armatürlerini yenilemek için işçiler gelecek. Ayırdığınız bu fıstıklar masrafların yüzde 10'unu bile karşılamaz."

"O zaman sanırım harcamalarınızı azaltmanız gerekiyor," diyorum.

Lotario tartışmaya devam ediyor, ek fon talep ediyor. Bağışmalara başka adamlar da katılıyor, sesleri beynimde delikler açıyor. Yutkunuyorum, gözlerim hâlâ aynı noktaya yaslanmış olan Kai'yi buluyor. Bakışlarımız kilitleniyor ve kısacık bir an için hissettiğim paniği görmesine izin veriyorum. Duvardan uzaklaşıyor ve ceketinin içine uzanıp silahını çıkarıyor. O elini tavana doğru kaldırır ve bir silah sesi patlar. dar alan. Lobide asılı olanların daha küçük bir versiyonu olan süslü altın avize masanın üzerine düşüyor.

Odaya mutlak bir sessizlik çöker. Yatırımcılar ve kumarhane yöneticileri ağızları açık bir şekilde Kai'ye bakarlar.

"Toplantı sona erdi," diyor kayıtsızca ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, elindeki silahı ifadesine ince bir ünlem işareti olarak bırakıyor.

"Ne ...? O nasıl ...?" Lotario kekeliyor, gözleri önünden fişkırان parçalanmış kristallere yapışmış durumda. "Nera, bu gerçekten-"

Bang!

Lotario'nun sandalyesi geriye doğru eğilir, ardından devrilir ve vücudu yere çarpar. "Başka bir şey eklemek isteyen var mı?" İblisim gözlerini adamların üzerinde. "Hayır mı? O zaman lütfen Donna Leone'ye iyi günler dileyin ve gidin."

Birkaç saniye hiçbir şey olmuyor ve sonra herkes telefonlarını ve organizatörlerini masanın üzerinden alıyor. "İyi günler, Donna Leone" diyen birkaç ses, telaşlı tıkırtıların arasında yankılanıyor.

"Cesedi alın." Kai elindeki kâğıtları bir dosyaya dolduran açık gri takım elbiseli adamı işaret ediyor.

Lotario'nun cesedini çıkarmak iki kişilik bir iş haline gelir; biri kolları, diğeri bacakları tutar. Son adam odadan çıktığında ve meşe çift kapı yumuşak bir tıkırtıyla kapandığında, Kai arkasını dönüp kapıları kilitler.

"Bu ilginçti," diyor odayı geçip bana doğru gelirken. "Sanırım bürokratik saçmalıkları sevmeye başlayabilirim."

Deri sandalyede arkama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. "Sanırım benimle önceden görüşmeden halkımı öldürmeyi bırakacağın konusunda anlaşmıştık."

"Saygısızca davrandı. Tartışmaya gerek yoktu." Sandalyenin sallandığını ve ardından nefesinin yüzümde gezindiğini hissediyorum. "Neden endişelendin? Saldırıdan bu salaklardan birinin sorumlu olduğunu mu düşündün?"

"Hayır. Bu adamlar sadece parayla ilgileniyor. Para aktığı sürece huzursuzluk yaratma riskine girmezler." Gözlerimi kapalı tutuyorum ve kokusunu içime çekiyorum. "Ben sadece Her zaman her şeyi kontrol etmek istemiyorum. Tüm kararları ben vermek istemiyorum. Bazen sadece bırakıp gitmek ve bir kereliğine de olsa kontrolü başkasına bırakmak istiyorum."

Yüzümün yan tarafına hafif bir dokunuş yerleşti, kaba nasırlı parmaklar çenemin hatlarını izliyor. Gözlerimi açıyorum ve iblisimi eğilmiş, başını eğmiş ve gözlerinde tehlikeli bir parıltıyla buluyorum.

"İstediğinin bu olduğuna emin misin, kaplan yavrusu?" Sesi her zamankinden daha derinden geliyor. Daha boğuk. Tıpkı bir iblisin bir ölümlüyü günaha sürüklerken yaptığı gibi.

"Evet," diye fısıldıyorum. Gelir tablolarını benim için gözden geçirmeyi teklif etmediğinden oldukça eminim. "Ama sadece o kişiye tamamen güvenirsem."

"Mm-hmm ..." Parmakları boynumdan ve köprücük kemiğimden aşağı kayarak gömleğimin düğmesinin hemen üzerinde duruyor. "Video veya ses gözetimi var mı? Burada mı?"

Nefes alışım hızlanıyor. "Sadece video. Kamera kapının üstüne monte

edilmiş."

Ağzının bir köşesi kalkıyor. "Mükemmel."

Kai omzunun üzerinden yukarı bakıyor ve boştaki eliyle ceketinin içine uzanıyor. Silahını kameraya doğrulturken hafif bir dokunuşla göğüs dekolterilerini okşamaya devam ediyor.

Bang!

"Artık başlayabiliriz." Silahı kılıfına soktu ve beni belimden tutarak masanın üzerine kaldırdı. "Uzan."

Yüzeye uzandığımda hava sıkı nefesler halinde beni terk ediyor. Kaba avuç içleri kalçalarımın altına kayıyor. Durgun. Alaycı.

"Toplantılara hep etekle mi gidersin?"

Dokunuşu tenimde ateş gibi. "Hayır."

"Bundan sonra yapacaksın. Yoluma daha az engel çıkacak."
Külotumun ipini tutuyor ve aşağı çekmeye başlıyor. "Ve iç çamaşırı yok."

"Tamam."

Siyah tangamı burnuna götürüp içine çekişini izliyorum. "Kokuna bayılıyorum, yavrum."

Siyah danteli cebine koymadan önce derin bir nefes daha alıyor. Elleri kalçalarımın altına dönüyor ve eteğimi yukarı itiyor. Eteğimi belime doladığında kıkırmamın yanaklarını kavırıyor ve öne doğru eğiliyor.

"Bacaklarını omuzlarıma koy, Nera," diye fısıldıyor popomu kaldırırken. "Ve hiç ses çıkarma."

Masanın kenarından tutup sıkıyorum ve bacaklarımı omuzlarının üzerine koyuyorum. Başını eğip amımı yalarken Kai'nin gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Islak dilinin ilk sıcak temasıyla omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

"Tadına kesinlikle bayılıyorum." Kıvrımlarımda daha sert ve kasıtlı bir başka vuruş klitorisimi okşuyor. Acı verecek kadar yavaş.

"Daha hızlı," diye yalvarıyorum.

"Sana sessiz olmanı söylemiştim." Klitorisimi dudaklarının arasına aldı ve emdi.

Gözlerim başımın içine doğru yuvarlanıyor. Bir inilti kaçmakla tehdit ediyor, bu yüzden dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve masanın kenarını tüm gücümle sıkıyorum.

Kai'nin ağız klitorisimi serbest bırakırken bacaklarımda ıslaklık birikiyor.

"Bacaklarını daha geniş aç. Şimdi, yavrum."

Bu emri yerine getirirken bir an bile tereddüt etmedim. Emrettiği şeyi yaptığımda omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Çok iyi hissettiriyor. Uzun zamandır kontrolün bende olmasına alışmıştım ve bunu bırakıyorum. beni tekrar özgür hissettiriyor. Bir kalp atışı sonra, Kai'nin dili yarığımı okşuyor, sularımı yalıyor, sonra bir kez daha klitorisimi yakalıyor. Hissedebiliyorum

Dişlerinin keskinliği hassas etimi sıyrıyor ve sadece bu his bile beni neredeyse uçurumun kenarına itiyor. Dudakları sinir demetimin üzerinde mühürleniyor, emiş sert ve muhtaç hale gelirken, dilinin ucu klitorisime masaj yapıyor. Orgazmın beni ele geçirdiğini hissederek nefes alıyorum ve sırtımı kamburlaştırıyorum, ama ağzı aniden kayboluyor.

"O kadar hızlı değil, yavrum." Sağ kalçamın iç tarafına bir öpücük kondu. Sonra da sola. "Sadece ben izin verdiğimde boşalabilirsin."

"Neden?" Miyavlıyorum.

"Bu aptal suç imparatorluğunun dizginlerini elinde tutuyorsun." Kıvrımlarıma uzun bir yalama. "Ve her ne kadar emrindeki herkesi öldürmekten zevk alsam ve tüm potansiyel tehditleri ortadan kaldıracak olsam da, bunu görme ihtiyacına saygı duyuyorum. Ama yatakta" - klitorisime hafif bir ısırık- "yatakta olan benim. komutu."

Neredeyse sadece onun sözleriyle boşalacaktım. Bacaklarımı dikkatlice indirip pantolonunun fermuarını açmaya başladığında kalçalarım ateşim varmış gibi titriyor. Yanağımın içini ısıyorum, beni hızlı mı yoksa yavaş mı alacağını merak ediyorum.

İblisim söz konusu olduğunda, ne bekleyeceğimi asla bilemiyorum. Kocaman sikini serbest bırakıyor ve sadece onu görmek bile içimin kasılmasına neden oluyor. Dizlerimin arkasından tutup beni masanın kenarına doğru çekiyor.

"Ne konuda anlaşmıştık, Nera?" Aletinin ucu girişimi dürtüyor, genişliğiyle anımla alay ediyor.

"Sen izin verene kadar gelmeyeceğim."

Dudaklarında hınzır bir gülümseme beliriyor.

"Aferin kızıma."

Yavaş. Bu sefer beni yavaştan alacak. Nefes alıyorum, o içime doğru kayarken ciğerlerimi yavaş yavaş havayla dolduruyorum. Çekirdeğimdeki basınç her küçük hareketle artıyor ve beni uçuruma geri getiriyor.

Kai çekiliyor, sonra tekrar içime girmeye başlıyor. Öncekinden daha da telaşsızca. Bu tam bir çılgınlık.

"Daha hızlı, iblis," diye boğuluyorum.

"Sus." Avucunu kalçamda gezdiriyor, sonra karnımın üzerinden geçip boynuma kadar uzanıyor ve parmaklarını boğazıma doluyor. "Sadece Artık dudaklarından çıkacak sesler iniltilerinden ibaret olacak." Geri çekiliyor, sonra sertçe dalıyor ve beni kendinden geçirerek çığlık attırıyor.

Elini boynumun arkasına götürerek kemiksiz benliğimi kaldırdı. Kalın siki hâlâ tamamen içimdeydi.

"İnliyor." Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Ve çığlıklar."

İçime girerken bakışlarımız kilitleniyor, her sert darbesi nefesimi kesiyor. Zorlu nefes alış verişlerimiz ve bedenlerimizin çarpışması arasında, onun itişlerinin ritmine melodi katan masa ayaklarının ahşap zeminde sürtünerek çıkardığı gıcırtının belli belirsiz farkındayım. Yapabildiğim tek şey kollarımı boynuna dolamak ve canımı kurtarmak için ona tutunmak.

"Lütfen," diye sızlanıyorum.

"Sessiz ol, yavrum." Ellerini sırtımda, kıkımın altında gezdiriyor, sıkıyor.

Tüm vücudum titremeye başlıyor, serbest bırakılma ihtiyacıyla uğulduyor. Tüm hücrelerim içten içe yanan bir tel gibi, süper gergin ve yanmaya hazır. Aniden çekildiğinde cehennemi başlatacak kıvılcımın titreşimini hissedebiliyorum.

Örgüsünün bağlı dallarını tutuyorum. İçimdeki bu sızı beni çılgına çeviriyor. Ama Kai sadece başını yana eğip beni izliyor. Gözlerindeki hınzır parıltı, elini karnımda gezdirip bacaklarımın arasına götürürken yüzündeki memnun gülümsemeyle eşleşiyor.

"Bunu sana o kulüpte yapmayı hayal ettim. Sen o salakla dans ederken, ben yapmak istedim." İki parmağını içime soktu. "Bununla başa çıkamadım, yavrum. Seni benim olarak düşünmeye hakkım olmadığını biliyordum.

Kanlı ellerimi sana değdirmek şöyle dursun, sen değdin. Benim elimdi. Ve sana dokunmaya cüret ettiği için o daracık boynunu kırmak istedim." Başparmağı klitorisime yavaş, sıkı daireler çizerek masaj yapıyor ve her bastırışında uçurumdan düşmeye biraz daha yaklaşıyorum. "Seni elimle sikmeyi hayal ettim, sonra da sikimle tam orada, uçurumun ortasında.

"Kalabalık, etraftaki her orospu çocuğunun benim olduğunu bilmesine izin veriyor."

İçimdeki basınç her geçen nefesle daha da artıyor. Kai klitorisimi çimdikliyor ve elini çekip yerine sikini koyuyor.

"O zamanlar da benimdi, tıpkı şimdi sana dokunmakta özgür olduğumda olduğu gibi, ama yine de herkesin bunu bilmesine ihtiyacım var, kaplan yavrusu. Ellerimde eridiğini görmelerini ve seni sikimle doldurduğumda coşkuyla çığlık atarken ateşli yüzünü hayal etmelerini istiyorum." Ağzı kulağımın üzerinde geziniyor, dilinin ucu boynumu yalıyor. "Şu çektiğim kamera var ya? Korkarım ıskaladım, bebeğim."

Gözlerim şak diye açıldı. O kameradan gelen yayın doğrudan Tüm kumarhanelerimizin güvenliğini sağlayan gözetim şirketi. Capo'lardan biri de şirketin sahibi. Birkaç saat içinde tüm Cosa Nostra görüntüleri görecek.

"Seni gözlerinin önünde becerirken tüm astlarının beni izlediğini bilmek nasıl bir duygu, Nera?"

Yeterince hava almak için savaşırken bakışlarını tutuyorum, doruk noktasını kontrol altına almaya çalışıyorum ama savaşı kaybediyorum. Damlayan amıma girip çıkarken tırnaklarım boynunun derisini kazıyor, her itiş beni daha da unutulmaya itiyor.

"Sanki sadece seninmişim gibi geliyor."

"Sadece benim," diye kükrüyor Kai ve beni o kadar güçlü bir şekilde kazığa oturtuyor ki aklım başımdan gidiyor. "Artık gelebilirsin."

Ben onun kucağında çığlık atıp kendimden geçerken gözlerimin önünde beyaz yıldızlar patlıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor, benimkine bakan gümüş gözler dışında her şeyi gizliyor, en inanılmaz orgazm vücudumu sarsarken beni aşırı ısınmış ateşlerinde esir tutuyor.

Kai çenemi parmaklarıyla kavrayıp başımı yukarı kaldırırken içimde dibe vuruyor.

"Çok cesur ve güzel. Ve sadece benim." diye homurdanıyor ve Ben.

Bölüm 36

"Kai." Nera örgümün uzunluğunu okşarken başımın arkasını hafifçe okşuyor. "Gitmemiz gerekiyor."

"Tamam," diyorum, gözümü Lucia'nın uyuyan halinden ayırmadan.

Nera üvey kardeşinden bir mesaj aldıktan sonra hazırlanmak için odasına gitti. Görünüşe göre bugün biriyle buluşması gerekiyormuş. Lucia benimle kaldı, halının üzerinde ayaklarımın dibinde oynuyordu. On dakika önce aniden ayağa kalktı, kucağıma tırmandı ve kollarımda uyuyakaldı. I Onu burada, yanında ben olmadan bırakma fikri hoşuma gitmiyor ama yavrum bu toplantının önemli olduğunu söyledi.

Ayağa kalkıp küçük kızımı yatak odasına taşıırken, Nera kapıyı açmak için önümde acele ediyor. Giydiği dar siyah elbise kıvrımlarını sarıyor ve onu her zamankinden daha ciddi gösteriyor. Orduları katletmeye hazır görünüyor.

Lucia'nın yatağı pencerenin altında, üzerinde ev şeklinde kurabiye resimleri olan renkli bir battaniyeyle örtülü. Geçen hafta bir sürü başka şeyle birlikte sipariş ettim - Lucia'nın birkaç katı büyüklüğünde bir oyuncak ayı, bir bebek evi, büyük bir çiftlik hayvanları seti ve küçük bir tuvaletin üzerine oturup tuvalete minik pembe toplar sıçan aptalca bir plastik devekuşu.

Battaniyeyi çekip Lucia'yı dikkatlice yatağa yatırıyorum, sonra da kenarını kızımın çenesinin altına sıkıştırarak üzerini örtüyorum.

Yerimden kıpırdamadığımda Nera, "İyi olacak," diyor. "Zara her zaman yanında olacak. Ve senin tetikçiler ordun kuşatıldı."

"Üç hafta oldu. Birine tüm patronlarınızın GPS kayıtlarını kontrol ettirdim ve banka hesaplarını izlettim ama şüpheli bir şey bulamadık. Sizi takip etmeleri için tuttuğum adamlar da hiçbir şey rapor etmedi. uzlaşmacı da değil." Kolumu beline doladım ve onu göğsüme doğru çektim. "Hâlâ hepsini öldürmeme izin vermen gerektiğini düşünüyorum."

"Hayır. Bir anlaşmamız var."

"Zor bir pazarlık yapıyorsun, yavrum." Onu kaldırdım ve odadan dışarı çıkardım. "Sence Lucia sıçan devekuşunu seviyor mudur?"

Nera gülüyor ve beni öpüyor. "Bayıldı. Ama ona bütün bunları almak zorunda değildin. Zaten etrafta çok fazla oyuncak var."

"Umurumda değil."

"Onu şımartacaksın."

"Çocuklar şımartılmak içindir." Oturma odasının ortasında duruyorum ve Nera'nın önünden yere doğru kaymasına izin veriyorum. "Onun hayatının üç yılını kaçırdım. Hediyelerin bunu asla telafi edemeyeceğini anlıyorum ama bunu yapmama izin vermene ihtiyacım var. I . . . Beni sevmesini istiyorum. Lütfen."

Nera elini kaldırıp yanağımı okşuyor. "Lucia seni zaten seviyor bebeğim. Ama ona oyuncak aldığın için değil."

"O zaman neden?"

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Bunu ona kendin sormalısın, o açıklayacaktır."

"Ama o bir çocuk."

"Aynen öyle. Çocukların bir insanın ruhuna bakmanın bir yolu vardır. Ona sorun, göreceksiniz."

Yutkunuyorum ve kızımın ruhumun derinliklerine en ufak bir bakış bile atamayacağını umarak hızla gözlerimi kaçırıyorum. "Silahlarımı almam gerek. Kiminle ve nerede buluşacaksın?"

"New York." Titriyor. "Massimo, Salvatore Ajello ile buluşmamı ayarladı. New York Ailesi'nin başışısı. Özel bir uçak bizi bekliyor."

"Üvey kardeşin maksimum güvenli bir hapisanede kilitli olduğunu düşünürsek oldukça becerikli," diyorum. "Neden o adamla buluşmak için sana ihtiyacı var?"

sosyopat İtalyan?"

"Ajello'yu tanıyor musun?"

"Yeraltı dünyasında ne kadar çok dedikodu döndüğünü bilseniz şaşarsınız. Birkaç yıl önce ona bir suikast düzenlenmiş. Kontratı alan adamın iki ceset torbası içinde geri döndüğünü duydum."

"Evet, Ajello cevap olarak vücut parçalarını postalamayı seviyor. Son seferinde kesik bir kafa aldım."

Eşikte durdum ve etrafımda döndüm. "Ne?"

"Onu gözetlemesi için gönderdiğim adamı yakaladı. Ajello adamın kafasını süslü kırmızı bir kâğıda sararak geri gönderdi. Bundan sonra birbirimizi gözetlememeye karar verdik."

"Hasta herif sana lanet bir kafa mı gönderdi?"

"Bu bir intikamdı. Birkaç ay önce Salvo'ya Ajello'nun binasının önüne başka bir casusun cesedini attırmıştım." Ellerini önünde kavuşturmuş, yere bakıyor. "Ondan önce iki tane daha vardı. Casuslar. Onları kendim öldürdüm. Öldürmek zorundaydım. Eğer yapmasaydım, zayıf olarak damgalanacaktım ve parçalar."

Kaplan yavruma bakıyorum, söyleyecek söz bulamıyorum. Korkmadığınız bir şeyi yapmakta gerçek bir cesaret yoktur. Bir aslanın inine atılmış, tek başına ve muhtemelen korkudan altına sıçmış ama yine de tırmanmayı başarmış ve arkasındaki tüm orospu çocuklarını toz içinde bırakmış. Mesafeyi geçerken İki uzun adımda aramızdaki mesafeyi açıyorum, önünde duruyorum ve yüzünü avuçlarımın arasına alıyorum.

"Kendini ve aileni güvende tuttuğun için kendini kötü hissetmeyeceksin," diye havlıyorum. "Anladın mı, yavru?"

"Tamam." Alt dudağı titriyor.

"Güzel." Eğiliyorum, böylece yüzlerimiz neredeyse birkaç santim aralıklı oluyor. "Senin yanında olmadığım için kendimi asla affetmeyeceğim. Ama artık buradayım ve bundan sonra kimse sana yan gözle bile bakamayacak. Kim cesaret ederse, anında yaratıcısıyla tanışacak. Ve eğer bu garip suçluyu senin imparatorluğun, entrikacı üvey kardeşini parmaklıklar arkasından çıkar çıkmaz öldüreceğim, böylece onu senden alamayacak."

"İstemiyorum," diye fısıldıyor. "Hiçbir zaman istemedim. Sadece ben, Lucia ve Zara'nın tüm bunlardan uzak olmasını istiyorum. Ve seni istiyorum. Benimle birlikte. Her zaman."

"Ben varım, yavrum. Her zaman." Onu belinden kavradım ve yatak odasına taşıdım. Lanet İtalyan beklemek zorunda kalacak.

* * *

"Öğleden sonra kaptanlarla yapacağın toplantı ne olacak?" Arabanın kapısını açık tutuyorum ve yavrumun güzel bacaklarına bakıyorum. Giydiği yüksek kırmızı topuklar gerçekten tahrik edici.

"Sadece Armando ve Brio ile birlikteydim. Onları aradım ve iptal ettim," diyor Nera ve omzunun üzerinden aracımın arkasında duran arabaya bir bakış fırlatıyor. İki "güvenlik" elemanı arabadan indi. Elimi kalçasına koyup onu yakınımda tutuyorum ve uçacağımız özel havaalanının pistinde bekleyen küçük uçağa doğru yöneliyorum. Nera'nın adamları birkaç adım geriden takip ediyor.

"Gücenmiş hissediyorum,"

diye homurdandım. "Neden?"

"Seni tek başıma güvende tutamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Onlar sadece göstermelik. Ajello benden güvenlik getirmemi bekleyecektir.

Görünüş önemlidir."

"Mm-hmm. Kıyafetiniz de görünüş için mi?" Başımla dar gri mini eteğini ve ceketinin altından görünen dekolteli kırmızı ipek bluzunu işaret ediyorum.

"Hayır. Dolabımda ütülü olan tek kombinasyon buydu." Dudaklarının bir köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. "Bu toplantıda giymeyi planladığım elbiseyi üzerimden yırttığından beri."

Önümdeki uçağa giden merdivenleri tırmanırken düzgün bacaklarını görünce sikim sertleşiyor. Kıyafetlerini tekrar yırtıp atmayı ve onu hemen burada, aptal güvenliğinin önünde becermeyi çok isterdim. Ama kendimi birkaç saat daha kontrol altında tutabilirim. Belki.

Uçağın arka tarafında dört ayrı koltuk ve kabinin ön bölümünün yanlarında iki kanepeler vardır. Nera koltuklardan birine yönelir ve ceketinin düğmelerini açmaya başlar. İki güvenlik görevlisi arkadaki koltuklara oturur. Ding sesi duyulur ve emniyet kemeri işareti yanar. Kaptan konuşmasını yapar ve uçuş görevlisi kalkıştan önce kapıyı emniyete alır. Uçak piste doğru taksi yapmaya başlarken motorlar gümbür gümbür çalışıyor.

Nera'nın paltosunu baş üstü bölmesine yerleştiriyordum ki, zar zor duyulan soluğu bana ulaştı. Gözlerim hemen ona kayıyor. Gözleri kapalı ve elindeki çantayı o kadar sıkı kavriyor ki tırnakları siyah deride girintiler bırakıyor. Belli ki hâlâ uçmaktan korkuyor. Ama adamlarının önünde zayıflık göstermektense her şeyi içine atmaya tercih ediyor.

Arkamı döndüm ve bakışlarımı güvenlik görevlilerine diktim.

"Banyoya." Arka taraftaki küçük kapıya doğru başımı salladım. "İkiniz de. Şimdi."

Bana bakıyorlar, açıkça kafaları karışmış. "Tekrarlamama gerek var mı?"

Yerlerinden fırlayıp tuvalete doğru koşuyorlar. İlki kolu tutuyor ve sonra bana bakıyor. "Um. Burada ne kadar kalmamız gerekiyor?"

"Ben gelip seni alana kadar! Gir içeri!"

Uçuş görevlisi uçağın kapısının yanındaki koltuğundan, "Yolcuların kalkış sırasında tualeti kullanmalarına izin verilmiyor, efendim," diyor.

"Söylemiyor musun?" Kaşlarımı kaldırıyorum ve ceketimin içine uzanıp omuz kılıfımın sol tarafında duran fırlatma bıçaklarından birini alıyorum.

"Peki ya şimdi?"

Bıçağı fırlatıyorum. Ucu uçuş görevlisinin koltuğunun deri minderine, tam adamın bacaklarının arasına gömülürken içi boş bir ses çıkıyor. Adam sarsılıyor, bana bakarken gözleri parlıyor.

"Banyoya. Hemen."

Histerik bir şekilde başını sallıyor, emniyet kemerini çözer ve teneke kutunun içine atlar.

Kapının mandalı arkasından tıkırdayarak kapandığında, elleri çantasının sapını ölümüne kavramış, kıpırdamadan oturan Nera'ya bakıyorum. Bir

tane alıyorum.

yanına oturdum, onu ortasından tuttum ve kucağıma çektim. Gözleri kapalı, nefesleri hızlı ve sık - ne kadar korktuğu gün gibi ortada.

"Sorun yok, yavrum." Elimin tersiyle yanağını okşadım. "Hepsi gitti."

Nera uzun bir nefes veriyor ve kollarını boynuma doluyor. Yüzünü omzuma gömdüğünde şampuanının kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Vücudu fena halde titriyor, bu yüzden onu daha da yakınımı çekip sırtını okşuyorum.

"New York'a gidebilirdik," diyorum saçlarının içine. "Tıpkı senin şu Sırp adamla buluşman için yaptığın gibi."

"Orada mıydın?" Kızın boğuk sözleri uçağın motorlarının gürültüsüne karışıyor.

"Evet. Dediğim gibi, Boston'a ayak bastığım andan itibaren gittiğin her yerde seni takip ettim. Sadece seni güvende tutmak istedim."

"Seni hissettim. Arada sırada ensemden o hoş karıncalanma oluyordu. Sen yakınımdayken bunu hep hissettim." Yavaşça doğruldu, gözleri benimkileri buldu. "Aklımı kaçırdığımı sanıyordum."

"Hayatımda yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi. Seni kollarımda tutamamak, yanımda olamamak." Onu öptüm. "Ama artık sen varsın. Güvendesin. Söz veriyorum."

Kai'nin gözlerine bakıyorum ve aynı anda hem bu kadar sıcak hem de bu kadar tekinsiz olmalarının nasıl mümkün olduğunu merak ediyorum. Tıpkı onun gibi. Bir koruyucu melek ve bir iblis. Beni defalarca kurtarmaya devam eden bir adam, ama aynı zamanda Nereye giderse gitsin ölüm saçıyor. Soğukkanlı bir katil. Bir kurtarıcı. Hayatımın aşkı. Ve bu dünyada bana güvenen tek adam.

Tuttuğum saçları bırakıyorum ama avuçlarımı göğsünde gezdirirken gözlerimi onunkilere kilitliyorum. Pantolonundaki şişkinlik bunca zamandır amıma baskı yapıyordu. Belindeki düğmeyi çözüp fermuarı indirmeye başladığımda daha da sertleşiyor.

"Zihnim sözüne inanıyor ama bedenim ve sinirlerim hâlâ mantıksız bir korkunun pençesinde," diyorum. "Seni içimde hissetmeye ihtiyacım var, iblis."

Elleri sırtımdan aşağıya doğru kayıyor, orta yerime dolanan eteğimin üzerinden çıplak kıçıma doğru. Anlaştığımız gibi iç çamaşırı giymiyorum. Ilık nefesi yüzümü okşuyor, parmaklarımı sikinin etrafına sarıp çekerken bakışları benimkine takılıyor. Uçak aniden alçalıyor ve ben Kai'nin omuzlarını tutuyorum, aletin hemen üzerine gelene kadar öne doğru eğiliyorum. Yolculuğumuz sarsıntılı bir hal alıyor ve baş üstü tabelası bir ding sesiyle yanıyor.

"Lütfen yerinizde kalın ve kemerlerinizi bağlayın." Pilotun sesi hoparlörden geliyor. *"Şiddetli bir türbülans yaşıyoruz ancak birkaç dakika içinde atlatacağız."*

Derin bir nefes alıyorum ve kendimi Kai'nin sikinin üzerine bırakıyorum. Uçak sallanmaya başlıyor. Panik göğsümde patlıyor, ama onun sert uzunluğuna batmaya devam ediyorum ve içimde kayan her inçle, korkunun bir kısmı geri çekiliyor. Nefesimi kesen bir güçle kıçımı sıkıyor, parmakları tenime girerken göğsü kabarıyor. Tek bir hızlı hareketle beni ona doğru çarpıyor ve içimi sonuna kadar dolduruyor.

Her güçlü itişte tüm vücudum titriyor, beni bırakıyor Nefessiz ve başım dönüyor. Beni kaldırıyor ve tekrar yere çarpıyor. Ve tekrar. Ve tekrar. Her itiş vücudumda zevk dalgaları yaratıyor, beni titretiyor ve kontrolsüzce inletiyor. Çaresizce ona yapışıyorum, zevk dalgaları üzerime çökerken tırnaklarım sırtını kazıyor.

Kai gözlerini kırpmıyor bile, gözleri sabit bir şekilde benimkilere bakıyor. Uçağın alçak gürültüsü ve zor nefes alış verişlerimiz dünyamızdaki tek sesler. Hiç kelime yok. Ve buna ihtiyacımız da yok. İblisim ve ben düşüncelerimizi dile getirmeye hiç ihtiyaç duymadık. Onun gözlerindeki bakışı okuyabiliyorum, tıpkı onun benimkileri okuyabildiği gibi.

Güvendesin. Gözleri öyle diyor.

Biliyorum. Kendi cevabım.

Boyun eğmeyen siki alttan içime girerken bedenim sarsılıyor, her itişte daha hızlı ve daha derin. Etrafımızdaki türbülans artıyor ama artık korkmuyorum. Güvende olduğumu söyledi. Karşımızdaki baş üstü bölmesi uçarak açılıyor ve bir şey yere çarpıyor. Elimi kaydırdım. parmaklarımı Kai'nin saçlarına sokup ağzımı onunkine yapıştırdım.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına, etrafımızdaki her şey sallanıp sarsılırken.

"Senin için yaşıyorum, kaplan yavrum." Sesi -ham ve gırtlaktan- içimde yuvarlanırken sertleşiyor.

Saçlarını yumruklarımla kavrayarak boşalıyorum, nefes nefese kalıyorum.

Bu arada, daha fazla bagaj bölmesi açılıyor ve etrafımıza bir şeyler yağıyor.

* * *

Bu dünyada korkunç adamlar var. Ama Salvatore Ajello'yla kıyaslandığında, hepsi pofuduk ördek yavrusu gibi görünüyor.

Sorun görünüşü değil. New York Don'u herhangi bir zengin işadamı gibi görünüyor; pahalı bir takım elbise giydiği belli, sağ elinde bir saat ve kalın bir alyans dışında mücevher yok ve siyah saçları mütevazı bir tarzda geriye doğru taranmış. Görünürde silah yok ama eminim üzerinde bir silah vardır. Ve yakınlarda koruma da yok. Yine de onunla aynı masada oturmak bile tüylerimi ürpertiyor. Massimo'nun neden bu adamla iş yapmak istediğini anlamıyorum.

"Ee? Ne düşünüyorsun?" Rahatça soruyorum.

Etrafta elliden fazla insanın yemek yediği lüks bir restoranda olmamıza rağmen, kopmuş bir kolu ya da belki de bir kafayı masamızın üstüne çarpmasını bekliyorum.

"İlgilendiğimi söyleyemem, Nera."

Bardağımı kaldırdım ve limonatamdan bir yudum aldım. "Neden? İlk yıl boyunca on milyon yatırım yapmaya hazırız. İkincisinde bu miktarı ikiye katlayacağız."

"Dushku ile iş yapıyorsun," diyor sanki bu yeterli bir sebepmiş gibi. Ajello'nun neden sadece Arnavutluk sendikasıyla olan bağlarımız nedeniyle başarılı olacağı kesin olan bir işbirliğine itiraz ettiğini anlayamıyorum ama Massimo belli ki farkında.

"Dushku ile tüm bağlarımı aylar önce kopardım. Artık onlarla hiçbir iş yapmıyoruz."

Ajello bir kaşını kaldırıyor. "Bunun için özel bir neden var mı?"

"Artık yeni bir tedarikçimiz var." Omuz silktim, bu şekilde bırakmak niyetindeydim.

Ajello'nun ipleri elinde tutanın Massimo olduğunu ya da Dushku'dan ayrılmamı onun emrettiğini bilmesine gerek yok.

"İlginç. Peki gelecekte silah ve mühimmatı nereden temin edeceksiniz?"

"Drago Popov'dan."

Ajello'nun gözlerinde tehlikeli bir kıvılcım çakıyor. "Bir dakika, lütfen."

Takım elbise ceketinin içine uzanıyor. Gözlerim restoranın diğer tarafında duran ve elini arkasına götüren Kai'ye kayıyor.

Hayır. Ağzımı açıp başımı sallıyorum.

Ajello telefonunu çıkarıp kulağına götürürken, "Bekçi köpeğine rahatlamasını söyle," diyor gayri ihtiyari. "Seni öldürmek isteseydim çoktan ölmüş olurdun."

Ona bakakalıyorum. Adamın kafasının arkasında gözleri mi var?

"Sienna," diyor Ajello telefonda. "Görünüşe göre kocanın şu anda Boston fraksiyonuyla iş yaptığını söylemeyi unutmuşsun."

Hattın diğer tarafında tiz bir kadın sesi patlıyor. Ne dediğini anlamıyorum ama sesi oldukça neşeli geliyor - ta ki aniden konuşmayı kesene kadar.

"Casusluk planların hakkında ne düşündüğümü sana söyledim, Ajello!" Telefonun hoparlöründen gür bir erkek sesi yükseliyor. Adam o kadar yüksek sesle bağırıyor ki her kelimesini duyabiliyorum. "Eğer bana bir sorunuz varsa, biliyorsunuz Beni nerede bulacağını. Karımı bir daha ararsan parmaklarını koparıp kışına sokarım. Belki o zaman hangi düğmelere basman gerektiğini anlarsın!"

Hat kesildi. Şaşkınlıkla gözlerimi kırpttırıyorum, telefonunu kaldırırken Ajello'ya bakıyorum. Yüzünde zar zor fark edilebilen bir gülümseme var.

"Görünüşe göre doğrulandı," diyor. "Popov'un grubuyla iş yaparken sana şans diliyorum, Nera. Buna ihtiyacın olacak."

"Neden?"

"Bir avuç çılgın vahşi, her biri. Ama yaptıkları işte en iyiler. Ne yazık ki." Sandalyesinden kalkıyor. "Massimo Arnavutları aradan çıkardığına göre, iş konuşmaktan mutluluk duyarım. Üvey kardeşine söyle, dışarı çıkıp dizginleri ele aldığında onu aramasını bekliyorum."

Geri çekilen sırtına bakıyorum. Bunu nereden biliyor? Ajello'nun telefonu hala kulağımdayken çalışıyor ve cevabını yakalıyorum.

"Hayır, Milene. Başka bir kedi almayacağız. İki tane yeter de artar bile. . . Hayır, hamster da almayacağız. Küçük olduklarını biliyorum. Yine de *hayır*, cara mia . . . Evet, ben çok kötü bir insanım. Ben de seni seviyorum."

Bölüm 37

"Dur," diye bağılıyor Kai, uçağın kapısında durmuş piste bakarken.

Hemen duruyorum ve sırtına çarpıyorum. "Neyin var?"

"Emin değilim ama içimde kötü bir his var." Silahını çıkarır. "Palyaço A. Git arabamı getir."

Arabasının anahtarını söz konusu adama uzatırken, "Lütfen güvenliğime 'palyaço' demeyin," diye homurdanıyorum.

"Paltonu çıkar ve Palyaço B'ye ver. Onun ceketini giy."

Emrini yerine getiriyorum ve ceketimi güvenlik görevlisiyle hızlıca değiştiriyorum.

Biraz kısa boylu ama yine de üç beden küçük kırmızı ceketimin içinde oldukça komik görünüyor.

Kai kokpitin eşiğinde duran pilota doğru döner ve silahını adamın alnına dayar. "Kuleyi ara. Pist ışıklarını ve buraya yakın olan diğer her şeyi kapatmalarını söyle. Hemen. Uçağın elektriğini de kesin."

Pilot başını sallar ve hava trafik kontrolüyle telsiz bağlantısı kurmak için koltuğuna geri döner. Eğer burası normal bir havaalanı olsaydı, bunların hiçbirinin olmasına imkan yoktu. Sanırım özel havaalanları garip talepler almaya alışkın, çünkü

Pist ışıkları bir dakika sonra söner ve bunu bölgedeki diğer tüm ışıklar izler.

Kai'nin arabası uçağın kapısına yerleştirilmiş biniş merdivenlerinin yanında durur. Güvenlik görevlisi sürücü tarafından iner, arka yolcu kapısını açmak için aracın etrafında döner ve bekler. Bir örtü gibi çökmüş olan zifiri karanlıkta, arabanın aydınlatılmış iç kısmı ve farları kıyıdaki bir deniz feneri gibi parlıyor.

"Palyaço B, kapüşonu yukarı çek ve merdivenlerden in." Kai silahının ucuyla adamın sırtına vurur. "Yavaşça."

Merdivenlerden inerken gözlerimi yemime sabitlediğimde kalp atışlarım üç katına çıkıyor. Pistin yarısına gelmişti ki gecenin içinde bir silah sesi patladı. Adam geriye doğru sarsıldı, sonra yere yığıldı.

Kai bir adım atar ve sola doğru bir yere ateş etmeye başlar. Gelen ateş yakındaki her yüzeyden sekiyor. Diğer muhafız korunmak için arabanın arkasına geçmeye çalışır ama o da kaldırıma düşer.

"Cub, arabaya binmen gerek. Eğil."

Kamburumu çıkarıp merdivenlerden aşağı koşuyorum. Kai basamakları teker teker inerken arkamdan kurşun yağdırmaya devam ediyor.

"Arkaya geçin!" diye bağılıyor silah sesleri arasında. "Yere yatın!"

Arabanın içine daldım ve kapıyı kapattım. Kai kaputun etrafında yürüyor, hala silahını patlatıyor. Direksiyona geçtiği anda gaza bastı.

"Arka koltuğun altında," diyor direksiyonu U dönüşü için çevirirken gıcırdayan lastiklerin arasından.

Arka koltuğun kenarından tutup kaldırıyorum ve katlayarak gizli bölmeyi açıyorum. Üç tabanca. Bir av tüfeği. Bir çeşit kısa tüfek. İki tane daha

Tanımadığım makineli tüfekler. Bıçaklar. El bombaları. Bir

Uzi. "AK-47," dedi. "Yolcu koltuğuna at."

AK-47'nin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığı için silahlara bakakalıyorum. "Hangisi bu?"

"Küçük, kahverengi saplı. Büyük kavisli şarjör."

Kısa tüfek. Silahı aldım ve yolcu koltuğuna bırakmak için arkamı döndüm. Ön camdan baktığımda, birkaç düzine metre önümüzde giden koyu renkli bir sedan görüyorum. Ve biz ona yaklaşıyoruz. Hızla.

"Neden bize ateş eden insanları kovalıyoruz?" "Onları

öldürebilmek için bebeğim. Yere yat."

Bir çığlık atıp arabanın zeminine kıvrıldım ve ellerimle başımı kapattım. Bir sonraki an, iki araç çarpışıp aniden durunca şiddetli bir sarsıntı ve gök gürültüsü sesi duyuyorum. Kendimi olabildiğince alçaltıyorum

Sürücü koltuğunun arkasında, tepemde otomatik silah sesleri patlarken derin nefesler alıyorum.

Yardım edeyim mi?

Ben kötü bir
nişancıyım.

Önemli değil.

Arka koltuğu tekrar kaldırarak elime geçen ilk silahı alıyorum. Beklediğimden çok daha ağır. Şarjörü kontrol ediyorum -tam- ve kapı kolunu çekiyorum. Açık kapıyı siper olarak kullanıp doğruluyorum ve silahı iki elimle kaldırıyorum.

Koyu renkli sedan yan durmuş, sol tarafı ağır bir şekilde çökmüştür. Bir adam sürücü kapısının yanında yüzüstü yere yığılmış, kıpırdamıyor. Kai ikinci tetikçiyi ön yolcu kapısından dışarı sürüklüyor. Arabanın arkasında başka kimse yok; görünüşe göre benim desteğime ihtiyaç yok.

Silahı indirip sürücüye yaklaşıyorum. Kafatasının arkasındaki kayıp parçaya bakılırsa oldukça ölü görünüyor. Boynuna ve sırtına kırmızımsı bir yapışkan madde sıçramış. Kan ve beyin parçasına benziyor. Safra yutarak ve kusmamak için kendimi zor tutarak, yüzüne bakmak için onu ters çeviriyorum.

Bay View kumarhanesindeki güvenlik görevlilerinden biri. Bu piçi en azından son altı aydır her hafta gördüğüme eminim.

Acı dolu bir feryat sessizliği bozdu. Ayağa fırlayıp arabanın etrafından dolanıyorum. Kai avını yere yatırmış ve adamın kolunu kırmaya çalışıyordu. Tetikçinin diğer kolu hareketsiz ve garip bir açıyla yatıyor.

Çatlak.

Adam çılgılık atınca irkiliyorum. Yüzü bana dönük olduğu için neye benzediğini göremiyorum.

"Yavru. Bagajımı açıp yeterli yer olup olmadığına bakabilir misin?" Kai adamın bacağını tutmak için dönerken sohbet eder gibi sorar.

"Ne için yeterli alan?"

Çatlak.

"Arkadaşımızı paketlemek için," diyor adamın feryatları arasında ve diğer bacağını tutuyor.

"Umm . . . Bu gerekli mi?"

"Evet." *Çatlak*. Daha yoğun bir çığlık. "Onu bağlayacak bir ipim yok. Seni öldürmeye çalıştıktan sonra kaçması riskini göze alamam. Geri döndüğümüzde onu sorgulamak niyetindeyim."

"O kadar uzun süre hayatta kalacağından emin değilim."

"Yapacak." Kai kırık uzvu bırakır ve uzuv yere düşer, sonra adamı ceketinin arkasından tutup ters çevirir. "Sadece eklemelerini düzelttiğime emin oldum. Açık kırık yok. Onları sohbetimiz için saklıyorum."

Tetikçiye bakıyorum. Yüz hatlarını net bir şekilde görmek için yeterli ışık yok, bu yüzden daha yakın bir adım atıyorum ve nefes nefese kalıyorum. "Armando mu?"

Armando'nun gözleri geri dönmeden ve bilincini kaybetmeden önce aldığım tek cevap acı dolu bir inilti oluyor.

"Bagaj, yavrum."

Başımı salladım ve Kai'nin arabasına doğru koştum.

Sıradan spor malzemeleri büyüklüğünde iki sırt çantası Bagajın boşluğuna bakıyorum, ama onu hareket ettirmek için ilk elime aldığımda, zar zor kaydırmayı başarıyorum. İçine bakmak için fermuarı açıyorum ve ağzım açık kalıyor. İçerisi mühimmat kutularıyla dolu. İkinci çantada daha fazla mühimmat ve çeşitli kalibrelerde silahlar var.

"Onları unutmuşum," diyor Kai yanımda. "Onları arka koltuğa koyacağım."

Bilinci yerinde olmayan Armando'yu tutuşunu ayarlıyor, gevşek bedeni sol kolunun altına alıyor ve çantaları hareket ettiriyor. Kargo bölümünde yer açan Kai, kaptanımı sanki adam bir bez bebekten başka bir şey değilmiş gibi boşluğa bırakıyor, kırık uzuvları ayarlar ve bagajı kapatır.

"Armando olduğuna inanamıyorum," diyorum kapalı bagaja bakarak. "Brio ya da Primo olsaydı anlardım. Aile'nin başında bir kadının olmasının Cosa Nostra için utanç verici olduğunu söyleyip durdular."

"Ne derlerse desinler, görünüşe göre liderliğinizden memnunlar. Yine de seninle konuştukları için onları kovacağım." O

yanagımı avucunun içine alıp gülümsüyor. "Üvey kardeşinin yönetimi devralmasına izin vermek istediğinden kesinlikle emin misin?"

"Evet. Ve Brio ya da Primo'ya dokunmayacaksın." Kai'nin gülümsemesi genişler. "Tamam. Onlara dokunmayacağım."

Saçları çatışma sırasında bir noktada çözülmüş ve yüzünün etrafına gelişigüzel dökülüyor. Mavimsi parıltı sert yüz hatlarını yıkıyor ve parıltılar çenesinden aşağı kayan yağmur damlalarından yansıyor. Yağmurun başladığını bile fark etmedim. Ya da kontrol kulesinin havaalanı ışıklarını açmış olması gerektiğini.

O benim
hayatımı
kurtardı.

Tekrar.

"Yani ..." Boğuk bir sesle söyledim. "Bu her şeyin bittiği anlamına mı geliyor?"

"Onu sorguladığımda emin olacağız. Ama muhtemelen, evet. İşin içinde başka biri olsaydı, bu işi yapması için bir keşi göndermezlerdi." Dudaklarımı dişlerinin arasına aldı. "Yine de, her ihtimale karşı bu gece arazideki güvenliğin daha da sıkı olmasını sağlayacağım. Sen ve Lucia güvende olacaksınız."

Kai'nin gömleğinin önünü kavradım ve kollarına atladım. Ağzlarımız bir ısırik ve öpücük fırtınasında çarpışıyor. Elleri kıçımı kavrayıp beni bagajın kapağına yatırıyor ve çıplak tenim soğuk kaygan yüzeye temas ettiğinde çığlık atıyorum.

"Korkarım bunun beklemesi gerekecek. O güzel amcığının şimdi üşütmesini istemem." Beni tekrar kollarının arasına alırken alt dudağımı emiyor. Birkaç adım sonra beni yolcu koltuğuna indiriyor, ardından takım elbise ceketini çıkarıp üzerime örtüyor. "Daha iyi mi?"

"Evet," diye fısıldıyorum.

Kai direksiyonun arkasına oturmak için arabanın etrafında dönüyor. Geri geri giderken lastikler gıcırdıyor ve gaz pedalına basıp otoyola doğru ilerliyor.

Sadece işten eve giden iki kişi.

Bagajda kırık bacakları yüzünden inleyen bir misafirle.

* * *

Kapıyı açtığında Timoteo'ya, "Lütfen Bay Mazur'a bodrumu gösterin," diyorum.

Kâhyanın bakışları arkamda geziniyor ve Armando'nun bedenini bir patates çuvalıymış gibi omzuna atmış duran Kai'nin üzerinde durunca gözleri irileşiyor.

"Kesinlikle," diye mırıldandı uşak. "Lütfen beni takip edin, efendim." Kai başını sallıyor, sonra kulağıma fısıldamak için başını eğiyor.

"Armando'yu biraz sakinleşmesi için aşağıya bırakacağım, sonra geleceğim. başladığımız şeyi bitirmek için." Elini kalçama yerleştiriyor, sonra karnımdan aşağı kaydırıyor ve amıma bastırmak için aşağı indiriyor. Bir iniltiyi zar zor tutuyorum.

Kai koridorda uşağın açık tuttuğu bodrum kapısına doğru yürürken onu gözlerimle takip ediyorum. Armando'nun kafası ve deforme olmuş kolları iblisimin sırtında sağa sola sallanıyor. Alt katın kapısı kapanır kapanmaz aceleyle merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

Oturma odasına adımımı attığımda Zara koltuktan fırlıyor, gözleri karmakarışık saçlarımın, yarım yamalak bluzumun ve Kai'nin sırlıslıklam ceketinin üzerinde çılgınca dolaşp çamurlu ayakkabılarımda duruyor. "Nera? Nera'ya ne oldu? Sen?"

"İndiğimizde pusuya düşürüldük ve uçaktan çıkmaya çalıştık." Yüzüme düşen saç tellerinden bazılarını süpürüyorum.

"Ne?! Nasıl?" Odanın diğer ucuna koştu. "İyi misin?"

"Evet, ben iyiyim. Kai gelmeden Lucia'yı kontrol edeyim. Akşam yemeğinde ona ne verdin?"

"Sebze yahnisi. Nera! Sana kim saldırdı?"

"Armando'ydu. Kai onu yeraltı odalarından birinde tutuyor ama daha sonra halledecek. Sana her şeyi sabah anlatırım. Um . . . Lucia'ya göz kulak olduğun için teşekkür ederim ama şimdi gerçekten gitmen gerekiyor." Belinden tutup hafifçe kapıya doğru itiyorum. "İyi geceler."

Zara kapının önünde durdu ve omzunun üzerinden bana baktı. "Sen iyi misin?"

"Evet. Sadece Kai'yi bekliyorum. Her an burada olabilir. Daha önceki bir tartışmayı bitirmek zorundayız."

Kız kardeşim gözlerini kırptırıyor. "Tartışma mı?" diye soruyor ama sonra yanaklarına renk gelirken gözleri büyüyor. "Oh. Um . . . Ben artık gideyim."

O kapıdan çıkar çıkmaz telefonumu ve çantamı yemek masasının üzerine bırakıp Lucia'nın odasına gidiyorum. Kolunun altında Kai'nin ona aldığı pelüş kaplanla uyuyor. Yatağın kenarına oturuyorum ve uzanıp kızımın çenesini hafifçe okşuyorum.

"Artık her şey yoluna girecek," diye fısıldıyorum. "Baban güvende olduğumuzdan emin olacağına söz verdi. Ve bu sözünü tuttu."

Arkamdan keskin bir nefes sesi geliyor. Arkamı dönüyorum ve Kai'yi eşikte, kapının çerçevesini demir bir tutuşla kavrarken buluyorum. Yüzü bir kâğıt gibi solgun.

"Seni duymuş olabilir. Daha dikkatli olmalısın."

"Nasıl olsa yakında ona söyleyeceğiz. Bilmeyi hak ediyor." Ayağa kalktım ve aramızdaki mesafeyi kapattım. "Gerçeği bilmesini hak ediyorsun."

"Asla." Kızımızı izliyor, çenesi sert bir çizgi halinde.

Çenesini avuçlarımla arasına alıp başını aşağı eğerek bana bakmasını sağlıyorum. "Neden?"

"Ona babasının ne olduğunu söyleyeceksin?" diye soruyor dişlerini sıkarak. Sesi sert ama her kelimesi acı ve kederle dolu. "Kiralık bir Tetikçi mi? Büyükbabasını öldüren bir cani mi? Kendi adını bile hatırlayamayan biri mi?"

"Hayır, bebeğim." Ayak parmaklarımla üzerinde yükseliyorum ve çene çizgisini öpüyorum. "Ona babasının Kai Mazur olduğunu söyleyeceğim. Yıllardır bana göz kulak olan, beni güvende tutan adam. Benim için kurşun yiyen adam. Bizi koruduğu için haftalardır neredeyse hiç uyumayan adam. Kendisi dinlenmek yerine saatlerini sadece onun uyumasını izleyerek geçiren adam. Koruyucu meleğimiz. Hayatımın aşkı." Dudaklarımız birbirine değene kadar başını eğiyorum. "O adam ki onu ve annesini her şeyden çok seviyor. Tıpkı bizim onu sevdiğimiz gibi. Ben de kızımıza bunu söyleyeceğim."

"Nera . ." diye fısıldıyor ağzımın içine.

"Kai. İzin ver seni sevelim. Lütfen."

Ağır, acılı bir nefes ciğerlerini terk ediyor. Gözlerini kapatıyor ve alnını benimkine değdiriyor. "Rüyamda gördüğüm ama söylemeye cesaret

edemediğim

gerçekleşeceğini umuyordum. Benim gibi insanların böyle hırslara kapılmasına izin verilmez, kaplan yavrusu."

"Bundan sonra hayallerimizi yaşayacağız." Onu öpüyorum. "Ve geri kalan her şey cehenneme gidebilir."

Telefonum bir yerlerde çalmaya başlıyor. Kai'nin elini tutuyorum ve sese doğru acele ederken onu da yanıma çekiyorum. Şu lanet şeyi kapatmak istiyorum ama gözlerim yanıp sönen ekrana takılınca vücudum kaskatı kesiliyor.

"Ajello arıyor," diye ürperiyorum. "Neredeyse hiç aramaz. Buna bakmam gerek." "O psikopatı senin için öldürmemi ister misin?"

"Hayır. Ben sadece ..." Ekrandaki isme bakarak mırıldanıyorum. "Şu anda onunla konuşmak için doğru zihinsel durumda değilim ama konuşmak zorundayım."

"O zaman sanırım sana bu konuda yardım etmeliyim." Telefonu elimden aldı. "İç çamaşırını giymedin, değil mi yavrum?"

"Hayır. Neden?"

İblisimin dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Telefonu yemek masasının üzerine koyuyor ve hoparlörü açıyor.

"Umarım uygunsuz bir an değildir, Nera." Hattan Ajello'nun sesi geliyor.

Eteğinin düğmesini çözerken gözlerimi yavrumdan ayırmıyorum ve ardından giysiyi üzerinden çekip alıyorum.

Pantolonumun fermuarını açmamı izlerken sakın bir sesle "Hiç de değil" diyor. "Sizin için ne yapabilirim Bay Ajello?"

Kolumu Nera'nın beline dolayarak onu masanın üzerine kaldırıyorum. O da

Başka bir şey söylemek için ağzını açıyor ama parmağımı dudaklarına götürüp başımı sallıyorum. Sonra güçlü bir hamleyle sikimi içine

gömüyorum.

"Dönüşünüz sırasında bazı sorunlar yaşadığınızı duydum. Her şey yolunda mı?"

Nefes almasını bekledikten sonra ona tekrar vuruyorum. Telefon masanın ortasına doğru kayıyor.

"Oldukça iyi." Nera kolunu boynuma doluyor ve dudaklarını ıslatıyor. Yanakları kızarmış ve amcığı sikimi yutarken günahın kişileşmiş hali gibi görünüyor. "Peki bu bilgiye nasıl ulaştınız Bay Ajello?"

"Kaynaklarım var."

Bileklerinden tutarak ellerini masanın kenarına doğru götürüyorum.

"Sıkı tutun," diye fısıldıyorum.

Nera ahşap yüzeyi kavriyor. Sağ elim ensesinde, diğer elim ise nefis kışını kavriyor.

"Birbirimizi gözetleme konusunda anlaştığımızı sanıyordum." Tekrar içine daldığımda sırtını kamburlaştırdı.

"Belirli yerleri izleyen adamlarım var. Özel havaalanları da buna dahil."

"Neden şaşırmadım?" Nera'nın ağzından sessiz bir inilti çıkarken Hızımı arttırıyorum. Dudakları titriyor ve nefesi kesiliyor. "Aramanın sebebi bu mu?"

"Hayır. Üvey kardeşine bir mesaj iletmeni istiyorum."

"Dinliyorum."

Nera'nın çenesini parmaklarımın arasına alıyorum ve dudaklarını dudaklarımla kavriyorum. Tadı yağmur, rüzgar ve güneş gibi. Hayatın kendisi gibi. Göbeği sikimin etrafında titrerken boşalmaya başladığını hissedebiliyorum. Dudaklarını son bir kez ısırdıktan sonra çekiliyorum ve onu dikkatlice masaya indiriyorum. Onun bakışı Bana hayal kırıklığı ve kafa karışıklığı karışımı bir his veriyor. Bakışlarını tutarak bacaklarını aralıyorum ve ortasına doğru eğiliyorum.

"Çıt yok," diyorum ve yüzümü onun tatlı amına gömüp klitorisini sertçe emiyorum.

"Massimo'ya söyle, bana borçlu ..." İtalyan'ın sözlerinin geri kalanını kaçırıyorum.

Nera'nın tüm vücudu ürperiyor. Klitorisini serbest bırakıyorum ve dilimi olabildiğince derine kaydırıyorum.

". . . Ne için olduğunu bilecek. Bir gün tahsil edeceğim," diye ekliyor Ajello.

Doğrulup sikimi az önce dilimin olduğı yere kaydırđıđımda Nera çoktan kendinden geçmiş bir şekilde titriyordu. Dudaklarını avucumla kapatıyorum ve sonuna kadar sokuyorum.

Telefon hattının bağlantısı kesiliyor.

Ve Nera elime doğru çığlık atıyor.

Bölüm 38

Fransız penceresindeki perdeler yanlara doğru çekilmiş, güneşin ilk ışıkları ufukta belirirken Rafael'in adamlarının ön bahçede dolaştığını görmemi sağlıyor. Nera'nın ince kolunu okşuyorum, omzundan başlayıp avucuna kadar iniyorum. Onu uyandırmamaya dikkat ederek elini dudaklarıma götürüyorum ve parmak uçlarına bir öpücük konduruyorum. Elini tekrar göğsüme indirirken gözlerim yüzük parmağına takılıyor.

Hayatına tekrar girmeme izin verdiği andan beri, onu benim olarak işaretleme dürtüsü gece gündüz beni pençeliyor. Törene inanmıyorum. Onu kendime ait kılmak için isimsiz bir memurun elime tutuşturduğu aptal bir kâğıt parçasını imzalamama gerek yok. Ya da komik kıyafetler giyen bir moruğun onu öyle ilan etmesine. Onu benden çalmak için yavruma yaklaşmaya cüret eden olursa boynunu kırarım. Ama yine de . . . Yüzük parmağını bir kez daha okşadıktan sonra komodinden telefonumu alarak yataktan çıkıyorum. Banyoya gidip kapıyı arkamdan sessizce kapatırken, konuşma-metin uygulamamda Felix'in numarasını buluyorum.

06:34 Kai: Benim için bir şey yapmanı istiyorum.

Bir dakika sonra, bir ses dosyası geldi. Yani okuma konusundaki küçük sorunumu unutmamış.

06:35 Felix: UYUYORUM!!

06:36 Kai: Bu acil.

06:36 Felix: Yine aç, susuz ve bir çöplükte ölüyor musun? Çünkü eğer değilsen
LANET OLASI BEKLE.

06:38 Kai: Hayır. Bir rahibe ihtiyacım var. Evlenmek istiyorum.

Birkaç dakika cevapsız geçti ve sonra:

06:40 Felix: Bana konumunu gönder ve olduğun yerde kal. Yine mi Meksikalılar? Sergei'nin gelip seni çıkarmasını sağlayacağım.
Sana en son ne zaman ilaç verdiler?

06:41 Kai: Kafam iyi değil. Bana bir rahip bul ve gün sonuna kadar teslim et, yoksa seni bir daha gördüğümde yavaşça bağırsaklarımı deşerim.

Yatağa döndüğümde ona adresi gönderiyorum ve telefonu komodinin üzerine geri atıyorum.

Nera kıpırdanıyor ve başını yastığından kaldırıp yanıma geliyor. "Saat kaç?
Bu mu?"

"Neredeyse yedi." Onu tekrar kollarımın arasına aldım, koyu renk saç telini
Yüzüne dökülen sarı saçlarını ve burnunu öp.

"Armando'yu gece boyunca bodrumda bırakmanın akıllıca olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Eğer aşağıdaki şarap için endişeleniyorsan, endişelenme. Kolları kırıkken içemez."

"Şarap için endişelenmiyorum. Ya şoka girip ölürse?"

"Birkaç kırık kemik yüzünden ölmez. En azından hemen ölmez. Kahvaltıdan sonra gidip onu sorgulayacağım. Olaya karışan başka biri olup olmadığını bilmemiz gerekiyor."

Nera bana daha sıkı sarılıyor ve burnunu boynumun kıvrımlarına gömüyor. "Massimo'nun dışarı çıkacağı ve bu tımarhaneyi geride bırakacağımız günü iple çekiyorum."

"Ama sen muhteşem bir Donna oldun, yavrum. Yapabilirim-"

"Üvey kardeşimi öldürmeni istemiyorum, Kai. Ama teklifin için teşekkür ederim." İç çekiyor. "Sadece hepimizin -sen, ben, Lucia ve Zara-

Tüm bunlardan uzakta. Büyük bir ev. Kocaman bir bahçe. Lucia'nın oynayabileceği bir sürü hayvan."

"Ve yakınlarda hiç komşu yok."

Nera boynuma doğru gülüyor. "Ve komşular yok." "Üvey kardeşinin serbest kalmasına ne kadar var?" "Beş ay daha."

Yatak odasının kapısı gıcırdayarak açılır.

Başımı kaldırıyorum ve eşikte duran, bir elinde kaplan peluşunu, diğerinde saç fırçasını tutan Lucia'ya dehşet içinde bakıyorum. Yatakta birlikte yatan beni ve Nera'yı görüyor, gözleri benden annesine kayıyor. Ve sonra, bakışlarımı kendi cesur bakışlarıyla karşılıyor.

"Yavru mu?" Fısıldıyorum. "Ne yapmalıyız?"

"Neden anneme 'yavrum' diyorsun?" Lucia'nın minik sesi odadaki sessizliği bozuyor.

"Şey..." Yardım umuduyla Nera'ya bir bakış atıyorum ama o sadece elinin içine doğru kıkırdıyor. "Bu bir takma ad."

"Neden ona Nicky diyorsun?" "Çünkü . . .

Onu seviyorum."

Lucia sanki bunu düşünüyormuş gibi burnunu kırıstırır.

"Ben de Nicky adını istiyorum," diyor ve yatağa tırmanmak için halının üzerinden atlıyor. Sürünerek aramıza girmesini izlerken kalbim kaçak bir tren gibi hızla çarpıyor.

"Tamam." Zar zor bir cevap verebildim. "*Tygrysek'e ne dersin?* Yavru kaplan demek."

"Sevdim." Saçlarımdan bir avuç alıyor ve taramaya başlıyor. "Benim güzel bir ismim var anne. Rapunzel oğlan da beni seviyor."

Ciğerlerim o kadar sert kasılıyor ki nefes alamıyorum. Nera'nın eli benimkini tutup sıkıyor.

"Evet." Zar zor konuşabiliyorum. "Seni çok seviyorum Lucia."

"Biliyorum." Bana bakıyor, gözlerimin içine. "Acıtıyor ama saçını güzelleştirmeme izin veriyorsun. Elbette beni seviyorsun."

İçimde bir sıcaklık patlıyor, patlayan bir yıldız kadar sıcak yanıyor. Beni ele geçiren duyguların saldırısı yüzünden neredeyse eriyordum. Uzanıyorum ve dikkatlice

Lucia'nın yumuşak yanağını elimin tersiyle okşuyorum. İki kaplan yavruma duyduğum koşulsuz sevginin derinliğini anlayabileceğinden emin değilim.

"Damarlarımdaki son damla kana kadar seni seveceğim, *tygrysek*," diye fısıldıyorum.

"İğrenç." İğrenmiş bir yüz ifadesi takınıyor. "Kan istemiyorum. Kahvaltı istiyorum. Yine kurabiye ve ketçap alabilir miyim?"

"Hayır," diyor yanımdaki Nera ve eliyle gözlerini ovuşturuyor. Bütün bu konuşma boyunca sessiz kaldı. "Ama Kai'ye senin için meyveli yulaf ezmesinin nasıl yapıldığını gösterebiliriz."

"Tamam. Yulaf ezmesi çok lezzetli." Lucia omuz silkiyor, at kuyruğundaki lastiği çıkarıp saçıma takmaya çalışıyor. "Geçen sefer annem bana yulaf ezmesi yaptığında bir sürü patlayıcı vardı ve çok yağmur yağdı, bu da annemi üzdü. Ama o zaman bana bir sır vermişti. Babamın uzun zaman önce fırtınada kaybolduğunu söyledi. Ama bir gün bizi bulacakmış. Sen benim babam mısın, Rapunzel-oğlan?"

Sanki biri üzerime lanet bir dağ dışürmüş gibi hissediyorum; ağırlığı göğsüme çöküyor. Hareket edemiyorum. Nefes bile alamıyorum. Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama dudaklarımdan hiçbir ses çıkmıyor.

"Evet," diyor Nera, sesi kırılarak. "Sonunda bizi buldu."

"Oh. Güzel." Lucia ciddi bir tavırla başını sallıyor, sonra saçımla hızlıca çekiştiriyor. "Bir daha kaybolma."

Gözlerimi kapatıyorum ve başının üstünü öpüyorum. "Bir daha asla. Söz veriyorum."

Bölüm 39

"Bugünkü toplantıyı yeniden planlamamız gerekiyor," diye Brio'nun sesi geliyor. Sesi gerçekten tuhaf geliyor. "Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Pekâlâ," dedim. "Primo'yu çağırayım da bu ayki rakamların üzerinden geçelim."

"Korkarım Primo da rahatsız. Hâlâ hastanede. Doktorlar kauçuk yapıştırıcı kalıntılarını çıkarmaya çalışıyorlar. özofagus."

"Ne?"

Brio cevap veremedi. Öksürük krizine giriyor. "Size saygısızlık ettiğimiz için ikimiz de çok üzgünüz. Lütfen Bay Mazur'a bunun bir daha olmayacağına dair güvence verin." Sonunda kelimeleri hırıltıyla çıkarır.

Lucia'nın tezgahın üzerinde oturduğu mutfığa doğru bir bakış fırlatıyorum. Kai onun arkasında durmuş, saçlarını örüyor. Saçını onunki gibi yaptırmak istiyordu ve benim yapmama izin vermiyordu.

"Ona haber veririm, Brio." Telefonu kapattım ve iblisime yaklaştım. "Kahvaltıdan sonra nereye gittin?"

"Sana çiçek almak için."

Gözlerim yemek masasının üzerindeki kırmızı lale buketinde geziniyor. "Hepsi bu kadar mı?"

"Dönüş yolunda yapmam gereken küçük bir iş olabilir." Kai omuz silkiyor. "Kaptanlarımla mı ilgiliydi?"

"Onlara elimi bile sürmedim, yavrum. Sadece pis ağzılarını iyice açmalarını istedim."

"Kai-" diye başlıyorum ama telefonum tekrar çalıyor. Geçitten bir arama.

"Kapıda iki adam var, içeri alınmak istiyorlar, Bayan Leone," diyor bekçi. "Bay Mazur'un arkadaşları olduklarını ve ona bir teslimat yapacaklarını söylüyorlar. Bay Mazur'u aramaya çalıştım ama cevap vermiyor."

"Kapıdaki nöbetçi." Kai'ye baktım. "Bir teslimat mı bekliyorsun?"

"Evet." Telefonu elimden alıp kulağıyla omzu arasına sıkıştırıyor ve Lucia'nın saçlarını örmeye devam ediyor. "İri sarışın adam mı? Son derece sinir bozucu bir melodiyi mi ıslıkla çalıyor?"

"Evet," diye yanıtlar gardiyan. "Ve başka bir adam. Koyu renk saçlı. Gerçekten hoşnutsuz görünüyor."

"Bırakın geçsinler."

"Arkadaşların mı?" Ben soruyorum.

"Evet." Kolunu Lucia'nın beline doluyor ve onu kalçasına oturtuyor. "Bakalım istediğim paketi getirmişler mi?"

"Bir paket mi?" Kai'yi merdivenlerden aşağı takip ederken soruyorum. Lucia onun gömleğini tutuyor ve mavi saç uzatma tokalarından birini sevimli bir fiyonkla başının tepesine takmaya alışıyor. Kai'nin uzun saç örgüsü ana kata inerken sırtında bir o yana bir bu yana sallanıyor, ucunu Lucia'nın pembe tokası bağlıyor. "Peki paketin içinde ne var?"

"Bir rahip."

Kaşlarımı atıyorum. Bir rahip mi? Gerçi açıklama istemeye vakit yok çünkü Kai çoktan ön kapıyı açıyor. Onu dışarıya kadar takip ediyorum ve araba yolumuzdaki iki adama bakıyorum.

Biri kollarını göğsünde kavuşturmuş, eski püskü bir cipin kaputuna yaslanmış. Koyu gri kargo pantolonu ve siyah bir tişört giymiş. Yüzü ve boynu dışında derisinin görünen her santimi mürekkeple kaplı. Saçları sarının en soluk tonu.

Diğeri adam, iri gövdesine eldiven gibi oturan ısmarlama siyah bir takım elbise giyiyor. Parmaklarını siyah sedan aracının tavanına vururken yüzünde karanlık bir atıklık var.

"Seni beklemiyordum," diyor Kai, kaşları atık adama bakarak.

"Albert bana yardım etmesi için Az'a şantaj yaptı," diye ağzından kaçırdı sarışın olan. "Yaşlı yarasaya bir sürü iyilik borcu var."

"Albert kim?" Kai sorar.

"Ben Felix. Sorma," diye yanıtlıyor esmer olan, Az, elindeki küçük kumandayı tıklatırken. "Şu işi bitirebilir miyiz? Boston'da yapacak başka işlerim var."

Arabasına doğru yönelir ve bagajın üzerine eğilir. Aracın içinden tuhaf sesler geliyor.

"Sessizlik," diye bağırır ve kargo bölümünden bir adam çeker.

Adamın elleri önünde bağlı ve ağzında bir tıkaç var. Sürüklenirken Az'ın elinde kıvranıyor ve sonra Kai'nin birkaç metre önüne bırakılıyor. "Bu benim katkım."

"Bende iki tane var!" Sarışın adam sırtıyor ve cipinin arka kapısını açıyor. "Ve benimkiler bu durum için giyinmiş bile."

Uzun siyah bir cübbe giymiş, bağlanmış ve ağzı kapatılmış bir adamı ve ardından benzer durumdaki başka bir adamı çıkarır, ancak bu adam karmaşık altın detaylarla süslenmiş beyaz bir cübbe giymiştir.

"İsteğinizi açıkça belirtmediniz." Mutlu sarışın, iki adamı da bize doğru çekerken Noel'deki bir çocuk gibi gülümsüyor. "Size bir Ortodoks ve bir Katolik aldım. Az'ınki Protestan. Şimdi ikisinden de birer tane var. Seçiminizi yapın."

"Lanet olsun." Kai yanımda iç geçiriyor ve burnunun kenarını sıkıyor. "O bir rahip değil, Belov."

"Ne?"

"Bu" -Kai cipten çıkarılan ilk adamı işaret ediyor- "siyah elbiseli O lanet olası bir YARGIÇ!"

"Oh? Yani nikah kıyamıyor mu? Lanet olsun. Onu kovup sana yeni bir tane alacağım."

"Düğün mü?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Ne düğünü?"

"Gelin bu mu?" Belov parmağıyla beni işaret ediyor. "İyi birine benziyor. Senin gibi bir orospu çocuğuyla evlenmek istemesine ne sebep oldu?"

"Kai? Neler oluyor?" Ben soruyorum.

Bana bakıyor, gözleri benimkileri delip geçiyor. "Biz evleniyoruz."

Ciğerlerim hava çekmeyi bırakıyor. İblisime bakıyorum ve kalbim önce ikiye, sonra üçe katlanıyor. "Öyle miyiz?"

"Zavallıya seninle evlenmek isteyip istemediğini bile sormadın mı?" diye meydan okuyor sarışın arkadaşı.

"Kapa çeneni Belov," diye hırlıyor Kai, bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Sen benim yaşama sebebimsin yavrum. Ve bu hayatta, benim olduğunu onaylamak için bir imzaya ya da törene ihtiyacım yok. Sen benimsin. Ve ben de seninim, vücudumun her hücresiyle. Son nefesime kadar. Ve yok olduğumda bile.

öbür dünya bekliyor." Yanağımı avucunun içine alıyor ve burnumuz neredeyse birbirine değecek şekilde başını eğiyor. "Ama bu işi doğru yapmak istiyorum."

"Yani üç rahip mi kaçırdınız?" Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak boğuk bir sesle söyledim.

"Görünüşe göre sadece iki kişi. Ve bir yargıç. Benimle evlenir misin, kaplan yavrusu?"

Parmaklarımı saçlarına gömüyorum ve onu geri öpüyorum. "Hayatımın her günü."

"Anne. Baba," diye sesleniyor Lucia Kai'nin kucağından. "Öğle yemeği için kurabiye ve ketçap alabilir miyim?"

Kai ve ben birbirimizin dudaklarına "Evet," diye fısıldıyoruz.

"Senin çocuğun mu var? Ve öğle yemeğinde kurabiye yemesine izin mi veriyorsun?" Mutlu arkadaşın sesi sözümüzü kesiyor. "Bu çok sağlıksız."

"Üç kadar sayacağım Belov," diyor Kai ağzıma saldırmaya devam ederken. "Eğer bitirdiğimde hâlâ oradaysan, seni boğacağım."

"Nankör orospu çocuğu," diye mırıldandı Belov. "Bir dahaki sefere güzel bir rahip seçkisine ihtiyacın olduğunda başkasını ara. Ve saçındaki o bok da ne?"

Uzun siyah elbiseli sırık gibi adam geniş ofiste etrafına bakınıyor, gözleri bir çıkış yolu arar gibi çılgınca etrafta geziniyor. Sonunda kaçış olmadığını ve etrafta ona yardım edecek kimse olmadığını fark ediyor ve bakışlarını bana çeviriyor.

"Daha önce hiç evlilik töreni yapmadım," diye kekeliyor ve gömleğinin yakasını çekiştiriyor.

"O zaman doğaçlama konusunda harika olsan iyi edersin," diyorum ve kızımı yanıma çekiyorum. "Önce hangisini tercih edersin bebeğim? Ortodoks, Protestan ya da yargıç."

"Um . . . Bir tercihim yok." Nera ayak parmaklarının ucuna kadar yükseliyor ve kulağıma fısıldıyor. "Belki de önce onları çözmelisin. Biraz korkmuş görünüyorlar. dışarı."

Kurul masasının karşısında duran üç adama bakıyorum. Yargıç hâlâ yakasını çekiştiriyor, elleri titriyor. Ortodoks rahip -beyaz cüppeli yaşlı bir adam- sırtı dik ve soğukkanlıymış gibi davranmaya çalışıyor ama alnından kova dolusu ter damlıyor. Ve sonra, dağınık saçları ve burnunun üzerinde yamuk duran gözlükleriyle yirmili yaşlardaki Protestan rahip kusmaya hazır görünüyor. Yüzü o kadar solgun ki yeşil görünüyor.

"Birkaç dakika daha böyle idare edecekler," diyorum ve üç adama başımı sallıyorum. "Hadi üçü birlikte, aynı anda yapsın."

Yeşil suratlı adam, "Aynı anda mı?" diye sorar. "Ama ... farklı ritüellerimiz var. Yeminler farklı. Peki ya-"

"Ben lanet olası bir yargıçım!" diye bağırıyor siyah giysili adam, bağlı ellerini havaya kaldırarak. "Siz delilerin hepsini hapse tıkacağım!"

"Düğünlere bayılırım," diye cıvıldıyor Sergei sağ tarafımda. "Atıştırmalık getirmeliydim."

"Belov," diye uyarıyorum, ama salak saçmalamaya devam ederken yargıç kelepçeler ve ömür boyu hapis cezaları hakkında bağırmaya devam ediyor. Çılgın Rus'un kalmasına izin vermemeliydim ama bir sağdıcı ihtiyacım olduğu konusunda ısrar etti.

"Biliyor musunuz, düğünümde sadece bir rahip vardı," diyor. "Üç çok daha neşeli hale getiriyor. Burada işiniz bittiğinde onları Chicago'ya götürüp benimle ve karımla yeniden evlendireceğim. Angelina buna bayılacak ..."

Masanın diğerk tarafında yargıç hâlâ tehditler savuruyor ve parmağıyla beni işaret ediyor. Ortodoks rahip onun yanında kıpırdanıyor, gözlerini tavana çevirmiş, ellerini çözmeye çalışırken bir yandan da dua mırıldanıyor. Aralarında, yeşil yüzlü adam hiperventilasyon geçiriyor; bir dakika ve bayılacak. Rafael'in adamlarından birkaçı din adamlarına ve yargıçlara yarı otomatik silahlarla saldırarak sakinleşmeleri için bağırđı.

". . . Belki eve dönerken gerçek bir Katolik rahip bulabilirim? Bulamazsam, yargıçla idare etmek zorunda kalırım," diye devam ediyor Sergei. "Sence karım farkı fark eder mi?"

Arkama uzanıp silahı pantolonumun kemerinden çıkardım. Lucia'yı Zara'ya götürdükten sonra oraya koymuştum, küçük kızımı Belov'un lanet olası gevezeliğinden ve durmak bilmeyen saçmalıklarından uzaklaştırmıştım. *Bu pisliğı vurursam karısı farkı fark eder mi?* Derin bir nefes aldım.

Buradaki tepe lambası kumarhanedeki avizeden çok daha küçük ama amacına hizmet edecek. Zincirin olduğı noktaya nişan alıyorum tavana ve ateşle bağlanır. Odanın içinde büyük bir patlama olur. Armatür neredeyse anında yere, Rafael'in adamları ile isteksiz misafirlerimizin arasına düşer.

"Şimdi üçünüz törene başlayacaksınız. Sen" -silahı Ortodoks rahibe doğrultuyorum- "ilk sen başlayacaksın."

Çabucak başını sallar.

Hedefimi Protestan olana çeviriyorum. "Ondan sonra tekrarlayacaksın."

Yeşil yüzlü adam da yutkunuyor ve başını sallıyor.

"Ve sen" -silahımı yargıca doğrultuyorum- "onların peşinden hızla gideceksin. Anlaşıldı mı?"

Üçü de kafalarını sallıyor.

"Güzel." Silahı masanın üzerine bıraktım ve Nera'nın elini tutarak döndüm. "Tanrı'dan korkan herkes kutsanmıştır..."

İlk rahip konuşurken yavrumun gözlerinin içine bakıyorum, onu Protestan meslektaş ve ardından yargıç takip ediyor, ancak söylenen gerçek kelimeleri görmezden geliyorum. Sözcükler, parıltıları çok daha parlak şeyler tarafından gölgelenen o ilk uzak yıldızlardan başka bir şey değıl. Sözler ya da konuşulanlar umurumda değıl.

tören. Önemli olan tek şey, karşımdaki kadına duyduğum o muazzam, tarifsiz aşk ve onun gözlerindeki aynı hissediyor.

". . . *Baba'nın, Oğul'un ve Kutsal Ruh'un Krallığı kutsanmıştır.* . . . Um . . ." Rahip boğazını temizler. "Bu kısım için İncil'e ihtiyacım var."

Kilitlenmiş bakışlarımızı bozmadan, masanın üzerine bıraktığım silahı rahibe doğru itiyorum. "O benim İncil'im. Devam edin."

"Evet. Yani . . . *Ve Oğul'un ve Kutsal Ruh'un, hem şimdi hem de sonsuza dek ve çağlar boyunca ...*"

"Bizi bir silahla evlendiremezsin," diye fısıldıyor Nera, rahip doğuya doğru dönüp silahı Kutsal Kitap'ı kaldırdığı gibi kaldırırken.

"Evlilik yeminleri hakkında pek bir şey bilmiyorum yavrum ama sevmekten, değer vermekten ve eşini güvende tutmaktan bahsettiklerini biliyorum. İyi ve kötü zamanlarda. Bir sürü eski kağıt üzerine yemin etmeyeceğim. Sana ya da kızımıza zarar vermeyi düşünen herkesin canını alacak olan silah üzerine yemin edeceğim." Elini dudaklarıma götürdüm ve elini öptüm. parmaklarının ucunda. "Ben seninim. Ve sen de benimsin."

"Ben seninim," diye fısıldıyor, gözleri parlayarak. "Ve sen de benimsin, Kai."

". . . *onları birbirine bağla, çünkü kadın kocasına Sen bağladın. Onları birleştir.*"

Pantolonumun cebine uzanıp bir çift beyaz altın yüzük çıkardım. Onları bu sabah çiçekçi arkadaşım laleleri sökerken almıştım.

"Lütfen benim karım olur musun, kaplan yavrusu?" "Her zaman, iblis."

İki banttan küçük olanı parmağına takıyorum ve nefes nefese izliyorum. -O da diğerini benimkinin üzerine kaydırıyor. Sonra, karımı belinden kavırıyorum ve ağzımı onunkine çarpıyorum.

Üç ses hep bir ağızdan "*Amin*" der.

Gürültülü alkışlar odayı doldurur, ancak aniden yere çarpan büyük bir şeyin sesiyle kesilir.

"Lanet olsun Mazur," diye bağıırır Sergei. "Üç numaralı rahibiniz az önce bayıldı!"

"Onları gerçekten yanında mı götürüyor?" Kai'nin sarı saçlı arkadaşının zavallı yargıcı cipinin bagajına tıktırmaya çalışmasını izlerken soruyorum. İki kişi

Rahipler onun arka koltuğunda bağlı ve ağzı tıkalı

bir şekilde oturuyorlar. "Öyle görünüyor," diye yanıtıyor Kai.

Belov bagajı kapatır ve kendi kendine ıslık çalarak direksiyona geçer. İki hızlı korna çalıyor ve kapıya doğru ilerliyor. Kai belimdeki tutuşunu sıkılaştırıyor. "Gidip evliliği tamamlayalım mı?

Hemen evlenelim mi, yoksa önce mahkumumuzu mu kontrol edelim?"

Kahretsin. Armando'yu tamamen unutmuşum. "Belki de-"

Cümlemi tamamlayamıyorum çünkü Kai beni arkasından itiyor ve silahını çıkarıyor. Etrafına bakarken, şık siyah bir arabanın garaj yolumuzda ilerlediğini fark ediyorum.

"Bu aracın kapıdan geçmesine kim izin verdi?" Kai bağıırıyor.

Araba taş basamaklardan bir düzine metre ötede durur. Sürücü kapısı açılıyor ve bir adam dışarı çıkıyor. Onu hapisane üniforması olmadan tanımam bir anımı aldı. Üzerinde şık gri bir takım elbise, altında da tıpkı polisin onu evimizden çıkardığı gece olduğu gibi mükemmel ütülenmiş beyaz bir gömlek var. Ama uzun zaman önceki yirmi yaşındaki adamla tek benzerliği bu.

"Merhaba kardeşim." Massimo bakışlarıyla beni sabitledi.

"Sorun yok." Kai'nin bileğini tutup elini indiriyorum. Ancak silahı bıraktığında üvey kardeşimle tekrar yüzleşiyorum. "Massimo, seni birkaç ay daha dışarıda görmeyi beklemiyordum."

"Ben de öyle. Ama görünüşe göre önemli biri torpil yapmış ve beni daha erken serbest bıraktırmış." Massimo merdivenleri tırmanıyor ve önümüzde duruyor. "Umarım sakıncası yoktur?"

"Sanırım bugünü ikinci doğum günüm olarak kutlayacağım," diyorum. "Ben anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim. Sen kendininkini yerine getirecek misin?"

Acımasız bakışlarıyla beni incelerken Massimo'nun gözlerinde tehditkâr bir parıltı beliriyor. Sonra odağını Kai'ye çeviriyor. Potansiyel tehdit seviyesini değerlendirir gibi iblisime bakıyor ve dikkati birleşmiş ellerimize düşüyor. Massimo'nun kaşları hafifçe kalkıyor.

"Evet," diyor gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda. "Cosa Nostra'ya karşı her türlü yükümlülüğünüzden muafsiniz. Ailedeki herkesin bilgilendirildiğinden emin olacağım."

"Yeterince iyi değil, Massimo. Artık Ailenin bir parçası olarak görülmediğime dair yazılı bir beyan istiyorum. Altına da her kaptanın imzasını istiyorum."

"Cosa Nostra'nın seni resmen reddetmesini mi istiyorsun? Bu hiç yapılmadı, Nera. En azından Boston'da."

"Umurumda değil. Bana tam özgürlük sözü vermiştin. Daha azıyla yetinmeyeceğim."

Massimo kollarını göğsünde kavuşturur -bu hareket şişkin pazuları nedeniyle takım elbise ceketinin dikişlerini patlatmakla tehdit eder- ve gözlerini kısar. bana bakıyor. Şartlarımdan hoşlanmıyor ama sözünden dönmeye de cesaret edemiyor. "Peki," diyor.

Son dört yıldır beni ezen yük, bir sonraki nefesimle birlikte çözülüyor ve yok oluyor. Sonunda özgürüm.

"Burada mı kalacaksın, yoksa Nuncio'nun evine mi döneceksin?"

diye sorar. "Burada gereğinden bir saniye bile fazla kalmayacağım.

Ve sen de
İstersen babamın evini alabilirsin." Kai'nin elini sıktım. "Ailemin farklı planlar."

"Pekâlâ. Evin değerine karşılık gelen tutarı hesabınıza aktaracağım. Nereye gideceğinizi söyler misiniz?"

"Belki," diyorum. Bana yaptırdığı şey için onu affetmek kolay olmayacak.

"Pekâlâ. Şimdi gidip Armando'yu görelim ve her şeyi toparlayalım. Duyduğuma göre onu sorgulayamayacak kadar meşgulmüşsünüz."

Armando'yu nereden bildiğini sorma zahmetine girmiyorum. Massimo kilit altında olsa bile her zaman her şeyin farkında olmuştur. İçeri girmek için arkamı dönüyorum ama Kai'nin eli elimden kayıyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve Kai'nin Massimo'nun önünde durduğunu görüyorum, eli üvey kardeşimin boğazına sarılmış.

"Bu eşikte kan kaybından ölmemenin tek nedeni, anlayamadığım bir nedenden ötürü karımın seni hâlâ önemsiyor olması. Sen hapisteyken katlanmak zorunda kaldığı onca şeyden sonra bile." Sesi alçak ve tehditkâr. "Dikkatli ol, çünkü bu durum değişirse seni bulur ve lanet olası boğazını koparırım."

Massimo'nun dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılır.

"Görüyorum ki doğru adamı seçmişsin, kardeşim. Sanırım artık senin için endişelenmeme gerek kalmayacak." Kai'nin bileğini tutar ve elini çeker. "Gidip Armando'yu görelim."

Bodruma indiğimizde, idrar ve diğer vücut sıvılarının kokusu yüzüme bir çekiç gibi çarpıyor. Avucumu ağzıma ve burnuma bastırıyorum ve Kai'nin arkasından bir göz atıyorum. Kaptan yan yatmış, uzuvları vücuduyla doğal olmayan açılar yapıyor. Gözleri açık ama boş, hiçbir şeye bakmıyor. Ağzının etrafına beyaz köpük gibi görünen bir şey bulaşmış ve başının etrafından yere kaymış.

"Öldü mü?" Ben soruyorum.

"Evet." Kai cesedin yanına çömeliyor ve avucunu Armando'nun hayalet gibi beyaz yüzüne bastırıyor. "Soğuk. Bu odanın sıcaklığını ve ölüm katılığının hâlâ mevcut olduğunu düşünürsek, gece öldürülmüş." Armando'nun başını yukarı kaldırarak ağzının etrafındaki köpüğü inceliyor. "Zehirlenme. Büyük ihtimalle siyanür."

"Sen değil miydin?" Massimo, Kai'nin yanına gelip sorar.

"Siyanür yutarak ölmek pek hoş bir şey değil ama o orospu çocuğu için planladığımdan çok daha hızlı. Dün gece biri gizlice içeri girdi ve konuşmasını diye onu öldürdü." Kai ayağa kalkıyor ve üvey kardeşime bakıyor. "Bir saat içinde gidiyoruz. Bu artık senin pisliğın ve bunu çok hızlı bir şekilde çözeceksın. Cosa Nostra'dan birinin karımın adını herhangi bir şekilde andığına dair en ufak bir homurtu bile duyarsam, ölürsün."

"Bu bir Aile meselesi," diye homurdanıyor Massimo, gözlerini tekrar cesede çevirerek. "Nera'nın artık bir üye olmadığı ve görevi benim devraldığım açıklanır açıklanmaz, onu aradan çıkarmak isteyenler dikkatlerini bana çevireceklerdir."

"Mükemmel." Kai elimi tuttu. "Hadi gidip Lucia'nın ve senin eşyalarını toplayalım, bebeğim."

* * *

"Yeni evimizde ördek besleyebilir miyiz?" Lucia kollarımın arasından cıvıldıyor. "Evet," diyor Kai son bavullarımı bagaja yerleştirirken. Ben istiyorum
Bu korkunç yerden bir an önce ayrılmak istiyorum, bu yüzden sadece benim ve Lucia'nın kıyafetlerini ve bazı oyuncakları paketledim. Birileri geri kalan eşyalarımızı daha sonra gönderebilir.

"Peki ya domuzlar? Domuzlara bayılırım!"

İblisim bana endişeli bir bakış fırlattı. Sadece gülümsüyorum ve omuz silkiyorum.

"Mecbur kalırsak," diyor ve Lucia'yı elimden almak için uzanıyor. "Kız kardeşin nerede?"

"Muhtemelen hâlâ toparlanıyordur," diyorum, tam Zara dışarı çıkarken ön kapıya bakmak için dönüyorum. Massimo hemen arkasında, bavullarını taşıyor. "Gitmeye hazır mısın, Zara?"

"Evet," diyor ama bize yaklaşmak için bir hareket yapmıyor. Gözlerini yere, ayaklarının dibine dikmiş.

Massimo onun etrafından dolaşıp taş basamaklardan iniyor ama kız kardeşimin eşyalarını Kai'nin arabasına götürmek yerine kendi aracına yaklaşıp bagajı açıyor.

"Neler oluyor?" Bakışlarımı kız kardeşim ve şimdi yolcu kapısını açık tutan üvey kardeşim arasında dolaştırarak soruyorum.

"Zahara," diyor Massimo yumuşak bir sesle, onun için alışılmadık bir şekilde.

Zara başını kaldırıp onun esrarengiz yüz ifadesiyle karşılaşır. Neredeyse tam bir

Kız kardeşim sonunda bana dönmeden önce, gözleriyle özel bir konuşma yaparak birbirlerine bakıyorlar. İfadesi temkinli ve yüzüne yansıyan suçluluk duygusunun nedenini çözmeye çalışırken içimi bir tedirginlik kaplıyor.

"Üzgünüm, Nera," diyor. "Ama Massimo'yla birlikte gitmeye karar verdim."

Ne?

Şok. Şaşkınlık. İnançsızlık.

"Anlamıyorum." Havada ağır ağır asılı duran sözlerini hâlâ sindirmeye çalışıyorum.

Zara yavaşça merdivenlerden iniyor ve önümde duruyor. Başını yana eğiyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

"Senin adına çok mutluyum, Nera. Sonunda huzuru ve neşeyi buldun." Kollarını bana doluyor, burnunu saçlarıma gömüyor ve fısıldıyor. "Şimdi ben de kendiminkini bulmaya çalışacağım."

"Ama . . . Zara . . ."

Bir adım geri çekilerek beni kucağından bıraktı. "Şimdi gitmem gerek ama seni yarın ararım. Tamam mı?"

"Tamam," diyorum, Massimo'nun arabasına doğru yürüyüp içeri girerken kız kardeşimin sırtına bakıyorum.

Üvey kardeşimiz sürücü koltuğuna kayıyor. Geri geri giderken aracının tekerleklerinin altındaki çakıllar çıtırdıyor ve kapı yönünde hızla uzaklaşıyor. On saniye sonra, araba gözden kayboluyor.

Gittiler.

Kız kardeşim hiç tanımadığı üvey kardeşimizle gitti. O hapse atıldığında daha dört yaşındaydı.

Ne haltlar dönüyor burada?

Sonsöz

Bir ay sonra

Kai'nin sert elleri çıplak göğsümün üzerinde gezinirken, bileklerim pürüzsüz kırmızı kumaşı zorluyor ve yatak direğine sıkıca tutturuluyor. Her şeyi hissediyorum
Vücudumu keşfederken, tenimin her santimini okşarken avuçlarındaki çıkıntı ve nasır.

"Çok mu sıkı bağlamışım?" diye soruyor meme ucumu yalamak için eğilirken.

Başımı salladım. Eşarbı getirip ellerimi bağlamasını istediğimde hayır dedi. Rahatlayana kadar dilimi ve sikini kullanarak on dakika boyunca ikna etmeye çalıştım.

"İtiraf etmeliyim ki," diyor keşfine devam ederken, parmakları karnım boyunca narin desenler çiziyor. "Seni yatağımıza bağlı olarak görmeyi seviyorum. Benim merhametimle."

Elleri aşağıya iniyor, kalçamın kıvrımlarını okşuyor ve arkalarında bir sıcaklık izi bırakıyor. Parmakları kalçalarımın arasına girip beni kızdırdığında nefesim kesiliyor. Beklenti arttıkça nefesim boğazımda düğümleniyor. Her dokunuş, her nazik vuruş, içimde sadece onun doyurabileceği bir ateşi tutuşturuyor.

"Çok güzelsin yavrum," diyor iki parmağını içime sokarken. "Özellikle de sadece parmağımla tahrik olduğunda."

Beni dikkatle izliyor, gözleri açlıkla dolu. Başparmağını klitorisime her vuruşunda beni daha da uç noktalara itiyor. Daha derinlere iniyor, vücudumu beni tamamen tüketmekle tehdit eden kavurucu bir sıcaklıkla alevlendiriyor. Beni çok iyi tanıyor, en hafif fırça darbesiyle beni çözebiliyor.

parmak uçları. Sırtımı kamburlaştırdım, kendimi tamamen ona sundum, arzuladım

Altımdaki saten çarşaflar her hareketle hışırdarken, onun dokunuşundan daha fazlasını hissediyorum. "Lütfen," diye inliyorum.

Gülümsüyor ve elini çekerek beni boş ve özlem dolu bir halde bırakıyor. Bu kayıp karşısında dudaklarımdan boğuk bir inilti kaçıyor ama ben tek bir kelime bile edemedim beni hızla yüzüstü çeviriyor. Bileklerimin etrafındaki ipek bağlar sıkılaşıyor ve beni sıkıca yerinde tutuyor.

Arkamdan bacaklarımdan arasına yerleşiyor, böylece sertliği kalçalarımı kaplayan ıslaklığa baskı yapıyor. Sıcak nefesini ensemden hissediyorum.

"Benim." Güçlü bir hamleyle içime dalıyor ve beni ağzına kadar dolduruyor. Dudaklarımdan bir çığlık kaçıyor, yüzümün altındaki yumuşak yastık tarafından boğuluyor.

Kalçalarındaki tutuşu sıkılaşıyor, parmakları etime batarken acımasızca içime giriyor. Her güçlü itişinde, içimde bir noktaya çarpıyor ve tüm varlığıma çarpan zevk dalgaları gönderiyor. Onun etrafında kenetleniyorum, serbest bırakılmak için çaresizim, vücudum beklentiyle titriyor. Kai'nin itişleri daha acil hale geliyor. Beni kendisininmişim gibi sahipleniyor, Siki'nin her sert sürüşüyle beni işaretliyor. Eli etrafıma uzanıyor ve zonklayan klitorisime giden yolu buluyor, parmakları ustalıkla alay ediyor ve ateşli koçlarıyla aynı anda okşuyor. İkili his beni bunaltıyor ve akıl sağlığımın sınırına itiyor.

Bir iniltiyle boşalırken tırnaklarım altımdaki kumaşı kazıyor, aynı anda o da içimde patlıyor.

Kai'nin göğsü sırtıma doğru yükselip alçalıyor, bedenlerimiz birbirine karışmış bir uzuvlar karmaşası içinde birbirine bastırıyor. Bileklerimi çözüyor ve saten çarşafların üzerine yığılıyoruz. Ter ve seks kokusu havada asılı duruyor.

"Sence Lucia bizi duymuş mudur?" Nefes nefese kaldım.

"Bütün bir sabah ördek yavrularını kovaladıktan sonra en az bir saat daha uyuyacaktır. Merak etmeyin. Bir tur için daha vaktimiz var." Vücudumu kendi vücuduyla kaşıklıyor ve beni öpüyor. "Ama önce sana bir şey sormam gerek."

"Ne?" Dudaklarına doğru mırıldandım. "Benimle evlenir

misin?"

Arkama yaslanıp bir kaşımı kaldırıyorum. "Biz zaten evliyiz."

"Törenimizin teknik olarak resmi olmadığından oldukça eminim." "Kâğıtları ve kelimeleri önemsemediğini sanıyordum."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Çenemi parmaklarının arasına alıyor. Benimkiyle birleşen bakışlarında çok fazla şefkat var. "Ama ben Benim olmadığın fikrini mümkün olan her şekilde reddediyorum. Yasal saçmalıklar da dahil. Yani, yapacak mısın? Benimle evlenir misin? Yine mi?"
Gülüyorum. "Evet."

"Güzel." Beni bir öpücük için daha kendine çekiyor, sonra da ben onun üstüne çıkana kadar bizi döndürüyor. "Beşinci tur zamanı. Duydun mu?"

"Hayır. Ne?"

"Az önce bir araba geldi." Kai yataktan fırlar ve Lucia'nın göremeyeceği ya da ulaşamayacağı bir yerde, rafın üzerinde duran silahına yönelir, sonra balkona çıkar.

"Tanrım, Mazur! Üstüne bir şey giy, seni teşhirci pislik." Erkek sesi dışarıdan geliyor.

"Sana yarın demiştim!" Kai parmaklıkların üzerinden fısıldayarak bağıyor. "Bir kez olsun sana söyleneni yapamaz mısın, Belov?"

"Üzgünüm, yarın meşgulüm. Seni bugün yeniden evlendirmemiz gerekecek!"

Çarşafı üzerime sarıyorum ve balkona doğru koşuyorum. Kai'nin arkadaşı, cıvıl cıvıl sarışın adam, omzunda bağlı bir adamla bizim garaj yolunda duruyordu.

"Gördün mü?" der ve adamın sırtına vurur. "Nikâh memurunu hazırladım."

"Neden bağlı?" Kai dişlerinin arasından sorar. "Sana gerçek bir düğün istediğimi söyledim, seni aptal."

"Oh, endişelenme. Sosyal açıdan beceriksiz kıcının bu sefer gerçekten kitaba uygun bir şekilde evleneceğinden emin oldum. Nikah memuru, şahitler, davetliler... Her şeyi hallettim."

"Ne misafiri?" Kai tersler. "Ben kimseyi davet etmedim."

"Biliyorum. Ama dediğim gibi, o konuda da seni koruyorum." Belov sırtıyor ve iki parmağını dudaklarının arasına yerleştirerek yüksek bir ısıklık çalıyor.

Uzaktan bir aracın gürültüsü duyulur ve bir dakika sonra büyük mavi bir otobüs virajı yavaşça dönerek Sergei'nin kamyonunun arkasında durur. İçinde şık giysiler içinde, gözle görülür biçimde telaşlanmış en az otuz kişi oturmaktadır.

"Misafirleriniz." Kai'nin arkadaşı tiyatral bir şekilde eğilir ve eliyle otobüse doğru işaret eder.

"Bebeğim?" Kai'yi dirseğimle dürtüyorum. "Düşündüğüm şey bu mu?"

"Evet. O manyak bizim için birinin bütün düğününü kaçırdı." Arkasını döndü ve beni kollarının arasına aldı. "Özür dilerim. Bu sefer gerçekten doğru yapmak istedim. O salağı gönderebilir ve bu hafta içinde normal bir düğün yapabiliriz."

Parmaklarımı yüzüne dökülen uzun siyah saçlarında gezdiriyorum. Rüyalarımın erkeği. Şeytanım. Hayatımın aşkı. "Bu bir Böyle güzel bir fırsatı kaçırmak utanç verici. Özellikle de arkadaşının bizi misafir etmek için ne kadar uğraştığını düşünürsek." Gülümsüyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

"Pekâlâ," diye mırıldanıyor ağzımın içine. "Ama yine de önümüzdeki hafta gerçek bir yasal düğün yapacağız."

"Üçüncünün büyüğü mü var?" Gülüyorum.

"Evet. Aşağıdaki pislik, rahiplerimizi ve yargıcı kullanarak karısıyla tekrar evlendi. Siktiğimin Belov'una daha fazla izin vermemin imkanı yok. "Bizden daha iyi düğünler, kaplan yavrusu."

Sırada ne var?

Kai ve Nera'nın hikayesini okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Birkaç dakikanızı ayırıp bir yorum bırakırsanız ve diğer okuyuculara *En Karanlık Günahlar* hakkında ne düşündüğünüzü bildirirseniz onur duyarım. Yorumlarınız her zaman takdire şayandır. Sadece kısa bir cümle bile olsa, yazar için muazzam bir fark yaratır. Bir kitap ne kadar çok yorum alırsa toplandıkça, seçtiğiniz çevrimiçi mağazada daha fazla görünür hale gelir. Ve bir Dürüst geri bildirimlerinizden birkaç kelime, bir sonraki kişinin Kai ve Nera'yı deneyip denemeyeceğine karar vermesine yardımcı olabilir.

***Darkest Sins* için bir değerlendirme bırakın ([buraya tıklayın](#))**

Sırada ne olduğuna gelince. Lütfen bana kızmayın. Birçok okuyucunun Arturo ve Tara'nın hikayesini merakla beklediğini biliyorum ve bu geliyor. Yakında. ☺ Perfectly Imperfect serisinin 11. kitabı olarak 2024 yılının sonlarında yayınlanacak. Ancak bir sonraki kitapta Massimo ve Zara yer alacak.

Bu çifti hiç planlamamıştım, ancak bu ikisi Nuncio'nun cenazesinde "sayfada" karşılaştıkları andan itibaren, hikayeleri zihnimi işgal etti ve yazılması için yalvardı. Yasak (yani üvey kardeşler), yaş farkı olan bir romantizm içerecek. Yakında çıkacak olan bu kitabın adı *Tatlı Hapishane* ve tanıtım yazısına göz atabilir ve buradan ön sipariş verebilirsiniz:

***Tatlı Hapishane* (Massimo ve Zara, Kitap #10) ([buraya tıklayın](#))**

Ayrıca, okuyucularımın çoğu Kusursuz karakterlerin çocuklarının yer alacağı bir yan ürün istedikleri için

2nd nesil serisinin -Mafya Mirası- çalışmalarında olduğunu duyuruyorum! Hikayelerime gösterdiğiniz tüm sevgi ve destek için çok minnettarım ve bu benim "Teşekkür ederim" deme şeklim. Mafya Mirası serisinin ilk kitabı *Güzel Canavar adını taşıyor* ve bu yaz yayınlanacak.

Güzel Çirkin, Güzel ve Çirkin masalının gevşek bir yeniden anlatımıdır. Ancak bu masalda bir kaçırılma olayı ve Vasilisa Petrova (Roman ve Nina'nın

[Painted Scars](#)) ve Rafael De Santi (*Darkest Sins* filminde görünen Sicilyalı).

Beautiful Beast'in yayınlanmasından önce, [web sitemde](#) ücretsiz olarak sunulan bonus bir sahne olan *Daddy Roman'da* Vasilisa ile tanışın.

Tanıtım yazısını okuyun ve *Beautiful Beast'i* aşağıdaki bağlantıdan ön sipariş edin:

***Güzel Canavar* (Vasilisa ve Rafael, Mafya Mirası Kitap #1) ([buraya tıklayın](#))**

Yazar Hakkında

Neva Altaj, hasarlı anti kahramanlar ve onlara aşık olan güçlü kadın kahramanlar hakkında buharlı çağdaş mafya romantizmi yazıyor. Kadınları için dünyayı yakıp yıkmaya hazır, çılgın, kıskanç ve sahiplenici alfalara karşı zaafı var. Hikâyeleri sıcak ve beklenmedik dönüşlerle dolu,

ve sonsuza dek mutlu olmak her seferinde garantidir.

Neva okuyucularından haber almayı seviyor, bu yüzden ulaşmaktan çekinmeyin:

Web sitesi: www.neva-altaj.com

Facebook sayfası: <https://www.facebook.com/neva.altaj>

TikTok: www.tiktok.com/@author_neva_altaj

Instagram: www.instagram.com/neva_altaj

Amazon Yazar Sayfası: www.amazon.com/Neva-Altaj

Goodreads: www.goodreads.com/Neva_Altaj

* * *

FB Okuyucu Grubu "Neva Altaj'ın Mükemmel Kusurlu Okurları" ([buraya tıklayın](#)) Bültenime abone olun ([buraya tıklayın](#)).

Bonus Sahneler ([buraya tıklayın](#))

Kitap Sanatı ([buraya tıklayın](#))

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

